GECE SİRKİ

Roman

ERIN MORGENSTERN

PEGASUS

GECE
SİRKİ

Pegasus Yayınları: 489
Bestseller Roman: 194

GECE SİRKİ
ERİN MORGENSTERN
Özgün Adı: The Night Circus Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Nisan 2012
ISBN: 978-605-5289-10-2

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakları, 2011
© Night Circus LLC, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları The Knopf Doubleday Publishing Group'tan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ERIN MORGENSTERN

GECE SİRKİ

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ S. TEZCAN

PEGASUS YAYINLARI

Kısım I

Primordium

Le Cirque de Rêves'in tamamı, çember dizilerinden oluşur. Bu, belki de, Yunanca'da çember ya da halka anlamına gelen kirkos kelimesinden türemiş "sirk" kelimesinin kökenine bir atıftır. Geleneksel bir sirk sayılmasa da, tarihi anlamda sirk fenomenine benzer pek çok göndermeyi içinde barındırır. Bu sirk, içine halkaların kapatıldığı tek bir çadırdan ziyade, piramit benzeri, kimi büyük diğerleri biraz küçük çadır öbeklerini içerir. Çadırlar dairesel güzergâhlar içine yerleştirilmiş ve yuvarlak bir çitle çevrelenmişlerdir. Halka biçiminde ve peşpeşe.

Friedrick Thiessen, 1892

Bir hayalperest yolunu sadece ay ışığıyla bulabilendir ve cezası, şafak vaktini dünyanın geri kalanından önce görmesidir.

Oscar Wilde, 1888

Sirk, habersiz gelmişti.

Gelmeden önce duyuru yapmadan; şehir merkezindeki direklerde ve reklam panolarında kâğıt ilanlar, yerel gazetelerde bahisler ya da reklamlar olmadan. Dün orada yokken bir anda belirmişti.

Yüksek çadırlar beyaz ve siyah çizgiliydi; görünürde altın ya da kırmızıdan eser yoktu. Komşu ağaçlar ve etraftaki arazilerin otları dışında, tek renk yoktu. Gri gökte siyah ve beyaz çizgiler, çeşitli biçim ve ölçülerde sayısız çadır ve hepsini renksiz bir dünyaya kapatan özenli, ferforje parmaklıklar. Dışarıdan görülebilen azıcık zemin bile, boyanmış ya da pudralanmış ya da başka bir sirk hilesi sayesinde, siyah ya da beyazdı.

Ama sirk faaliyete açılmamıştı. Henüz.

Birkaç saat içinde, kasabadaki herkes duymuştu. Öğleden sonra olduğunda, haber birkaç kasaba öteye yayılmıştı. Kulaktan kulağa yayılması, kâğıt broşürler ya da posterler üstüne dizilmiş kelimelerden ya da ünlem işaretlerinden daha etkili bir yöntemdi. Gizemli sirkin aniden ortaya çıkışı, etkileyici ve sıra dışı bir haberdi. İnsanlar yüksek çadırların baş döndürücü yüksekliğine hayran kalmışlardı. Hiç kimsenin

hakkıyla tarif edemeyeceği kapıların hemen içinde duran saate bakıyorlardı.

Ve demir kapıda asılı duran ve üzerinde beyaz harflerle

Gece Çökünce Açılır
Şafak Vakti Kapanır

yazan siyah tabelaya.

İnsanlar, "Ne tür bir sirk sadece geceleri açık olur?" diye soruyorlardı. Kimsenin doğru dürüst bir cevabı yoktu; ancak alacakaranlık yaklaşırken, kapıların dışında dikkate değer bir izleyici kalabalığı toplanmaya başladı.

Tabii ki sen de aralarındaydın. Merakın baskın çıkmıştı, merak denen şeyin adet edindiği gibi. Solmaya yüz tutmuş ışıkta duruyor, boynunda serin akşam esintisine karşı iyice yukarı çekilmiş eşarbınla ne tür bir sirkin sadece gün battıktan sonra açıldığını kendi gözlerinle görmek için bekliyordun.

Kapının arkasından açıkça görülebilen bilet gişesi kapalı, demir parmaklıkları inikti. Arada sırada rüzgârla usulca dalgalanmaları bir yana, çadırlar hareketsizdi. Sirkin içinde hareket eden tek şey, geçen dakikalarla tik tak sesleri gelen saatti. Tabii eğer böyle bir heykel harikasına saat denebilirse.

Sirk terk edilmiş ve boş görünüyordu. Ama belki de sonbahar yapraklarının serin kokusu altında, akşam esintisinin arasına karışan tatlı karamel kokusunu duyduğunu sandın. Soğuğun kıyısında, incecik bir tatlılık.

Güneş ufukta tamamen kayboldu ve geriye kalan parlaklık ikindiden alacakaranlığa dönüştü. Etrafındaki insanlar beklemekten huzursuzlanmaya başladılar; sürtünen ayaklar, bu çabayı akşamı geçirecek daha sıcak bir yer arayışı için terk etmeye dair mırıldanmalar. Tam sen de ayrılmayı düşünürken, olan oldu.

Önce bir tıkırtı duyuldu. Rüzgâr ve konuşma sesleri arasında güç bela duyulan bir ses. Kaynamak üzere olan bir çaydanlığınki gibi, yumuşak bir ses. Ve ardından ışık geldi.

Çadırların dört bir yanında, sirkin tamamı özellikle parlak ateşböcekleriyle kaplıymış gibi küçük ışıklar titreşmeye başladı. Bekleyen kalabalık, bu ışıklandırma gösterisini seyrederken sessizleşti. Yakınında biri iç geçirdi. Küçük bir çocuk, manzara karşısında, neşeyle el çırptı.

Bütün çadırlar gece göğünün altında parıldayarak ışıklanınca, tabela ortaya çıktı.

Kapıların üstüne gerili, demir kıvrımların arasına gizli, ateşböceğimsi yeni ışıklar canlandı. Aydınlanma arttıkça, kimine ışık saçan bir beyaz kıvılcım ve birazcık dumanın eşlik ettiği, küçük patlama sesleri çıkarıyorlardı. Kapıya en yakın duranlar, birkaç adım geri çekildiler.

İlk başta, rastgele bir ışık deseniydi. Ancak daha fazlası aydınlandıkça, el yazısı harflerden oluştukları açıklık kazandı. Önce bir C ayırt edilebildi, ardından başka harfler geldi. Tuhaf, bir q ve bir sürü e. Ve nihayet son ampuller de aydınlanınca ve duman ve kıvılcımlar dağılınca, ampullerden oluşan bu detaylı tabela, nihayet okunabilir hale geldi. Daha iyi bir görüş açısı kazanmak için sol tarafına doğru eğilince,

le Cirque des Rêves

yazdığını gördün.

Kalabalıkta kimileri bilmiş bir tavırla gülümserken, diğerleri kaşlarını çatıp soran gözlerle komşularına baktılar. Yakınındaki bir çocuk, ne yazdığını öğrenmek için yalvararak annesinin kolunu çekiştiriyordu.

Cevap, “Hayaller Sirki,” olarak geldi. Kız sevinçle gülümsedi.

Ve sonra demir kapılar, kendi iradeleriyle hareket eder gibi, sarsılarak açıldılar. Usulca dışarı doğru salınarak kalabalığı içeri davet ettiler.

Sirk artık açıktı.

Artık girebilirdin.

Beklenmedik bir posta

New York, Şubat 1873

Büyücü Prospero lakaplı adam, tiyatro ofisi aracılığıyla hatırı sayılır miktarda mektup alırdı ama bu bir intihar notu içeren ve beş yaşında bir kızın paltosuna özenle iğnelenmiş halde gelen ilk zarftı.

Kıza tiyatroya kadar eşlik eden avukat, müdürün itirazlarına rağmen açıklama yapmayı reddetmiş ve çocuğu, omzunu silkmek ve şapkasını eğmekle yetinerek, olabildiğince çabuk bırakıp gitmişti.

Tiyatro müdürü, kızın kime geldiğini anlamak için zarfı okumaya gerek duymadı. Asi kahverengi bukleler bulutunun arkasından bakan parlak gözler, sihirbazın gözlerinin daha küçük, daha geniş haliydiler.

Elini tuttu; kızın küçük parmakları müdürün avucunda asılı kaldılar. Kız tiyatronun sıcağına rağmen paltosunu çıkarmayı reddetti ve nedenini sorduğu zaman başını sertçe sallamakla yetindi.

Müdür, kızı, onunla başka ne yapacağını bilemeyerek, ofisine götürdü. Kız, geçmiş yapımları tanıtan çerçeveli bir poster sırasının altında, bilet ve makbuz kutularının ortasında kalan rahatsız bir sandalyede, sessizce oturdu. Müdür ona içine fazladan bir küp şeker attığı bir fincan çay getirdi ama çay masanın üstünde el sürülmeden bekledi ve soğudu.

Kız hareket etmiyor, oturduğu yerde kıpırdamıyordu. Kucağında kenetlediği elleriyle, öylece duruyordu. Gözleri aşağıya sabitlenmiş, yere değmeyen çizmelerine odaklanmıştı. Çizmelerin birinin burun kısmında küçük bir çizik vardı ama ipleri mükemmel fiyonklarla bağlanmıştı.

Ağzı mühürlü zarf, Prospero gelene kadar, kızın paltosunun üstten ikinci düğmesinde asılı kaldı.

Kız onu daha kapı açılmadan duymuştu. Ayak sesleri içeri birkaç kez girip çıkan, kedi kadar sessiz müdürün ölçülü adımlarının aksine, ağırdı ve koridorda yankılanmıştı.

Müdür kapıyı açarken, "Sizin için bir de... paket var, efendim," dedi ve bu karşılaşmanın olası sonuçlarına şahit olmaya istekli olmadığı için, tiyatroyla ilgili başka meselelerle ilgilenmek üzere sıvışmadan önce, onu içeriye, sıkışık ofisine davet etti.

Sihirbaz, bir elinde bir mektup yığını, sırtında şaşırtıcı derecede beyaz astarlı siyah kadife peleriniyle, bir paket ya da sandık arayarak ofisi taradı. Tiyatro müdürünün neden bahsettiğini, ancak kız kendisininkinin tıpkısı gözlerini ona çevirince anladı.

Kızıyla karşı karşıya kalınca, Büyücü Prospero'nun ilk tepkisi "Hassiktir," oldu.

Kız dikkatini çizmelerine çevirdi.

Sihirbaz kapıyı arkasından kapattı ve kıza bakarken mektup yığınını masaya, çay fincanının yanına bıraktı.

Zarfı kızın yakasından, iğnesini düğmeye sıkıca sabitlendiği yerde bırakarak, koparıp aldı.

Ön taraftaki yazı sahne adını ve tiyatronun adresini taşıyordu ama içindeki mektup ona kendi adıyla hitap ediyordu: Hector Bowen.

İçeriğini, yazarının yaratmak istediği her tür duygusal etkiyi sefil bir şekilde ve nihai olarak suya düşürerek üstün körü okudu. Sadece önemli addettiği bilgilerde duraksadı: Şimdi nezaretine bırakılan bu kız, belli ki onun öz kızıydı ve adı Celia'ydı.

Büyücü Prospero denen adam, kıza kıkırdayarak, “Adını Miranda koymalıymış,” dedi. “Sanırım bunu akıl edecek kadar zeki değilmiş.”

Kız ona bir kez daha baktı. Koyu renk gözleri buklelerinin altında kısıldı.

Masanın üstündeki çay fincanı titremeye başladı. Sakin yüzeyi minik dalgacıklarla bozulurken, sırrının üstünde çatlaklar titreşmeye başladı ve sonra fincan çiçekli porselen kırıklarına dönüşüp, dağıldı. Soğuk çay, tabağın içine birikti ve cilalı ahşapta yapışkan izler bırakarak yere damladı.

Sihirbazın gülümsemesi kayboldu. Masaya kaşlarını çatarak baktı ve dökülen çay zeminden geri süzülmeye başladı. Kırık ve çatlak parçalar doğruldular ve fincan, havada süzülen yumuşak buğu dumanlarıyla, yeniden tek parça halini alarak sıvının etrafında yeniden biçim kazandı.

Kız çay fincanına iri iri açılmış gözlerle bakıyordu.

Hector Bowen kızının yüzünü eldivenli elinin içine aldı ve ifadesini bir iki saniye dikkatle inceledikten sonra, yanaklarında uzun kırmızı parmak izleri bırakarak, elini çekti.

“İlginç olabilirsin,” dedi.

Ama kız cevap vermedi.

Sonraki haftalarda kızın adını değiştirmek için pek çok girişimde bulundu ama kız Celia dışında bir şeye tepki vermeyi reddediyordu.

*

Aylar sonra, kızın hazır olduğuna karar verince, sihirbaz bu kez kendisi bir mektup yazdı. Adres eklememişti ama mektup okyanusun ötesindeki varış noktasına yine de ulaştı.

Bir Centilmenin İddiası

Londra, Ekim 1873

Bu akşam çok kısa süreli bir sözleşmenin son gösterisiydi. Büyücü Prospero, Londra sahnesini uzun zamandır onurlandırmamıştı ve anlaşmaları, matinesiz, sadece bir haftalık gösteri içindi.

Fahiş fiyattan satışa çıkan biletler çabucak tükenmişti ve tiyatro o kadar kalabalıktı ki kadınların çoğu, dışarıdaki sonbahar soğuğuna rağmen havaya nüfuz eden ağır sıcağı savuşturmak için, dekoltelerine doğru salladıkları yelpazelerini ellerinden bırakmıyorlardı.

Akşamın bir noktasında o yelpazelerin her biri küçük bir kuşa dönüştü ve sürülerce kuş velveleli bir alkış eşliğinde tiyatronun içinde fır dönmeye başladı. Her kuş, kendi sahibinin kucağına itinayla katlanmış bir yelpaze olarak düşerek geri dönünce, alkış daha da kuvvetlendi. Gerçi izleyicilerin bazıları el çırpamayacak kadar afallamışlar ve artık sıcağa hiç mi hiç aldırmayarak tüylü ya da dantelli yelpazelerini ellerinde hayretle evirip çevirmeye başlamışlardı.

Sahnenin sol tarafındaki locada oturan gri takım elbiseli adam alkışlamadı. Ne bunu, ne de gece boyunca herhangi bir numarayı. Sahnedeki adamı sabit ve gösteri boyunca hiç şaşmayan inceleyici bakışlarla süzdü. Eldivenli elini bir kez olsun alkışlamak için kaldırmadı. Kendinden geçmiş

kalabalıkta alkış ya da iç çekişlere ya da zaman zaman şaşkınlık çığlıklarına neden olan ustalıklara kaşını dahi kaldırmadı.

Gösteri sona erince, gri takım elbiseli adam tiyatro lobisindeki müşteri kalabalığı arasında kolaylıkla ilerledi. Kulisteki soyunma odalarına açılan perdeli kapıdan içeri kaydı. Sahne görevlileri ve kostümcüler ondan tarafa bakmadılar bile.

Bastonunun gümüş ucuyla koridorun ucundaki kapıyı tıklattı.

Kapı kendiliğinden açıldı ve her biri Prospero'nun farklı bir görüntüsünü yansıtan aynalarla kaplı, darmadağınık bir soyunma odası meydana çıktı.

Frak, kadife bir koltuğun üstünde tembelce uzanıyor, düğmeleri çözülmüş yeleği dantel işlemeli gömleğinin üstünden sarkıyordu. Gösterisinde önemli bir rol oynayan silindir şapkası yakındaki bir şapka askısında duruyordu.

Yaşı sahne ışıklarının parıltısı ve makyaj katmanlarının altına gömülen adam sahnede daha genç duruyordu. Aynadaki yüz kırışık, saçları büyük ölçüde kırdı. Yine de kapı eşiğinde duran adam gözüne takılınca yüzünde beliren gülümsemede gençliğe dair bir şey vardı.

Hayaletimsi gri yansımaya yüzünü aynadan çevirmeden hitap ederek, "Nefret ettin, değil mi?" diye sordu. Bir zamanlar, beyaz olması olası bir mendille yüzündeki pudra kalıntılarını siliyordu.

Gri elbiseli adam kapıyı arkasından kapatırken, "Seni görmek de çok güzel, Hector," dedi.

"Her anından tiksindiğini görebiliyorum," dedi Hector Bowen gülerek. "Seni izliyordum, inkâr etmeye kalkma."

Döndü ve kabul görmeyecek elini gri takım elbiseli adama uzattı. Cevap olarak Hector da omuz silkti ve parmaklarını dramatik bir hareketle karşı duvara doğru salladı. Kadife koltuk, sandıklar ve eşarplarla sıkı sıkıya dolu bir köşeden öne doğru kayarken, frak bir gölge gibi koltuktan süzüldü ve itaatkar bir hareketle kendi kendini dolaba astı.

"Otur, lütfen," dedi Hector. "Maalesef yukarıdakiler kadar rahat değil."

Gri takım elbiseli adam oturmadan önce eldivenlerini çıkarıp koltuğun tozunu alırken, “Bu tarz sunumları onayladığımı söyleyemem,” dedi. “Dalavereleri, numara ve illüzyon diye yutturmak. Giriş ücreti almak.”

Hector pudrayla kaplı mendili üzeri fırçalar ve makyaj boyası kutularıyla kaplı masanın üstüne fırlattı.

Eliyle sahnenin olduğu yönü işaret ederek, “O izleyiciler arasında, yukarıda yaptığımın gerçek olduğuna inanan tek bir kişi yok,” dedi. “İşin güzelliği burada. Bu *sihirbazların* en basit becerileri başarmak için yaptıkları aygıtları hiç gördün mü? Halkı uçabildiklerine ikna etmeye çalışan tüyle kaplı bir balık sürüsünden başka bir şey değiller ve ben aralarında sadece bir kuşum. İzleyiciler, benim daha iyi olduğumu bilmenin ötesinde bir fark göremiyorlar.”

“Bu, senin çabanı daha önemli yapmaz.”

“Bu insanlar şaşırtılmak için kuyruk oluyorlar,” dedi Hector. “Ben onları çoğundan daha kolay şaşırtabiliyorum. Bu fırsatın geçip gitmesine seyirci kalmak ziyan gibi geliyor. Ayrıca sandığından daha iyi para kazandırıyor. Sana bir içki ikram edebilir miyim? Buralarda bir yerde gizlenmiş şişeler olacak, gerçi bardak olduğundan o kadar emin değilim.” Gazete yığınlarını ve kuşsuz bir kafesi kenara iterek bir masanın üstündekileri elden geçirmeye girişti.

Gri takım elbiseli adam, sandalyesinde kıpırdanarak ve ellerini bastonunun sapma yerleştirerek, “Hayır, teşekkürler,” dedi. “Gösterini merak uyandırıcı, izleyicilerinin tepkisini bir şekilde kafa karıştırıcı buldum. Dikkatli değildin.”

“Benim de diğerleri kadar sahte olduğuma inanmalarını istiyorsam çok iyi olmamalıyım,” dedi Hector gülerek. “Geldiğin için ve gösterimin eziyetine katlandığın için teşekkür ederim. Aslında gelmene bile şaşırdım; umudumu kaybetmeye başlamıştım. Locayı, bütün hafta boyunca sana ayırtmıştım.”

“Davetleri geri çevirmem sık rastlanan bir durum değildir. Mektubunda bana bir teklifin olduğundan bahsetmişsin.”

Hector ellerini tek ve keskin vuruşla birbirine çarparak “Evet, var,” dedi. “Bir oyuna istekli olabileceğini umuyordum.

Oynamayalı çok uzun zaman oldu. Gerçi, önce yeni projemle tanışmalısın.”

“Öğretmekten vazgeçtiğin hissine kapılmıştım.”

“Vazgeçmiştim ama bu, karşı koyamayacağım, benzersiz bir fırsattı.” Hector yüksek, ayaklı bir boy aynasının arkasına neredeyse gizlenmiş kapıya yürüdü. Bitişikteki odaya seslendikten sonra sandalyesine döndü. “Celia, hayatım.”

Birkaç saniye sonra kapının eşiğinde, ortamın dağınıklığına kıyasla fazla güzel giyimli küçük bir kız belirdi. Her yanı kurdeleler ve dantellerle kaplıydı, örgülerinden firar eden birkaç asi bukle dışında dükkândan yeni çıkmış bir süs bebeği kadar kusursuzdu. Babasının yalnız olmadığını görünce, tereddüt etti ve eşikte bekledi.

“Sorun yok, hayatım. İçeri gel, içeri gel.” Hector elini sallayarak kızına ilerlemesini işaret etti. “Kendisi iş ortaklarımdan biridir, çekingenliğe gerek yok.”

Kız bir iki adım yaklaştı ve kusursuz bir reveransla eğilince elbisesinin dantelle çevrili etek uçları yıpranmış parkelere sürtündü.

Hector elini kızın kafasına yerleştirerek gri takım elbiseli adama “Kızım, Celia,” dedi. “Celia, bu da Alexander.”

Kız, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. Sesi bir fısıltıdan farksız ve onun ölçülerindeki bir kızdan beklenebileceğinden daha alçaktı.

Gri takım elbiseli adam nazik bir baş selamı verdi.

“Bu beyefendiye neler yapabildiğini göstermeni istiyorum,” dedi Hector. Yeleğinden uzun bir zincire asılı gümüş bir cep saati çıkarıp masanın üstüne koydu. “Başla.”

Kızın gözleri irileşti.

“Kimsenin önünde yapmamam gerektiğini söylemiştin,” dedi. “Bana söz verdirmiştin.”

Hector bir kahkahayla, “Bu beyefendi, herhangi biri değil,” diye karşılık verdi.

Celia, “İstisna yok, demiştin,” diye karşı çıktı.

Babasının gülümsemesi silindi. Kızı omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine sert bir ifadeyle baktı.

“Bu çok özel bir durum,” dedi. “Lütfen bu adama ne yapabildiğini göster; tıpkı derslerindeki gibi.” Onu üzerinde saatin durduğu masaya doğru itti.

Kız ağırbaşlı bir tavırla başını eğdi ve ellerini arkasında kenetleyerek dikkatini saate çevirdi.

Bir an sonra, saat masanın yüzeyinde çemberler çizerek ve zincirini bir helezon biçiminde arkasında sürükleyerek, yavaşça dönmeye başladı.

Sonra saat masadan havalandı, havada süzüldü ve suda yüzüyormuş gibi öylece durdu.

Hector tepkisini almak için gri takım elbiseli adama baktı.

“Etkileyici,” dedi adam. “Ama bir hayli basit.”

Celia’nın kaşları koyu renk gözlerinin üstünde çatıldı ve saat, dişlileri havaya saçılarak, paramparça oldu.

“Celia,” dedi babası.

Kız, ses tonunun keskinliği karşısında kızardı ve bir özür mırıldandı. Dişliler saate geri süzüldü ve yerlerine yerleştiler. Ta ki saat yeniden tek parça olup akrep ve yelkovan hiçbir şey olmamış gibi saniyeleri ileri doğru saymaya başlayana dek.

Gri takım elbiseli adam, “İşte bu birazcık daha etkileyici,” diye itiraf etti. “Ama kolay öfkeleniyor.”

Hector, Celia’nın çatık kaşlarını yok sayarak başını okşarken “Çok genç,” dedi. “Bu henüz bir yılını doldurmamış bir çalışmanın sonucu, büyüdüğü zaman emsalsiz olacak.”

“Sokaktan hangi çocuğu alsam bu kadarını öğretirdim. Emsalsiz yakıştırması senin kişisel görüşün ve kolayca çürütülebilir.”

Hector, “Ha!” diye çınladı. “Demek oynamaya isteklisin.”

Gri takım elbiseli adam, sadece anlık bir tereddüdün ardından başını evet dercesine eğdi.

“Geçen seferkinden daha karmaşık bir şey olursa, evet, ilgimi çekebilir,” dedi. “Mümkün.”

“Tabii ki daha karmaşık olacak,” dedi Hector. “Elimde oynanacak doğal bir yetenek var. Bunu basit bir şey için riske atacak değilim.”

“Doğal yetenek sorgulanabilir bir olgudur. Yatkınlık belki; ama doğuştan gelen kabiliyet son derece nadir rastlanan bir şeydir.”

“O benim kendi çocuğum, tabii ki doğuştan gelen bir kabiliyete sahip.”

“Ders aldığını kabul ediyorsun,” dedi gri takım elbiseli adam. “Nasıl emin olabiliyorsun?”

Hector kıza bakmadan, “Celia, derslere ne zaman başladın?” diye sordu.

Kızın cevabı, “Martta,” oldu.

“Hangi yıl, hayatım?” diye ekledi Hector.

Kız özellikle aptalca bir soruymuş gibi, “Bu yıl,” dedi.

Hector, “Sekiz aylık ders,” diye netleştirdi. “Altı yaşında bile değil. Doğru hatırlıyorsam zaman zaman kendi öğrencilerinle işe bundan biraz daha erken bir yaşta başlıyorsun. Celia’nın doğal kabiliyeti olmasa bu kadar ileride olamayacağı ortada. O saati ilk denemesinde havalandırabildi.”

Gri takım elbiseli adam dikkatini Celia’ya çevirdi.

Başıyla masanın üstünde duran saati işaret ederek, “Kazayla kırdın, değil mi?” diye sordu. Celia kaşını çattı ve başını usulca salladı.

Adam Hector’a, “Bu kadar küçük yaşta bir çocuk için kayda değer bir kontrole sahip,” diye belirtti. “Ama böylesi bir öfke, her zaman talihsiz bir değişkendir. Dürtüsel tepkilere yol açabilir.”

“Ya büyüyüp aşacak ya da kontrol etmeyi öğrenecek. Bu küçük bir mesele.”

Gri takım elbiseli adam gözlerini kızın üstünden ayırmasa da konuşurken, Hector’a hitap ediyordu. Celia’nın kulaklarında sesler artık kelimelere dönüşmüyordu ve babasının cevapları da aynı bulanık özelliğe bürününce kaşları çatıldı.

“Kendi çocuğunun üzerine bahis mi oynayacaksın?”

“Kaybetmeyecek,” dedi Hector. “Elinde bu işe ayırabileceğin bir öğrenci yoksa vazgeçebileceğin birini bulmanı öneriyorum.”

“Anladığım kadarıyla annesinin bu konuda söz hakkı yok.”

“Doğru anlamışsın.”

Gri takım elbiseli adam yeniden konuşmadan önce kızı bir süre süzdü. Celia, kelimeleri hâlâ kavrayamıyordu.

“Onun kabiliyetine olan güvenini anlıyorum ama yine de rekabetin lehine gelişmemesi durumunda, zayi olacağı olasılığını en azından dikkate almanı tavsiye ederim. Ona gerçek anlamda meydan okuyabilecek bir oyuncu bulacağım. Aksi durumda bu yarışa katılmayı kabul etmem için bir neden kalmaz. Galibiyetinin garantisi olamaz.”

“Bu riski almaya razıyım,” dedi Hector kızından tarafa bakmadan. “Hemen şimdi ve burada resmiyete dökmek istersen, durma.”

Gri takım elbiseli adam, Celia’ya baktı ve bu kez konuşunca, küçük kız kelimeleri yeniden anlamaya başladı.

“Pekâlâ,” dedi başını eğerek.

Babası ona dönünce, Celia, “Doğru duymamamı sağladı,” dedi.

Hector, kızı, adamın onu takım elbisesi kadar açık renk ve gri gözleriyle dikkatle süzmekte olduğu koltuğa yönlendirirken, “Biliyorum, hayatım ve pek kibar bir davranış değildi,” dedi.

Adam bir kez daha saate bakarak, “Her zaman bu tür şeyler yapabiliyor muydun?” diye sordu.

Celia başını hafifçe eğdi.

“Ben… Annem şeytanın çocuğu olduğumu söylerdi,” dedi usulca.

Gri takım elbiseli adam öne eğildi ve kulağına, babasının duyamayacağı kadar alçak bir sesle, bir şey fısıldadı. Kızın yüzü küçük bir gülümsemeyle aydınlandı.

Adam sandalyesinde arkaya yaslanarak, “Sağ elini uzat,” dedi. Celia elini avucu yukarı dönük halde ve ne bekleyeceğini bilemeyerek, derhal uzattı. Ancak gri takım elbiseli adam açık avucuna hiçbir şey koymadı. Aksine kızın elini çevirdi ve diğer eliyle kızın bileğini tutarak, kendi serçe parmağından çıkardığı

yüzüğü incecik parmaklarına fazla büyük olmasına rağmen kızın yüzük parmağına geçirdi.

Kız yüzüğün çok hoş olmakla birlikte parmağına uymadığı gerçeğini belirtmek üzere ağzını açarken, yüzüğün eline göre küçüldüğünü fark etti.

Bu ayarlama karşısındaki anlık coşkusu yüzüğün parmağının etrafına kapanmayı sürdürmesini izleyen acıyla ve metalin tenini yakmasıyla ezildi. Celia geri çekilmeye çalıştı ama gri takım elbiseli adam sıkıca sardığı elini bileğinden çekmiyordu.

Yüzük inceldi ve Celia'nın parmağının etrafında parlak kırmızı bir iz bırakarak kayboldu.

Gri takım elbiseli adam bileğini bırakınca, Celia arkaya doğru adım attı ve gözlerini eline dikerek bir köşeye çekildi.

"Aferin kızıma," dedi babası.

"Kendi oyuncumu hazırlamak için zaman talep edeceğim," dedi gri takım elbiseli adam.

"Elbette," dedi Hector. "İstediğin kadar zaman senin." Kendi elinden altın bir halka çıkardı ve masanın üstüne koydu. "Kendininkini bulacağın zaman için."

"Bu onuru sen üstlenmek istemiyor musun?"

"Sana güveniyorum."

Gri takım elbiseli adam başını eğdi, ceketinden bir mendil çekti ve yüzüğü elini sürmeden alıp cebine yerleştirdi.

"Umarım bunu son karşılaşmayı benim oyuncum kazandığı için yapmıyorsundur."

"Tabii ki hayır," dedi Hector. "Bunu, karşısına çıkarmayı seçeceğin herkesi yenebilecek bir oyuncum olduğu için ve zaman, olayı ilginç kılabilecek kadar değiştiği için yapıyorum. Ayrıca genel toplam benim lehime olduğuna inanıyorum."

Gri takım elbiseli adam bu noktaya karşı çıkmadı ve Celia'yı aynı inceleyici bakışlarla izlemeyi sürdürdü. Küçük kız adamın görüş alanından çıkmaya yeltendi ama oda çok küçüktü.

"Sanırım şimdiden aklında bir mekân vardır," dedi.

"Henüz kesinleştirmedim," dedi Hector. "Mekân konusunu sürüncemede bırakmanın daha eğlenceli olabileceğini

düşündüm. İzin verirsen, bir şaşırtma öğesi olsun. Londra'da sıra dışı bir şeye katılmaya razı geleceğini düşündüğüm bir tiyatro yapımcısı tanıyorum. Zamanı gelince birkaç ipucu vereceğim; uygun bir yer bulacağından eminim. Tarafsız alanda yapmak daha iyi olur; gerçi senin bir şeyleri kendi tarafında başlatmaktan hoşnut kalabileceğini de düşünmedim değil."

"Beyefendinin adı?"

"Chandresh. Chandresh Christophe Lefèvre. Hintli bir prensin ya da onun gibi bir şeyin gayri meşru oğlu olduğunu söylüyorlar. Annesi sürtük bir balerinin tekiymiş. Bu dağınıklığın içinde bir yerde bir kartı olacaktı. Onu seveceksin, geleceği düşünen biri. Varlıklı, tuhaf, biraz takıntılı, biraz da ne yapacağı kestirilemeyen biri ama sanırım bu da sanatçı mizacına sahip olmanın bir parçası." Yakındaki bir masanın üstündeki kâğıtların hışırdayarak kıpırdanmasının ardından tek bir kartvizit yüzeye ulaşıp odanın içinde süzüldü. Hector kartı yakaladı ve gri takım elbiseli adama uzatmadan önce okudu. "Harika partiler verir."

Gri takım elbiseli adam kartı doğru dürüst bir bakış bile atmadan, cebine yerleştirdi.

"Adını hiç duymadım," dedi. "Ve bu tarz olayların topluluk önünde yapılmasından hoşlanmam. Üzerine düşüneceğim."

"Saçma, birilerinin gözü önünde olması eğlencenin parçası. İşin içine pek çok kısıtlamayı ve aşılması gereken zorlu parametreleri katıyor."

Gri takım elbiseli adam kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı.

"Açıklama şartımız olacak mı? Ben senin oyuncu seçiminden haberdar olduğum için böylesi daha adil olur."

"Basit müdahale kuralları ötesinde hiçbir madde olmasın, olacakları görelim," dedi Hector. "Bununla sınırları zorlamak istiyorum. Ayrıca vakit sınırlaması da yok. Hatta ilk hamleyi sana bırakacağım."

"Pekâlâ. Anlaştık. İrtibat kurarım." Gri takım elbiseli adam kolundaki görünmez tozları silkeleyerek kalktı. "Sizinle

tanışmak bir zevkti, Bayan Celia.”

Celia, temkinli bakışlarını adamdan bir an ayırmadan, yine kusursuz bir reveransla eğildi.

Gri takım elbiseli adam şapkasıyla Prospero’yu selamladı ve bir gölge gibi hareket ederek önce kapıdan, sonra tiyatrodan çıkıp hâlâ kalabalık olan sokağa karıştı.

*

Soyunma odasında, kızı sessizce bir köşede dikilip elindeki yara izine bakarken, Hector Bowen kendi kendine kıkırdıyordu. Acı, yüzüğün kendisi kadar hızla kaybolmuştu ama daha yeni olan kırmızı iz yerindeydi.

Hector gümüş cep saatini masadan alıp, saati duvardakiyle karşılaştırdı. Ağır ağır kurarken, kadranın üstünde dönen akrep ve yelkovana dikkatle bakıyordu.

Başını kaldırıp bakmadan “Celia,” dedi. “Saatimizi neden kuruyoruz?”

Kız, gözleri eline odaklanmış halde, itaatkâr bir tavırla, “Çünkü her şey enerji gerektirir,” dedi. “Değiştirmek istediğimiz her şeye çaba ve enerji katmalıyız.”

“Çok iyi.” Hector saati nazik bir hareketle sallayıp tekrar cebine yerleştirdi.

Celia, “O adama neden Alexander dedin?” diye sordu.

“Saçma bir soru.”

“Adı bu değil ki.”

“Şimdi, bunu nereden biliyorsun?” Hector bunu, yüzüne bakması için kızının çenesini kaldırarak ve koyu renk gözlerindeki bakışları tartarak sordu.

Celia ona, nasıl izah edeceğini bilemeyerek bakıyordu. Bu ismin ona neden uymadığını çözmeye çalışarak, gri takım elbiseli adamın açık renk gözlerini ve sert hatlı görüntüsünü zihninde canlandırdı.

“Gerçek bir isim değil,” dedi. “Her zaman üzerinde taşıdığı bir isim değil. Şapkası gibi, üzerine giydiği bir isim. Bu yüzden

istediği zaman çıkarabilir. Senin için Prospero olduğu gibi.”

Hector kızın meslektaşının adlandırmasıyla ilgili sözlerini yalanlama ya da onaylama zahmetine bile girmeden, “Umabileceğimden bile daha zekisin,” dedi. Şapkasını askısından alıp kızın başına yerleştirdi. Şapka aşağı kayarak kızın sorgulayan gözlerini siyah ipek bir kafesle kararttı.

Grinin Tonları

Londra, Ocak 1874

Bina, aşağıdaki kaldırım ve yukarıdaki gökyüzü kadar griydi ve hiç haber vermeden havaya karışıp yok olabilecekmiş gibi, bulutlar kadar gelip geçici görünüyordu. Kapıda asılı duran kararmış tabela da olmasa, sıradan gri taşları onu etraftaki binalardan ayırt edilemez kılacaktı. İçerideki baş müdire bile koyu kömür rengine bürünmüştü.

Buna rağmen, gri takım elbiseli adam buraya büsbütün aykırı görünüyordu.

Takım elbisesinin kesimi fazla keskindi. Bastonunun sapı, ilk günkü kadar yeni görünen eldivenlerinin altında fazla iyi cilalıydı.

Adını vermişti vermesine ama müdire derhal unutmuştu ve tekrarlamasını rica edemeyecek kadar çekingendi. Daha sonra talep edilen evrakları imzaladığında da, imzası tamamen okunaksızdı ve zaten form da dosyalandıktan birkaç hafta sonra kaybolacaktı.

Aradığı şey için sıra dışı kriterler sıralamıştı. Müdirenin kafası karışmıştı ama birkaç soru ve açıklamanın ardından ona üç çocuk getirdi: iki oğlan ve bir kız. Adam onlarla baş başa görüşmek istedi; müdire istemeyerek de olsa kabul etti.

İlk çocuğu geri göndermeden önce, sadece birkaç dakika konuştu. O koridordan geçerken, diğer ikisi, içeride onları ne

beklediği konusunda bir işaret bekleyerek baktılar ama çocuk kafasını sallamakla yetindi.

Kız içeride daha uzun süre kaldı ama sonra o da, alnında kafa karışıklığının neden olduğu kırışıklarla, gönderildi.

Ardından, diğer oğlan gri takım elbiseli adamlar konuşmak üzere, odaya alındı. Adam yakında ayakta dururken, çocuğa masanın karşısında bir sandalyeye oturması talimatı verildi.

Bu çocuk ilk oğlan gibi huzursuzluk içinde eğilip bükülmüyordu. Sessizce ve sabırla otururken, gri-yeşil gözleriyle odayı ve adamı inceden inceye, bilinçle ama dik dik bakmadan, inceliyordu. Koyu renk saçlarının kesimi, iş sırasında berberin aklı başka bir yerdeymiş gibi, kötüydü ama düzeltmek için birkaç girişimde bulunulmuştu. Kıyafetleri dağınık ama bakımlıydı; ancak pantolonu biraz kısa ve bir zamanlar mavi ya da kahverengi ya da griyken artık renginden tam emin olunamayacak kadar soluktu.

Adam oğlanın pejmürde görüntüsünü sessizce inceledikten sonra, “Ne zamandır buradasın?” diye sordu.

“Oldum olası,” dedi çocuk.

“Kaç yaşındasın?”

“Mayıs’ta dokuz olacağım.”

“Daha küçük görünüyorsun.”

“Yalan değil.”

“Yalan olduğunu ima etmedim.”

Gri takım elbiseli adam çocuğa bir süre hiç yorum yapmadan baktı.

Çocuk dik dik bakarak karşılık verdi.

Adam, “Okuyabiliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Çocuk başını evet der gibi salladı.

“Okumayı severim,” dedi. “Burada çok fazla kitap yok. Hepsini uzun zaman önce okudum.”

“İyi.”

Gri takım elbiseli adam, hiç uyarısız, bastonunu çocuğa fırlattı. Çocuk bastonu tek eliyle kolayca ve sakınmadan yakaladı. Gerçi bastona, adama, sonra yeniden bastona bakarken kafası karışmış gibi, gözlerini kısmıştı.

Adam kendi kendine başını salladı, bastonunu geri aldı, oğlanın parmak izlerini yüzeyinden silmek için cebinden bir mendil çıkardı.

“Çok iyi,” dedi adam. “Yanımda eğitim almaya geleceksin. Seni temin ederim birçok kitabım var. Gerekli ayarlamaları yapacağım, sonra yola koyulacağız.”

“Seçme şansım var mı?”

“Burada kalmak mı istiyorsun?”

Çocuk bunu bir an düşündü.

“Hayır,” dedi.

“Pekâlâ.”

Çocuk, “Adımı bilmek istemiyor musun?” diye sordu.

“İsimler insanların sandıkları kadar önemli değildirler,” dedi gri takım elbiseli adam. “Seni teşhis etmek için bu kurum ya da ayrıldığın ebeveynlerinin tahsis ettikleri etiket benim için ne ilgi ne de değer arz ediyor. Herhangi bir noktada bir isme ihtiyaç duyduğunu hissedersen, kendin için bir seçim yapabilirsin. Ama şimdilik gerekli olmayacak.”

Çocuk önemsenmeye değmeyecek eşyalardan oluşan küçük çantasını toplamaya gönderildi. Gri takım elbiseli adam evrakları imzaladı ve müdirenin sorularına kadının tam olarak takip etmediği cevaplar verdi ama kadın işleme itiraz etmedi.

Çocuk hazır olunca, gri takım elbiseli adam onu gri taş binadan alıp götürdü ve bir daha da dönmedi.

Sihir Dersleri
1875-1880

Celia tiyatrolarda büyüyordu. Daha çok New York'ta ama başka şehirlerde de uzun kalışlar oluyordu. Boston. Chicago. San Francisco. Zaman zaman Milano ve Paris ya da Londra'ya kısa süreli yolculuklar. Hepsi bazen Celia'nın hangi ülkede olduğunu -gerçi bir önemi de yok- hatırlayamayacağı raddede bir küf, kadife ve talaş pusunda birbirlerine karışıyordu.

Babası küçükken onu her yere götürüyor; gösterilerin sonrasında, barlarda meslektaşları ve tanıdıkları yaltaklansın diye, pahalı elbiseler içinde, çok sevilen küçük bir köpekmiş gibi sergiliyordu.

Sevimli bir aksesuar olmak için fazla uzadığına karar verince onu soyunma odalarında ya da otellerde bırakmaya başladı.

Celia her gece belki de dönmeyecek diye meraklanıyordu ama babası her zaman, uygunsuz saatlerde sendeleyerek geliyor, bazen uyuyor gibi yapan kızının başını usulca okşuyor, diğer zamanlarda onu büsbütün yok sayıyordu.

Derslerin resmiyeti azalmıştı. Önceleri babası onunla düzensiz olmakla birlikte belirli zamanlarda ders yaparken şimdi, asla insanların gözü önünde olmamakla birlikte, sürekli sınava tabi tutuyordu.

Çizmelerini bağlamak gibi basit işleri bile eliyle yapmasını yasaklamıştı. Celia ayaklarına bakıyor, bağcıklara karmaşık fiyonklarla bağlanmalarını ve çözülmelerini sessizce emrediyor, kördüğüm oldukları zaman yüzünü asıyordu.

Soru sorduğunda babası konuşkan davranmazdı. Babasının Alexander dediği adamın da bir öğrencisi olduğunu ve bir tür oyun oynanacağını çözmüştü.

Bir defasında, "Satranç gibi mi?" diye sormuştu.

"Hayır," demişti babası. "Satranç gibi değil."

*

Çocuk Londra'da, şehir içinde bir evde büyüyordu. Yemekleri odasına kapının önünde bitiveren üzeri örtülü tepsilerle gelip aynı şekilde ortadan kaybolurken bile, hiç kimseyi görmüyordu. Ayda bir defa, konuşmayan bir adam saçlarını kesmeye getiriliyordu. Aynı adam, senede bir kez kıyafetleri için ölçü alıyordu.

Çocuk vaktinin büyük kısmını okuyarak geçiriyordu. Ve elbette, yazarak. Kitaplardan bölümleri kopyalıyor, önce anlamadığı ama mürekkep lekeli parmaklarının altında gittikçe daha istikrarlı çizgiler halinde tekrar tekrar biçimlendikçe fazlasıyla tanıdık gelen kelime ve simgeleri kâğıtlara geçiriyordu. Öyküler, mitoloji ve romanlar okuyordu. Konuşmakta zorlansa da, başka dilleri de yavaş yavaş öğreniyordu.

Zaman zaman, müze ve kütüphanelere çok az sayıda ziyaretçinin olduğu -o da olursa tabii- mesai saati dışı gezilere çıkıyordu. Çocuk, hem binaların içeriklerinden ötürü hem de yerleşik düzeninden saptığı için, bu gezilere bayılıyordu. Ancak bu nadir bir durumdu ve evden gözetimsiz çıkmasına asla izin verilmiyordu.

Gri takım elbiseli adam onu her gün, genelde beraberinde yeni bir kitap yığınıyla, odasında ziyaret ediyor ve tam bir

saatini ona gerçekten anlayacağından emin olamadığı şeyler hakkında nutuk çekerek geçiriyordu.

Çocuk sadece bir kez, gri takım elbiseli adamın bu sıkı programlı dersler sırasında nadiren gösterdiği türde şeyleri onun da yapmasına ne zaman izin verileceğini sordu.

Aldığı tek cevap, "Hazır olduğunda," oldu.

Uzunca bir süre hazır görülmedi.

*

Prospero'nun gösterileri sırasında sahnede ve zaman zaman seyircilerin arasında boy gösteren güvercinler, özenli kafeslerde tutuluyor ve bagajının ve malzemelerinin geri kalan kısmıyla birlikte bütün tiyatrolara götürülüyordu.

Çarpılan bir kapı, bir bavul ve sandık yığınının soyunma odasının ortasına devrilirken güvercinlerle dolu bir kafesi tepe taklak etmesine neden oldu.

Bavullar kendilerini derhal düzelttiler; ama zararı teftiş etmek için kafesi Hector kaldırdı.

Güvercinlerin çoğu düşüşten sadece afallamış olsalar da birinin kesinlikle kırık bir kanadı vardı. Hector kuşu dikkatle çıkardı; kafesi yere bırakırken hasarlı parmaklıklar tamir olmaya başlamışlardı.

Celia, "İyileştirebilir misin?" diye sordu.

Babası önce yaralı güvercine sonra farklı bir soru sormasını bekleyerek, kızına baktı.

Kız bir an sonra, "İyileştirebilir miyim?" diye sordu.

"Durma, dene," dedi babası güvercini ona uzatırken.

Celia kırık kanadına dikkatle bakarken, titreyen güvercini usulca okşadı.

Kuş normal ötüşünden çok farklı, acılı, boğuk bir ses çıkardı.

Celia gözlerinde yaşlarla, "Yapamıyorum," diyerek kuşu babasına uzattı.

Hector kuşu aldı ve kızının haykırışını duymazdan gelerek, tek bir hamleyle boynunu çevirdi.

"Canlıların farklı kuralları var," dedi. "Daha basit bir şeyle pratik yapmalısın." Celia'nın yakındaki bir sandalyenin üstünde duran tek bebeğini alıp yere attı; porselen kafası ortadan yarıldı.

Celia ertesi gün kusursuzca tamir edilmiş bebeğiyle babasına dönünce, babası onu eliyle savuşturup gösteri öncesi hazırlıklarına dönmeden önce başıyla onaylamakla yetindi.

Celia, "Kuşu iyileştirebilirdin," dedi.

"O zaman hiçbir şey öğrenemezdin," dedi Hector. "Aşabilmek için, önce sınırlarını öğrenmen gerek. Kazanmak istiyorsun, değil mi?"

Celia bebeğine bakarak başını salladı. Bebek hasar gördüğüne dair en ufak bir kanıt taşımıyordu; boş, gülümseyen suratında tek bir çatlak dahi yoktu.

Celia onu bir sandalyenin altına fırlattı ve tiyatrodan ayrılırken yanına almadı.

*

Gri takım elbiseli adam çocuğu tam olarak tatil sayılamayacak bir hafta için Fransa'ya götürdü. Yolculuk habersiz gelmiş, oğlanın valizi bilgisi dışında toplanmıştı.

Çocuk oraya bir tür ders için gittiklerini sanıyordu ama özel bir çalışma alanı belirtilmemişti. İlk günün ardından, *boulangerie*'lerdeki ağız sulandıran taze ekmek çıtırtılarından ve peynirlerin katıksız çeşitliliğinden mest halde, oraya sadece yemek için gitmiş olabileceklerini düşünür olmuştu.

Sessiz müzelere, galeriler arasında eğitmeni kadar sessiz yürümeyi deneyip başarısız olduğu ve her ayak sesi yankısında yüzünü buruşturduğu mesai saati dışı ziyaretler yaptılar. Çocuk bir çizim defteri istese de, eğitmeni görüntüleri hafızasına hapsetmesinin daha doğru olacağında ısrar ediyordu.

Bir akşam, çocuk tiyatroya gönderildi.

Bir oyun ya da belki de bir bale gösterisi bekliyordu ama gösteri sıra dışı bulduğu bir şeydi.

Sahnedeki beyaz eldivenleri takım elbisesinin siyahlığının üstünde kuşlar gibi hareket eden, kaygan saçlı, sakallı adam, basit numaralar ve göz aldanmasına dayalı el hileleri yapıyordu. Sahte tabanlı kafeslerden kuşlar kayboluyor, ceplerden kayan mendiller kol manşetlerine gizleniyordu.

Çocuk hem sihirbazı hem de mütevazı izleyici grubunu merakla seyrediyordu. Seyirciler bu hilelerden etkilenmişe benziyor, sık sık alkış tutuyorlardı.

Gösteriden sonra eğitmenine sorduğu sorulara, bu meselenin hafta sonunda Londra'ya dönene dek konuşulmayacağı cevabını aldı.

Ertesi akşam, çocuk daha büyük bir tiyatroya götürüldü ve gösteri için, yine yalnız bırakıldı. Kalabalığın boyutu bile onu germeye yetmişti; daha önce bu kadar çok insanla dolu bir mekânda bulunmamıştı.

Bu sahnedeki adam, bir önceki gecedeki sihirbazdan daha yaşlı görünüyordu. Daha şık bir takım elbise giymişti. Hareketleri daha netti. Her sunumu sadece sıra dışı değil, aynı zamanda büyüleyiciydi.

Alkışlar nazik olmanın ötesindeydi.

Ve bu sihirbaz kol manşetlerinin içinde mendil saklamıyordu. Her yerden çıkıveren kuşların kafesi yoktu. Bunlar oğlanın sadece derslerinde gördüğü ustalıklardı. Sır olarak saklaması tekrar tekrar, üstüne basa basa hatırlatılan hileler ve illüzyonlar.

Büyücü Prospero son selamını verirken, çocuk da alkışlıyordu.

Eğitmeni, sorularını İngiltere'ye dönmeden cevaplamayı bir kez daha reddetti.

Londra'daki eve dönüp yeniden, şimdi artık hiç kesintiye uğramamış gibi gelen rutine kapıldıklarında, gri takım elbiseli adam çocuktan önce iki gösteri arasındaki farkı anlatmasını istedi.

“İlk adam mekânik aygıtlar ve aynalar kullanıyor, bir şeyi görmelerini istemediği zaman, yanlış bir izlenim yaratmak için, izleyicilerin farklı bir yöne bakmalarını sağlıyordu. Adını *Fırtına*’daki[1] dükten alan ikinci adam ise, benzer şeyler yapıyormuş gibi davranıyordu ama ayna ya da hile kullanmıyordu. Her şeyi senin yaptığın şekilde yapıyordu.”

“Çok iyi.”

Çocuk, “O adamı tanıyor musun?” diye sordu.

“O adamı çok uzun zamandır tanıyorum,” dedi eğitmen.

“O da, senin bana öğrettiğin gibi, o şeyleri öğretiyor mu?”

Eğitmen başıyla onayladı ama ayrıntıya girmedi.

Çocuk, “İzleyen insanlar farkı nasıl göremezler?” diye sordu. Nedeni, her ne kadar gerektiği gibi ifade edemese de, onun için netti.

“İnsanlar görmek istediklerini görürler. Ve pek çok durumda, gördükleri söylenen şeyi.”

Konuyu daha fazla tartışmadılar.

Nadiren de olsa tatil sayılmayacak başka gezilere çıksalar da, çocuk başka sihirbaz izlemeye götürülmedi.

*

Büyücü Prospero kızının parmak uçlarını tek tek yarmak için bir çakı kullandı ve parmaklarını iyileştirecek kadar sakinleşene dek ağlamasını ve kan damlalarının geriye doğru yavaş yavaş süzülmesini, tek kelime etmeden izledi.

Deri bir araya gelip kapanırken parmak izi yükseltilerinin girdapları birbirlerini bulup, yeniden tek parça oldular.

Celia’nın omuzları içlerinde düğümlenen gerilimi serbest bırakarak düştü; kendini sapasağlam hale getirirken hissettiği rahatlama, elle tutulur cinstendi.

Babası yeni iyileşmiş parmaklarının her birini bir kez daha çizmeden önce ona dinlenmesi için sadece birkaç saniye tanıdı.

*

Gri takım elbiseli adam cebinden bir mendil çıkarıp masanın üstüne attı. Mendil, masaya katlarının arasına gizlenmiş ipekten ağır bir şey yüzünden boğuk bir tıkırtı çıkararak düştü. İpek karesini yukarı doğru çekti ve içindekilerin -sadece altın bir yüzük- masaya yuvarlanmasına izin verdi. Hafifçe kararmış ve üzerine çocuğun Latince kelimeler olabileceğini düşündüğü bir şey kazınmıştı ama süslü harfler yüzüğün etrafını dolaştığı için ne olduklarını çıkaramamıştı.

Gri takım elbiseli adam artık boş olan mendili tekrar cebine koydu.

"Bugün bağlamayı öğreneceğiz," dedi.

Dersin uygulamalı sunum içeren noktasına varınca, çocuğa yüzüğü kendi eline takması için talimat verdi. Şartlar ne olursa olsun, çocuğa asla el sürmüyordu.

Yüzük teninin içinde çözünürken, çocuk parmağından çıkarmak için boş yere çabaladı.

"Bağlamalar kalıcıdır, evlat," dedi gri takım elbiseli adam.

Çocuk birkaç saniye önce yüzüğün durduğu yerdeki ize kaşlarını çatarak baktı ve, "Neye bağlandım ki?" diye sordu.

"Zaten tabi olduğun bir mecburiyete ve bir süre daha tanışmayacağın bir kişiye. Bu noktada detaylar önemli değil. Bu, gerekli bir teknik ayrıntıdan başka bir şey değil."

Çocuk başını eğmekle yetindi ve daha fazla soru sormadı ama o akşam yine yalnız kalıp uyuyamayınca, uzun saatlerini ay ışığında eline bakmakla ve bağlandığı kişinin kim olabileceğini merak etmekle geçirdi.

*

Millerce uzakta, sahnedeki adam için alkışlarla gümbürdeyen bir tiyatroda, kulisteki kullanılmayan sahne malzemelerinin arasında, Celia Bowen kıvrılıp bir top biçimini almış, ağlıyordu.

Sokak Göstericisi

Londra, Mayıs -Haziran 1884

Çocuk on dokuzuna girmeden hemen önce, gri takım elbiseli adam, onu önceden haber vermeden şehir merkezindeki evden British Museum manzaralı, mütevazı boyutlarda bir daireye taşıdı.

Çocuk ilk başta bunun sadece geçici bir olay olduğunu sandı. Son zamanlarda, Fransa, Almanya ya da Yunanistan'a çevreyi görmekten çok, ders çalışmakla geçen haftalar, hatta aylar süren yolculuklara çıkmıştı. Ancak bu, lüks otellerde geçen, tatilden sayılmayacak şeylerden biri değildi.

Burası basit mobilyaları olan, mütevazı bir daireydi; çocuğun eski odalarına o kadar çok benziyordu ki kütüphane hariç -gerçi hâlâ etkileyici sayıda kitabı vardı- ev hasretine benzeyen bir şey hissetmekte zorlanıyordu.

Evde iyi kesimli ama sıradan siyah takım elbiselerle dolu bir gardırop vardı. Bembeyaz gömlekler. Bir dizi özel yapım melon şapka.

Sadece *karşılaşma* olarak anılan şeyin ne zaman başlayacağını sorguladı. Gri takım elbiseli adam sorularına cevap vermiyordu ama taşınması resmî derslerin sonunu açıkça işaret etmişti.

Çocuk çalışmalarına bağımsız olarak devam etti. Semboller ve kabartmalarla dolu defterler tutuyor, eski notlarını gözden

geçirip dikkate alacak yeni öğeler buluyordu. Her defasında yanına daha küçük ciltler taşıyor, doldukları zaman onları daha büyük ciltlere kopyalıyordu.

Her deftere aynı şekilde, ön kapağın içine siyah mürekkeple çizilmiş detaylı bir ağaç çizimiyle başlıyordu. Siyah dallar, oradan sonraki sayfalara uzanıyor, harfleri ve sembolleri oluşturan çizgileri bir araya bağlıyordu. Her sayfa neredeyse mürekkeple kaplanmıştı. Eski harfler, kelimeler ve kabartmalar bir arada sarılıp başlangıçtaki ağaca bağlanıyordu.

Kitap raflarında, bu tür ağaçlardan özenle dosyalanmış bir orman vardı.

Her ne kadar illüzyonlarının etkinliğini tek başına tartmak zor olsa da, ona öğretilen şeylerin pratiğini yapıyordu. Bolca zamanını aynadaki yansımalara bakarak geçiriyordu.

Planları olmadığı ve artık kilit altında tutulmadığı için, şehirde uzun yürüyüşlere çıkıyordu. İnsan sayısının fazlalığı sinir bozucuydu ama canı istediği anda dairesinden çıkabilmenin mutluluğu, sokakta karşıdan karşıya geçerken, yanından geçen birine kazayla çarpma korkusuna baskın geliyordu.

Parklarda ve kafelerde oturuyor, birbirinin eşi takım elbiseler ve melon şapkalar içindeki genç erkek kalabalığının içine iyice karıştığı için ona çok az dikkat eden insanları gözlemliyordu.

Bir öğleden sonra, çay gibi basit bir şey için eğitmenine uğramasının kabalık olmayacağını düşünerek, şehirdeki eski evine döndü ama bina terk edilmiş, pencereler tahtalarla kapatılmıştı.

Dairesine dönerken, elini cebine attı ve defterinin yok olduğunu fark etti.

Yüksek sesle küfretti ve yoldan geçen ve kaldırımda aniden durmasıyla kenara çekilen kadının dik bakışlarının hedefi oldu.

Her köşede biraz daha kaygılanarak adımlarını geri sarmaya başladı.

Ancak çiseleme sayılabilecek hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı ama kalabalığın arasında bir yığın şemsiye açılmıştı bile. Çocuk ıslanmaya yüz tutan kaldırımda defterinden bir iz ararken gözlerine daha iyi siper edebilmek için, melon şapkasının kenarını aşağı çekti.

Bir kafenin tentesinin altında, köşede durdu ve kalabalık seyrelene ya da yağmur dinene kadar bekleyip beklememek arasında bocalayarak sokak boyunca titreşerek yanan lambaları izledi. Sonra birkaç adım uzakta, yine tentenin altına sığınmış halde duran kızı gördü. Kız, çocuğun kendisine ait olduğundan fazlasıyla emin olduğu bir defterin sayfalarına dalıp gitmişti.

Belki on sekizinde, belki biraz daha gençti. Gözleri açık, saçlarıysa sarı ile kahve arasında kararsız kalmış gibi belirsiz bir renkti. Üzerinde, yağmurdan biraz ıslanmış ve iki sene önce modaya bir hayli uygun sayılabilecek bir elbise vardı.

Çocuk kıza birkaç adım yaklaştı ama kız fark etmedi ve tamamen kitaba kapılmaya devam etti. Hatta narin sayfaları daha iyi idare edebilmek için eldivenlerinden birini çıkarmıştı. Şimdi çocuk bunun gerçekten kendi günlüğü olduğunu ve telli bir tekerleğin üstünde sürünen kanatlı yaratıkların resminin basılı olduğu bir kartın yapıştırıldığı sayfanın açık durduğunu görebiliyordu. Kartın üstü ve etrafındaki kâğıt, çocuğun onu düz metine birleştiren el yazısıyla kaplıydı.

Sayfaları karıştırırken, kızın şaşkınlık ve merak karışımı ifadesini izledi.

Birkaç saniye sonra, “Sanırım, elinizdeki benim defterim,” dedi. Kız şaşkınlık içinde sıçradı ve defteri neredeyse düşürecekken son anda yakaladı ama bu süreçte, eldiveni kaldırıma süzüldü. Çocuk, eldiveni almak için eğildi ve doğrulup ona uzattığında kız, gülümsemesine şaşırmış gibi bakıyordu.

Eldivenini kabul edip defteri ona hızla iterken, “Özür dilerim,” dedi. “Parkta düşürdünüz ve geri vermeye çalışıyordum ama izinizi kaybettim ve sonra ben… Üzgünüm.” Yanakları al al, sustu.

Çocuk defterini geri aldığı için rahatlayarak, “Sorun değil,” dedi. “Sonsuza dek kaybolmuş olmasından korkuyordum; talihsizlik olurdu. Size en derin minnetimi borçluyum, Bayan…?”

“Martin,” dedi kız; kulağa yalan gibi geliyordu. “Isobel Martin.” Çocuğun ismini beklerken, yüzünde soran bir bakış belirdi.

“Marco,” dedi çocuk. “Marco Alisdair.” Yüksek sesle telaffuz etme fırsatını nadiren ve aralıklarla bulduğu isim, dilinde tuhaf bir tat bırakmıştı. Ona doğuştan verilen adının bu halini, efendisinin takma adlarının bir biçimiyle birleşik halde o kadar çok yazmıştı ki şimdi artık kendi adı gibi geliyordu ama bir sese sembol eklemek tamamen farklı bir işlemdi.

Isobel’in kabul edişindeki rahatlık ismini daha gerçek hissettirmişti.

“Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Alisdair,” dedi.

Ona teşekkür etmeli, kitabını alıp gitmeliydi, yapılacak makul şey buydu. Ancak boş dairesine dönmeye pek niyetli değildi.

Defteri cebine koyduktan sonra, “Teşekkürümün bir ifadesi olarak, size bir içki ısmarlayabilir miyim, Bayan Martin?” diye sordu.

Isobel, karanlık sokak köşelerinde yabancı erkeklerin içki davetlerini kabul etmemenin daha doğru olacağını muhtemelen bilerek, tereddüt etti. Ancak, yine de başını salladı.

“Çok hoş olur, teşekkür ederim,” dedi.

“Harika,” dedi Marco. Yanlarındaki pencereyi işaret ederek, “Islak bir yürüyüşün sizin için sakıncası yoksa, makul mesafede bundan daha iyi kafeler var,” dedi. “Korkarım yanımda şemsiyem yok.”

“Sakıncası yok,” dedi Isobel. Marco’nun uzattığı kolu tuttu ve usul usul yağan yağmurun altında sokak boyunca yürümeye başladılar.

Henüz bir ya da iki blok ilerleyip nispeten dar bir ara sokaktan aşağı yürüdüler. Marco kızın gerginliğini karanlıkta

hissedebiliyordu ama boyalı cam bir kapının yanındaki boş ışıklı eşikte durunca, kız gevşedi. Son birkaç ay içinde hızla en sevdiği ve Londra'da kendini gerçek anlamda huzurlu hissettiği sayılı yerlerden biri olan minik kafeye girerlerken, Marco kapıyı kız için açık tuttu.

Kullanılabilir bütün yüzeylerde cam şamdanların içinde mumlar titreşiyordu ve duvarlar zengin ve cesur bir kırmızıya boyanmıştı. Samimi ortama dağılmış sadece birkaç müşteri ve bolca boş masa vardı. Pencere yakınında küçük bir masaya oturdular. Marco, barın arkasındaki kadına bir el işareti yaptı. Kadın iki kadeh *Bordeaux* getirdi ve şişeyi masanın üstündeki küçük vazonun içindeki sarı gülün yanına bıraktı.

Yağmur pencerede usulca tıkırdarken, havadan sudan mevzularda nazik bir sohbet ettiler. Marco kendisi hakkında çok az bilgi vermeye gönüllüydü ve Isobel de nazik tepkiler verdi.

Marco aç olup olmadığını sorunca kız açlıktan öldüğünü ele veren nazik bir geçiştirmeyle karşılık verdi. Marco bir kez daha barın arkasındaki kadına işaret etti ve kadın birkaç dakika sonra bir peynir tabağı, meyve ve baget dilimleriyle geri döndü.

Isobel, "Böyle bir yeri nereden buldunuz?" diye sordu.

"Deneme yanılma," dedi Marco. "Ve kadehler dolusu kötü şarap." Isobel güldü.

"Üzüldüm," dedi. "Gerçi sonu iyi olmuş. Burası hoş bir yer. Vaha gibi."

Marco kadehini ona doğru kaldırırken, "Çok iyi şarabı olan bir vaha," diye onayladı.

"Bana Fransa'yı hatırlattı," dedi Isobel.

"Fransa'dan mı geldiniz?" diye sordu Marco.

"Hayır," dedi Isobel. "Ama orada uzun süre yaşadım."

"Ben de," dedi adam. "Gerçi üstünden zaman geçti. Ve evet, haklısınız. Bu mekân çok Fransızvari. Sanırım cazibesi bu yüzden. Buradaki pek çok yer büyüleyici olmak için uğraşmıyor."

“Siz büyüleyicisiniz,” dedi Isobel ve hemen kızardı. Elinden gelse kelimeleri ağzına geri çekecek gibi görünüyordu.

Marco başka ne diyeceğini bilemeyerek, “Teşekkürler,” dedi.

“Özür dilerim,” dedi Isobel alenen kıpkırmızı bir yüzle. “Demek istediğim…” Susacak gibi olduysa da, belki de bir buçuk kadeh şarabın yüreklendirmesiyle devam etti. “Kitabınızda sihirler var,” dedi. Tepkisini görmek için Marco’ya baktı ama Marco hiçbir şey söylemeyince, o da bakışlarını kaçırdı. Sessizliği doldurmayı sürdürerek, “Sihirler,” dedi. “Tılsımlar, semboller. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum ama sihirler, değil mi?”

Ona yeniden bakma cüretini göstermeden önce, şarabından gergin bir yudum aldı.

Marco, sohbetin gidişatı karşısında tedbirli, kelimelerini özenle seçti.

“Bir zamanlar Fransa’da yaşamış genç bir hanımefendi, sihirler ve tılsımlar hakkında ne bilir ki?” diye sordu.

“Sadece kitaplarda okuduklarımı,” dedi Isobel. “Ne anlama geldiklerini hatırlamıyorum bile. Sadece astrolojik sembolleri ve simya sembollerinin bir kısmını biliyorum. Ve onları da pek iyi bildiğim söylenemez.” Konuyu daha fazla açmak isteyip istemediğine karar veremez gibi, duraksadı ama sonra ekledi: “La Roue de Fortune, Şans Çarkı. Kitabınızdaki kart. O kartı tanıyorum. Bende de bir deste var.”

Marco daha öncesinde kızın biraz ilgi çekici ve bir hayli hoş olmasının ötesine geçtiğini düşünürken, bu açıklama daha fazlasını getirmişti. Masaya eğildi ve kıza birkaç saniye öncesine göre oldukça artmış bir ilgiyle baktı.

“Tarot okuyabildiğinizi mi söylüyorsunuz, Bayan Martin?” diye sordu. Isobel kafasını salladı.

“Okuyorum, en azından deniyorum,” dedi. “Gerçi sadece kendim için ve sanırım bu tam olarak bir okuma sayılmaz. Bu… Bu, birkaç sene önce öğrendiğim bir şey, o kadar.”

Marco, “Desteniz yanınızda mı?” diye sordu. Isobel bir kez daha başını salladı. Kızın kartları çıkarmaya yeltenmediğini

görünce, “Sakıncası yoksa görmeyi çok isterim,” diye ekledi. Isobel’in bakışları kafedeki müşterilerin üstünde dolaştı. Marco umursamaz bir tavırla elini salladı. “Onları dert etme,” dedi. “Bu tipleri korkutmak için bir deste karttan daha fazlası gerekli. Ama göstermek istemezsen, anlarım.”

“Hayır, hayır, sakıncası yok,” dedi Isobel ve çantasını alıp siyah ipek bir kumaşa sarılı bir kart destesi çıkardı. Kartları örtülerinden çıkardı ve masanın üstüne yerleştirdi.

Marco kartları almak için uzanırken, “Alabilir miyim?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedi Isobel, şaşkın.

Marco desteyi nazik bir hareketle kaldırırken, kehanet derslerinden detayları anımsayarak, “Bazı Tarot okuyucuları kartlarına başkalarının dokunmasından hoşlanmazlar,” diye açıkladı. “Ve haddimi aşmak istemem.” En üstteki kartı çevirdi. *Le Bateleur*. Büyücü. Marco kartı yığının üstüne yerleştirmeden önce kendini gülümsemekten alamadı.

Isobel, “Siz okuyor musunuz?” diye sordu.

“Ah, hayır,” dedi Marco. “Kartlara aşinayım ama bana konuşmazlar. Doğru düzgün okumama yetecek şekilde değil.” Bakışlarını kartlardan kaldırıp onun hakkında ne düşüneceğini bilemeyerek Isobel’e baktı. “Ama size konuşuyorlar, değil mi?”

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama sanırım konuşuyorlar,” dedi. Sessizce oturup Marco’nun destedeki kartları çevirmesini izledi. Genç adam kartlara kendi defterine gösterdiği özenle yaklaşıyor, onları hassas bir tavırla köşelerinden tutuyordu. Bütün desteyi elden geçirdikten sonra, tekrar masanın üstüne koydu.

“Çok eskiler,” dedi. “Sizden daha yaşlı olduklarını tahmin etme cüretini göstereceğim. Sizin elinize nasıl geçtiklerini sorabilir miyim?”

“Yıllar önce, Paris’te bir antikacı dükkânındaki bir mücevher kutusunun içinde buldum,” dedi Isobel. “Oradaki kadın bana satmak istemedi bile, hemen alıp götürmemi, dükkânından bir an önce uzaklaştırmamı istedi. Şeytan kartları, dedi. *Cartes du Diable*.”

Marco eğitmeninin bir tür tembih ve uyarı olarak sık sık tekrarladığı cümleyle, "İnsanlar bu tür konularda çok saf," dedi. "Ve onları anlamak için çaba harcamaktansa şeytani olduklarını söylemeyi yeğliyorlar. Talihsiz bir gerçek ama gerçek."

"Defteriniz ne için?" diye sordu Isobel. "Burnumu sokmak istemem, sadece ilginç buldum. Umarım içine baktığım için beni affedersiniz."

"Şey, kartlarınıza bakmama izin verdiğiniz için, o konuda ödeştik," dedi Marco. "Ancak korkarım biraz karmaşık ve izah etmesi ya da inanması kolay bir mevzu değil."

"Ben pek çok şeye inanabilirim," dedi Isobel. Marco hiçbir şey söylemedi ama onu az önce kartlarına baktığı zamanki kadar büyük bir dikkatle izliyordu. Isobel de onun gözlerinin içine baktı ve gözlerini kaçırmadı.

Çok baştan çıkarıcıydı. Hemen hemen bütün hayatı boyunca içinde yaşadığı dünyayı anlamaya başlayabilecek birini bulmuş olmak. Boş vermesi gerektiğini biliyor ama yapamıyordu.

"İstersen sana gösterebilirim," dedi birkaç saniye sonra.

"İsterim," dedi Isobel.

Şaraplarını bitirdiler ve Marco barın arkasındaki kadınla hesaplarını halletti. Melon şapkasını başına yerleştirdi ve kafenin sıcağını arkada bırakıp bir kez daha yağmura adım atarken Isobel'in kolunu tuttu.

Marco bir sonraki bloğun tam ortasında, büyük kapılı bir avlunun hemen önünde aniden durdu. Parke taşlarıyla kaplı, gri taş duvarlarla çevrili girinti, kaldırımdan birkaç adım içeride kalıyordu.

"Burası olur," dedi. Isobel'i kaldırımdan içeri, duvarla kapının arasındaki alana soktu ve sırtı soğuk ıslak taşa bakacak şekilde çevirdi ve kendisi de Isobel'in melon şapkasının kenarındaki her bir yağmur damlasını görebileceği kadar yakınında, tam karşısında durdu.

"Ne için?" diye sorarken, genç kızın sesine endişe yayılmıştı. Yağmur etraflarına düşmeye devam ediyordu ve

gidecek hiçbir yer yoktu. Marco onu susturmak için eldivenini kaldırmakla yetindi ve yağmura ve kızın başının arkasındaki duvara konsantre oldu.

Daha önce bu numarayı üstünde deneyebileceği kimse olmamıştı ve başarabileceğinden bile emin değildi.

Isobel'i kafedekinin eşi, yoğun bir bakışla süzerek, "Bana güveniyor musunuz, Bayan Martin?" diye sordu. Tek fark bu kez gözlerinin arasında en çok birkaç santim mesafe olmasıydı.

"Evet," dedi Isobel, hiç tereddütsüz.

"İyi," dedi Marco ve hızlı bir hareketle elini kaldırıp Isobel'in gözlerini sertçe kapattı.

Telaşlanan Isobel donup kalmıştı. Görüşü tamamen kararmıştı, hiçbir şey göremiyordu ve sadece tenindeki nemli deriyi hissedebiliyordu. Ürperdi ve bunun, tam olarak soğuk ya da yağmur yüzünden olduğundan emin olamadı. Kulağına yakın bir ses, duymak için kendini zorlaması gereken ve anlamadığı sözcükler fısıldıyordu. Ve sonra yağmuru artık duyamaz oldu ve arkasındaki taş duvar birkaç saniye önce pürüzsüzken, pürüzlü gelmeye başladı. Karanlık bir şekilde aydınlandı ve sonra Marco elini indirdi.

Işığa alışırken, gözlerini kırpıştıran Isobel önce karşısında Marco'yu gördü ama bir şeyler farklıydı. Şapkasının kenarında yağmur damlacıkları yoktu. Yağmur damlalarından eser kalmadığı gibi, Marco'nun etrafına yumuşacık bir parlaklık saçan güneş ışığı vardı. Ama Isobel'in iç geçirmesinin nedeni bu değildi.

İç geçirmesinin kaynağı, sırtı kocaman, yaşlı bir ağacın gövdesine yaslı halde, bir ormanda duruyor olmalarıydı. Ağaçlar çıplak ve siyahlardı ve dalları, parlak mavi engin göğe kadar uzanıyordu. Zemin, güneş ışığıyla parlayan ve ışıldayan ince bir kar tabakasıyla kaplıydı. Kusursuz bir kış günüydü ve millerce mesafede görünürde tek bir bina yoktu, sadece engin bir kar ve ağaçlık. Yakındaki bir ağaçta bir kuş şakıyordu ve uzaktaki bir kuş ona karşılık verdi.

Isobel afallamıştı. Gerçekti. Güneşi teninde, ağacın kabuğunu parmaklarının altında duyabiliyordu. Karın soğuğu elle tutulabilir cinstendi, gri elbisesinin artık yağmurdan ıslak olmadığını fark etmişti. Ciğerlerine çektiği hava bile, içinde Londra sisinden en ufak bir iz barındırmayan, kırsal ayaz havasıydı. Olamazdı ama gerçekti.

Marco'ya dönerek, "Bu imkânsız," dedi. Marco kış güneşinde göz alan parlak yeşil gözleriyle gülümsedi.

"Hiçbir şey imkânsız değildir," dedi. Isobel, yüksek perdeden neşeli bir çocuk sesiyle güldü.

Zihninde bir milyon soru cirit atıyordu ve hiçbirini doğru düzgün söze dökemezdi. Ve sonra zihninde bir kartın net görüntüsü belirdi; *Le Bateleur*. "Sen bir büyücüsün," dedi.

"Daha önce kimsenin bana böyle hitap ettiğini sanmıyorum," dedi Marco. Isobel bir kahkaha daha attı. Marco eğilip onu öperken, o hâlâ gülüyordu.

Etraflarındaki ağaçların dalları arasından hafif bir rüzgâr eserken, bir çift kuş, başlarının üstünde dönüyordu.

Kararmış Londra sokağından geçenler için, sıra dışı bir görüntüleri yoktu. Yağmurda öpüşen genç âşıklardan başka bir şey değildiler.

Sahte İddialar

Temmuz- Kasım 1884

Büyücü Prospero sahneden emekli olmasına resmî bir bahane sunmadı. Son yıllardaki turneleri o kadar tek tük bir hal almıştı ki gösterilerin yokluğu neredeyse fark edilmemişti bile.

Ancak Büyücü Prospero çıkmasa da, Hector Bowen bir anlamda hâlâ turneye çıkıyordu.

Şehirden şehre yolculuk ediyor, on altı yaşındaki kızını medyum olarak çalıştırıyordu.

Celia sık sık, "Bundan nefret ediyorum, Baba," diye itiraz ediyordu.

"Aklına, karşılaşmana kadar zamanını geçirmenin daha iyi bir yolu geliyorsa -ve sakın kart okuma demeye kalkma- bunun kadar iyi para getirdiği sürece, özgürsün. Ayrıca seyirci karşısına çıkman, senin için iyi bir egzersiz."

Kastettiği tam olarak bu olmasa da, "Bu insanlar dayanılmaz," dedi Celia. Onu rahatsız ediyorlardı. Ona bakışları, yalvaran gözleri ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzleri. Onu bir şey, umutsuzca yapıştıkları hayatta olmayan sevdikleriyle aralarında bir köprü olarak görüyorlardı.

Ondan odada bile yokmuş gibi bahsediyorlardı. Biricik ruhları gibi, maddeden arınmış gibi. Onu hıçkırıkları arasında

teşekkür ederek -ve kaçınılmaz olarak- kucakladıkları anlarda, Celia korkuyla sinmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bu insanların hiçbir anlamı yok," dedi babası. "Gördüklerini ve duyduklarını sandıkları şeyin ne olduğunu kavramaktan bile acizler. Öteki dünyadan mucizevî mesajlar aldıklarına inanmak daha kolay geliyor. Neden bundan yararlanmayalım? Hele onlar bu kadar basit bir şey için paralarını vermeye bu kadar istekliyken?"

Celia hiçbir para miktarının bu denli çekilmez bir tecrübeye değmeyeceğini iddia etti ama Hector ısrarcıydı. Bu yüzden yolculuğa, masaları havalandırmaya ve şık duvar kâğıtlı her tür duvarda hayalet vuruşları üretmeye devam ettiler.

Müşterilerinin iletişim kurmaya can atmaları ve hissettikleri tatmin karşısında şaşkınlığa düşüyordu. Ölen annesiyle bir kez olsun iletişim kurmak istememişti ve bunu yapabilse bile annesinin onunla konuşmak isteyeceğinden şüpheliydi. Özellikle bu kadar karmaşık yöntemler aracılığıyla.

Onlara *Bu bir yalan,* demek istedi. *Ölüler çay fincanlarını ve masaları kibarca devirmek ve havalanan perdelerin arasından fısıldamak için etrafta dolaşıp durmazlar.*

Zaman zaman insanların kıymetli eşyalarını kırıyor ve suçu huzursuz ruhlara yüklüyordu.

Yer değiştirirken, babası ona farklı isimler seçiyordu ama bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini bildiği için olsa gerek, daha çok Miranda adını kullanıyordu.

Bu şekilde geçen aylar sonunda, Celia seyahatten, sıkıntıdan ve kimsesiz bir çocuğa benzemesinin daha ikna edici durduğunu ve diğer tarafa daha yakın görünmesine neden olduğunu iddia eden babasının çok az yemek yemesine izin vermesinden bitkin düşmüştü.

Babasının merhamete gelip New York'ta kendi evlerinde dinlenmesini kabul etmesi için, Celia'nın bir seans sırasında, koreografisi özenle yapılmış dramatik baygınlığını kusursuzca sahnelemek yerine, hakikaten bayılması gerekecekti.

Bir öğleden sonra çay saatinde, babası, Celia'nın çöreklerinin üstüne sürdüğü reçel ve kaymak miktarına attığı

bakışlar arasında, hafta sonu için, şehrin diğer ucunda yaşayan ve normal ücretinin iki katını ödemeyi kabul eden gözü yaşlı dul bir bayanla anlaştığından bahsetti.

Celia itiraz edince, babası yemek masasının üstüne yaydığı kâğıt yığınından kafasını kaldırmadan, "Dinlenebileceğini söyledim," dedi. "Üç gün dinlendin, yeterli gelmeli. İyi görünüyorsun. Bir gün annenden bile daha hoş olacaksın."

"Annemin neye benzediğini hatırlamana şaşırdım," dedi Celia.

Babası ona baktı ve, "Öyle mi?" diye sordu. Celia cevap olarak kaşlarını çatmakla yetinince, sözünü sürdürdü. "Onunla sadece birkaç hafta geçirmiş olabilirim ama onu senden daha net hatırlıyorum ve senin beş yılın onunla geçti. Zaman tuhaf bir şeydir. Bunu zamanla öğreneceksin."

Dikkatini kâğıtlarına çevirdi.

"Ya sözüm ona beni eğittiğin şu karşılaşma?" diye sordu Celia. "Yoksa para kazanmanın farklı bir yolu mu?"

"Celia, hayatım," dedi Hector. "Önünde harika şeyler var ama ne zaman başlayacaklarının kontrolü elimizden çıktı. İlk hamle bizim taraftan olmayacak. Seni sahneye sürme zamanı geldiğinde, haber almış olacağız."

"O zaman bu arada ne yaptığımın ne önemi var?"

"Pratik yapman gerek."

Celia başını yana yatırdı ve ellerini masanın üstüne yerleştirirken, gözlerini babasına dikti. Kâğıtların her biri katlanıp detaylı şekillere dönüştüler. Piramitler, helezonlar ve kanatları hışırdayan kâğıt kuşlar.

Babası kafasını kaldırdı, kızgındı. Cam bir kâğıt ağırlığını kaldırıp bileğini keskin bir çatırtıyla kıracak sertlikle Celia'nın eline indirdi.

Kâğıtların katları açıldı. Yeniden masanın üstündeki yerlerine süzüldüler.

Hector, "Pratiğe ihtiyacın var," diye tekrar etti. "Kontrolün hâlâ noksan."

Celia bileğini ve gözyaşlarını tutarak, tek kelime etmeden, odadan çıktı.

Babası arkasından, “Ve Tanrı aşkına, ağlamayı kes,” diye seslendi.

Kırık kemiklerini yerlerine yerleştirip iyileştirmesi Celia’nın bir saate yakın vaktini aldı.

*

Isobel, Marco’nun dairesinin bir köşesinde, nadiren kullanılan bir koltukta oturuyor ve parmaklarının etrafına sarılı, gökkuşağı renklerindeki ipek kurdeleyi tek ve özenli bir örgüye dönüştürmek için boşuna çabalıyordu.

Arapsaçına dönen kurdeleye çatık kaşlarla bakarak, “Çok saçma görünüyor,” dedi.

“Basit bir sihir,” dedi Marco, etrafı açık kitaplarla çevrili halde oturduğu masasından. “Her element için düğümler ve niyetle bağlanmış bir kurdele. Senin kartların gibi; tek fark anlamını basitçe tahmin etmek yerine özneyi etkiliyor. Ama işe yarayacağına inanmazsan, yaramaz. Bunu biliyorsun.”

“Belki de inanmak için doğru ruh halinde değilim,” dedi Isobel düğümleri gevşetip kurdeleleri, koltuğun yanından aşağı sarkacak şekilde kenara bırakırken. “Yarın yine deneyeceğim.”

Marco kafasını kitaplarından kaldırdı ve, “O zaman bana yardım et,” dedi. “Bir şey düşün. Bir nesne. Hakkında bir şey bilemeyeceğim kayda değer bir nesne.”

Isobel iç geçirdi ama itaatkâr bir tavırla gözlerini yumup konsantre oldu.

“Bir yüzük,” dedi Marco bir iki saniye sonra. Nesneyi, Isobel onun için bir resim çizmiş gibi kolayca, zihninden yakalayıvermişti. “Üstünde iki yanında birer elmas olan safir taşlı altın bir yüzük.”

Isobel’in gözleri açılıverdi. “Nereden bildin?” diye sordu.

Marco sırıtarak, “Yoksa bir nişan yüzüğü mü?” diye karşılık verdi.

Isobel başını sallamadan önce, elini ağzına kapattı.

“Satmışsın,” dedi Marco yüzüğe bağlı anı kırıntılarını toplayarak. “Barselona’da. Planlanmış bir evlilikten kaçmışsın. Bu yüzden Londra’dasın. Neden bana anlatmadın?”

“Hoş bir sohbet konusu olduğu söylenemez,” dedi Isobel. “Hem sen de kendin hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun. Sen de planlanmış bir evlilikten kaçmış olabilirsin.”

Marco’nun uygun bir cevap uydurmaya çalıştığı birkaç saniye boyunca birbirlerine dik dik baktılar ama sonra Isobel bir kahkaha attı.

Çıplak eline bakarak, “Büyük olasılıkla yüzüğü beni aradığından daha çok aramıştır,” dedi. “Çok güzel bir şeydi. Neredeyse ayrılmak istemiyordum ama param ve satacak başka bir şeyim yoktu.”

Marco yüzüğe karşılık iyi para aldığını söyleyecek oldu ama o anda daire kapısı vuruldu.

Isobel, “Ev sahibi mi?” diye fısıldadı ama Marco parmağını dudağına bastırıp kafasını salladı.

O kapıyı habersiz gelen tek bir kişi çalardı.

Marco kapıyı açmadan önce, Isobel’e bitişikteki odaya geçmesini işaret etti.

Gri takım elbiseli adam daireye girmedi. Geçişi ayarladığından ve öğrencisini dünyanın kollarına ittiğinden beri, daireye hiç girmemişti.

Selam bile vermeden, cebinden soluk bir kartvizit çıkardı ve, “Bu adam için çalışmak üzere iş başvurusu yapacaksın,” dedi. “Bir isme ihtiyaç duyman olası.”

“Benim bir ismim var,” dedi Marco.

Gri takım elbiseli adam ismin ne olabileceğini sorgulamadı bile.

“Görüşmen yarın öğleden sonra için ayarlandı,” dedi. “Son zamanlarda Mösyö Lefèvre için birkaç iş hallettim ve güçlü bir tavsiye sundum ama pozisyonu sağlama almak için ne gerekiyorsa yapmalısın.”

Marco, “Bu karşılaşmanın başlangıcı mı?” diye sordu.

“Bu seni avantajlı konuma sokacak bir ön manevra.”

Soruyu daha önce düzinelerce kez sormuş olmasına ve asla düzgün bir cevap alamamış olmasına rağmen, “O zaman karşılaşma ne zaman başlayacak?” diye sordu.

Gri takım elbiseli adam, “Zamanı gelince netleşecek,” dedi. “Başladığı zaman, dikkatini rekabetin kendisine odaklaman akıllıca olur.” Bakışları anlamlı bir ifadeyle çalışma odasının kapalı kapısına çevrildi. “Hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermeden.”

Döndü ve Marco’yu kapı eşiğinde rengi solmuş kartın üstündeki ismi tekrar tekrar okumaya terk ederek, koridor boyunca uzaklaştı.

*

Hector Brown sonunda kızının New York’ta kalma ısrarına teslim olmuştu ama bunu kendi amaçları için yapmıştı.

Arada sırada, Celia’nın daha fazla pratik yapması gerektiği konusunda yorumlarda bulunsa da, çoğu zaman onu yok sayıyor ve vaktini, üst kattaki salonda, tek başına geçiriyordu.

Bu düzenlemeden bir hayli hoşnut kalan Celia, zamanının çoğunu okumaya ayırıyordu. Gizlice dışarı çıkıp kitapçılara gidiyor ve babasının yeni basılmış cilt yığınlarının nereden geldiğini sorgulamamasına şaşırıyordu.

Ve sık sık evin içindeki her tür eşyayı yeniden birleştirmek üzere kırarak pratik yapıyordu. Kitapları odasının içinde, tekniğini ayarlamadan ne kadar yol alabileceklerini hesaplayarak kuşlar gibi uçuruyordu.

Kumaşı idare etmek konusunda bir hayli ustalaşmıştı. Elbiselerini, geri kazandığı kilosuna uydurmak için usta bir terzi yatkınlığıyla değiştiriyordu.

Son zamanlarda gittikçe daha sık geri çevirse ve odadan hemen hemen hiç çıkmasa da, babasına yemekler için salondan çıkmasını hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Bugün kapıyı ısrarla çalmasına tepki bile vermemişti. Canı sıkılan ve babasının kilitlere kendi anahtarları olmadan asla

açamayacağı bir sihir uyguladığını bilen Celia, kapıya bir tekme indirdi ve kapı, şaşkın bakışları altında hızla açılıverdi.

Babası bir pencerenin yanında duruyor ve buzlu camdan içeri süzülen ve gömleğinin koluna vuran güneş ışığında, büyük bir dikkatle, öne doğru uzattığı koluna bakıyordu.

Elleri tamamen kaybolup geri döndüler. Hector eklemlerin duyulabilir çıtırtısı karşısında kaşlarını çatarak, parmaklarını uzattı.

"Ne yapıyorsun, baba?" Celia'nın merakı, kızgınlığına baskın gelmişti. Bu, babasını daha önce sahnede ya da derslerinin mahremiyetinde yaparken görmediği bir şeydi.

Babası gömleğinin fırfırlı manşetini elinin üstüne çekerken, "Endişelenmeni gerektiren bir şey değil," dedi.

Kapı suratına çarparak kapandı.

Hedef Pratiği
Londra, Aralık 1884

Dart tahtası, çalışma odasındaki bir duvarda, yüksek kitap raflarıyla süslü çerçeveli yağlı boya tabloların arasında, düşmeye hazır, asılı duruyordu. Koyu desenine rağmen, gölgelerin arasında neredeyse kamufle olmuştu ama bıçak hedefe, her atılışında isabet ediyor, tahtaya tutturulmuş gazete kupürünün gizlediği orta noktanın yakınına denk geliyordu.

Kupür bir tiyatro eleştirisi, *London Times*'dan özenle kesilmiş bir makaleydi. Olumlu bir eleştiriydi, coşkulu olduğunu söyleyenler bile çıkabilirdi. Buna rağmen bu hedef pozisyonuna yerleştirilmişti ve gümüş saplı bıçak üzerine atılıyordu. Bıçak, kâğıdı kesip geçiyor ve dart tahtasının mantarına saplanıyordu. Sonra işlemin tekrarlanması için saplandığı yerden, geri çıkarılıyordu.

Bıçak zarafetle, sapından tutularak, sivri ucu hedefini -bahsi geçen kupürün son satırında adı açıkça okunabilen Chandresh Christophe Lefèvre'i- bulana dek, kusursuzca ve defalarca dönebilecek şekilde fırlatılıyordu.

M. Lefèvre'i bıçak fırlatma raddesine getirecek kadar öfkelendiren de isminin olduğu bu cümleydi. Şu basit cümle:

"Bay Chandresh Christophe Lefèvre, neredeyse insan aklını aşan bir gösteri ile izleyicilerinin gözlerini kamaştırarak modern sahnenin sınırlarını zorlamaya devam ediyor."

Pek çok sahne sanatları yapımcısı buna benzer bir yorumla pohpohlanmak isterdi. Kupürü, eleştirileri sakladıkları deftere yapıştırmak için keser, referans ve ilanlar için alıntı yapardı.

Ancak bu, bu yapımcı için geçerli değildi. Hayır, aksine Bay Chandresh Christophe Lefèvre beşinci kelimeye takılmıştı. Neredeyse. *Neredeyse*.

Bıçak, kadife ve ince oymalı ahşap mobilyaların üstünden ve kristal bir konyak şişesinin tehlike arz edecek kadar yakınından geçerek, odanın içinde uçtu. Sapıyla keskin kısmının yer değiştirdiği hızlı bir takla attı ve bir kez daha dart tahtasının içine gömüldü. Bu kez neredeyse yırtılmak üzere olan kâğıda "ile" kelimesini tamamen yok ederek, "gösteri" ve "izleyiciler" kelimelerinin ortasında isabet etmişti.

Chandresh bıçağın arkasından gitti ve onu tahtadan özenle ama belli bir güçle çekti. Bir elinde bıçak, diğer elinde konyak bardağıyla odanın içinde ilerledi, topuklarının üstünde hızla döndü ve bıçağı o korkunç kelimeyi hedef alarak bir kez daha fırlatti. *Neredeyse*.

Belli ki bir yerde hata yapıyordu. Eğer, insan aklını gerçekten aşma olasılığı yakınlarda bir yerde elde edilmeyi beklerken onun gösterileri insan aklını neredeyse aşıyorsa o zaman yapılması gereken başka bir şey var demekti.

Eleştirinin asistanı tarafından özenle kesilip etiketlenmiş halde masasına bırakılmasından bu yana, bunu düşünüyordu. Masasına bırakılan kopyalar, Chandresh her kelimeye tek tek kafa yorup kendine eziyet ederken benzer ürkütücü kaderlere maruz kaldığı için, gelecek kuşaklara saklanacak ek kopyalar başka bir yerde dosyalanmıştı.

Chandresh tepkilerden keyif alırdı. Yalın nazik alkışlardan değil, samimi tepkilerden. Hatta sıkça tepkilere gösterinin kendisinden daha çok kıymet verirdi. Ne de olsa seyircisiz bir gösteri hiçbir şeydi. Gösterinin gücü, izleyicilerin tepkisinde yaşardı.

Tiyatroda, balelerde localarda oturarak büyümüştü. Huzursuz bir çocuk olarak dansların aşinalığından kolayca sıkılır, dans yerine izleyicileri seyretmeyi tercih ederdi. Ne

zaman gülümsediklerini, ne zaman nefessiz kaldıklarını, kadınların nerelerde iç geçirdiklerini, erkeklerin ne zaman uyuya kaldıklarını görmek için.

Belki de bunca sene sonra hâlâ izleyiciye gösterinin kendisinden daha çok ilgi duyuyor olması o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı. Yine de en iyi tepkileri koparmak için gösterinin de görülmeye değer olması şarttı.

Ve her gösterinin (zorlayıcı dramlardan egzotik dansçı kızlara ve her ikisini yaratıcılıkla bir araya getiren az sayıda şova kadar) her sahnelenişinde tek tek bütün izleyicilerin yüzlerini gözlemleme şansı olmadığı için, eleştirilere bel bağlıyordu.

Gerçi uzun zamandır canını bunun kadar sıkan bir eleştiri olmamıştı. Ve onu bıçak fırlatmaya kışkırtan bir eleştiri okumayalı uzun seneler olduğu kesindi.

Bıçak bir kez daha uçtu ve bu defa “sahne” kelimesini delip geçti.

Chandresh bıçağı almaya giderken konyağından bir yudum aldı. Neredeyse lime lime olmuş makaleye ve artık okunmaz hale gelen kelimelere bir süre merakla baktı. Sonra Marco’ya seslendi.

Elinde biletinle, beklerken siyah ve beyaz saatin ritmik hareketini izleyerek, kesintisiz bir müşteri sırasının peşinde sirkin içine doğru ilerledin.

Bilet gişesinin diğer tarafında, ilerlemenin mümkün olduğu tek yol ağır, çizgili bir perdenin arasından geçiyordu. Herkes tek tek perdenin arasından geçip gözden kayboluyordu.

Sıra sana gelince, kumaşı çektin, öne adım attın ve perdenin geri örtülmesiyle kendini karanlığın içinde buldun.

Gözlerinin uyum sağlaması birkaç saniye sürdü ve ardından önündeki karanlık duvarlara yıldız misali beliren minik ışık noktacıkları sıralandı.

Ve saniyeler önce senin gibi sirke gelmiş diğerlerine dokunacak kadar yakınken, şimdi, labirenti andıran bir tünelde büyük bir çekingenlikle ve el yordamıyla yolunu bulmaya çabalarken, yalnızdın.

Tünel kıvrılıp bükülürken, tek aydınlatmayı minik ışıklar sağlıyordu. Ne kadar yol aldığını ya da hangi yönde hareket ettiğini ayırt etmenin yolu yoktu.

Nihayet, başka bir perdeye ulaştın. Parmaklarının altında kadife gibi yumuşacık bir his bırakan perde dokunduğun anda

kolayca aralandı.

Diğer taraftaki ışık kör ediciydi.

Gerçek mi Cesaret mi?

Concord, Massachusetts, Eylül, 1897

Öğleden sonra güneşinde meşe ağacında oturuyorlardı, beşi birden. Caroline en yüksekteki daldaydı; çünkü o her zaman en yüksek dala tırmanırdı. En yakın dostu Millie altına tünemişti. Sincaplara meşe palamudu atan Mackenzie kardeşler daha aşağıdaydılar ama bulundukları yer yüksek tanımının dışına çıkacak kadar alçak da değildi. O her zaman en alt dallarda olurdu. Yükseklik korkusundan değil, bir parçası olmasına izin verildiği zamanlarda bile, grup içindeki rütbesi yüzündendi. Caroline'nın küçük kardeşi olmak, hem kutsama, hem lanetti. Bazen Bailey'nin onlara katılmasına izin veriliyordu ama yeri her zaman belliydi.

Caroline en yukarıdaki dallardan, "Gerçek mi, cesaret mi?" diye seslendi. Cevap alamayınca, kardeşinin kafasına bir meşe palamudu attı. "Gerçek, mi? Cesaret, mi? Bailey," diye tekrarladı.

Bailey şapkasının üstünden kafasını ovaladı. Belki de kararını aldıran, meşe palamudunun ta kendisi olmuştu. "Gerçek," kaderine razı gelme tepkisiydi, oyunun Caroline'e özgü tacizci ve yemiş fırlatılan versiyonuna teslim oluştu. "Cesaret," ise bir parça daha isyankârdı. Ablasının suyuna gitmiş olsa bile, en azından korkak değildi.

Söylenmesi gereken buymuş gibi görünüyordu ve Caroline'ın tepki vermesi birkaç saniyeyi bulunca kendisiyle gurur duydu. Caroline ondan dört beş metre yukarıda oturuyor ve Cesaret sorusunu kafasında kurgularken ayağını sallıyordu. Mackenzie kardeşler sinçaplara eziyet etmeyi sürdürüyordu. Sonra Caroline gülümsedi ve duyurusunu yapmak için gırtlağını temizledi.

Başkasının değil, sadece onunki olması için, kardeşinin bağlanması için söze, "Bailey'nin Cesaret'i," diye başladı. Bailey, o daha Cesaret'in neleri içerdiğini dile getirmeden, huzursuzluğa kapılmıştı bile. Caroline açıklamayı yapmadan önce dramatik bir havayla duraksadı.

"Bailey'nin görevi, Gece Sirki'ne gizlice girmek."

Millie iç geçirdi. Mackenzie kardeşler palamut atma işine son verip yukarı, Caroline'a baktılar. Sincaplar bir anda unutulmuştu. Aşağıya, Bailey'ye bakarken, Caroline'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Sesine yansıyan zafer tınısını gizlemeyi başaramayarak, "Ve gelirken, yanında kanıt olacak bir şey getir," diye ekledi.

Bu imkânsız bir cesaret hamlesiydi ve öyle olduğunu hepsi biliyorlardı.

Bailey sirk çadırlarının vadinin ortasında dağlar gibi oturduğu araziye baktı. Henüz gündüz olduğu için, ışık, müzik ya da insan kalabalığı yoktu. Sadece öğleden sonra güneşinde siyah ve beyazdan çok, sarı ve gri duran bir avuç çizgili çadır. Tuhaf, belki bir parça gizemli görünüyordu ama sıra dışı değildi. En azından gün ortasında. Bailey *ve dehşet derecede ürkütücü değil*, diye düşündü.

"Yapacağım," dedi. Caroline'nın cüret hamlesini geri çekmesini istemediği için, cevaplarını duymayı beklemeden alçaktaki dalından aşağı atladı ve arazide ilerlemeye başladı. Ablasının, hayır demesini beklediğinden emindi. Bir meşe palamudu kulağının dibinden vınlayarak geçti ama hepsi buydu.

Ve Bailey kelimelere dökemediği nedenlerden ötürü, sirke doğru dikkat çekici bir kararlılıkla ilerledi.

Sirk tıpkı henüz altı yaşında bile değilken, onu ilk gördüğü andaki hali gibi görünüyordu.

O zaman da aynı yerde bitivermişti ve şimdi sanki hiç gitmemiş gibi geliyordu. Arazinin boş kaldığı beş yıl boyunca sanki sadece görünmez olmuş gibi.

Henüz altı yaşında değilken, sirki ziyaret etmesine izin verilmemişti. Anne ve babası çok küçük olduğu hükmünü vermişlerdi ama sirk iki hafta sonra, haber bile vermeden ortadan kaybolup çok küçük Bailey'yi kırık bir kalple bırakmıştı.

Ama şimdi geri gelmişti.

Geleli sadece birkaç gün oluyordu ve hâlâ yeniliğini koruyordu. Üzerinden daha uzun zaman geçmiş olsa, Caroline'ın farklı bir Cesaret hamlesi seçmesi mümkün olabilirdi ancak sirk kasabanın gündemdeki konusuydu ve Caroline cesaret hamlelerini *en vogue*[2] tutmayı severdi.

Bir önceki gece, Bailey'nin sirkle adam akıllı ilk tanışması gerçekleşmişti.

Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Işıklar, kostümler, her şey çok farklıydı. Gündelik hayattan kaçıp başka bir dünyanın içine dalıvermiş gibi.

Bir gösteri olmasını beklemişti. Bir sandalyeye oturup izlenecek bir şey olmasını.

Ne kadar yanıldığını kolayca fark etti.

Keşfedilmesi gereken bir şeydi.

Elinden geldiğince incelese de, malesef kendini hazırlıksız hissetmişti. Her biri içeriğine dair umut vaat edici tabelalarla donatılmış düzinelerce seçenek arasından hangi çadırları seçeceğini bilememişti. Ve dolambaçlı çizgili yollarda her dönüşünün ucu, daha fazla çadıra, daha fazla tabelaya ve daha fazla gizeme açılmıştı.

Akrobatlarla dolu bir çadır bulmuş ve onlar taklalar atarak dönerlerken, boynu yukarı bakmaktan ağrıyana dek, aralarında kalmıştı. Aynalarla dolu bir çadırdan geçmiş, her

biri birbirinin eşi gri kepler içinde, iri iri açılmış gözleriyle ona bakan yüzlerce, binlerce Bailey görmüştü.

Yiyecekler bile muhteşemdi. Neredeyse kararmış görünecek kadar koyu renk karamele batırılmış ama yine de hafif, gevrek ve tatlı kalmış elmalar. İnanılması güç narinlikte kanatlı, çikolatadan yarasalar. Bailey'nin tattığı en leziz elma şarabı.

Her şey sihirliydi. Ve sonsuza dek devam eder gibi. Yolların hiçbirinin sonu yoktu ve kıvrılarak başka yollara karışıyor ve çember çizerek avluya dönüyorlardı.

Sonrasında sirki doğru düzgün tarif edememişti. Annesi keyif alıp almadığını sorduğunda, tek yapabildiği kafasını sallamak olmuştu.

Sirkte, onun isteyeceği kadar uzun kalmamışlardı. Ebeveynleri izin verse, Bailey bütün gece kalırdı; daha keşfedilecek pek çok çadır vardı. Ancak birkaç saatin sonunda, bir sonraki hafta sonu yine gidebileceği vaatleriyle teselli edilerek eve, yatağa sürüklenmişti. Gerçi daha önce nasıl hızla ortadan kaybolduğunu kaygıyla hatırlıyordu. Neredeyse çıkar çıkmaz geri dönmek için yanıp tutuşmaya başlamıştı.

Cesaret hamlesini, kısmen, sirke daha erken dönmek için mi kabul etmişti, merak ediyordu.

Araziyi aşması Bailey'nin on dakikasını aldı ve yaklaştıkça, çadırlar daha büyük ve daha rahatsız edici görünürken, inancı tükenmeye başladı.

Kapıya vardığında, içeri girmek zorunda kalmadan kanıt olarak kullanabileceği bir şey uydurmak için çabalamaya çoktan başlamıştı.

Kapı boyunun üç katıydı ve en tepesindeki, harflerinin her biri bir hayli büyük bir balkabağı boyutunda olan *le Cirque de Rêves* yazısı gün ışığında az çok görülebiliyordu. Harflerin etrafındaki demir kıvrımlar ona balkabağı dallarını anımsatıyordu. Kapıları kapalı tutan karmaşık görünüşlü bir kilit vardı ve küçük bir tabelada, kıvrımlı harflerle,

Kapılar Gece Çökünce & Şafak Vakti Kapanır

ve hemen altında, minicik sade harflerle,

İzinsiz Giriş Yapanlar Kanından Olacaktır

yazılıydı.

Bailey "kanından olma"nın ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kulağa hiç hoş gelmiyordu. Sirk gündüz vakti tuhaf ve fazla sessizdi. Müzik yoktu, ses de. Sadece yakınlardaki kuşların ötüşü ve ağaçlardaki yaprakların hışırtısı. Mekân terk edilmiş gibi, ortalıkta tek bir insan görünmüyordu. Biraz daha hafif olsa da, geceleri koktuğu gibi, karamel ve patlamış mısır ve kamp ateşi isi kokuyordu.

Bailey arkasına dönüp araziye baktı. Diğerleri hâlâ ağaçtaydılar ama bu kadar uzaktan minicik görünüyorlardı. İzlediklerine hiç şüphe yoktu; bu yüzden çitin diğer tarafına dolaşmaya karar verdi. Bunu yapmak istediğinden artık bütünüyle emin değildi ve eğer yapacaksa ya da yaparken özellikle izleniyor olmak istemiyordu.

Kapının ötesindeki çitin büyük kısmı çadırlara kadar uzanıyordu; bu yüzden gerçekten girilecek bir yer yoktu. Bailey yürümeyi sürdürdü.

Meşe ağacı gözden kaybolduktan birkaç dakika sonra, çitin, doğrudan bir çadırla karşısına denk gelmediği ama bir sokak aralığı gibi çadırlardan birinin etrafını dolaşan ve sonra bir köşeyi dönerek kaybolan küçük bir geçitle sınır oluşturduğu bir parçasını buldu. İçeri girmeyi denemek için daha uygun bir yer olamazdı.

Bailey içeri girmeyi gerçekten istediğini fark etti. Sadece Cesaret hamlesi için değil, merak ettiği için. Haddinden fazla ve umutsuzca merak ettiği için. Ve kendini Caroline ve çetesine ispatlamanın ötesinde, merakının altında onu asıl itekleyen, sirke geri dönme ihtiyacıydı.

Demir parlaklıklar kalın ve pürüzsüzdü ve Bailey daha denemeden parmaklıklara tırmanamayacağını biliyordu. İlk birkaç adımın sonrasında ayağını dayayabileceği uygun bir çıkıntı olmaması bir yana, çitin üst kısmı, iri çivilere benzeyen kıvrımlarla dışarı doğru bükülüyordu. Aşırı korkutucu değillerdi ama kucak açıp beklemedikleri de kesindi.

Ancak belli ki çit özellikle on yaşındaki oğlanları uzak tutma amacıyla inşa edilmemişti. Parmaklıklar sert olmasına sertti ama aralarında neredeyse otuz santimlik mesafe vardı. Ve ufak tefek bir çocuk sayılabilecek Bailey aradan nispeten kolayca sıkışıp geçebilirdi.

Bir an tereddüt etmişti ama sonuçta ne olursa olsun, en azından denemezse daha sonra kendisinden nefret edeceğini çok iyi biliyordu.

Bunun geceki gibi farklı bir his olacağını sanmıştı ama kendini çitin arasından itip çadırların arasındaki geçide inince, aynı dışarıdaki gibi hissetti. Sihir, gündüz vakti de oradaysa bile, Bailey hissedemiyordu.

Ve sirk, çalışanlardan ya da göstericilerden en ufak bir iz taşımayan haliyle, tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu.

İçerisi daha sessizdi; kuşları duyamaz olmuştu. Dışarıda ayaklarının altında hışırdayan yapraklar, esintinin onları parmaklıkların arasından taşımasına yetecek boşluk olmasına rağmen, çiti geçerken peşinden gelmemişlerdi.

Bailey hangi yöne gitmesi gerektiğini ve neyin Cesaret hamlesinin kanıtı olarak sayılabileceğini düşündü. Alacak hiçbir şey yok gibi görünüyordu, sadece çorak bir zemin ve çadırların düz, çizgili yüzeyleri. Çadırlar aydınlıkta insanı şaşırtacak kadar eski ve yıpranmış görünüyorlardı. Bailey sirkin ne zamandır yolda olduğunu ve oradan ayrılınca nereye gideceğini merak etti. Bir sirk treni olması gerektiğini düşündü. Gerçi en yakın istasyonda tren falan yoktu ve hiç kimse öyle bir trenin gittiğini ya da geldiğini görmemişti.

Bailey geçidin sonunda sağa döndü ve kendini her birinin ayrı bir kapısı ve içeriği ilan eden bir tabelası olan bir çadır dizisinde buldu. Bir tanesinde, *Düş Basamakları* yazıyordu, bir

diğerinde *Göksel Enigmalar*. Bailey *Ürkütücü Canavarlar & Tuhaf Yaratıklar* yazan kapının önünden geçerken nefesini tuttu ama içeriden hiç ses gelmiyordu. Yanına alacak hiçbir şey bulamadı. Tabela çalmaya gönülsüzdü ve onun dışında göze görünür tek şey kâğıt parçaları ya da yer yer ezik patlamış mısır taneleriydi.

Öğleden sonra güneşi çadırlara, kuru zemine kadar uzanan uzun gölgeler yansıtıyordu. Zemin bazı bölgelerde beyaza, diğerlerinde siyaha boyanmış ya da pudralanmıştı. Bailey ezip geçen sayısız ayağın boyayı kaldırdığı kısımlarda kahverengi toprağı görebiliyordu. Yeni bir köşeyi dönerken her gece sil baştan boyuyorlar mıdır acaba diye merak etti. Gözlerini yerden kaldırmadığı için, kıza az kalsın çarpıyordu.

Kız, çadırların arasındaki yolda, onu bekliyormuş gibi duruyordu. Onunla aynı yaşlarda görünüyordu ve üzerinde normal kıyafetler olmadıklarına göre, ancak kostüm olarak adlandırılabilecek bir şey vardı. Bol düğmeli beyaz çizmeler, beyaz çoraplar ve hayal edilebilir her tür kumaş parçasından - dantel, ipek ve keten artıklarının bir araya gelmesinden- yapılma beyaz bir elbisenin üstüne beyaz renkte, kısa bir asker ceketi ve beyaz eldivenler. Boynundan aşağıda kalan her santimetre karenin beyazla kaplı olması kızıl saçlarını daha da şoke edici kılıyordu.

"Burada olmaman gerek," dedi kızıl saçlı kız sakin bir sesle. Kızgın hatta şaşkın bile görünmüyordu. Bailey cevap vermeyi başarmadan önce gözlerini birkaç kez kırpıştırdı.

"Ben... şey, biliyorum," dedi ve bu kulağına dünyada söylenebilecek en aptalca şeymiş gibi geldi ama kız ona sadece bakıyordu. "Özür dilerim?" diye ekledi. Bu daha da aptalca olmuştu.

"Başkaları seni görmeden gitsen iyi olur," dedi kız omzunun üstünden arkaya bakarak. Ancak Bailey onun ne aradığını anlayamamıştı. "Ne taraftan geldin?"

"Arkada, şey..." Bailey arkasına döndü ama ne taraftan geldiğini bilmiyordu, yol kendi içinde dönüyordu ve nerelerden geçtiğini anlayabileceği tek bir tabela göremiyordu. "Emin değilim," dedi.

“Sorun değil, benimle gel.” Kız beyaz eldivenli eliyle, Bailey’nin elini tuttu ve onu geçitlerden birine doğru çekti. Çadırların arasında ilerlerken tek kelime etmedi ama bir köşeye varınca onu durdurdu ve neredeyse bir dakika boyunca hiç kıpırdamadılar. Bailey ne beklediklerini sormak için ağzını açınca, kız onu susturmak için parmağını dudaklarına bastırdı ve birkaç saniye sonra yürümeye devam etti.

“Çitin arasından sığabilir misin?” diye sorunca, Bailey başını evet der gibi salladı. Kız çadırlardan birinin arkasına keskin bir dönüş yaptı. Sonra Bailey’nin daha önce fark etmediği bir geçitte ilerlediler ve işte bir kez daha çit ve dışarıdaki arazi.

“Buradan çık,” dedi kız. “Sorun olmaz.” Bailey’nin, çitin bu kısmında biraz daha sık olan parmaklıkların arasından geçmesine yardım etti. Bailey diğer tarafa ulaşınca, ona bakmak için döndü.

“Teşekkürler,” dedi. Aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

“Rica ederim,” dedi kız. “Ama daha dikkatli olmalısın. Buraya gün içinde gelmemelisin. Buna izinsiz giriş denir.”

“Biliyorum, özür dilerim,” dedi Bailey. “Kanından olmak ne demek?”

Kız gülümsedi.

“Bütün kanının çekilmesi demek,” dedi. “Ama bunu gerçekten yaptıklarını sanmıyorum.”

Döndü ve geçitten ileri yürümeye başladı.

Neyi beklemesini istediğini kendisi de bilmese de, “Bekle,” dedi Bailey. Kız çite döndü. Cevap vermeden, sadece ne diyeceğini duymak için bekledi. “Ben... ben, yanımda bir şey götürmem gerekiyor,” dedi ve daha o anda pişman oldu. Parmaklıkların arasından ona bakan kızın kaşları çatılmıştı.

“Bir şey götürmek mi?” diye tekrarladı.

Bailey aşınmış kahverengi ayakkabılarına ve kızın çitin öteki tarafında kalan beyaz çizmelerine bakarak, “Evet,” dedi.

Kız gülümsedi. Bir iki saniye boyunca düşünceli bir tavırla dudağını ısırdı, sonra beyaz eldivenlerinden birini çıkardı ve

parmaklıkların arasından ona uzattı. Bailey tereddüt etti.

“Sorun değil, al,” dedi kız. “Bende bir kutu dolusu var.”

Bailey beyaz eldiveni ondan alıp cebine yerleştirdi.

“Teşekkürler,” dedi bir kez daha.

Kız, “Rica ederim, Bailey,” dedi. Bu defa arkasını dönünce Bailey hiçbir şey demedi ve kız çizgili çadırlardan birinin köşesinde gözden kayboldu.

Dönüp arazi boyunca yürümeden önce, Bailey uzunca bir süre olduğu yerde durdu. Meşe ağacına vardığında, kimse kalmamıştı. Yerde bol miktarda meşe palamudu vardı ve güneş batmaya yüz tutmuştu.

Kıza adını söylememiş olduğunu fark ettiğinde, evin yolunu yarılamıştı.

Ortaklar & Suç Ortakları

Londra, Şubat 1885

Gece Yarısı Yemekleri *la Maison Lefèvre*'de bir gelenekti. Kronik uykusuzluk ve uzun saatlere mal olsa da ve görgü kurallarına uygun bir partiden hoşlanmasa da, bu ziyefetler hep Chandresh'in hevesiyle tertiplenirdi. Çalışma saatleri dışında yemek yenebilecek yerler vardı ama bu mekânların hiçbiri Chandresh'in zevkine tam olarak uymuyordu.

Bu yüzden o, gece yarısı servis edilen başlangıç tabağı ile özenle hazırlanmış, çok çeşit içeren tabakları olan akşam yemeği davetleri vermeye başladı. İlk tabaklar masaya her zaman tam gece yarısı, holdeki büyük sarkaçlı saat vurmaya başlarken gelirdi. Chandresh bunun bir tören duygusu kattığına inanıyordu. İlk Gece Yarısı Yemekleri arkadaş ve meslektaşların katıldığı küçük, samimi toplantılardı. Zaman içinde daha sıklaşmış, daha müsrif bir hal almış ve sonunda bir tür yeraltı hissi taşıyan bir şeye dönüşmüşlerdi. Bir Gece Yarısı Yemeği'ne davet, bazı çevrelerde imrenilen bir şeydi.

Bu davetlerde seçici davrandırdı. Zaman zaman otuz kişi gibi bir kalabalık toplansa da, genelde beş kişi gibi az bir sayı oluyordu. On iki ila on beş misafir arası standarttı. İkramlar, misafir sayısından bağımsız olarak enfesti.

Chandresh bu davetler için asla menü hazırlamıyordu. Benzer bir takım yemeklerde -tabii eğer benzer sayılabilecek

yemekler varsa- bütün yemeklerin dayanıklı bir kâğıt üstünde, süslü bir yazıyla, detayıyla tarif edildiği ya da ilgi uyandırıcı bir isim ya da başlıkla listelendiği menüler olabilirdi.

Ancak Gece Yarısı Yemekleri'nin halihazırda geceye özgü gizemleri vardı ve Chandresh menü ya da yemeklerle ilgili bir yönlendirmede bulunmamanın bu deneyime bir katkı sunduğuna inanıyordu. Tabaklar masaya peş peşe geliyordu. Kimi muz yaprakları ya da fırınlanmış elma üzerinde ya da konyağa batırılmış kiraz eşliğinde servis edilen bıldırcın, tavşan ya da kuzu gibi kolayca ayırt edilebilir şeylerdi. Diğer yemekler, tatlı soslar ya da baharatlı çorbalara gizlenmiş, hamur işlerinin ya da kremaların altına saklanmış, ne olduğu çıkarılamayan etler gibi daha esrarengiz şeyler olabiliyordu.

Misafirlerden bir yemeğin içeriğini merak eden, bir lokma ya da sosun ya da çıkaramadıkları bir esansın (en rafine damaklar bile tek tek bütün lezzetleri ayırt edemezlerdi) kökenini sorgulayanlar, tatminkâr bir cevap bulamıyorlardı.

Chandresh, "Tarifler şeflerin kendilerine ait ve sırlarını ifşa etmek bana düşmez," yanıtını verirdi. Meraklı misafirler önlerindeki gizemli tabağa döner ve sırrı her ne olursa olsun, yemeğin bir hayli etkileyici olduğunu düşünerek ve özel lezzetinin kaynağının ne olabileceğini merak ederek, her bir lokmanın tadını derin bir düşünce haliyle çıkarırlardı.

Bu yemeklerdeki sohbetler, genelde iki servis arasındaki zamanla kısıtlanırdı.

Gerçekte, Chandresh bütün malzemeleri bilmemeyi, bütün teknikleri anlamamayı tercih ediyordu. Böylesi bir bilgisizliğin her yemeğe can verdiğini, onu parçalarının toplamından daha fazlası kıldığını iddia ederdi.

(Konu açılınca, misafirlerden biri, "Ah," demişti. "Zamanı daha iyi söylemek için, saatin dişlilerini görmemeyi tercih ediyorsunuz!")

Tatlılar her zaman şaşırtıcıydı. Çikolata ve karamelayla çılgınca işlenmiş şekerlemeler, krema ve likörle dolup taşan orman meyveleri. İnanılmaz yükseklikte kat kat pastalar, havadan daha hafif tatlı çörekler. Balı damlayan incirler,

kıvrımlara ve çiçeklere dönüştürülmüş şeker. Davetliler sık sık yemeklerin yenmeyecek kadar güzel ve etkileyici oldukları yorumunu yapar ama hakkından gelmenin bir yolunu her zaman bulurlardı.

Chandresh, şeflerinin kimliğini asla ele vermezdi. Birtakım dedikodular, dünyanın dört bir yanından kaçırılmış mutfak dehalarını mutfağına hapsettiğini ve onları heveslerini yerine getirmeye kuşku uyandıran yöntemlerle zorladığını iddia ediyordu. Bir başkası, yiyeceklerin Chandresh'in evinde pişirilmediğini ve Londra'nın geç saatlere kadar açık kalmaları için sıkı para ödenen en iyi restoranlarından getirildiğini ima ediyordu. Gerçi bu dedikodular sıcak yemeği sıcak, soğuk yemeği soğuk tutma metotları üzerine hiçbir zaman tatmin edici sonuçlara varmayan tartışmalarla sonlanıyor ve tartışmacıların iyice acıkmalarına neden oluyordu.

Nereden gelirse gelsin, yemekler her zaman enfesti. Yemek odasının (ya da davetin boyutuna göre, odalarının) dekoru tıpkı evin, ihtişamlı kırmızı ve altın renginin hâkim olduğu ve mümkün olan her yüzeyde dünyanın dört bir yanından sanat eserlerinin sergilendiği geri kalan kısmı gibi sıra dışıydı. Her şey parlak avizeler ve çok sayıda mumla aydınlatıldığı için, ışık parlak değil, derin, ılık ve kabarcıklıydı.

*

Genelde türlü türlü eğlenceler de olurdu; dansçılar, hokkabazlar, egzotik müzisyenler. Daha samimi toplantılara Chandresh'in özel piyanisti eşlik ederdi; genç, güzel kadın bütün gece boyunca durmadan çalar ve kimseyle tek kelime etmezdi.

Bunlar sıradan yemek davetlerinden farksız davetlerdi ancak ortam ve saatin geç oluşu davetleri farklı, sıra dışı ve merak uyandıran bir şeye dönüştürürdü. Chandresh'in sıra dışı ve merak uyandırıcı olana doğal bir eğilimi vardı; atmosferin gücüne inanırdı.

Bu geceki Gece Yarısı Yemeği, sadece beş davetlisiyle, nispeten samimi bir yemekti. Ve bu akşamki yemek sosyal bir toplantıdan ibaret değildi.

İlk gelen (herkesten önce gelip çalmaya başlayan piyanistten sonra) Chandresh'in annesiyle çok yakın dost olan, emekli bir Prima Balerin, Romen Bayan Ana Padva olmuştu. Chandresh çocukken ona Tante Padva[3] diye hitap ederdi ve bunu bugün de sürdürüyordu. Gösterişli, dansçı zarafeti ilerlemiş yaşına rağmen görülebilen ve kusursuz bir stil duygusuna sahip bir kadındı. Bu akşama davet edilmesinin öncelikli nedeni bu stil duygusuydu. Moda konusunda benzersiz, gıpta edilesi bir zevke sahipti ve bu yönüyle de baleden emekliye ayrıldığından beri hatırı sayılır bir gelir elde eden, bir estetik tiryakisiydi.

Gazeteler onun giyim kuşam sihirbazı olduğunu yazmıştı. Bir mucize yaratıcısı. Bayan Padva bu yorumları kulak arkası etse de, yeterli ipek ve endüstriyel sağlamlıkta bir korseyle Chandresh'i bile en şık bayanlardan biri olarak yutturabileceği konusunda espri yapmaktan geri kalmıyordu.

Bayan Padva bu akşam, narin kiraz çiçeği desenleri elle işlenmiş siyah ipek -kimonodan bozulup tuvalet olarak yeniden can verilmişe benzeyen- bir elbise giymişti. Tepede topladığı gümüş rengi saçlarını siyah, taşlı bir kafesle tutturmuştu. Boynunda, ilk bakışta gırtlağı kesilmiş gibi bir his uyandıran, kusursuz kesimli yakut bir tasma vardı. Bütün olarak bıraktığı etki, hafif marazi ve inanılmaz derecede zarifti.

Bay Ethan W. Barris tanınmış bir mühendis ve mimardı ve gelen ikinci davetli olmuştu. Çekingen tavrı, gümüş gözlüğü ve seyreldiği gerçeğini saklamak için dikkatle taranmış saçlarıyla yanlış binaya girmiş ve bir ofis ya da bankada daha rahat edecek gibi görünüyordu. Chandresh'le daha önce sadece bir kez, Eski Yunan Mimarisi konulu bir sempozyumda bir araya gelmişti. Yemek daveti sürpriz olmuştu; Bay Barris sıra dışı geç vakit programlarına ya da herhangi bir sosyal ortama davet alan bir tip değildi ama daveti geri çevirmenin kabalık olacağını düşündü. Ayrıca iç mimari üzerine çalışan

meslektaşları arasında bir tür efsaneye dönüşen Lefèvre'in evine göz atmayı uzun zamandır arzuluyordu.

Eve varmasından birkaç dakika sonra kendini elinde bir kadeh köpüklü şarapla eski prima balerinle şakalaşırken buldu. Geç saatte yapılan sosyal toplantılardan hoşlandığına ve daha sık katılmak için çaba harcaması gerektiğine karar vermişti bile.

Burgess kardeşler birlikte geldiler. Tara ve Lainie her şeyden biraz yaparlardı. Zaman zaman dansçı, zaman zaman aktristiler. Eskiden kütüphane görevlisiydiler ancak bu, sadece kafayı iyice bulduklarını zamanlarda tartışacakları bir konuydu. Son dönemde danışmanlık işine soyunmuşlardı. Her tür konuda. İlişkilerden finansa, seyahatten ayakkabılara kadar her tür konuda tavsiye veriyorlardı. Sırları (ki bunu da ancak iyice sarhoşken tartışabilirlerdi) bir hayli gelişmiş gözlem yetenekleriydi. Her detayı görür, en minicik nüansları bile fark ederlerdi. Ve Tara bir şeyi gözden kaçıracak olursa, eksiklerini Lainie yakalardı (ve tam tersi).

Başka insanların meselelerini, bütün işi kendileri yapmaktan ziyade, öneri aracılığıyla çözmekten keyif aldıklarını söylerlerdi. Böylesi daha tatmin edici, derlerdi.

Birbirlerine benziyorlardı: İkisi de olduklarından daha genç görünmelerine neden olan aynı dalgalı kestane saçlara ve iri, parlak kahverengi gözlere sahiptiler. Gerçi ikisi de ne yaşlarını itiraf etmeye ne de hangisinin daha büyük olduğunu paylaşmaya yanaşmıyorlardı. Tam olarak birbirinin eşi olmayan ama güzel bir uyum yakalayan son moda tuvaletleriyle, birbirlerini tamamlıyorlardı.

Bayan Padva onları genç güzel şeylere sakladığı, üzerinde çalışılmış kayıtsızlığıyla selamladı ama kız kardeşler saçlarını, mücevherlerini ve elbisesini iltifatlara boğunca, ısınıverdi. Bay Barris her ikisine de vurulduğunu hissetti ve şarap yüzünden olabileceğini düşündü. Ağır İskoç aksanlarını anlamakta bir hayli güçlük çekiyordu; tabii eğer İskoçlarsa. Tam olarak emin değildi.

Son davetli yemekten hemen önce, diğer misafirler masadaki yerlerini aldıktan sonra şarap servisi yapılırken geldi. Belirsiz yüz hatları olan, yaşını tahmin etmenin zor olduğu uzun boylu bir adamdı. Kuyruklu gri bir takım elbise giymiş, şapka ve bastonunu kapıda, üzerinde "Bay A. H...." yazan bir kartla birlikte teslim etmişti. Otururken diğer misafirleri nazik bir baş hareketiyle selamladıysa da, tek kelime etmedi.

Chandresh, onlara bu noktada, çarpıcı yeşil gözleriyle Burgess kardeşlerin ilgisini çekmekte gecikmeyen yakışıklı bir genç adam olan asistanı Marco'yla birlikte katıldı.

Chandresh, "An itibariyle tahmin ettiğinizden emin olduğum bir nedenden ötürü hepinizi buraya davet ettim," dedi. "Ancak bu bir iş mevzu ve iş mevzularının tok bir mideyle konuşulmasının daha iyi olduğunu düşünürüm. Bu yüzden resmî konuşmaları tatlı sonrasına bırakalım." Saat evin içinde on iki defa yankılanan alçak ve ağır bir sesle vurmaya başlayınca, garsona işaret verdi ve ilk tabaklar servise sunuldu.

Sohbet, bunu izleyen tabaklara eşlik eden şarap kadar hoş ve akıcıydı. Bayanlar, erkeklerden daha konuşkandılar. Yine de gri takım elbiseli adam neredeyse hiç konuşmuyordu. Ve her ne kadar çok azı daha önce tanışmış olsalar da, ana yemek servisi kaldırılırken, dışarıdan izleyen biri, birbirlerini asırlardır tanıdıklarım düşünebilirdi.

Geceyarısı, saat ikiye birkaç dakika kala tatlı da bitince, Chandresh ayağa kalkıp gırtlağını temizledi.

"Kahve ve konyak için çalışma odamda bana katılma nezaketini gösterirseniz, işe koyulabiliriz," dedi. Başıyla işaret verince Marco hemen odadan çıktı ve elinde büyük boy defterler ve kâğıt rulolarıyla, üst kattaki çalışma odasında onlarla buluştu. Kahveler ve konyaklar dolduruldu ve misafirler, şöminede çatırdayan ateşin etrafında farklı kanepe ve koltuklara yerleştiler. Chandresh bir puro yaktıktan sonra, aralara özenle serpiştirilmiş duman üflemeleriyle zaman zaman kesintiye uğratacağı konuşmasına başladı.

“Bu akşam burada olmanız rica edildi çünkü başlamak üzere olduğum bir proje var; bir girişim de diyebilirsiniz. Hepinizin ilgisini cezbedecek bir girişim olduğuna ve hepinizin kendi benzersiz tarzlarınızla planlanmasına katkıda bulunacağınıza inanıyorum. Tamamen gönüllü olacak katkılarınız, hem takdir edilecek hem de karşılığını alacaktır,” dedi.

Bayan Padva konyağını kadehinde döndürerek, “Lafı dolandırmayı bırak da bize yeni oyununu anlat, Chandresh hayatım,” dedi. “Bazılarımız artık gençleşmiyoruz.” Burgess kardeşlerden biri takırtısını son anda bastırdı.

“Elbette, Tante Padva.” Chandresh Bayan Padva’yı selamladı. “Sizin çok yerinde tabirinizle yeni oyunum, bir sirk.”

“Sirk mi?” dedi Lainie Burgess gülümseyerek. “Ne harika!”

Bay Barris kafası biraz karışmış gibi, “Bir karnaval gibi mi?” diye sordu.

“Bir karnavaldan fazlası,” dedi Chandresh. “Aslında bir sirkten de fazlası. Daha önce kimsenin görmediği türde bir sirk. Büyük tek bir çadır yerine, her birinde özel bir sunumun gerçekleşeceği birden fazla çadır. Fil ya da palyaço yok. Hayır, bundan daha zarif bir şey. Sıradan bir şey asla değil. Bu farklı olacak; tamamen eşsiz bir tecrübe, duyular için bir şölen. Tiyatro olmayan bir tiyatro, içine dalınacak bir eğlence. Sirkin ne olduğuna dair tahminleri ve önceden varılmış kanıları yok edecek ve bambaşka, yepyeni bir şey yapacağız.” İşaretinin ardından, Marco kâğıt rulolarını açıp masanın üstüne serdi ve köşelerini kâğıt ağırlıkları ve diğer ıvır zıvırlarla (bir maymun kafatası, camın içinde asılı duran bir kelebek) sabitledi.

Planlar genellikle etrafları notlarla çevrili çizimlerdi. Fikirlerin sadece bir kısmını gösteriyordu. Çadırlardan oluşan bir çember, ortada bir gezi alanı. Kenarlara olası cazip fikirlerin listesi karalanmış, bir kısmının üstü çizilmiş, bazıları daire içine alınmıştı. Falcı. Cambazlar. Hokkabazlar. Kontorsiyonistler. Dansçılar. Ateş Gösterisi Sanatçıları.

Chandresh sözlerini sürdürürken, Burgess kardeşler ve Bay Barris planların üzerine eğilmişlerdi. Bayan Padva gülümsüyordu ama oturduğu yerde, konyağını yudumlamaya devam ediyordu. Bay A. H... yüzünde anlaşılmaz ve değişmeyen bir ifadeyle, hareketsizdi.

"Henüz fikir aşamasında ve bu yüzden, burada hepinizden başlaması ve gelişmesi için yardım istiyorum. İhtiyaç duyduğu şey, tarz, gösteriş. Tasarlanmasında ve yapısında maharet. Büyüleyicilikle ve belki de bir gizem dokunuşuyla demlenmesi. Sizin bu görev için uygun grup olduğunuzu biliyorum. İçinizde katılmayan varsa, gitmekte özgürdür ancak bundan kimseye bahsetmemenizi saygılarımla rica ediyorum. Bu planların bütünüyle gizli tutulmasını tercih ediyorum; en azından şimdilik. Ne de olsa, bu noktada çok hassas durumda." Purosundan derin bir nefes aldı ve sözlerini tamamlamadan önce dumanı ağır ağır üfledi. "Her şeyi gerektiği gibi yapabilirsek, hayata geçeceğinden hiç şüphem yok."

Sözlerini derin bir sessizlik takip etti. Misafirlerin, bir başkasının cevap vermesini bekleyerek birbirlerine baktıkları birkaç dakika boyunca, odayı dolduran tek ses ateşin çıtırtısı oldu.

Bay Barris, "Bir kurşun kalem rica edebilir miyim?" dedi. Marco ona bir kalem uzattı ve Bay Barris sirk planının üstünkörü eskizini karmaşık bir tasarıma dönüştürecek çizime başladı.

Chandresh'in misafirleri şafak vaktine kadar orada kaldılar ve nihayet evden ayrıldıklarında, ortada, bilinmeyen bir hâzinenin haritaları gibi çalışma odasının her tarafına saçılmış ve iğnelenmiş, geldiklerinde olduğunun üç katı şema, plan ve not vardı.

Taziye

New York, Mart 1885,

Gazetedeki ilan, daha çok Büyücü Prospero namıyla tanınan, eğlence dünyasının büyük ün sahibi ismi, sahne sihirbazı Hector Bowen'ın bir kalp rahatsızlığı sonucu, on beş martta, evinde vefat ettiğini belirtiyordu.

İlan, mesleği ve mirasıyla ilgili detaylarla devam ediyordu. Belirtilen yaşın hatalı olması, çok az okuyucunun algılayacağı bir detaydı. Ölüm ilanının sonundaki kısa paragraf, geride on yedi yaşındaki kızı Bayan Celia Bowen'ın kaldığından bahsediyordu. Bu sayı daha doğruydu. Cenaze töreninin özel olacağına ve taziyelerin yerel tiyatrolardan birinin adresi aracılığıyla gönderilebileceğine dair bir not düşülmüştü.

Kartlar ve mektuplar toplandı, çantalara yerleştirildi ve ulak tarafından Bowen'ların duruma uygun, şimdiden çiçek düzenlemeleriyle dolup taşan kendi evine, konağına getirildi. Leylakların kokusu boğucuydu ve Celia daha fazla katlanamayınca, bütün çiçekleri güle dönüştürdü.

Celia'nın yemek odası masasının üzerinde bıraktığı taziye dilekleri bir süre sonra salona kadar taşmaya başladı. Genç kız dileklerle uğraşmak istemiyor ama okunmadan atılmalarına gönlü bir türlü razı gelmiyordu.

Meseleden daha fazla kaçınamayacağını anlayınca, kendine bir demlik çay hazırladı ve kâğıt dağıyla uğraşmaya başladı.

Her zarfı tek tek açıyor ve öbek öbek ayırıyordu.

Dünyanın dört bir yanından posta pulları vardı. İçtenlikli bir hüzünle yazılmış, uzun, samimi mektuplar. Boş iyi dilekler ve babasının yeteneklerine yönelik sığ övgüler. Pek çoğunda gönderenin büyük Prospero'nun kız evladının varlığından habersiz olduğuna dair yorumlar yer alıyordu. Diğerleri onu sevgiyle hatırlıyor, Celia'nın kendisinin olduğunu hatırlamadığı neşeli, minik bir kız çocuğunu tarif ediyorlardı. İçlerinden birkaçı, rahatsız edici kelimelere dökülmüş evlilik teklifleri içeriyordu.

Celia özellikle bunları buruşturup küçük toplara dönüştürdü ve ezik füzeleri avucunun içine tek tek yerleştirip tutuşana ve geriye hiçliğin içine silkeleyeceği cüruflar kalana dek konsantre oldu.

Sağ elindeki eski ve bariz yara izini örten yüzüğü çevirerek, boşluğa, "Ben zaten evliyim," dedi.

Mektupların ve kartların arasında düz, gri bir zarf vardı.

Celia zarfı öbeğin arasından çekti ve diğerlerinin arasına atmaya hazırlanarak gümüş bir mektup açacağıyla açtı.

Ancak bu zarf, pulu ölüm tarihinden daha sonrasının mührünü taşısa da, diğerlerinin aksine bizzat babasına gönderilmişti. İçindeki kart, Celia'nın kaybı için duyulan sempatiyi ya da taziye dileklerini içeren bir not değildi.

Hitap kısmı yoktu. İmza da. Kâğıdın üstüne elle yazılan kelimeler

Hamle sırası sende

diyordu, o kadar.

Celia kartı çevirdi ama arkası boştu. Yüzeyi bozacak, kâğıtçıya ait bir mühür bile yoktu. Zarfın üstünde iade adresi yoktu.

Gri kâğıdın üstündeki üç kelimeyi defalarca okudu.

Bel kemiğinden yukarı tırmanan duygu heyecan mıydı yoksa korku mu, karar vermesi güçtü.

Celia, geri kalan taziye mesajlarını bir kenara bırakarak kartı eline aldı, odadan çıkıp üst kattaki salona uzanan dönerli merdiveni tırmandı. Cebinden bir anahtarlık çıkardı ve parlak öğleden sonra güneşiyle yıkanan odaya girmek için üç ayrı kilidi sabırla açtı.

İçeri girerken kartı önünde tutarak, “Bu da ne böyle?” diye sordu.

Pencerenin yanında duran karaltı ona döndü. Güneş ışığı üzerine vurduğu zaman belirginleşiyordu. Omzunun bir kısmı eksikti ve başının tepesi güneşte oynaşan toz zerreciklerinin arasında kayboluyordu. Geri kalanı, aynadaki bir yansıma gibi, şeffaftı.

Hector Bowen’dan geriye kalanlar, notu okudu ve neşeyle güldü.

Konstorsiyonist'in Dövmesi

Londra, Eylül 1885

Hemen hemen ayda bir kez, düzenli aralıklarla programlanmayan ve katılımcılarının sıkça Sirk Yemekleri olarak bahsettikleri Gece Yarısı Yemekleri yapılıyordu. Bu yemekler sosyal etkinlik ile iş yemeğinin geceye özgü bileşimiydi.

Bayan Padva her zaman mevcuttu, Burgess kardeşlerin biri ya da her ikisi birden toplantının önemli unsurlarındandı. Bay Barris, bir hayli sık seyahat ettiği ve dilediği kadar esnek olamadığı için, onlara programının izin verdiği ölçüde katılıyordu.

Bay A. H... hiç değilse nadiren boy gösteriyordu. Tara, bu adamın sirkin kendisinin nasıl düzenlenmesi gerektiği konusunda ancak arada sırada önerilerde bulunmasına rağmen, Bay A. H...'nin katıldığı yemek sonrası toplantıların daha üretken geçtiğini gözlemlemişti.

Ve bu akşam, sadece bayanlar oradaydılar.

Genelde Bay Barris'in eşlik ettiği Burgess kardeşler tek başlarına çıkıp gelince, Bayan Padva, "Bu akşam Bay Barris nerede?" diye sordu.

"Almanya'da." Lainie ve Tara kusursuz bir ağız birliğiyle koro halinde cevap vererek, onlara şarap kadehlerini uzatan Chandresh'i güldürdüler.

Lainie solo olarak, “Bir saat üreticisinin izini sürüyor,” dedi. “Sirk için bir parça ısmarlamakla alakalı bir iş, gitmeden önce bu konuda bir hayli coşkuluydu.”

Bu akşamki yemeğin planlanmış eğlencesi -standart piyano eşliği bile- yoktu. Ancak eğlence, önceden haber vermeden, kapıda belirdi.

Adını Tsukiko olarak bildirmiş, ancak bunun adı mı yoksa soyadı mı olduğunu açıklamamıştı.

Ufak tefekti ama minik değildi. Gece siyahı uzun saçları, tepesinde özenli saç örgüleriyle ustaca toplanmıştı. Üzerine çok büyük gelen koyu renk bir palto giymişti ancak öyle bir duruşu vardı ki palto üstünden bir pelerin edasıyla dökülüyordu ve etkisi bir hayli zarifti.

Marco, durumu Chandresh’e izah etme girişimi sırasında onu holde, altın fil başlı heykelinin altında sabırla bekler halde bıraktı. Tabii ki girişimi, yemek gurubunun tamamının bu tantananın nedenini görmek üzere hole akın etmesine yol açtı.

Chandresh şaşkınlık içinde, “Seni bu saatte buraya getiren nedir?” diye sordu. La Maison Lefèvre’de beklenmedik eğlenceden daha tuhaf şeyler de yaşanmış ve piyanistin akşam yemeği için müsait olmadığı zamanlarda yerine bir başkasını gönderdiği de olmuştu.

Tsukiko’nun tek cevabı, “Her zaman gece yanlısı olmuşumdur,” oldu ama kaderin hangi cilvesinin onu o saatte, oraya götürdüğü konusunu açmadı ama şifreli duygusuna eşlik eden gülümseme, sıcak ve bulaşıcıydı. Burgess kardeşler kalmasına izin vermesi için Chandresh’e adeta yalvardılar.

“Tam yemeğe oturmak üzereydik,” dedi Chandresh kaşlarını çatarak. “Ama bize yemek salonunda katılıp… yaptığın her neyse onu yapabilirsin.”

Tsukiko eğildi ve gülümsemesi bir kez daha belirdi.

Diğerleri yemek salonunda doluşurken, Marco kızın paltosunu aldı ve altındakini görünce duraksadı.

Kızın üstünde başka bir ortamda skandal sayılabilecek incecik bir tuvalet vardı ama bu grup kolay kolay etkilenmezdi.

Üstündeki gerçek bir elbiseden çok, sıkıca bağlanmış bir korse sayesinde yerinde duran kırmızı ipekten narin bir sargıydı.

Marco'nun bakakalmasına neden olan kıyafetinin görece yokluğu değil, kızın tenini kaplayan dövmeydi.

İlk bakışta omuzlarının ve boynunun etrafına kıvrılan, önde tam dekolte çizgisinin üstünde son bulan ve arkada korsesinin bağcıklarının arkasında gözden kaybolan siyah işaretler sağanağının ne olduğunu çıkarmak güçtü. O dövmenin daha nereye kadar gittiğini tahmin etmek imkânsızdı.

Ve daha dikkatli bakılınca, dövmenin kıvrımının basit siyah işaretlerden daha fazlası olduğu ayırt edilebilirdi. Açık renk tenine siyah mürekkeple nakşedilmiş simya ve astroloji sembollerinden, gezegen ve elementlerin eski işaretlerinden oluşmuş bir çağlayandı. Civa. Kurşun. Antimon. Ensesinde ayın hilâl hali, köprücük kemiğinin yakınında bir Mısır Ankh'ı oturuyordu. Başka semboller de vardı: İskandinav run harfleri, Çince karakterler. Sayılmayacak kadar çok dövme vardı ve hepsi bir bütün oluşturup zarif bir desene akarak, kızı şık, sıra dışı bir mücevher parçası gibi süslüyordu.

Tsukiko, Marco'yu ona bakarken yakaladı ve soru sormamasına rağmen, alçak sesle, "Eskiden ve şimdi kim olduğumun ve kim olacağımın bir parçası," dedi.

Ve sonra gülümsedi ve saatin gece yarısını vurduğu ve giriş tabaklarının servisinin yapıldığı anlarda, Marco'yu koridorda bir başına bırakarak yemek salonundan içeri girdi.

Kapı eşiğinde ayakkabılarını çıkardı ve piyanonun yakınındaki, şamdanların ve avizelerin en iyi ışığını yakalayan alana yürüdü.

Önce masadakiler ona merakla bakarken rahat ve sakin, sadece durdu. Bunun ne tür bir eğlence olduğu hemen ardından belli oldu.

Tsusiko bir kontorsiyonistti.

Geleneksel olarak kontorsiyonistler belkemiklerinin esnekliğine bağlı olarak ya öne ya arkaya doğru eğilebilirlerdi; numaraları ve gösterileri bu ayırım üstüne kurulurdu. Tsukiko

ise her iki yöne de eşit esnekliğe sahip nadir kontorsiyonistlerden biriydi.

Eğitimli bir balerinin zarafetiyle hareket ettiğini fark eden Bayan Padva, bunu henüz daha etkileyici çeviklik numaraları başlamadan, Burgess kardeşlere fısıldadı.

Tsukiko bir bacağını başının inanılmayacak kadar yukansına kaldırınca, Tara, Bayan Padva'ya, "Dansçıyken siz de böyle şeyler yapabiliyor muydunuz?" diye sordu.

"Yapabilseydim çok daha yoğun bir sosyal hayatım olurdu," dedi Bayan Padva başını sallayarak.

Tsukiko eşsiz bir sanatçıydı. Kusursuz süslemeler ekliyor, pozisyon alıp ideal bir süre boyunca durabiliyordu. Vücudunu aklın almayacağı ve acı verici görünen konumlara bükebilse de, mutluluk saçan gülümsemesi hep yerli yerindeydi.

Mütevazı izleyici grubu, onu izlerken sohbetlerini de yemeklerini de unutmuştu.

Sonrasında, tene sürtünen ipeğin hışırtısı ve şömineden gelen hışırtı dışında, tek bir ses bile olmasa da, Lainie kız kardeşine müziğin varlığından emin olduğu yorumunu yapacaktı.

"Bahsettiğim buydu işte," dedi Chandresh yumruğunu masaya indirip sihirli sessizliği aniden bozarken. Tara elinde boş boş tuttuğu çatalı az kalsın düşürüyordu ve yarısı yenmiş vermutla pişirilmiş istiridye tabağına çarpmadan, havada yakaladı ancak Tsukiko hiç bozuntuya vermeden zarif hareketlerine devam etti. Gülümsemesi gözden kaçmayacak kadar genişlemişti.

Bayan Padve, "Bu mu?" diye sordu.

Chandresh elini Tsukiko'ya doğru sallayarak, "Bu!" diye tekrarladı. "Sirkin kati lezzeti böyle olmalı. Sıra dışı ama güzel. Baştan çıkarırken, zarafetini koruyabilmeli. Bu akşam buraya gelmesi, kısmet. Onu kesinlikle almalıyız, daha azına razı olamam. Marco bu bayana bir sandalye getir."

Tsukiko'ya bir yer açıldı; masada onlara katılırken gülümsemesi şaşkındı.

Bunu izleyen sohbet, düpedüz bir iş teklifinden ziyade yaratıcı bir zorlama olacak; aynı zamanda bale, modern moda ve Japon mitolojisi gibi sayısız konudan sapmalar olacaktı.

Beş tabak yemeğin ve bolca şarabın ardından, Tsukiko onu henüz var olmayan bir sirkte gösteri sunma davetini kabule ikna etmelerine izin verdi.

"Tamam o zaman," dedi Chandresh. "Kontorsiyonist konusunda tamamız. Bu bir başlangıç."

"Birden fazla olmaları daha iyi olmaz mı?" diye sordu Lainie. "Akrobatlarınki gibi bir çadır dolusu?"

Chandresh, "Saçma," diye yanıtladı. "Bir torba dolusu kusurlu taş yerine tek bir kusursuz elmasa sahip olmak daha iyidir. Onun için bir camekân hazırlayacağız ve avluya falan yerleştireceğiz."

Konu şimdilik halledilmiş varsayıldı. Tatlı ve yemek sonrası içki servisi boyunca tartışılan tek konu, sirkin kendisi oldu.

*

Tsukiko oradan ayrılırken Marco'ya onunla nasıl temas kurulacağı bilgisini içeren bir kart bıraktı. Kısa süre sonra Sirk Yemekleri'nin ayrılmaz bir parçası oldu ve yemek sırasında misafirlerin dikkatini dağıtmamak için, gösterisini yemekten önce ya da sonra gerçekleştiriyordu.

Tsukiko, Chandresh'in sirkin nasıl olması gerektiği konusunda favori ve sık sık gönderme yapılan kriteri olarak kaldı.

Saatçilik
Münih, 1885

Herr Frederick Thiessen, Münih'teki atölyesine Bay Ethan Barris adında beklenmedik bir ziyaretçi kabul etti. Bay Barris, Thiessen'in elinden çıkma sayısız guguklu saati hayranlıkla incelemesinin ve yerel bir dükkân sahibi tarafından doğru istikamete yönlendirilmesinin ardından, uzunca bir süredir izini sürmeye çalıştığını itiraf etmişti.

Bay Barris, Herr Thiessen'in özel bir sipariş kabul edip etmeyeceğini sordu. Herr Thiessen'in sürekli bir özel sipariş akışı vardı, sadeden oymalıya kadar uzanan geleneksel guguklu saat çeşitleriyle dolu bir rafı işaret ederek, bunu Bay Barris'e de söyledi.

"Anladığınızdan emin değilim, Herr Thiessen," dedi Bay Barris. "Bu bir vitrin parçası olacak, merak uyandıracak bir şey. Saatleriniz etkileyici ama benim talep ettiğim gerçek anlamda seçkin olacak, *das Meisterwerk*[4]. Ve para kesinlikle sorun değil."

Dikkati uyanan Herr Thiessen özellikleri ve detayları sordu. Ve çok az cevap aldı. Boyut konusunda bir takım kısıtlamalar olacaktı (ama yine de bir hayli büyük olmalıydı) ve sadece siyah ve beyaza ve grinin tonlarına boyanması gerekecekti. Bunun ötesinde yapısı ve süslemeleri ona kalmıştı. Bay Barris sanatsal

özgürlük, dedi. Bilhassa kullandığı tek tarif ifadesi, “Rüya gibi” oldu.

Herr Thiessen kabul etti ve iki adam el sıkıştılar. Bay Barris irtibatta kalacağını söyledi ve birkaç gün sonra, içi yüklü bir miktar para, birkaç ay sonrasına talep edilen bir tamamlama tarihi ve tamamlanan saatin gönderileceği bir Londra adresiyle dolu bir zarf iletildi.

Herr Thiessen’in saati tamamlaması o birkaç ayı buldu. Basit ahşap işinin bir kısmını tamamlaması için bir asistan tutmuştu ama bütün detayları kendisi halletti. Herr Thiessen detaylara bayılırdı ve zoru severdi. Bütün tasarımı Bay Barris’in kullandığı iki kelimeyle dengelemişti: *Rüya gibi*.

Saatin bitmiş hali göz kamaştırıcıydı. İlk bakışta, beyaz bir kadranı ve gümüş bir sarkacı olan, bir hayli siyah ve basit bir saatti. İncelikle oyulmuş ahşap kenarları ve mükemmel boyalı kadranıyla, işçiliğinin iyi olduğu barizdi ama sadece bir saatti işte.

Ama bu kurulmadan önceydi. Saat tik tak etmeye başlamadan önce, sarkaç iki yana istikrarla ve eşit olarak sallandı. Sonrasında, sonrasında başka bir şey olmuştu.

Değişiklikler yavaştı. Önce kadranın rengi değişiyor, beyazdan griye dönüyor, sonra üzerinde bulutlar süzülüyor ve karşı tarafa ulaşınca yok oluyorlardı.

Bu arada saatin gövdesinin parçaları, bir yapbozun parçaları gibi genişleyip kasılıyorlardı. Sanki saat ağır ağır ve zarafetle dağılıyormuş gibi.

Bütün bunlar saatler sürüyordu.

Saatin kadranı daha koyu bir griye, sonra, öncesinde rakamların olduğu yerde yıldızların göz kırptığı bir siyaha dönüşüyordu. Saatin metodik olarak içi dışına çıkan ve genişleyen gövdesi şimdi tamamen beyaz ve grinin tonlarından ibaretti. Ve sadece parçalardan oluşmuyordu; figürler ve nesneler, kusursuz oyulmuş çiçekler ve gezegenler, sayfaları çevrilen gerçek kâğıttan minicik kitaplar. Şimdi artık görünür durumdaki saatin etrafında kıvrılan gümüş bir ejderha vardı, oyulmuş bir kulede, sıkıntıyla bir ileri bir geri gidip gelen ve

olmayan bir prensin yolunu bekleyen ufacık bir prenses. Çay fincanlarına dökülen çaydanlıklar ve saniyeler tık tık akarken o fincanlardan yükselen cılız dumanlar. Açılan hediye paketleri. Küçük köpekleri kovalayan küçük kediler. Bir satranç maçı baştan sona oynanıyordu.

Daha geleneksel bir saatte bir guguk kuşunun yaşayacağı merkezde, bir jonglör duruyordu. Gri bir maskeyle soytarı tarzında giyinmişti ve her saate uygun düşecek parlak gümüş rengi topları atıp tutuyordu. Her saat vuruşunda yeni bir top ekleniyordu, ta ki gece yarısında karmaşık bir düzende on iki topu bir arada atıp tutar olana kadar.

Gece yarısından sonra saat yeniden katlanarak kendine dönmeye başlıyordu. Kadranın rengi açılıyor, bulutlar geri geliyordu. Jonglörün atıp tuttuğu top sayısı, jonglörün kendisi ortadan yok olana dek azalmaya devam ediyordu.

Öğle saati geldiğinde, saat, rüya olmaktan çıkıp yeniden saat halini almış oluyordu.

Saatin gönderilmesinden birkaç hafta sonra, Bay Barris'ten samimi teşekkürlerini ileten ve saatin maharetlerine hayret ettiğini ifade eden bir mektup aldı. "Kusursuz," diye yazmıştı. Mektuba yine fahiş miktarda, Herr Thiessen'in istemesi halinde rahatça emekliye ayrılmasına yetecek kadar yüklü bir para eşlik ediyordu. Herr Thiessen emekliye ayrılmak istemedi ve Münih'teki atölyesinde saatlerini yapmayı sürdürdü.

Zaman zaman, özellikle ona *Wunschtrum* saatini -yapısının en zorlu kısımlarıyla uğraşırken ve gerçekleşebilecek bir rüya olup olmadığından emin olamadığı zamanlarda ondan bu isimle bahserderdi- anımsatan bir saat üzerinde çalışırken, aklından ne yapıyor ve nerede (gerçi Londra'da kaldığını tahmin ediyordu ve yanılmamıştı da) olabileceğine dair bir düşünce geçse de, artık üstünde durmuyordu.

O tek mektup dışında Bay Barris'ten hiç haber almadı.

Seçmeler
Londra, Nisan 1886

Tiyatronun lobisinde emsalsiz bir illüzyonist kalabalığı bir araya toplanmıştı. Jilet gibi takım elbiseler, stratejik olarak yerleştirilmiş ipekli mendiller. Bazılarının yanında sandık ve pelerinleri de vardı; diğerleri kuş kafesleri ya da gümüş tepeli bastonlar taşıyorlardı. Tek tek ve isimleriyle (gerçek ya da sahte) değil, geldiklerinde ellerine tutuşturulan küçük kâğıt parçalarının üstündeki sayıyla içeri çağrılmayı beklerken, birbirleriyle konuşmuyorlardı. Gevezelik etmek, dedikodu yapmak ya da meslek sırlarının inceliklerini paylaşmak yerine koltuklarında huzursuzca kıpırdanıyor ve kıza hayli bariz bakışlar atıyorlardı.

Bir kısmı ilk geldiklerinde onu asistan sanıp yanılmışlardı ama o da elinde kendi kâğıt parçasıyla (23) koltuğunda bekliyordu.

Ne sandığı, ne pelerini, ne kuş kafesi ne de bastonu vardı. Koyu yeşil bir elbisenin üstüne düğmeleri en tepeye kadar ilikli kabarık kollu, siyah bir ceket giymişti. Kahverengi bir bukle yığını, tam tepesinde, tüylü olması dışında dikkat çekicilikten uzak, küçük siyah şapkasının altında toplanmıştı. Yüzünde, kirpiklerinin uzunluğunda ve dudaklarının hafif sarkıklığında küçük bir kızı andıran bir şeyler vardı ama gerçekten küçük bir kız olarak adlandırılmayacak kadar büyük olduğu açıkça

belliydi. Ancak yaşını tahmin etmek çok güçtü ve kimse sormaya cüret edemiyordu. Diğerleri onu ne olursa olsun kız olarak kabul ettiler ve sonrasında olayı konuşurken ondan kız diye bahsettiler. Güç bela saklanan bakışlar ve zaman zaman düpedüz üzerine dikilen gözlere rağmen, kimseyle selamlaşmamıştı.

Elinde bir liste ve defter tutan bir adam, her illüzyonistin numarasını tek tek okuyor ve ona lobinin yan tarafındaki yaldızlı kapıdan geçerken eşlik ediyordu. Ve illüzyonistler tek tek lobiye geri dönüp tiyatrodan ayrılıyorlardı. Bazıları sadece birkaç dakika kalırken, diğerleri tiyatroda uzunca bir zaman geçiriyorlardı. Numarası daha büyük olanlar, defterli adamın kapıda belirip ellerindeki kâğıtların üstündeki numarayı çağırmasını beklerken koltuklarında sabırsızlıkla kıpırdanıyorlardı.

Yaldızlı kapıdan giren son illüzyonist (melon şapkası ve çarpıcı bir pelerini olan tombul bir adamdı) lobiye bir hayli çabuk ve gözle görülür bir gerginlikle döndü ve kendini öfkeyle sokağa atarken, tiyatro kapılarının çarparak kapanmasına neden oldu. Defterli adam kapıda belirip gırtlağını temizleyerek, dalgın bir tavırla odadakileri selamlarken, ses lobide yankılanmaya devam ediyordu.

Marco listesinden numarayı kontrol ederek, “Yirmi üç numara,” dedi.

Kız koltuğundan kalkıp öne doğru adım atarken, odadaki bütün gözler ona çevrildi.

Marco kızın yaklaşmasını başlangıçta biraz şaşırarak izledi ama hemen sonra, şaşkınlığı yerini başka bir şeye bıraktı.

Daha odanın karşısından kızın hoş olduğunu görebilmişti ancak kız, gözlerinin içine bakabilecek kadar yaklaşınca, hoşluğu -yüzünün biçimi, teniyle tezat yaratan gözleri- daha fazlasına dönüşüverdi.

Kız ışık saçıyordu. Marco bir an, birbirlerine bakarlarken, ne yapıyor olması gerektiğini ya da kızın ona üzerinde kendi el yazısıyla yirmi üç yazan kâğıdı neden uzattığını hatırlayamadı.

Numarayı alıp kapıyı kızın geçmesi için açarken, “Bu taraftan, lütfen,” dedi. Kız hafifçe eğilerek selamladı ve henüz kapı arkalarından kapanmadan, lobide fısıltılar uçuşmaya başladı.

*

Tiyatro büyük ve kabarık kırmızı kadife koltuk sıralarıyla, bir hayli gösterişliydi. Orkestra, asma kat ve boş sahneden bir kırmızılık şelalesiyle iki yana yayılan balkon. Salon, sahneden yaklaşık on sıra geride oturan iki kişi dışında, tamamen boştu. Chandresh Christophe Lefèvre ayaklarını önündeki koltuğa yaslayarak oturuyordu. Bayan Ana Padva ise onun sağ tarafında oturuyordu ve çantasından saatini çıkarırken esnemesini bastırdı.

Marco hemen arkasında yürüyen yeşil elbiseli kızla birlikte sahnenin kanadında göründü. Kızı neredeyse bomboş salona takdim ederken, gözlerini ondan bir an alamayarak sahnenin ortasına ilerlemesini işaret etti.

Perdenin önündeki birkaç basamaklık merdiveni inip elinde defterinin üstünde hazır bekleyen kalemiyle, ön sıranın kenarına dikilmeden önce, “Yirmi üç numara,” dedi.

Bayan Padva kafasını kaldırıp gülümsedi ve saatini tekrar çantasına tıktı.

“Nedir bu böyle?” Chandresh sorusunu belli birine yöneltmemişti. Kız cevap vermedi.

Marco numaranın doğru olduğundan emin olmak için notlarını kontrol ederek, “Numara yirmi üç,” dedi.

Chandresh bu kez daha yüksek ve büyük ve derin mekânda yankılanan bir sesle, “İllüzyonist seçmesi yapıyoruz, kızım,” dedi. “Sihirbazlar, hokkabazlar, vesaire. Şimdilik hoş asistanlara ihtiyacımız yok.”

“Ben bir illüzyonistim, efendim,” dedi kız. Sesi sakin ve alçaktı. “Seçmeniz için geldim.”

“Anlıyorum.” Chandresh kaşlarını çatarak kızı baştan ayağa ağır ağır süzdü. Kız böyle bir tepki bekliyormuş gibi, sabırla, hiç kıpırdamadan sahnenin ortasında duruyordu.

Bayan Padva, “Bunda bir sorun mu var?” diye sordu.

Chandresh kızı düşünceli bir tavırla süzerken, “Uygun olduğundan tam olarak emin değilim,” dedi.

“Kontorsiyonist için kestiğin onca ahkâmdan sonra?”

Chandresh sahneden duran, nispeten zarif ve bilhassa sıra dışı görünmeyen kıza bakmayı sürdürerek duraksadı.

“Gerçekten, Chandresh,” dedi Bayan Padva. “Kadın bir illüzyonizstin uygun düşüp düşmediğini tartışmadan önce, en azından yeteneklerini göstermesine izin vermeliyiz.”

“Ama kollarında bir şeyler saklayacak o kadar çok yer var ki,” diye itiraz etti Chandresh.

Kız cevap olarak kabarık kollu ceketini çıkardı ve kaba bir hareketle, yere, ayaklarının dibine bıraktı. Kolsuz ve askısız yeşil elbisesi, omuzlarını ve kollarını, boynunda bir madalyon taşır gibi duran uzun gümüş zincir dışında, tamamen çıplak bırakıyordu. Ardından eldivenlerini çıkardı ve tek tek yerde bir öbek halinde duran ceketinin üstüne attı. Bayan Padva, Chandresh’e bir iç çekişle karşılık vereceği manidâr bir bakış attı.

“Pekâlâ,” dedi Chandresh. “Başlayalım.” Marco’ya belirsiz bir işaret yaptı.

Marco, “Evet, efendim,” dedikten sonra kıza dönerek “Uygulamalı sunumdan önce birkaç giriş sorumuz olacak. Adınız, bayan?”

“Celia Bowen.”

Marco ismi defterine not etti.

“Ve sahne adınız?” diye sordu.

“Bir sahne adım yok,” dedi Celia. Marco bunu da not etti.

“Profesyonel olarak nerelerde sahne aldınız?”

“Daha önce profesyonel olarak sahne almadım.”

Bu noktada Chandresh araya girmek için hamle yaptı ama Bayan Padva onu durdurdu.

“Bu durumda, kimden ders aldınız?” diye sordu Marco.

Kız, “Babam, Hector Bowen’dan,” diye cevap verdi. “Gerçi kendisi daha çok Büyücü Prospero olarak tanınır,” diye eklemeden önce kısa bir an duraksadı.

Marco kalemini düşürdü.

“Büyücü Prospero mu?” Chandresh ayaklarını önündeki koltuktan indirdi ve Celia’ya tamamen farklı bir insan görüyormuş gibi bakarak öne eğildi. “Babanız Büyücü Prospero mu yani?”

Celia, “Öyleydi,” diye düzeltti. “O… geçen yıl vefat etti.”

“Kaybınıza çok üzüldüm, hayatım,” dedi Bayan Padva. “Ama biri bana Büyücü Prospero’nun kim olduğunu söyleyebilir mi?”

Chandresh, “Kendi neslinin en büyük illüzyonistlerinden biri,” dedi. “Bundan seneler önce, ona ulaşabildiğim zamanlarda, mutlaka anlaşırdım. Kesinlikle muhteşemdi ve seyircilerin tamamını istisnasız bir şekilde büyülerdi. Onunla boy ölçüşebilecek kimseyi tanımadım.”

Celia bakışlarını bir an için sahnenin yan tarafındaki gölgeli perdelere çevirerek, “Bunları duysa sevinirdi, efendim,” dedi.

“Onu uzun zamandır görmesem de, kendisine de söylemiştim. Seneler önce bir bar’da birlikte fena sarhoş olduk ve bana tiyatronun sınırlarını zorlamakla ve daha sıra dışı bir şey icat etmekle ilgili bir şeyler anlatıp durmuştu. Büyük olasılıkla bu girişime baydırdı. Çok yazık.” Chandresh başını sallayarak derin bir iç çekti. “Pekâlâ, başlayalım o zaman,” diyerek arkasına yaslandı ve Celia’ya kayda değer bir ilgiyle baktı.

Kalemini eline alan Marco bir kez daha soru listesine döndü.

“Sahne olmadan gösteri yapmaya muktedir misiniz?”

“Evet,” dedi Celia.

“İllüzyonlarınız her açıdan izlenebilir mi?”

Celia gülümsedi.

Chandresh’e, “Bir kalabalığın ortasında gösteri sergileyebilecek birini mi arıyorsunuz?” diye sordu. Chandresh başıyla onayladı.

“Anlıyorum,” dedi Celia. Sonra hareket bile etmiyor gibi görüneceği bir hızla ceketini sahneden aldı ve koltukların üstüne doğru savurdu. Ceket koltuğun üstüne yığılmak yerine, süzülerek ve kendi içine doğru katlanarak havaya yükseldi. İpek katları göz açıp kapayana kadar parlak siyah tüylere, çırpılan kocaman kanatlara dönüşüvermişti; artık kumaş olmaktan çıkıp tam bir kuzguna dönüştüğü ana parmak basmak imkânsızdı. Kuzgun kırmızı kadife koltukların üstünden yukarı balkona süzüldü ve orada ilginç daireler çizerek uçmaya başladı.

“Etkileyici,” dedi Bayan Padva.

Chandresh, “Tabii eğer onu o devasa kolların altında bir yere saklamamışsa,” diye mırıldandı. Celia sahnede Marco’ya doğru yürüdü.

Defterini işaret ederek, “Birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim?” diye sordu. Marco defteri ona uzatmadan önce tereddüt etti. Celia, “Teşekkürler,” dedikten sonra sahnenin ortasındaki yerine geri döndü.

Defteri dosdoğru havaya atmadan önce net bir el yazısıyla yarısı cevaplanmış sorulara bakmadı bile. Defter havada takla attı ve uçuşan bulanık kâğıtlar kanat çırpan ve dairenin etrafında dönerek uçan beyaz bir güvercine dönüştü. Kuzgun balkonda tünediği yerden güvercine gaklamaya başladı.

Chandresh hem güvercine hem Marco’nun yüz ifadesine, “Ha!” diye ünledi.

Güvercin, Celia’ya doğru süzüldü ve uzattığı eline usulca indi. Celia kuşun kanatlarını okşayıp tekrar havaya saldı. Güvercin kanatları yeniden kâğıda dönüp hızla tepetaklak düşmeden önce, Celia’nın başından sadece bir iki metre yükseğe çıkmıştı. Celia defteri yakalayıp teninin rengi birkaç ton açılmış olan Marco’ya geri uzattı.

“Teşekkürler,” dedi gülümseyerek. Marco dalgın bir tavırla, kızın gözlerine bakmadan başını salladı ve hızla köşesine çekildi.

“Muhteşem, tek kelimeyle muhteşem,” dedi Chandresh. “Bu işe yarayabilir. Kesinlikle yarayabilir.” Koltuğundan kalktı ve

koridordan aşağı yürüdü. Sonra durdu ve düşünceli bir tavırla, sahne ışıklarının yanında, orkestra çukurunun önünde bir ileri bir geri gidip gelmeye başladı.

Bayan Padva koltuğundan, "Kostüm meselesi var," diye seslendi. "Sadece resmi takım elbiselere kafa yormuştum. Sanırım benzer bir tuvalet de iş görebilir."

Celia, "Ne tarz bir kostüm istiyorsunuz?" diye sordu.

"Uymamız gereken bir renk kuralı var, hayatım," dedi Bayan Padva. "Ya da renksizlik kuralı demek daha doğru. Siyah ve beyazdan başka bir renk olmayacak. Gerçi senin üzerinde simsiyah bir tuvalet fazla cenaze töreni havası verebilir."

"Anlıyorum," dedi Celia.

Bayan Padva ayağa kalktı ve koridordan, Chandresh'in volta attığı bölüme yürüdü. Kulağına bir şey fısıldadı, Chandresh onunla görüş alış verişi yapmak için, gözlerini Celia'dan bir anlığına ayırarak arkasına döndü.

Celia sahnede hiç kıpırdamadan durup sabırla beklerken, onu Marco dışında izleyen yoktu. Ve sonra, elbisesi ağır ağır değişmeye başladı.

Yeşil ipek, boyun hizasından başlayarak ve mürekkep misali aşağı süzülerek, bulanık bir gece yarısı siyahına döndü.

Marco iç geçirdi. Chandresh ve Bayan Padva sese, tam ürpertici siyahın, elbisenin bir zamanlar yeşil olduğuna dair bütün kanıtları yok ederek, etek ucunda kar beyaza dönüşmesine şahit olacakları anda döndüler.

Bayan Padva gözlerindeki sevinci gizleyemeyerek, "İşte bu işimi kolaylaştırıyor," dedi. "Gerçi saçının fazla açık tonda olduğunu düşünüyorum."

Celia kafasını salladı ve kahverengi bukleleri neredeyse siyaha yakın, kuzgunun kanatları kadar parlak bir abanoz rengine büründü.

Chandresh kendi kendine konuşur gibi, "Muhteşem," dedi.

Celia gülümsemekle yetindi.

Chandresh, küçük basamakları iki adımda aşarak, sahneye fırladı. Celia'nın elbisesini her açıdan teftiş etti.

Eteğinin kumaşına büyük bir dikkatle dokunmadan önce, “İzin verir misin?” diye sordu. Celia başıyla onayladı. İpek, kesinkes siyah ve beyazdı, ikisinin arasındaki geçiş yumuşak bir griydi ve dokumadaki iplikler bariz seçilebiliyordu.

Chandresh dikkatini elbiseden ayırmadan, “Kurcalamamın sakıncası yoksa, babana ne oldu?” diye sordu.

“Sakıncası yok,” dedi Celia. “Numaralarından biri, planlandığı şekilde gitmedi.”

“Çok yazık,” dedi Chandresh bir adım geri çekilirken. “Bayan Bowen oldukça emsalsiz bir iş fırsatı ilginizi çeker mi acaba?”

Parmaklarını şaklatınca, Marco elinde defteriyle yanlarına gelip Celia’ya birkaç adım mesafede durdu. Bakışları elbisesiyle saçları arasında gidip gelirken, kayda değer bir süre harcamıştı.

Celia bir yanıt veremeden, tiyatronun içinde, kuzgunun önünde yaşananları meraklı gözlerle izlediği balkonda tünediği yerden yükselen bir gak sesi yankılandı.

Celia, “Bir dakika lütfen,” dedi. Elini narin bir hareketle kuzguna doğru kaldırdı. Kuzgun cevap olarak tekrar gakladı, geniş kanatlarını açtı ve yaklaştıkça hız kazanarak sahneye doğru süzüldü. Doğrudan Celia’ya doğru uçarak hızlı bir dalışa geçti ancak sahneye ulaşırken ne yavaşlamış ne de bocalamıştı, son sürat yaklaşıyordu. Kuzgun bir tüy fırtınasıyla Celia’ya çarpınca, Chandresh irkilerek arkaya doğru sıçradı ve az kalsın Marco’nun üstüne düşüyordu.

Ve sonra kuzgun kayboldu. Geriye tek bir kuş tüyü dahi kalmamıştı ve kabarık kollu siyah ceket, Celia’nın siyah beyaz tuvaletinin üstündeki yerini almış ve bütün düğmeleri iliklenmişti bile.

Orkestranın ön tarafında, Bayan Padva el çırpıyordu.

Celia eğildi ve fırsattan istifade yerdeki eldivenlerini aldı.

“Mükemmel,” dedi Chandresh ve cebinden bir puro çıkardı. “Kesinlikle mükemmel.”

“Evet, efendim,” derken, hemen arkasında duran Marco’nın elindeki defter hafifçe titriyordu.

*

Lobide bekleyen illüzyonistler, vakit ayırdıkları için teşekkür edilerek kibarca yolcu edilirken homurdanıyorlardı.

Kurnazlık

Londra, Nisan 1886

Chandresh, “Kalabalığın arasına bırakılmayacak kadar iyi,” dedi.

“Kesinlikle kendine ait bir çadırı olmalı. Koltukları çember şeklinde dizer, izleyiciyi aksiyonun ortasında tutarız.”

“Evet, efendim,” dedi Marco defteriyle oynayarak ve parmaklarını daha birkaç dakika öncesine kadar kanat olan sayfalarda dolaştırarak.

“Senin neyin var?” diye sordu Chandresh. “Kâğıt gibi bembeyazsın.” Bayan Padva elbiseler ve saç modelleri konusunda soru yağmuruna tuttuğu Bayan Bowen’la uzaklaştığı için, sahnenin ortasında yalnız kalmışlardı.

“İyiyim, efendim,” dedi Marco.

Chandresh purosunun dumanını üfleyerek, “Berbat görünüyorsun,” dedi. “Eve git.”

Marco kafasını kaldırdı ve şaşkın gözlerle baktı. “Efendim, halledilmesi gereken evrak işleri var,” diye itiraz etti.

“Yarın yaparsın, o işler için bolca vaktin olacak. Ben ve Tante Padva, Bayan Bowen’ı eve çaya götüreceğiz. Detayları ve evrak işlerini sonra da halletsek olur. Biraz dinlen, bir şeyler iç ya da her ne yapıyorsan onu yap.” Chandresh dalgın bir tavırla elini sallarken, purosunun dumanı havada dalgalı bir iz bırakıyordu.

“Madem ısrar ediyorsunuz, efendim.”

“Ediyorum! Ve lobideki o tiplerden de kurtul. Çok daha ilgi çekici bir şey bulmuşken, pelerinli bir öbek takım elbise daha görmemize hiç gerek yok. Ayrıca insanın o yönde bir tercihi varsa, çok da çekici olduğunu söyleyebilirim.”

“Kesinlikle, efendim,” derken Marco’nun solgun teni kızarmıştı. “Yarın görüşmek üzere.” Topuklarının üstünde zarif bir hareketle dönüp lobiye yönelmeden önce, başını selam verir gibi eğdi.

Chandresh arkasından, “Seni kolay ürkecek biri olarak düşünmemiştim, Marco,” diye seslendiyse de, genç adam dönmedi.

Lobideki illüzyonistleri kibarca, pozisyonun doldurulduğunu açıklayarak ve zaman ayırdıkları için teşekkür ederek savdı. Ellerinin titrediğini ya da elindeki kalemi boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıktığını kimse fark etmemişti. Hatta kalemin yumruğunun içinde ortadan ikiye kırıldığını ve bileğinden aşağı süzülen siyah mürekkebi gören de olmadı.

İllüzyonistler tiyatrodan ayrılınca, Marco eşyalarını topladı, mürekkep içindeki elini siyah ceketine sildi. Ve tiyatrodan çıkmadan önce, melon şapkasını başına yerleştirdi.

Attığı her adımda, stresi gözle görülür biçimde artıyordu. Kalabalık kaldırımda insanlar yolundan çekiliyorlardı.

Dairesine varınca, çantasını yere bıraktı ve derin bir iç çekerek kapıya yaslandı.

Isobel boş şöminenin yakınındaki koltuğundan, “Sorun ne?” diye sordu. Konsantrasyonu bozulduğu için örgüye sil baştan başlaması gerekeceğini bildiği için yüzünü buruşturarak örmekte olduğu saç tutamını cebine sakladı. En çok zorluk çektiği kısım hâlâ buydu: konsantrasyon ve odaklanma.

O an için örgüyü bir kenara bıraktı ve Marco’nun duvarı boydan boya kaplayan kitap rafına doğru yürümesini izledi.

Marco raflardan kucak kucak kitap indirip masanın üstüne rastgele yayarken ve bir kısmını dağınık yığınlar halinde yere

bırakırken, “Rakibimin kim olduğunu biliyorum,” dedi. Raflarda kalanlar devrildi, birkaç cilt yere düştü ama Marco fark etmişe benzemiyordu.

Isobel, Marco’nun kusursuz kitap sıralama sisteminin kaosa dönüşmesini izlerken, “Şu çok merak ettiğin Japon kadın mıymış?” diye sordu. Daire her zaman kusursuz bir düzen içindeydi ve bu ani ayaklanmayı tedirgin edici bulmuştu.

“Hayır,” dedi Marco sayfaları çevirirken. “Prospero’nun kızıymış.”

Isobel kitapların düşmesiyle devrilen saksılı menekşeyi kaldırdı ve yeniden rafa yerleştirdi.

“Prospero?” diye sordu. “Hani şu Paris’te izlediğin sihirbaz mı?”

Marco başını evet der gibi salladı.

“Kızı olduğunu bilmiyordum,” dedi Isobel.

Marco bir kitabı kenara itip bir diğerini alırken, “Ben de bu gerçekten habersizdim,” dedi. “Chandresh onu illüzyonist olarak sirkte işe aldı.”

Isobel, “Gerçekten mi?” diye sordu. Marco cevap vermedi. “Yani Prospero’nun yaptığını söylediğin şeyi yapacak. Gerçek sihri sahne illüzyonu gibi gösterecek. Seçmede de öyle mi yaptı?”

“Evet, öyle yaptı,” dedi Marco, kafasını kitaplardan kaldırmadan.

“Çok iyi olmalı.”

Marco kaldıkları yerden bir kucak dolusu kitap daha alıp masaya taşırken ve menekşe bir kez daha masum bir kurbana dönüşürken, “Fazla iyi,” dedi. Kendi kendisiyle konuşur gibi, “Fazlasıyla zorlu olabilir,” dedi. Bir defter yığını, uçuşan sayfalar sağanağı ve kuşların kanatlarını hatırlatan bir sesle, masadan yere düştü.

Isobel menekşeyi bir kez daha kaldırıp odanın diğer tarafına koydu.

“Senin kim olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedi Marco.

“Bu sirkin karşılaşmanın bir parçası olduğu anlamına mı geliyor?”

Marco sayfaları karıştırmayı bıraktı ve kafasını kaldırıp ona baktı.

Dikkatini yeniden kitaba çevirmeden önce, “Öyle olmalı,” dedi. “Büyük olasılıkla, Chandresh’in yanında çalışmaya gönderilmem bu yüzdendi, olaya dâhil olmam için. Mekân sirk olacak.”

Isobel, “Bu iyi bir şey mi?” diye sordu ama bir kez daha kâğıt ve mürekkep seli arasında kaybolan Marco cevap vermedi.

Tek eliyle diğer kolundaki kumaşla oynuyordu. Beyaz manşette siyah mürekkep lekesi belirmişti. Kendi kendine, “Kumaşı değiştirdi,” diye mırıldandı. “Kumaşı nasıl değiştirdi?”

Isobel terk edilmiş bir kitap yığınını Marsilya destesinin durduğu masaya taşıdı. Ciltlerden birine fena halde gömülmüş olan Marco’ya baktı. Kartları, sessizce uzun bir sıra halinde masaya açtı.

Gözlerini Marco’dan ayırmadan tek bir kart çekti. Masanın üstüne açtı ve kartının bu mesele hakkında ne anlattığını görmek için başını eğdi.

İki kadının arasında duran bir adam, başlarının üstünde bir elinde bir ok ve yay tutan bir melek asılı duruyordu.

L’Amoureux. Âşıklar.

Yüksek sesle, “Güzel mi?” diye sordu.

Marco cevap vermedi.

Isobel sıradan bir kart daha çekti ve ilkinin üstüne açtı.

La Maison Dieu.

Yıkılan kule ve düşen karaltıyı görünce kaşları çatıldı. İki kartı de desteye geri koydu ve desteyi düzenli bir yığın halinde arkaya doğru itti.

Isobel, “Senden güçlü mü?” diye sordu.

Marco bir kez daha cevap vermedi; bir defterin sayfalarını çevirmekle meşguldü.

Senelerce kendini makul ölçüde hazır hissetmişti. Isobel'le pratik yapmak bir avantaja dönüşmüş, ona illüzyonlarının farklı yönlerini, Isobel'in aşinalığına rağmen neyin gerçek olduğunu her zaman ayırt edemeyeceği boyutta geliştirme imkânı sunmuştu.

Ancak rakibiyle karşılaşınca, bu rekabetle ilgili hisleri aniden değişmiş, yerini gerilim ve kafa karışıklığına bırakmıştı.

Zamanı gelince ne yapması gerektiğini bileceğini sanmıştı.

Ve o zamanın hiçbir zaman gelmeyeceği, oyun vaadinin çalışmalarını motive etmekten öteye geçmeyecek bir şey olduğunu düşündüğü de olmuştu.

Isobel, "Yani rekabet sirk açılınca başlayacak, ha?" diye sordu. Orada olduğunu çoktan unutmuştu.

"Sanırım öylesi mantıklı olur," dedi Marco. "Sirk seyahat ederken ve ben Londra'da kalmak zorundayken, nasıl rekabet edebileceğimizi anlamıyorum. Her şeyi uzaktan yapmam gerekecek."

"Ben gidebilirim," dedi Isobel.

Marco ona bir kez daha baktı ve, "Ne?" dedi.

"Sirkin hâlâ bir falcıya ihtiyacı olduğunu söylememiş miydin? Kartlarımı okuyabilirim. Kendimden başkası için hiç okumadım ama gittikçe daha iyileşiyorum. Sirk uzaktayken sana mektup yazabilirim. Oyununu oynarken burada olmamam gerekiyorsa, bu sayede gidecek bir yerim de olur."

Nedenini söze dökemese de, Marco, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi. Isobel'i daire sınırları dışında hayatına dâhil etme olasılığını hiç düşünmemişti. Onu daha şimdiden Chandresh ve sirkten uzak tutuyordu. Her ikisi de sadece onunla ilgili olmalıydılar ve böylesi, özellikle eğitmeninin bu konudaki muğlâk tavsiyesiyle, daha uygun görünmüştü.

Isobel, "Lütfen," dedi. "Bu sayede sana yardım edebilirim."

Marco bakışlarını kitaplarına çevirerek duraksadı. Düşünceleri tiyatrodaki kızın görüntüsüyle meşguldü.

Isobel sözlerini, “Sirke daha yakın olmanı da sağlar,” diye sürdürdü. “Ve senin karşılaşman sırasında benim de yapacak bir şeyim olur. Bitince, tekrar Londra’ya dönebilirim.”

“Karşılaşmanın nasıl işleyeceğinden bile emin değilim.”

“Ama o sırada burada kalamayacağımdan eminsin?”

Marco iç geçirdi. Bunu daha önce de, çok detaylı olmasa da oyun başladığında, Isobel’in gitmesi gerektiğini karara bağlamaya yetecek kadar, tartışmışlardı.

“Chandresh için çalışmak yeterince vaktimi alıyor ve rekabete konsantre olmam gerekecek…” Eğitmeninin, bir öneri kisvesi altında emrederken seçtiği kelimeleri kullanarak, “Dikkatim dağılmadan,” diye ekledi. Hangi seçeneğin canını daha fazla sıktığından emin değildi. Isobel’i oyuna dâhil etmek mi yoksa hayatında ona dayatılmayan tek ilişkiden feragat etmek mi?

“Bu şekilde dikkatini dağıtmam, yardımcı olurum,” dedi Isobel. “Ve yardım almaman gerekiyorsa, şey, ben sadece sana mektup yazıyor olacağım, bunun ne sakıncası olabilir ki? Bana kusursuz bir çözüm gibi geldi.”

“Chandresh’le bir görüşme ayarlayabilirim,” dedi Marco.

“Onu… beni işe almaya ikna edebilirsin, değil mi?” diye sordu Isobel. “Yani ikna edilmesi gerekirse?”

Marco fikirden hâlâ tam anlamıyla emin olamayarak ama bir tür strateji geliştirme çaresizliğiyle başını eğdi. Ortaya yeni çıkan rakibiyle baş ederken kullanacağı bir taktiğe ihtiyacı vardı. Adını zihninde evirip çeviriyordu.

Isobel aklından geçenleri okur gibi, “Prospero’nun kızının adı ne?” diye sordu.

“Bowen,” dedi Marco. “Adı Celia Bowen.”

“Hoş bir ad,” dedi Isobel. “Elinde bir sorun mu var?”

Marco başını eğdi ve sağ elini sol elinin içinde tuttuğunu ve bir zamanlar teninin içine dağlanan yüzükten arta kalan yeri bilinçsizce okşamakta olduğunu fark edince şaşırdı.

Elini meşgul etmek için bir defter aldı. “Hayır,” dedi. “Bir şey yok.”

Isobel cevaptan tatmin olmuşa benziyordu. Yerden bir kitap yığını alıp masanın üstüne kaldırdı.

Yüzüğün anısını hafızasından çağırma becerisine sahip olmaması, Marco'ya rahat bir nefes aldırdı.

Çizgili çadırlarla çevrili parlak, açık bir avluya adım attın.

Çevre boyunca kıvrılan yürüyüş yolları avludan öteye uzanıyor ve göz kırpan ışıklarla beneklenmiş, görünmeyen gizemlere dönüşüyorlardı.

Etrafındaki kalabalığı yaran, soğuk içeceklerle tuhaf şeyler, vanilya ve balla, çikolata ve tarçınla lezzetlendirilmiş şekerlemeler satan satıcılar vardı.

Işıltılı, siyah bir kostüm içindeki bir kontorsiyonist yakındaki bir platformun üstünde eğilip bükülüyor, bedenini imkânsız biçimlere sokuyordu.

Bir jonglör siyah, beyaz ve gümüş rengi küreleri yukarıya fırlatıyor, küreler bir süre havada asılı kaldıktan sonra, dikkatli izleyicilerin alkışları arasında tekrar eline düşüyordu.

Her şey parlak bir ışıkla yıkanıyordu.

Işık avlunun ortasındaki kocaman bir ateşten yayılıyordu.

Yaklaşınca, ateşin, birkaç pençe ayakla dengelenen geniş, siyah bir demir kazanın içinde oturduğunu görebildin. Kazan, ağzının olması gereken yerde, erimiş ve şekerleme misali lime lime olmuş gibi, uzun, kavisli demir şeritlere ayrılıyordu. Kavisli demir geri kıvrılmadan önce yukarı doğru devam

ediyor, diğer kıvrımların arasından girip çıkıyor ve kafes etkisi yaratıyordu. Aralardaki boşluklardan ve biraz yukarısından tırmanan alevler görülebiliyordu. Alevler sadece kazanın dibinde karanlıkta kalıyordu; bu yüzden yanan şeyin ne olduğunu -odun mu, kömür mü yoksa tamamen bambaşka bir şey mi- anlamak imkânsızdı.

Dans eden alevler sarı ya da turuncu değil, kar beyazıydı.

Gizlenmiş Şeyler

Concord, Massachussets, Ekim 1902

Bailey'nin geleceğine dair tartışmalar çok önceden başlamıştı ve sık sık yapılırdı, fakat gelinen noktada bu tartışmalar sık sık kendini tekrar eden cümlelere ve gergin bir sessizliğe yerini bırakıyordu.

Meselenin ortaya çıkarılışında anneannesinin kabahati olsa da, Bailey, bunu başlatmasından dolayı Caroline'ı suçlu tutuyordu. Bailey büyükannesini ablasından kat kat fazla severdi, bu yüzden kabahati büsbütün ona, ablasına yüklemişti. O bu meseleye dâhil olmasaydı, bu kadar zorlu bir mücadele vermek zorunda kalmazdı.

Caroline'ın Radcliffe Koleji'ne devam etmesi, büyükannesinin zararsız görünen, öneri kisvesi altında gizli kalan taleplerinden biriydi.

Büyükannelerinin Cambridge'deki salonunun minderli ve çiçekli duvar kâğıtlı sükunetinde içilen çay boyunca, fikir Caroline'ın bir hayli ilgisini çekmiş görünmüştü.

Ancak Concord'a döndükleri zaman babası son sözünü söylediğinde, meseleye dair her tür kararlılığı bir anda kayboluvermişti.

"Kesinlikle olmaz."

Caroline bunu dudaklarını büzerek, büyük olasılıkla çok fazla çalışması gerekeceğine ve zaten şehre pek fazla

aldırmadığına karar vererek kabullenmişti. Ayrıca Millie nişanlıydı ve bir evlilik planı vardı ve bu, Caroline'ın eğitiminden daha ilginç bulduğu bir konuydu.

Ve hepsi bu kadardı.

Ardından Cambridge'in yanıtı geldi, büyükannevari bir buyrukla bunun kabul edilebilir olduğunu söylüyordu ama Bailey, elbette ki Harvard'a gidecekti.

Bu, herhangi bir kisveyle maskelenmiş bir istek değildi. Düpedüz bir talepti. Temeli paraya dayalı itirazlar, okul ücretinin icabına bakılacağına dair net bir açıklamayla, daha dile getirilmeden bastırıldı.

Tartışmalar daha Bailey'nin fikri alınmadan başlamıştı.

Kelimeleri araya sıkıştırabileceği bir duraksama anı olunca, "Gitmek isterim," dedi.

Babasının cevabı, "Çiftliği devralacaksın," oldu.

Özellikle Bailey'nin henüz on altı yaşını doldurmamış olması ve her iki seçeneğin de gerçekleşmesi için yeterli süre olduğu göz önüne alınınca, konunun kapanmasına izin vermek ve sonra yeniden açmak daha kolay olurdu.

Oysa, nedeninden tam olarak emin olamasa da, konuyu canlı tuttu ve olabildiğince sık gündeme getirdi. Okula gidip sonrasında çiftliğe dönebileceğini ve dört yılın korkunç bir süre olmadığını belirtti.

Bu beyanlar başlangıçta uyarılarla karşılanırken, kısa süre sonra yüksek sesle dile getirilen buyruklara ve çarpılan kapılara dönüştü. Annesi elinden geldiğince tartışmaların dışında kalıyordu ama üzerine gelinince, aslında usulca bunun Bailey'nin kararı olması gerektiğini savunsa da, kocasıyla ağız birliği ediyordu.

Bailey ise Harvard'a gitmek istediğinden emin bile değildi. Şehri, Caroline'dan daha çok seviyordu ama ona daha çok gizem ve olasılık içeren seçenek gibi görünüyordu.

Oysa çiftlikte sadece koyunlar ve elmalar ve öngörülebilirlik vardı.

Nasıl olacağını daha şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. Her gün. Her mevsim. Elmaların ne zaman dökülecegini,

koyunların kırkılmaya ne zaman ihtiyaç duyacaklarını ve donun ne zaman geleceğini.

Her yıl, hep aynı şeyler.

Bu sonsuz tekrardan, gitmesine izin verilip verilmeyeceği hakkında daha ölçülü bir konuşma olacağını umarak, annesine bahsetti. Ancak annesi sadece çiftliğin döngüsel doğasını rahatlatıcı bulduğunu söyledi ve yapması gereken işlerin hepsini bitirip bitirmediğini sordu.

Cambridge'e çay davetleri artık sadece Bailey adına geliyor, ablasını tamamen saf dışı bırakıyordu. Caroline bu tür şeylere zaten vaktinin olmadığına dair bir şeyler geveledi ve Bailey çaya tek başına ve Caroline'ın sürekli konuşması olmadan yolculuğun tadını çıkarabileceği için minnet duyarak gitti.

Bir öğleden sonra, büyükannesi, Bailey'nin konuyu hiç açmamasına rağmen, "Harvard'a gidip gitmemene çok da aldırmıyorum," dedi. Bailey, büyükannesinin duruşunu çok iyi bildiğini düşünerek, genelde konudan kaçınmaya çalışırdı.

Çayına bir kaşık daha şeker ekleyerek büyükannenin detaya girmesini bekledi.

Büyükanne sözlerine, "Sana bir takım fırsatlar sunacağına inanıyorum," diye devam etti. "Ve ailen hevesli olmasa da, bu, sahip olmanı isteyeceğim bir şey. Kızımın babanla evlenmesine neden izin verdiğimi biliyor musun?"

"Hayır," dedi Bailey. Bu onun huzurunda tartışılmış bir şey değildi ama Caroline bir defasında bir tür skandal olduğunu duyduğunu söylemişti. Yirmi sene geçmiş olsa da, babasının büyükannesinin evine adımını bile atmadığı gibi, büyükanne de Concord'a asla gelmiyordu.

"Çünkü ne olursa olsun onunla kaçacaktı," dedi büyükanne. "İstediği buydu. Benim onun için seçimim bu olmazdı ama çocuklara seçimleri dayatılmamalı. Seni kedilerime yüksek sesle kitap okurken dinledim. Beş yaşındayken bir çamaşır leğenini korsan gemisine çevirmiş ve bahçemdeki ortancalara saldırmıştın. Sakın beni o çiftliği seçeceğine ikna etmeye çalışma."

“Bir sorumluluğum var,” dedi Bailey, nefret etmeye başladığı sözcükleri tekrar ederek.

Büyükannesi bir kahkaha, öksürük ya da ikisinin kombinasyonu sayılabilecek bir ses çıkardı.

“Hayallerinin peşinden git, Bailey,” dedi. “İster Harvard olsun, ister tamamen bambaşka bir şey. O baban ne derse ya da ne kadar yüksek sesle söylerse söylesin. Bir zamanlar kendisinin de birinin hayali olduğunu unutuyor.”

Bailey başını eğdi. Büyükannesi koltuğunda arkasına yaslandı ve babasını ya da hayallerini bir daha hiç anmadan, bir süre komşulardan şikayet etti. Ancak Bailey evden ayrılmadan ekledi:

“Söylediklerimi sakın unutma.”

“Unutmam,” dedi Bailey.

Büyükannesine sadece tek bir hayalinin olduğunu ve o hayalin de bahçe korsanlığını kariyer edinmek kadar olanak dışı olduğunu söylemedi.

Ancak babasıyla düzenli aralıklarla ve cesurca tartışmayı sürdürdü.

Bir akşam, konuşma kapının çarpılması raddesine tırmanmadan önce, “Fikrimin bir önemi yok mu?” diye sordu.

Babası, “Hayır, yok,” diye yanıtladı.

Babası odadan çıkınca annesi usulca, “Belki de artık bu konuyu kapatmalısın, Bailey,” dedi.

Bailey vaktinin büyük kısmını evin dışında geçirmeye başladı.

Okul isteği kadar çok vaktini almıyordu. Önce, meyve bahçelerinin en uzak sıralarında, babasının olabileceği yere en uzak noktaları seçerek, daha çok çalıştı.

Sonra arazilerde, ormanda ve mezarlıklarda uzun yürüyüşlere sığındı.

Filozof ve şairlere, kitaplarını büyükannesinin mezarlarından tanıdığı yazarlara ait mezarların arasında dolaştı. Ayrıca tanımadığı isimlerin kazılı olduğu daha nice mezar taşı, zaman ve rüzgârla yıpranarak okunamayacak hale

gelmiş, sahipleri uzun zaman önce unutulmuş daha pek çokları vardı.

Aklında belli bir varış noktası olmadan yürüyordu ama kendini en çok, Caroline ve arkadaşlarıyla sık sık oturduğu meşe ağacında buluyordu.

Artık boyu daha uzun olduğu için, daha kolay baş edebiliyor ve en üst dallara kolaylıkla tırmanıyordu. Kendini gözlerden uzak hissetmesine yetecek kadar gölgelik; ancak yanında kitap getirdiği zaman rahat rahat okuyabileceği kadar aydınlıktı. Ve kitap, kısa süre içinde rutinin bir parçasına dönüştü.

Tarih, mitoloji ve masallar okuyor ve çiftliklerdeki dünyevi hayatlarından şövalyeler, prensler ya da kurtlar tarafından neden sadece kızların kurtarıldığını merak ediyordu. Aynı acayip fırsata sahip olamamak ona adaletsiz geliyordu. Ve kendi başına bir kurtarma faaliyetine girişebilecek konumda değildi.

Tarlalarda amaçsızca dolaşan koyunları izleyerek geçirdiği saatlerde, birinin gelip onu alıp götürmesini diler olmuştu ancak koyunlar üstüne dilenen dilekler, yıldızlara bakarak eklenenlerden daha iyi işlemiyor gibiydi.

Kendi kendine bunun kötü bir hayat olmadığını, çiftçi olmanın kötü bir tarafının olmadığını söylüyordu.

Yine de hoşnutsuzluğu sürüyordu. Ayaklarının altındaki toprak bile çizmelerine yetersiz geliyordu.

Bu yüzden ağacına kaçmaya devam etti.

Ağacı kendisinin kılmak için, en kıymetli eşyalarını sakladığı eski ahşap kutuyu yatağının altındaki gevşek bir parkenin altındaki standart saklanma yerinden çıkarıp meşe ağacındaki kuytu bir köşeye, tam olarak bir delik sayılamayacak ama amaca hizmet edecek kadar güvenli bir girintiye taşıdı.

Kutu, kararmış pirinç menteşeleri ve kopçalarıyla bir hayli küçük sayılırdı. Onu hava koşullarından korumak konusunda iyi iş çıkaran bir çuval bezi parçasına sarılıydı ve çok sağlam bir yerde durduğu için en becerikli sincaplar tarafından bile yerinden edilmemişti.

İçindekiler şunlardı: Beş yaşındayken bir tarlada bulduğu yontma ok ucu. Tam ortasından bir delik geçtiği için sözüm ona şanslı bir taş. Siyah bir kuş tüyü. Annesinin bir tür kuvars olduğunu söylediği parlak bir taş. Hiç harcamadığı ilk cep harçlığı olan bir madeni para. Bailey dokuz yaşındayken ölen aile köpeğine ait kahverengi deri tasma. Yıprandığı ve taşlarla dolu küçük bir kutuda saklandığı için grileşmiş beyaz bir eldiven teki.

Ve üzeri elle yazılmış metinlerle dolu, sararmış ve katlanmış sayfalar.

Sirk gittikten sonra, hafızasından silinmemesi için hatırlayabildiği bütün detayları kâğıda dökmüştü. Çikolata kaplı patlamış mısır. Yükseltilmiş, yuvarlak bir podyumun üstünde parlak, beyaz ateşle gösteriler yapan insanlarla dolu çadır. Bilet gişesinin karşısında duran sihirli, dönüşen ve zamanı bildirmekten çok daha fazlasını yapan saat.

Sirkin her öğesini titrek bir el yazısıyla not ederken, kızıl saçlı kızla karşılaşmasını kayda geçirememişti. Ondan kimseye bahsetmemişti. Daha sonra uygun saatlerde gerçekleştirdiği iki gece ziyareti sırasında kızı aramış ama bir türlü bulmamıştı.

Ve sonra sirk gitmiş, kısa bir rüya misali, geldiği gibi aniden ortadan kaybolmuştu.

Ve geri dönmemişti.

Şimdi kızın var olduğuna ve hayal gücünün ürünü olmadığına dair tek kanıtı o eldivendi.

Ancak kutuyu artık hiç açmıyordu. Kutu sıkıca kapalı halde, ağacın içinde duruyordu.

Belki de atmalıyım, diye düşünüyordu ama bir türlü eli varmıyordu.

Belki de ağaçta bırakır ve ağaç kabuğunun büyüyüp onu içeri mühürlemesine izin verirdi.

*

Gri bir cumartesi sabahıydı ve Bailey ailenin geri kalanından daha erken kalkmıştı ki bu sıra dışı bir durum değildi. İşlerini olabildiğince çabuk halletti, çantasına kitabının yanına bir elma atıp ağacına doğru yola çıktı. Yan yolda belki de atkımı almalıydım, diye düşündü ama havanın saat ilerledikçe ısınması gerekiyordu. Bu rahatlatıcı gerçeğe konsantre olarak, seneler önce zorla sürüldüğü alt dalları aşıp ablasının ve onun arkadaşlarının sahiplendikleri dallardan daha yukarı tırmandı. Ayağı değince, burası Millie'nin dalı, diye düşündü. Bunca zaman sonra bile, Caroline'ın dalına tırmanınca içini bir tatmin duygusu kaplıyordu. Etrafı esintiyle hışırdayan dallarla sarılı halde, en sevdiği noktaya yerleşti ve çizmelerini, varlığını neredeyse unuttuğu hazineler kutusuna doğru uzattı.

Nihayet kafasını kitabından kaldırıp arazideki siyah beyaz çizgili çadırları görünce o kadar şaşırdı ki az kalsın ağaçtan düşüyordu.

KISIM II

Işıklandırma

Alevlerden, fenerlere ve yıldızlara, sirkte ışık saçan o kadar çok şey var ki. *Le Circue de Rêves* içinde görülen şeyler için söylenen, "ışık hileleri" ifadesini o kadar sık duydum ki, bazen sirkin kendisinin karmaşık bir ışıklandırma illüzyonu olduğundan şüpheleniyorum.

—Frederick Thiessen, 1894

Açılış Gecesi I: Başlangıç
Londra, 13 & 14 Ekim 1886

Açılış günü ya da daha doğrusu, açılış gecesi görülmeye değerdi. Her detay hassasiyetle planlanmıştı; daha gün batımına saatler kala kapıların dışında yabana atılmayacak bir kalabalık toplanmıştı. Nihayet içeri girmelerine izin verilince, bunu iri iri açılmış gözlerle yaptılar ve çadırdan çadıra ilerlerken, gözleri daha da irileşti.

Sirkin bütün öğeleri muhteşem bir bütünlükle harmanlanmıştı. Farklı kıtalardaki farklı ülkelerde hazırlanan gösteriler şimdi birbirine komşu çadırlarda sahneleniyor, her bir parça bütünle pürüssüzce birleşiyordu. Her kostüm, her jest, bütün çadırların önündeki her tabela, bir öncekinden daha kusursuzdu.

Havanın kendisi de idealdi; içine sinen, müşterileri ayrı ayrı ayartan ve büyüleyen koku ve seslerle, açık, taze ve serindi.

Gece yarısı, akşamın daha erken saatlerinde boş ve sessiz duran, bükülmüş demirden basit bir heykel görüntüsü çizen ateş törenle tutuştu. Ateş göstericilerinin on iki tanesi, bir saatin etrafındaki sayılar gibi çevreye sıraladıkları küçük podyumlarıyla, avluya sessizce girdiler. Saatten tam bir dakika önce, her biri kendine ait podyuma tırmandı ve sırtlarından parıltılı siyah yaylarını ve oklarını çektiler. Gece yarısına otuz saniye kala, oklarının ucunu dans eden sarı alevlerle

tutuşturdular. Kalabalıkta onları daha önce fark etmemiş olanlar, şimdi hayretle izliyorlardı. Saatten tam on saniye önce, yaylarını kaldırdılar ve alevli oklarıyla, bekleyen bükümlü demir kuyuya nişan aldılar. Kapıların yakınında, saat vurmaya başlayınca, ilk okçu okunu fırlattı. Ok kalabalığın üstünden geçti ve bir kıvılcım sağanağı içinde, hedefini vurdu.

Kamp ateşi sarı bir alev patlamasıyla tutuştu.

Ardından ikinci vuruş geldi, ikinci okçu okunu sarı alevlerin arasına gönderdi ve alevler açık bir gök mavisine döndü.

Üçüncü vuruş üçüncü okla geldi; bu kez alevler ılık, parlak bir pembeydi.

Dördüncü oku olgun balkabağı renginde alevler takip etti.

Beşinci, alevler bu kez kan kırmızısıydı.

Altıncı, daha koyu, kıvılcımlı bir bordo getirdi.

Yedi ve ateş akkor kıvamında bir şarap rengine boyandı.

Sekiz, alevler parıltılı bir mora çaldı.

Dokuz, mor yerini çivit mavisine bıraktı.

Onuncu vuruş, onuncu ok ve kamp ateşi kopkoyu bir gece mavisine döndü.

Sondan bir önceki vuruşta, dans eden alevler maviden siyaha döndü ve o an için ateşi kazanından ayırt etmek güçleşti.

Ve son darbede, koyu renk alevlerin yerini kör edici bir beyaz ve etrafında kar taneleri gibi yağan bir kıvılcım sağanağı aldı. İri ve yoğun beyaz duman kıvrımları dönerek gece göğüne yükseliyordu.

Kalabalığın tepkisi gürültülüydü. Artık gitmeyi düşünen izleyiciler biraz daha kalmaya karar verdiler ve ateşin tutuşmasından coşkuyla bahsetmeye başladılar. Bizzat şahit olmayanlar dakikalar ya da saatler sonra anlatılacak hikâyelere inanmakta güçlük çekiyorlardı.

İnsanlar çadırdan çadıra akıyor ve birbirinin üstünden kıvrılan, hiç bitmeyecek gibi görünen yürüyüş yollarında dolaşıyorlardı. Bazıları önünden geçtikleri bütün çadırlara giriyorlardı, diğerleri ise daha seçiciydiler; girecekleri çadırları

tabelaları dikkatle gözden geçirerek seçiyorlardı. Bir kısmı, bir çadırı çok büyüleyici buldukları için çıkamıyor, tercihlerini ziyaretleri süresince orada kalmaktan yana kullanıyorlardı. Müşteriler gezinti yolunda karşılaştıkları diğer müşterilere önerilerde bulunuyor, o ana dek ziyaret ettikleri kayda değer çadırları işaret ediyorlardı. Tavsiyeleri her zaman keyifle karşılansa da, dikkatler daha tavsiye edilen çadırın yeri bulunmadan başka çadırlara çevriliyordu.

Şafak vakti yaklaşırken, geriye kalan müşterileri dışarı çıkarmak güçleşiyordu. Ancak gün batımında geri gelebilecekleri güvencesinde teselli buluyorlardı.

Başka bir deyişle, açılış gecesi inkâr edilemez bir başarıyla sonuçlanmıştı.

Sadece önemsiz bir aksilik yaşanmış, beklenmedik bir olay gerçekleşmişti. Bu olay müşterilerin gözünden kaçmış, göstericilerin çoğu da ancak çok sonra farkına varmışlardı.

Gün batımından hemen önce, son hazırlıklar yapılırken (kostümlerin son ayarlamaları yapılıp karamel eritilirken) vahşi kedi terbiyecisinin karısının doğumu başladı. Kadın, kendini güçlü hissettiği zamanlarda kocasına asistanlık yapıyordu. Yokluğundan ötürü gösterilerinde göze batmayan bir değişiklik yapıldı; ancak kediler gergin görünüyorlardı.

Kadın ikiz bekliyordu ve doğuma daha birkaç hafta vardı. İnsanlar daha sonra, ikizlerin belki de açılış gecesini kaçırmak istemediklerine dair espriler yapacaklardı.

Sirke, kapılar halka açılmadan önce getirilen doktor, gizlilik içinde, sahne gerisine alındı. (Böylesi kadını hastaneye götürmekten daha kolay olacaktı.)

Gece yarısından altı dakika önce Winston Aidan Murray doğdu.

Gece yarısından yedi dakika sonra, onu kız kardeşi Penelope Aislin Murray izledi.

Haberi alan Chandresh Christophe Lefèvre, tek yumurta ikizi olmamalarından hafif bir hayal kırıklığı yaşadı. Çocukların yeterli bir yaşa geldikleri zaman yapmaları için, sirkte tek yumurta ikizlerine özel çeşitli roller tasarlamıştı.

Oysa çift yumurta ikizleri umduğu teatrallikten yoksundular ama yine de Marco'dan iki kocaman kırmızı gül buketi göndermesini rica etmekten geri kalmadı.

Her ikisi de şaşırtıcı miktarda kızıl saça sahip minicik şeylerdi. Neredeyse hiç ağlamıyorlardı; birbirinin eşi iri mavi gözleriyle uyanık ve tetikteydiler. Elde kalan ipek ve saten parçalarına sarılmışlardı; kız beyaz - oğlan siyah.

Gösteri aralarında sirk göstericileri ikizleri görmek için akın ediyor, onları sırayla kucaklarına alıp ince zamanlamaları hakkında kaçınılmaz yorumlar yapıyorlardı. Herkes, bebeklerin ortama saçları dışında, kolayca uyum sağlayacaklarını söylüyordu. Biri saçlarını boyayacak yaşa gelene kadar şapka takmalarını önerdi. Bir başkası böyle bir rengi, annelerinin kestane rengi saçlarından çok daha parlak şok edici bir kızılı boyayla kapatmanın komik kaçacağını söyledi.

Tsukiko, "Bu uğurlu bir renk," diye yorum yaptıysa da sözünün anlamını açmayı reddetti. İkizlerin her ikisini de alınlarından öptü ve sonra beşiklerinin üstüne asmak üzere kâğıttan turnalar yaptı.

Şafağa doğru, sirk boşalırken, çadırların etrafında ve avluda bir yürüyüşe çıkarıldılar. Amaç görünüşte sakinleşip uyumalarını sağlamaktı ama bebekler uyanık kaldılar ve etraflarındaki ışıkları, kostümleri ve çadırların üstündeki çizgileri izlediler. Bu, henüz birkaç saatlik bebekler için tuhaf bir uyanıklık haliydi.

Gözlerini nihayet, ancak güneş doğduktan sonra, erken gelişlerine rağmen, onları hazır bekleyen çizgili battaniyeli siyah ferforje beşikte yan yana yatarken kapattılar. Beşik birkaç hafta önce hediye olarak gelmişti ama üzerinde ne bir kart ne de bir not vardı. Murray'ler, Chandresh'in armağanı olduğu sonucuna varmışlardı; ancak ona teşekkür ettiklerinde Chandresh neden bahsettikleri konusunda en ufak bir fikrinin olmadığını iddia etti.

İkizler, beşiği şüphe uyandıran kökenine aldırmadan sevmişe benziyorlardı.

Sonrasında bebeklere Poppet ve Widget adlarını tam olarak kimin taktığını kimse hatırlamayacaktı. Beşik gibi, bu adları da kimse sahiplenmeyecekti.

Ancak takma isimler, adı üstünde, insana takılıp kalırlardı.

Açılış Gecesi II: Kıvılcımlar

Londra, 13&14 Ekim 1886

Marco, Açılış Gecesi'nin ilk birkaç saatini, saatine kaçamak bakışlar atarak, akrep ve yelkovanın gece yarısına ulaşmasını sabırsızlıkla bekleyerek geçirdi.

Murray ikizlerinin beklenmedik erkencilikleri programını zaten karıştırmıştı ama ateşin tutuşturulması planlandığı şekliyle ilerlerse yeterdi.

Sirkin birkaç hafta sonra millerce uzakta olacağını ve onu Londra'da tek başına bırakacağını bildiği için, bu, aklına gelen en iyi çözümdü.

Isobel fayda sağlayabilirdi ama Marco'nun daha güçlü bir bağa ihtiyacı vardı.

Karşılaşmanın mekânını keşfettiğinden beri, yavaş yavaş, sirkte daha fazla sorumluluk üstleniyordu. Chandresh'in ondan istediklerini ve daha fazlasını, demir kapıların tasarımını onaylamaktan çadırların bezini sipariş etmeye kadar her konuda söz hakkına sahip olacağı raddede, yapmaya devam etmişti.

Bağın kapsamı onu endişelendiriyordu. Hiçbir zaman bu ölçekte bir girişimde bulunmamıştı ama oyuna olabildiğinde güçlü başlamamak için bir neden göremiyordu.

Ateş, ne kadar iyi işleyeceğinden emin olamasa da, sirkle arasında bir bağ sağlayacaktı. Ve işin içinde bu kadar insan

varken, mekâna bir güvenlik öğesi katmak mantıklı gelmişti.

Hazırlık, aylarını almıştı.

Chandresh, sadece hafif bir zorlamayla onu sirk planlaması konusunda paha biçilmez gördüğü için, ateşin tutuşturulması işini Marco'nun organize etmesine fazlasıyla razı gelmişti. Elini şöyle bir sallamıştı ve bütün detayları halletmek Marco'ya düşmüştü.

Daha da önemlisi, Chandresh bunun sır olarak saklanmasını da kabul etmişti. Ateşin tutuşması olayı, malzemeleri ya da menüsü hakkında hiçbir soruya müsaade edilmeyen bir Geceyarısı Yemeği gibi olmuştu.

Böylesi şaşırtıcı bir etki yaratmak için okların ne tür bir maddeye batırılacağı konusunda hiçbir cevap sunulmamıştı. Alevlerin canlı bir renkten diğerine nasıl geçeceği konusunda da.

Hazırlıklar ve provalar boyunca bu soruyu yönelten herkese metodu ifşa etmenin etkiyi bozacağı söylenmişti.

Gerçi Marco en önemli kısmı prova edememişti.

Gece yarısından hemen önce, kalabalık avluda Chandresh'in yanından sıvışmak yeterince kolay olmuştu.

Dışa bükülü demirlere sokuldu ve boş kazana elinden geldiğince yaklaştı. Paltosunun içinden, ofisinde güven içinde kilit altında tuttuğu büyük, deri ciltli defterin kusursuz bir kopyasını çıkardı. Hareketli kalabalıkta, defteri kazanın dibine attığını fark eden kimse olmadı. Defter kazanın zeminine, çevredeki seslerin bastırdığı bir pat sesiyle indi.

Defterin kapağı açılınca, incelikle detaylanmış mürekkep ağaç, yıldızlarla bezeli göğün ayakları altına serildi.

Okçular yerlerini alırken Marco bükümlü metalin yakınında kaldı.

Ateş, rengarenk bir gökkuşağı olarak büyürken, etrafındaki müşterilerin itiştirmesine rağmen, Marco'nun dikkati alevlere sabitlenmişti.

Son ok da yerini bulunca, gözlerini yumdu. Göz kapaklarının arkasında, beyaz alevler kıpkırmızı yanıyordu.

*

Celia ilk gösterileri sırasında babasının cılız bir taklidi gibi hissetmeyi beklemişti ama tecrübesi, o tiyatrodan bu tiyatroya, defalarca izlediklerinden dünyalar kadar farklıydı.

Mekân küçük ve samimiydi. İzleyici grubu, anonim bir kalabalığa harmanlanmak yerine birey olarak kalacak kadar mütevazıydı.

Her gösteriyi benzersiz kılabildiğini, yapacağı bir sonraki şeyi izleyicilerin tepkisinin belirlemesine izin verebildiğini gördü.

Bundan sandığından daha fazla keyif alması bir yana, aralarda kendine ait bolca zaman kalmasına minnettardı. Saatler gece yarısına yaklaşırken, ateşin tutuşmasını gizlice izleyebileceği bir yer bulmaya karar verdi.

Ancak, ortada bir sahne olmamasına rağmen daha şimdiden sahne arkası olarak anılan alanda ilerlerken, kendini Murray ikizlerinin yaklaşan doğumunu çevreleyen, düzenli kaosun içinde buldu.

Göstericilerin ve sahne personelinin çoğu bir araya toplanmış, kaygı içinde bekliyorlardı. Çağırılan doktor, durumu büsbütün tuhaf bulmuşa benziyordu. Kontorsiyonist gidip geliyordu. Aidan Murray, kedileri gibi volta atıyordu.

Celia, bol bol çay taşıyarak ve insanlara her şeyin yolunda gideceğine temin etmenin yeni ve yaratıcı yollarını bularak, elinden geldiğince faydalı olmaya çabaladı.

İsmiyle teşekkür almasına şaşırırken, eski spiritüalist müşterilerini teselli ettiği zamanları hatırladı.

Gece yarısından dakikalar önce yükselen yumuşak ağlama sesi derin bir rahatlamaya neden olurken, oh sesleri ve tezahüratlarla karşılık buldu.

Ve hemen ardından başka bir şey geldi.

Celia, sirke aniden bir dalga gibi yayılan kıpırdanmayı, avludan yankılanan alkış seslerini duymadan hissetmişti.

Dalga, belkemiğinden aşağı istemsiz bir ürperti göndererek ve neredeyse ayaklarını yerden keserek bedeninden akıp geçti.

Arkasından bir ses, "İyi misin?" diye sordu ve Celia dönüp balonca, onu yatıştırmak için ılık eliyle kolunu tutan Tsukiko'yla karşılaştı.

Tsukiko'nun gülümseyen gözlerinde, Celia'nın artık aşinası olduğu o bilmiş ışıltı parlıyordu.

Celia, "İyiyim, teşekkürler," derken nefesini düzene sokmak için çabalıyordu.

"Sen duyarlı bir insansın," dedi Tsukiko. "Duyarlı insanların bu tarz olaylardan etkilenmesi sıra dışı değildir."

Bitişikteki odadan yükselen ikinci çığlık, yumuşak bir koroda ilkine katıldı.

Tsukiko dikkatini yeni doğan ikizlere çevirirken, "Fevkalade bir zamanlamaları var," dedi.

Celia sadece başıyla onaylayabildi.

Tsukiko, "Ateşin tutuşmasını kaçırman yazık oldu," dedi. "O da fevkaladeydi."

Murray ikizlerinin ağlaması yatışırken, Celia teninde karıncalanmaya devam eden duygudan kurtulmaya çalışıyordu.

Rakibinin nerede olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi ama yaptığı hamle her neyse, Celia'yı sarsmıştı.

Etrafında, sirkin tamamının, üzerine her şeyi demir çitin içine hapseden bir ağ atılmış gibi kelebek misali kanat çırparak ışık saçtığını hissediyordu.

Nasıl bir misilleme yapması gerektiğini merak ediyordu.

Açılış Gecesi III: Duman & Aynalar
Londra 13&14 Ekim 1886

Chandresh Christophe Lefèvre açılış gecesinde hiçbir çadıra girmedi. Yürüyüş yollarında ve geçitlerde dolaştı ve peşinde, Chandresh ne zaman yorum yapacak bir şey bulsa not alan Marco'yla avlunun etrafında daireler çizdi.

Chandresh kalabalığı izliyor, insanların hangi çadıra gireceklerine nasıl karar verdiklerini gözlemliyordu. Daha kolay okunması için düzeltilmesi ya da yükseltilmesi gereken tabelaları, çok az dikkat veya aşırı kalabalık çeken, yeterince görünmeyen ya da fazla baskın kapıları belirledi.

Ancak bunlar çok ince ayrıntılardı, işitilmeyen bir gıcırtıya önlem olsun diye fazladan sürülen yağdan farksızdı. Daha iyisi olamazdı. İnsanlar neşe içindeydiler. Bilet sırası çitin dışında kıvrılarak uzanıyordu. Sirkin tamamı heyecanla parlıyordu.

Gece yarısına bir iki dakika kala, Chandresh ateşin tutuşmasını izlemek için, avlunun bir kenarına yerleşti. Hem ateşin kendisini hem de kalabalığın büyükçe bir kısmını görebileceği bir nokta seçmişti.

"Tutuşma için her şey hazır, değil mi?" diye sordu.

Cevaplayan olmadı.

Sağına soluna döndü ama yanından geçen başı dönmüş müşterilerden başka bir şey göremedi.

"Marco?" dedi ama Marco ortalıkta yoktu.

Burgess kardeşlerden biri Chandresh'i gördü, kalabalık avluda yolunu dikkatle açarak, yanına geldi.

Ona ulaşınca, "Merhaba, Chandresh," dedi. "Bir sorun mu var?"

"Sanırım Marco'yu kaybettim," dedi. "Tuhaf. Ama endişelenecek bir şey yok, Lainie, canım."

"Tara," diye düzeltti.

"Birbirinize çok benziyorsunuz," dedi Chandresh purosunu üflerken. "Kafa karıştırıcı. Böyle gaflardan kaçınmak için birbirinizden hiç ayrılmamalısınız."

"Oysa biz ikiz bile değiliz, Chandresh."

"O zaman hanginiz daha büyüksünüz?"

"Bu bir sır," dedi Tara gülümseyerek. "Akşamın büyük bir başarı olduğunu ilan etmek için erken mi?"

"Şu ana kadar tatmin edici ama gece yeni başlıyor, hayatım. Bayan Murray nasıl?"

"Haber alalı bir ya da iki saat oldu ama sanırım, gayet iyi. Bana sorarsan, ikizler için unutulmayacak bir doğum günü olacak."

"Sen ve kız kardeşin gibi birbirlerinden ayırt edilemez olurlarsa, çok faydalı olabilirler. Birbiriyle uyumlu kostümler giydirebiliriz."

Tara güldü. "En azından yürümeye başlamalarını bekleyebilirsin."

Ateşin içinde yanacağı, henüz tutuşturulmamış kazanın etrafında, on iki okçu pozisyon alıyordu. Tara ve Chandresh izlemek için sohbete ara verdiler. Chandresh dikkatleri gösteriye çevrilen kalabalığı izlerken, Tara okçuları gözlemliyordu. Kalabalık, okçuların koreografisine ayak uydurmuş gibi, bir anda izleyici grubuna dönüşüvermişti. Her şey tam planlandığı gibi ilerliyordu.

Okçular tek tek, bir gökkuşağı yangınından alevler saçarak oklarını fırlattılar. Saat vururken ve on iki derin vuruş sirkin içinde yankılanırken, sirkin tamamı renge boyanmıştı.

On ikinci çanda, kamp ateşi, bütün beyazlığı ve sıcaklığıyla, parlayıverdi. Esintiden eser olmamasına rağmen eşarplar

uçuşup çadırların kumaşı sallanırken, avludaki her şey bir an için titredi.

Kalabalıktan bir alkış koptu. Yanındaki Chandresh sendeleyip purosunu yere düşürürken, Tara da izleyicilere uymuştu.

“Chandresh, iyi misin?” diye sordu.

“Biraz başım dönüyor,” dedi Chandresh. Tara onu kolundan tuttu ve yeniden hareket etmeye başlayan ve dört bir yana yayılan kalabalığın ayakaltından uzağa, en yakın çadırın kıyısına çekti.

Chandresh, “Sen de hissettin mi?” diye sordu. Bacakları titriyordu ve Tara yanlarından geçenlerin itiş kakışları arasında, ona destek vermek için çabalıyordu.

“Neyi hissettim mi?” diye sordu ama Chandresh cevap vermedi. Hâlâ tam olarak dengesini kazanabilmiş değildi. Tara kendi kendine “Avluya bank koymak neden kimsenin aklına gelmedi?” diye söylendi.

Arkasından bir ses, “Bir sorun mu var, Bayan Burgess?” dedi. Dönüp bakınca, elinde defteriyle bir hayli endişeli görünen Marco’yu gördü.

“Ah, Marco demek buradasın,” dedi Tara. “Chandresh’e bir şey oldu.”

Kalabalığın bakışları üzerlerine çevrilmeye başlıyordu. Marco, Chandresh’i kolundan tutup daha sakin bir köşeye çekti ve biraz olsun mahremiyet kazanmak için sırtı avluya dönük durdu.

Chandresh’e ayakta durması için yardım ederken, Tara’ya, “Uzun süredir böyle mi?” diye sordu.

“Hayır, birden oluverdi,” dedi Tara. “Bayılmasından korkuyorum.”

“Hiçbir şeyinin olmadığından eminim,” dedi Marco. “Belki sıcaktandır. Ben hallederim, Bayan Burgess. Sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok.”

Tara, gitmek istemeyerek, kaşlarını çattı.

Marco sevecen bir tavırla, “Bir şey yok,” diye tekrarladı.

Chandresh bir şeyini kaybetmiş ve sohbetten hiçbir şey anlamıyormuş gibi yere bakıyordu.

Tara, "Madem ısrar ediyorsun," dedi.

"Tamamen emin ellerde, Bayan Burgess," dedi Marco ve Tara'nın tek kelime etmesine izin vermeden döndü. O ve Chandresh kalabalıktan uzaklaştılar.

Lainie kız kardeşinin omzunun dibinde belirdi ve, "Demek buradasın," dedi. "Her yerde seni arıyorum. Tutuşmayı gördün mü? Görülmeye değer değil miydi?"

"Öyle," derken Tara'nın bakışları kalabalığı taramayı sürdürüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Lainie. "Bir şey mi oldu?"

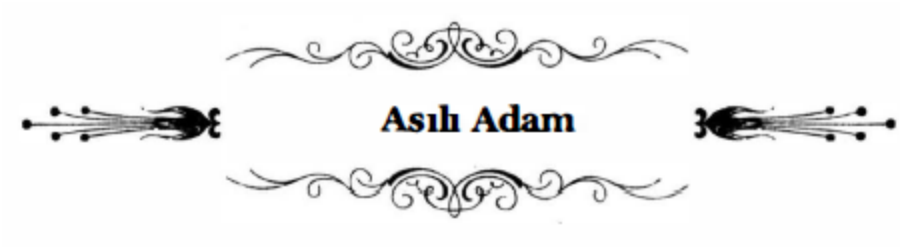
Tara cevap olarak, "Chandresh'in asistanı hakkında ne kadar bilgi sahibisin?" diye sordu.

"Marco hakkında mı? Pek fazla değil," dedi Lainie. "Birkaç yıldır Chandresh'le çalışıyor; uzmanlık alanı muhasebe. Ondan önce burslu bir öğrenciymiş, sanırım. Ne eğitimi aldığından tam olarak emin değilim. Ya da nerede eğitim aldığından. Özellikle konuşkan biri değil. Neden sordun? Yoksa yeni bir karanlık ve yakışıklı bir zafer arayışında mısın?"

Tara dalgınlığına rağmen güldü.

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece merak." Kardeşini kolundan tuttu. "Haydi, şimdilik kendimize keşfedecek yeni gizemler arayalım."

Kalabalığın arasında kol kola ilerlediler ve pek çok müşterinin, dans eden beyaz alevlerden büyülenmiş halde, dikkatle bakmayı sürdürdüğü parlak ateşin etrafında dolaştılar.

Bu çadırda, senden bir hayli yukarıda asılı duran insanlar vardı. Akrobatlar, trapez sanatçıları, ip cambazları. Çadırın tepesinden gezegenler ya da yıldızlar gibi asılı duran, bir düzine yuvarlak lambayla aydınlatılıyorlardı.

Ağ yoktu.

Gösteriyi bu riskli ve geniş bir görüş açısı sağlayan noktadan, gösteri sanatçılarının tam altından -hem de arada hiçbir şey olmadan- izliyordun.

Kendilerinin yönlendirdikleri kurdelelerle asılı duran, çeşitli yükseklilere sıçrayan, tüylü kostümlü kızlar vardı. Kendi iplerini kontrol eden kuklalar.

Normal ayaklı ve arkalıklı sandalyeler trapez görevi üstleniyorlardı.

Bir ya da daha fazla ip cambazı, bir kürenin içinden dışına çıkıp, tepesinde dururken ya da tabanındaki parmaklıklara asılı dururken, kuş kafeslerine benzeyen yuvarlak küreler bir inip bir kalkıyorlardı.

Çadırın ortasında smokinli bir adam vardı. Adam elleri arkasına sıkıca tutturulmuş ve gümüş bir kordona tek bacağından bağlı halde asılı duruyordu.

Hareket etmeye inanılmaz bir yavaşlıkla başladı. Kollarını, önce birini, sonra diğerini, her ikisi de başından daha aşağı sarkacak şekilde uzattı.

Dönmeye başladı. Hızlı, daha hızlı. Ta ki sonunda bir halatın ucundaki bulanık bir görüntüye dönüşene kadar.

Aniden durdu ve düştü.

İzleyiciler altında durdukları yerden kaçışıp çıplak ve sert zeminde yer açtılar.

İzlemeye dayanamıyordun. Bakışlarını kaçıramıyordun.

Sonra adam durdu. Şimdi sonsuz bir uzunlukta görünen gümüş ipin ucunda, kalabalığın göz hizasında asılı kaldı. Başındaki melon şapka yerinden oynamamış, kolları rahat bir tavırla iki yana açık.

Kalabalık kendini toparlarken, eldivenli elini kaldırdı ve şapkasını çıkardı.

Belinden kıvrılarak, içe doğru, etkileyici bir reverans yaptı.

Rüya Tabiri

Concord, Massachusetts, Ekim 1902

Bailey bütün bir günü, güneşin batmasını bekleyerek geçirdi ama güneş ona adeta kafa tutuyor ve gökyüzündeki her zamanki hızına, Bailey'nin daha önce hiç kafa yormadığı ama bugün acı verecek kadar yavaş bulduğu hızına, sadık kalıyordu. Saatlerin geçmesine yardım edecek bir şeyi olsun diye neredeyse okul günü olmadığına hayıflanacaktı. Biraz kestirsem mi diye düşündü ama sirkin aniden ortaya çıkması karşısında uyuyamayacak kadar heyecanlanmıştı.

Akşam yemeği aylardır olduğu gibi, annesinin nazik sohbet çabaları ve Caroline'ın aralıklı iç çekişleriyle kesilen uzun bir sessizlik eşliğinde geçti.

Annesi sirkten ya da daha çok, çekeceği kalabalıktan bahsetti.

Bailey bir kez daha sessizlik çöker diye bekledi ama Caroline ona döndü.

"Son gelişinde senin sirke gizlice girmen için bahse tutuşmamış mıydık, Bailey?" Ses tonu, böyle bir şeyin gerçekten olup olmadığını hatırlayamıyormuş gibi, meraklı ve rahattı.

Annesi, "Ne? Güpegündüz mü?" diye sordu. Caroline kafasını belli belirsiz eğdi.

“Evet,” dedi Bailey sessizce ve rahatsız edici sessizliğin yeniden çökmesini dileyerek.

Annesi adını hayal kırıklığıyla süslenmiş bir tembihe dönüştürmeyi başararak, “Bailey,” dedi. Bailey cesaret oyununda meydan okuyan değil, meydan okunan kişi olarak bunun neden onun hatası olduğundan emin değildi ama Caroline ona itiraz fırsatı bırakmadan araya girdi.

Olayı şimdi net bir biçimde hatırlamış gibi, “Ah, hayır, yapmadı ki.” dedi.

Bailey omuz silkmekle yetindi.

“Şey, umarım yapmamıştır,” dedi annesi.

Sessizlik kaldığı yerden devam etti ve Bailey karanlığı oluşturan şeyin tam olarak ne olduğunu merak ederek pencereden dışarı baktı. Belki de kapılara, henüz alacakaranlık çökmek üzereyken ulaşmalı ve gerekirse beklemeliydi. Masanın altında ayakları karıncalanıyordu ve en yakın ne zaman kaçabileceğini merak ediyordu.

Masayı toplamak asırlar, annesine bulaşıkta yardım etmek sonsuz zaman aldı. Caroline odasına çekilmiş, babası gazetelerini çıkarmıştı.

Atkısını takarken annesi, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Sirke gidiyorum,” dedi Bailey.

“Çok geç kalma,” dedi annesi. “Yapacak işlerin var.”

Bailey annesinin bir saat vermemesi ve “çok geç” ifadesini yoruma açık bırakması karşısında büyük bir rahatlama duyarak, “Kalmam,” dedi.

Annesi, “Ablanı da götür,” diye ekledi.

Bailey, sırf annesi Caroline’ın kapısında durup durmadığını görmeden evden çıkması imkânsız olduğu için, yarı kapalı kapıyı tıklattı.

“Git başımdan,” dedi ablası.

“Sirke gidiyorum,” dedi. “Gelmek istersen.” Sesi donuktu. Cevabın ne olacağını zaten biliyordu.

Caroline akşam yemeği sessizliği kadar tahmin edilebilir cevabını verdi. “Hayır.” Ona küçümseyici bir bakış atarak ekledi. “Ne çocukça.”

Bailey tek kelime daha etmeden çıktı ve rüzgârın kapıyı arkasından çarpmasına izin verdi.

Güneş batmaya yeni yeni başlıyordu ve günün bu saati için alışılmışın üstünde bir kalabalık aynı istikamette yürüyordu.

Yürürken, Bailey'nin heyecanı sönmeye başladı. Belki de çocukçaydı. Belki de aynı şey olmayacaktı.

Araziye geldiğinde kalabalık çoktan toplanmıştı ve kendi yaşında ya da daha yaşlı pek çok müşterinin olduğunu ve yanlarında çok az sayıda çocuk getirdiklerini görünce rahatladı. Onun yaşlarında iki kız, Bailey yanlarından geçerken dikkatini çekmeye çalışarak kıkırdadılar. Gururu okşanmalı mıydı, karar veremedi.

Bailey kendine kalabalığın arasında duracak bir nokta seçti. Kapalı demir kapıyı izleyerek, sirkin hatırladığından farklı olup olmayacağını merak ederek, bekledi.

Ve zihninin gerisinde bir yerde, kızıl saçlı kızın içeride bir yerde olup olmayacağını da merak ediyordu.

Işık tamamen kaybolmamışken, güneşin alçak turuncu ışınları, sirk de dâhil her şeye alev almış gibi bir hava veriyordu. Ateşten alacakaranlığa geçilen an Bailey'nin beklediğinden daha hızlıydı ve sonra bütün çadırların üstünde, sirkin ışıkları titreşmeye başladı. Kalabalıktan duruma uygun "oooh"lar ve "aaah"lar yükseldi ancak kapıların üstündeki kocaman tabela cızırdayarak ateşlenince, öndeki birkaçı iç geçirdiler. Tabela, tamamen aydınlanıp, bir fener gibi parlayınca Bailey kendini gülümsemekten alamadı: *le Cirque de Rêves*.

Bekleme gününün usandırıcı bir yavaşlıkla geçmesine rağmen sirke giriş sırası dikkat çekecek kadar hızlı ilerledi ve Bailey kısa sürede gişeye ulaşıp tek girişlik biletini satın aldı.

Karanlık dönüşlerde yolunu el yordamıyla ve yolun sonundaki parlaklığı sabırsızlıkla bekleyerek bulurken, yıldızlarla bezeli dolambaçlı yol sonsuz gibiydi.

Aydınlık avluya ulaştığında düşündüğü ilk şey, kokunun aynı olduğuydu: duman, karamel ve adını koyamadığı bir şey daha.

Nereden başlayacağından emin değildi. O kadar çok çadır, o kadar çok seçenek vardı ki. Belki de hangi çadırlara gireceğime karar vermeden önce, biraz ortalıkta dolaşmalıyım, diye düşündü.

Ayrıca, sirkin içinde sadece dolaşarak, kızıl saçlı kıza rastlama şansını da arttırabilirdi. Gerçi kendi kendine onu aradığını itiraf etmemekte direniyordu. Uzun seneler önce, fazlasıyla tuhaf şartlar altında, sadece bir kez karşılaştığı bir kızı aramak saçmaydı. Kızın onu hatırlayacağına hatta tanıyacağına inanmak için nedeni yoktu. Dahası kendisinin de onu tanıyacağından emin değildi.

Sirkin içinden, kamp ateşinin olduğu avludan geçip diğer ucuna çıkmaya sonra aynı yoldan geri dönüş yapmayı denemeye karar verdi. Bu aklına gelebilecek en iyi plandı ve hem sirkin uzak ucunda kalabalık bu kadar yoğun olmayabilirdi.

Ancak önce sıcak elma şarabı bulmalı diye düşündü. Avluda doğru satıcıyı bulması çok sürmedi. Siyah beyaz alacalı bardağın içindeki dumanı tüten karışımın ücretini ödedi ve ilk yudumu almadan önce, bir an, hatırladığı lezzette olup olmadığını merak etti. O tadı zihninde sayısız kez canlandırmıştı ve bölgedeki elmaların lezzetine rağmen, baharatlı ya da baharatsız, içtiği hiçbir elma şarabında aynı tadı bulamamıştı. Minicik bir yudum almadan önce duraksadı. Tadı, hatırladığından bile daha güzeldi.

Kendine bir yol seçti ve o yolda, etraftaki çadırların girişleri arasında, yerden yükseltilmiş bir platformun çevresine toplanmış küçük bir grup gördü. Bir kadın, üzerine yapışan siyah ve gümüş kıvrımlarla süslü bir kostümün içinde, platformun üstünde duruyordu. Aynı anda hem dehşet verici hem zarif görünmeyi başararak kıvrılıp bükülüyordu. Bailey, izlemesi neredeyse acı verici olsa da, izleyicilere katılmak için durdu.

Kontorsiyonist yerden küçük metal bir halka aldı ve birkaç basit ama etkileyici hareketle savurdu. Sağlam ve sert olduğunu göstermek için halkayı kalabalığın en önünde duran

adama uzattı. Adam halkayı geri verince, uzuvlarını akıcı, dans benzeri hareketlerle esneterek, içinden geçirdi.

Halkayla işi bitip bir kenara bırakınca, platformun ortasına küçük bir kutu yerleştirdi.

Kutu, gerçekte birazcık daha büyük olsa da, en ve boy olarak otuz santimden fazla görünmüyordu. Tamamen yetişkin (ortalama ölçülerin altında olsa da) bir kadının kendini bu kadar sınırlı bir alana sıkıştırması, kutunun detaylarından bağımsız bile etkileyiciyken, kutunun camdan yapılmış ve tamamen şeffaf olması, durumu daha da etkileyici kılıyordu.

Kutunun kenarları oksitlenerek siyah bir renk verilmiş metaldendi ama yan panelleri ve kapağı şeffaf camdandı. Bu yüzden, kız, kendini eğip bükerek ve katlayarak küçücük yere sığdırmasının her anında görünür durumdaydı. Bunu yavaş yavaş, her anı gösterinin bir parçasına dönüştürerek yaptı. Ta ki bedeni ve kafası tamamen kutunun içine girene ve sadece tepeye uzattığı eli dışarıda kalana kadar. Bailey'nin baktığı açıdan, şurada bir bacak parçası, diğer tarafta bir omuz kıvrımı, ayağının altında diğer kolunun bir kısmıyla, imkânsız görünüyordu.

Kapağı çekip kapatmadan önce geride kalan elini neşeyle salladı. Kapağın sürgüsü otomatik olarak indi ve kutu, içinde gözle görülür haldeki kontorsiyonistle, kesin olarak kapandı.

Ve sonra, kadının içine kapandığı cam kutu ağır ağır beyaz dumanla dolmaya başladı. Duman uzuvların ya da bedenin meşgul etmediği küçük çatlaklardan kıvrılıyor ve cama basılı parmaklarının arasından sızıyordu.

Duman, kontorsiyonisti tamamen karartarak yoğunlaştı. Kutunun içinde sadece beyaz duman görünür olmuştu ve duman cama doğru dalgalanmayı sürdürüyordu.

Birden bir tıp sesiyle kutu kırıldı. Cam paneller yanlara düştü ve kapak aşağı doğru çöktü. Duman kıvrımları gece havasına yükseldi. Kutu ya da daha doğrusu, platformun üstündeki bir zamanlar kutu olan küçük cam yığını boştu. Kontorsiyonist gitmişti. Son duman tutamları da yok olunca, kalabalık dağılmaya başladı.

Bailey, yanından geçerken kontorsiyonistin bir şekilde platformun içine gizlenmiş olup olmayacağını merak ederek daha dikkatli baktı ancak platform sağlam ahşaptandı ve alt tarafı açıktı. Gidebileceği hiçbir yer olmadığına dair kesin kanıt olmasına rağmen, ortadan tamamen kaybolmuştu.

Bailey dolambaçlı yoldan aşağı yürümeye devam etti. Elma şarabını bitirdi ve bardağını atacak bir çöp kutusu buldu ancak bardağı gölgeli kutuya atmasıyla kaybolması bir oldu.

Tabelaları okuyarak ve hangi çadıra gireceğine karar vermeye çalışarak yürüdü. Tabelaların bir kısmı büyüktü ve gösterişli süslemeler ve çadırın içeriğiyle ilgili uzun tariflerle doluydu.

Ancak Bailey'nin gözüne takılan tabela, tıpkı dışında asılı durduğu çadır gibi küçüktü. Siyah bir zemin üstünde kavisli beyaz harfler.

Meşhur İllüzyon Numaraları

Giriş açıktı ve bir müşteri sırası illüzyonist çadırından içeri akıyordu. Bailey de onlara katıldı.

İçerisi, yuvarlak duvar boyunca sıralanmış bir dizi siyah demir aplikle aydınlatılmıştı ve sade ahşap sandalyelerin oluşturduğu daire dışında hiçbir şey yoktu. Yaklaşık yirmi kadar sandalye, her iki sıranın görüşlerinin mukayese edilebileceği şekilde, iki kademeli sırayla yerleştirilmişti. Bailey kendine, girişin karşısında, iç sıradan bir koltuk seçti.

Hemen solunda ve çemberin karşısında kalan bir diğeri dışındaki iki koltuk dışındaki bütün koltuklar, hızla doldu.

Bailey iki şeyi hemen fark etti.

Birinci olarak, girişin nerede olduğunu artık göremez olmuştu. İzleyicilerin girdiği boşluk, şimdi artık çadırın geri kalanıyla kesintisiz harmanlanan sağlam bir duvar gibi görünüyordu.

İkinci olarak, sol tarafında, siyah bir palto giymiş koyu renk saçh bir kadın oturuyordu. Bailey kadının kapının yok

olmasından önce orada olmadığından emindi.

Sonrasında, çemberin karşı tarafındaki boş sandalyenin alev almasıyla, dikkati her iki olaydan ayrıldı.

Panik gecikmedi. Alev alev yanan sandalyenin en yakınında oturanlar yerlerini terk edip kapıya koştular ancak artık ortada bulunacak bir kapı yoktu, sadece yekpâre bir duvar vardı.

Alevler, ahşabını yaladıkları sandalyeden ayrılmasalar ve sandalye yanıyor gibi görünmese de gittikçe yükseliyorlardı.

Bailey bir kez daha solundaki kadına baktı. Kadın ayağa kalkıp çemberin merkezine yürümeden önce ona göz kırptı. Paniğin ortasında, paltosunun düğmelerini sükunetle çözüp üstünden çıkardı ve narin bir hareketle yanan sandalyeye doğru attı.

Ağır yün palto sandalyenin üstünde su gibi dalgalanan uzun, siyah bir ipek parçasına dönüştü. Alevler kayboldu. Geriye yavaş yavaş bir şöminenin tarçın ya da karanfil benzeri bir iz taşıyan rahatlatıcı kokusuna dönüşen yanık ahşap kokusuyla birlikte sadece biraz duman kaldı.

Sandalyelerden oluşan çemberin ortasında duran kadın, siyah ipeği gösterişli bir hareketle çekti ve şimdi üzerinde birkaç kar beyazı güvercinin tünemiş olduğu sapa sağlam bir sandalyeyi ortaya çıkardı.

Bir savurma daha ve siyah ipek kendi kendine katlanıp büküldü ve siyah bir melon şapkaya dönüştü. Kadın şapkayı kafasına yerleştirerek, kristal zerrecikleriyle ışıl ışıl parlayan siyah ipekten yapılma, gece göğünden ilham almış gibi görünen tuvaletini tamamlamış oldu. İzleyicilerini incelikli bir reveransla selamladı.

İllüzyonist girişini yapmıştı.

Bailey de dâhil birkaç kişi alkışlamayı başarırken, koltuklarını terk edenler, hem rahatsız hem meraklı, yerlerine döndüler.

Gösteri kesintisizdi. Bailey'nin numara olarak düşünmekte zorlandığı teşhirler iç içe geçmişlerdi. Güvercinler sık sık ortadan kayboluyor, sonra şapkaların üstünde ya da sandalyelerin altında ortaya çıkıveriyorlardı. Bir de akıllıca

gizlenmek için biraz fazla büyük bir siyah kuzgun vardı. Bailey ancak gösteri biraz yol kat ettikten sonra, sandalyelerin çember biçiminde sıralanmış olması, mekânın şekil ve sıkışıklığı nedeniyle aynalar ya da ışık hilelerine yer olmadığını ağır ağır fark etti. Her şey çabuk ve elle tutulurdu. İllüzyonist izleyicilerden birinin saatini metalden kuma ve sonra yeniden metale dönüştürdü. Bir noktada bütün sandalyeler yerden bir miktar havalandı. Hareket sağlam ve güvenliydi ancak Bailey'nin ayak parmakları çadırının zeminine güç bela değiyordu, gerginlikten sandalyesinin iki yanını sımsıkı kavramıştı.

Numaranın sonunda, izleyiciler alkışlarken, illüzyonist çemberin tamamını olduğu yerde dönerek selamladı. Dönüşü tamamladığında, artık orada yoktu. Geriye sadece elbisesindeki kristallerin yansıması birkaç parıltı kalmıştı.

Çadırın yan tarafında kapı yeniden belirdi ve küçük izleyici grubu dışarı yöneldiler. Bailey illüzyonistin biraz önce durduğu yere bakmak için, biraz geride kaldı.

Dışarıda, biraz önce orada olmayan, kontorsiyonistin üzerinde durduğuna benzeyen, yerden yükseltilmiş bir podyumla karşılaştı. Ancak bu defaki platformun üstündeki karaltı hareket etmiyordu. Bailey az kalsın gördüğü şeyin, etek uçları platformun kenarlarından zemine kadar sarkan aynı renkte kürkle çevrili beyaz bir tuvalet giymiş bir heykel olduğunu düşünecekti. Saçları ve teni -hatta kirpikleri- buz beyazıydı.

Ama hareket ediyordu. Yavaş, çok yavaş. Bailey'nin hareketlere tam olarak parmak basamayacağı, sadece küçücük değişimler algılayabileceği kadar yavaş. Yanarlı dönerli, yumuşak kar taneleri bir ağaçtan dökülen yapraklar gibi, kadının üstünden yere süzülüyordu.

Bailey etrafında dönüp kadına her açıdan baktı. Kadın, kar taneleri serpiştirilmiş kirpiklerini bir kez bile kırpmadan, bakışlarıyla onu takip ediyordu.

Platformun üstünde, aşağı sarkan tuvaletin kısmen gizlediği küçük gümüş bir plaka vardı.

Üzerinde, *Anısına*, yazıyordu ama kimin için olduğu belirtilmemişti.

Oyunun Kuralları
1887-1889

Sirkin kendisi faaliyet halinde olduğu, düzgün işlediği ve Chandresh'in açılıştan kısa bir süre sonraki bir yemekte dile getirdiği gibi, kendi kendine yetme özelliği kazandığı için artık daha az Sirk Yemeği düzenleniyordu. Asıl işbirlikçiler hâlâ arada sırada, özellikle sirk yakınlarda olduğu zamanlarda, yemekte bir araya geliyorlardı ancak bu yemekler gittikçe seyrekleşiyordu.

Bay A. H... sürekli davet almasına rağmen, hiç görünmüyordu.

Ve bu toplantılar Marco'nun eğitmenini görmesi için tek fırsatı olduğu için, bu sürekli yokluk sinirini bozuyordu.

Gri melon şapkaya dair tek bir kelime ya da anlık bir görüntünün olmadığı, hiçbir işaret almadığı bir yılın sonunda, Marco eğitmenini ziyaret etmeye karar verdi.

Eğitmeninin hâlihazırdaki ikametini bilmiyordu. Doğru bir tahminle, geçici bir yerde yaşadığını varsaydı ve doğru adresini bulmayı başardığında, eğitmeni yeni ve eşit derecede geçici yeni bir adrese taşınmıştı bile.

Dairesinin sokağa bakan penceresine camdaki buz tabakasına, rehber olarak biraz ötedeki müzenin sütunlarını kullanarak, bir takım semboller kazıdı. Işığın net bir açıyla

vurduğu haller dışında, çoğu ayırt edilemez sembollerdi ama hepsi bir araya gelince kocaman bir A harfi oluşturuyorlardı.

Bir sonraki gün kapısı vuruldu.

Her zaman olduğu gibi, gri takım elbiseli adam daireye girmeyi reddetti. Holde durdu ve serinkanlı gri bakışlarını Marco'ya sabitledi.

"İstediğin nedir?" diye sordu.

"İyi iş çıkarıp çıkarmadığımı bilmek istiyorum," dedi Marco.

Eğitmeni ona bir an baktı; ifadesi her zamanki gibi, anlaşılmazdı.

"Çalışmaların yeterli," dedi.

"Karşılaşma böyle mi yürüyecek?" diye sordu Marco. "İkimizin sirki manipüle etmemizle mi? Ne kadar sürecek?"

"Sana içinde çalışacağın bir mekân verildi," dedi eğitmeni. "Becerilerini yeteneklerinin el verdiği ölçüde sergiliyorsun ve rakibin de aynı şeyi yapıyor. Sen onun işine müdahale etmiyorsun, o da seninkine. Bir galip olana kadar, böyle sürüp gidecek. O kadar karmaşık değil."

"Kuralları anladığımdan emin değilim," dedi Marco.

"Kuralları anlaman gerekmiyor. Takip etmen gerekiyor. Dediğim gibi, çalışmaların yeterli."

Eğitmen tam gitmeye hazırlanırken, duraksadı.

Marco'nun omzunun üstünden buzla kaplı camı işaret ederek, "Bunu bir daha sakın yapma," dedi.

Sonra dönüp uzaklaştı.

Camdaki semboller eriyip anlamsız çizgilere dönüştüler.

Günün tam ortasıydı ve sirk sessizlik içinde uyuyordu ama Celia Bowen atlıkarıncanın önünde durmuş, koordinasyonlarını sağlayan kurdelelere asılı, sürücüsüz, siyah, beyaz ve gümüş renkteki yaratıkların geçişini izliyordu.

Arkasından bir ses, "Bu şeyden hoşlanmıyorum," dedi.

Hector Bowen loş çadırda bir gölgeden ibaretti. Koyu renk takım elbisesi gölgelerin içinde kayboluyordu. Değişen ışık,

gömleğinin parlaklığını, saçının grisini bir yakalayıp bir bırakıyor, kızının omzunun üstünden atlıkarıncayı izlerken yüzüne yerleşen onaylamayan bakışı aydınlatıyordu.

Celia arkasına dönmeden, "Neden?" dedi. "Müthiş popüler. *Ayrıca* çok emek harcandı, bunun bir anlamı olmalı, baba."

Babasının küçümseyici homurtusu eski halinin ancak cılız bir yankısıydı ve Celia, babasının sesinin yumuşaklığına gülümsediğini görememesine sevindi.

"Bu kadar pervasız davranmazdın, eğer ben..." Babasının sesi Celia'nın kolunun hemen yanındaki şeffaf bir el hareketi eşliğinde kesildi.

"Bu konuda bana kızma," dedi Celia. "Bunu kendine sen yaptın. Geri döndüremiyor olman benim kabahatim değil. Ayrıca pervasız davrandığım söylenemez."

Babası, "Senin şu mimara ne kadarından bahsettin?" diye sordu.

"Bilmesi gerektiğine inandığım kadarını söyledim," dedi Celia babası yanından geçip incelemek için atlıkarıncaya yaklaşırken. "Sınırları zorlamayı seviyor ve ben de ona daha da zorlaması için yardım teklif ettim. Rakibim Bay Barris mi? Sırf şüpheyi savuşturmak için bana bir atlıkarınca inşa ediyor olması, onun açısından bir hayli dürüst olmayan bir yöntem olurdu."

Hector, gömleğinin dantelli manşetinin bir pervane gibi çırpınmasına neden olan küçümseyici bir jestle "Rakibin o değil," dedi. "Gerçi böyle bir şey pekâlâ hileden sayılabilir."

"Ya mekânda işe yaramayan bir fikri uygulamaya koymak için bir mühendisi kullanmak, baba? Bunu onunla tartıştım, tasarımı ve inşasını halletti ve ben... süsledim. Binmek ister misin? Aynı yerde dönüp durmakla kalmıyor."

Hector yaratıkların içinde kaybolduğu karanlık tünelden aşağı bakarak, "Belli," dedi. "Yine de hoşuma gitmiyor."

Celia yanlarından geçen fazlaca iri olan kuzgunun başını okşamak için atlıkarıncanın kıyısına yürürken iç geçirdi.

"Sirkte işbirlikçi olan sayısız öğe var zaten," dedi. "Neden bunu kendi lehime kullanmayayım? Gösterilerimin ötesinde

bir şeyler yapmam gerektiğini söyleyip duruyorsun, ama bunu başarabilmem için fırsatlar yaratmam gerek. Bay Barris bu açıdan bir hayli yardımcı."

"Başkalarıyla birlikte çalışmak seni sadece aşağı çeker. Bu insanlar senin dostun değil, konuyla alakaları yok. Ve içlerinden birinin rakibin olduğunu sakın unutma."

Celia, "Sen kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Şüphelerim var."

"Ve şüphelerinin ne olduğunu bana söylemeyeceksin."

"Rakibinin kimliği önemli değil."

"Benim için önemli."

Hector kızının sağ elindeki yüzükle dalgın bir tavırla oynamasını çatık kaşlarla izledi.

"Olmamalı," dedi.

"Ama rakibim benim kim olduğumu biliyor, değil mi?"

"Bilmiyorsa, ciddi anlamda aptal demektir," dedi. "Ve Alexander'ın ciddi anlamda aptal bir öğrenci seçmesi pek olası değil. Ama önemi yok. Senin kendi işini rakibin etkisi altında kalmadan ya da kendi deyiminle hiçbir *işbirliği* olmadan yapman daha iyi."

Kolunu atlıkarıncaya doğru savurunca kurdeleler, sanki çadırdan içeri yumuşacık bir esinti dolmuş gibi, sallandı.

Celia, "Nasıl daha iyi?" diye sordu. "Burada bir şey nasıl bir diğerinden daha iyi olur? Bir çadır nasıl bir diğeriyle kıyaslanabilir? Bunların her biri nasıl olur da yargılanabilir?"

"Bu senin endişen olmamalı."

"Sen bana kuralları söylemeyi reddederken, bir oyunda nasıl iyi olabilirim?"

Asılı yaratıklar, başlarını aralarında duran hayalete çevirdiler. Kartal başlı ejderhalar, tilkiler ve ejderler parlak siyah gözlerle ona baktılar.

Hector kızına, "Kes şunu!" diye çıkıştı. Yaratıklar geri dönüp önlerine baktılar ama kurtlardan biri donuk haline bürünmeden önce hırladı. "Bu işi gerektiği kadar ciddiye almıyorsun."

"Bu bir sirk," dedi Celia. "Ciddiye almak çok zor."

“Sirk sadece bir mekân.”

“O zaman bu bir oyun ya da karşılaşma değil, bir teşhir.”

“Daha fazlası.”

Celia, “Nasıl?” diye sordu ama babası kafasını sallamakla yetindi.

“Sana bilmen gereken bütün kuralları söyledim. Sirki bir gösteri yeri olarak kullanarak yeteneklerinin, yapabileceklerinin sınırlarını zorluyorsun. Daha iyi ve güçlü olduğunu kendine ispatlıyorsun. Rakibini gölgede bırakmak için elinden geleni yapıyorsun.”

“Peki sen, hangimizin daha parlak olduğunu ne zaman belirleyeceksin?”

“Ben hiçbir şeyi belirlemeyeceğim,” dedi Hector. “Soru sormayı bırak. Ve iş birliği yapmayı da.”

Hector Bowen kızı cevap veremeden, onu atlıkarıncadan gelen parlak ışıkta tek başına bırakarak, ortadan kayboldu.

*

Başlangıçta, Marco’nun Isobel’den aldığı mektuplar sıkken, sirk daha ücra şehirlere ve ülkelere yol almaya başlayınca, mektupların arasına haftalarca bazen de aylarca uzayan sessizlikler girdi.

Yeni bir mektup nihayet eline ulaşınca, zarfı yırtarak açmadan önce, paltosunu çıkarmakla bile oyalanmıyordu.

Londra’daki günlerine dair kibar sorularla, şehri ve onu ne kadar özlediğine dair yorumlarla dolu giriş sayfalarını hızla geçiyordu.

Sirkte olup bitenler görev duygusuyla ancak öylesine duygusuz bir kesinlikle rapor ediliyordu ki Marco gözünün önünde istediği detay zenginliğiyle canlandıramıyordu. Isobel, yolculuk ve tren gibi dünyevi gördüğü şeyleri sıralıyordu. Oysa Marco sadece trenle yol almadıklarından emindi.

Kâğıt ve mürekkep aracılığıyla koruduğu yüzeysel bağa rağmen, sirkin uzaklığı, kendini daha çok hissettiriyordu.

Ve onun hakkında o kadar az şey vardı ki. Isobel sayfalarda adını dahi anmıyor ondan sadece illüzyonist diye, gelişigüzel bahsediyordu. Marco kendisinin nasihat ettiği bu temkinlilik için şimdiden pişman olmuştu.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Gösteri yapmadığı zamanlarda vaktini nasıl geçirdiğini.

İzleyicisiyle nasıl iletişim kurduğunu.

Çayını nasıl içtiğini.

Bunları Isobel'e bir türlü soramıyordu.

Ona cevap yazdığında, olabildiğince sık yazmaya devam etmesini rica ediyordu. Mektuplarının onun için ne büyük bir anlam ifade ettiğinin altını çiziyordu.

Isobel'in el yazısıyla, çizgili çadırların ve yıldızlarla beneklenmiş göklerin tarifleriyle dolu sayfaları alıp katlayarak kuşlara dönüştürüyor ve boş dairesinin içinde uçuruyordu.

*

Sirkte yeni bir çadırın ortaya çıkması o kadar nadir bir durumdu ki, Celia bütün akşamını incelemeye ayırmak için kendi gösterilerini iptal etmeyi bile düşündü.

Aksine bekledi ve kendi standart gösteri sayısını tamamlayıp son gösterisini şafaktan birkaç saat önce bitirdi. Sonrasında neredeyse boşalmış yürüyüş yollarını aşıp sirke eklenen son parçayı bulmaya gitti.

Tabelada Buz Bahçesi olduğu yazılıydı ve tabelanın altındaki termal rahatsızlık için özür içeren eklemeyi görünce gülümsedi.

Tabelaya rağmen, onu çadırın içinde bekleyen şeye hazırlıklı değildi.

Tam tabelanın tarif ettiği gibiydi ama daha fazlası da vardı.

Duvarlarda gözle görülebilir çizgiler yoktu; her şey ışıl ışıl ve beyazdı. Çadırın ölçüsü sarkan söğütler ve kıvrılan asmalarla gizlendiği için, ne kadar öteye uzandığını anlayamamıştı.

Havanın kendisi sihirliydi. Nefes alırken ciğerlerinde taze ve tatlı bir his bırakıyor, ayak parmaklarına kadar inen, uyarısı önceden yapılmış ısı kaybından daha fazlasının neden olduğu bir ürpertiye neden oluyordu.

O keşif turunda açık renkli güllerle kaplı kafeslerin ve özenle oyulmuş, suyun usul usul çağladığı çeşmenin etrafında dönerken, çadırda tek bir müşteri yoktu.

Ve çelenkler gibi dizilmiş gelişi güzel uzunluktaki beyaz ipek kurdeleler dışında her şey, buzdan yapılmıştı.

Meraklanan Celia buz tutmuş bir şakayığı dalından koparınca, çiçeğin sapı kolayca kırılıverdi.

Ancak kat kat yapraklar paramparça olup parmaklarının arasında yere döküldüler ve aşağıdaki fildişi çim uzantılarının arasında gözden kayboldular.

Dala tekrar baktığında, ilkinin eşi bir çiçek çoktan belirmişti.

Celia böyle bir şeyi inşa etmekle yetinmeyip korumanın ne kadar büyük bir güç ve yetenek gerektireceğini hayal dahi edemiyordu.

Ve rakibinin bu fikri nasıl yarattığını bilmek için yanıp tutuşuyordu. Kusursuzca budanmış her bir dalın, yolda inci taneleri misali sıralanan taşlara kadar her detayın planlanmış olması gerektiğinin farkındaydı.

Benzer bir şeyi kendisinin başarması büyük bir külfet olurdu; düşüncesi bile yorgun hissetmesine neden oluyordu. Gücünü ve kontrolünü inşa etmesi konusunda neden o kadar sert olduğunu anlamaya başlarken, neredeyse babasının da orada olmasını dileyecekti.

Gerçi bunun için ona teşekkür etmek istediğinden tam olarak emin değildi.

Ayrıca, orada, donmuş çiçeklerin bastırılmış kokusuyla tatlanan durağanlık ve sükunette tek başına olmaktan hoşnuttu.

Celia dışarıda gün doğduktan ve kapılar o günlük kapandıktan uzun süre sonra, kimseye görünmeden, Buz Bahçesi'nde kaldı.

*

Sirk uzun süredir ilk ziyareti için Londra yakınına varmıştı ve açılmasından bir önceki gün, öğleden sonra, Marco'nun dairesinin kapısı vuruldu.

Kapıyı sadece kısmen araladı ve Isobel'i koridorda bulunca öyle tutmaya devam etti.

"Kilitlerini değiştirmişsin," dedi Isobel.

"Geleceğini neden söylemedin?" dedi Marco.

"Sürpriz hoşuna gidebilir diye düşündüm," dedi Isobel.

Marco daireye girmesine izin vermedi ve elinde melon şapkasıyla geri dönmeden önce, onu sadece birkaç dakika koridorda bekletti.

Öğleden sonra serin fakat aydınlıktı. Onu çay içmeye götürdü.

Yürürlerken Isobel'in bileğine baktı ve, "Bu da ne?" diye sordu.

Isobel, Marco'nun, her ikisinin saçlarının bir arada özenle örülmesinden yapılma bileziğini görmesini engellemek için giysisinin kolunu aşağı çekti, "Hiçbir şey."

Marco daha fazlasını sormadı.

Isobel bir an bile çıkarmasa da, o akşam sirke döndüğünde bileziği kolunda değildi. Hiç olmamış gibi teninden kayboluvermişti.

Tadım

Lyon, Eylül 1889

Herr Friedrick Thiessen Fransa'da tatildeydi. Büyük bir şarap aşığı olarak, sonbaharda sık sık Fransa'ya tatile giderdi. Kendine bir bölge seçer ve taşrada bir ya da iki hafta geçirir, üzüm bağlarını gezer, hoşuna giden bağbozumlarından Münih'e gönderilmek üzere şişeler toplardı.

Herr Thiessen birkaç Fransız şarap üreticisiyle dostça ilişkiler içindeydi ve çoğu için saat üretmişti. Bu yolculukta saygılarını sunmak ve son şişeleri tatmak için, bu şarap üreticilerinden birini ziyaret etti. Şarap üreticisi, bir kadeh bordo eşliğinde sohbet ederken, Friedrick'in birkaç mil uzakta bir araziye kurulan sirkten hoşlanabileceğini söyledi. Bu, sadece geceleri açılan, bir hayli sıra dışı bir sirkti.

Ancak şarap üreticisinin Herr Thiessen'in ilgisini özellikle çekeceğini düşündüğü, kapının hemen içine yerleştirilmiş bir hayli detaylı siyah-beyaz saatti.

Şarap üreticisi kadehiyle barın hemen üstündeki duvarda duran ve etiketinin (ki üzüm bağının kendi etiketinin birebir kopyasıydı) üstündeki akrep ve yelkovan saniyeleri sayarken, bir şarap şişesinin içine şelale gibi dökülen üzüm salkımı biçimindeki saati işaret ederek, "Bana senin saatlerini hatırlattı," dedi.

Herr Thiessen'in ilgisi uyanmıştı ve erken bir akşam yemeğinin ardından şapkasını, eldivenlerini taktı ve şarap üreticisi arkadaşının işaret ettiği yönde yürümeye başladı. Kasaba halkından pek çok insan aynı yönde yürüdüğü ve kasabadan geçip araziye çıktıklarında sirki görmemek imkânsız olduğu için, varış noktasının yerini kestirmesi zor olmadı.

Işık saçıyordu. Herr Friedrick Thiessen'in yarım mil öteden görülen *le Cirque de Rèves*'e dair ilk izlenimi, daha adını bilmeden, bu oldu. Bu serin akşamda, ateşe çekilen bir pervane gibi, Fransız taşrasında sirke doğru ilerledi.

Herr Thiessen nihayet kapıya vardığında dışarıda hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı. Ancak saatin yerini bilmese de, kalabalığa rağmen hemen saatini görürdü. Saat, bilet gişesinin karşısında, büyük demir kapıların hemen içinde duruyordu. Yediyi vurmak üzereydi. Herr Thiessen izlemek için geri çekildi ve soytarı jonglör hiçlikten yedinci bir top çekerken, ejderhanın kuyruğu bükülüp saat sirkin gürültü patırtısı arasında güç bela duyulan yedi sessiz vuruşla çınlarken, bilet sırasındakilerin önüne geçmelerine izin verdi.

Herr Thiessen memnundu. Saat kusursuz işliyor gibi görünüyordu ve dışarıda hava koşullarına maruz kalmasına rağmen, belli ki iyi bakılmıştı. Daha güçlü bir vernik gerekebilir mi diye düşündü ve en ufak bir yıpranma belirtisi sergilemese de, saati yaparken dış mekânda kullanılacağı konusunda bilgilendirilmediğine hayıflandı. Gözünü saatten ayırmadan sırada beklerken, Münih'teki dosyaları arasında Londra adresini hâlâ bulabilirse, bu konuda Bay Barris'le iletişim kurmayı denemeli mi diye düşündü.

Sırası gelince, uzun beyaz eldivenleri ve siyah elbisesiyle, sirkte bilet satacağı bir geceden çok operada zarif bir geceye hazır görünen bilet satıcısına ilan edilen miktarda frank uzattı. Kadın biletini uzatırken, Herr Thiessen önce Fransızca, sonra kadın ne demek istediğini anlayamayınca İngilizce saat konusunda kiminle temas kurması gerektiğini bilip bilmediğini sordu. Kadın cevap vermedi ama Herr Thiessen kendini saatin yapılmasından sorumlu kişi olarak tanıtınca,

gözleri parladı. Herr Thiessen'in bütün itirazlarına rağmen biletiyle birlikte franklarını iade etti ve küçük bir kutunun içinde bir şeyler aradıktan sonra, bir kartvizit bulup ona uzattı.

Herr Thiessen kadına teşekkür edip sıradan çıktı ve kenara çekilip kartviziti inceledi. Bu kalın bir kâğıda basılmış yüksek kalitede bir kartvizitti. Siyah bir zeminde gümüş rengi harfler kazınmıştı.

le Cirque de Rêves
Chandresh Cristophe Lefèvre, Patron

Arka tarafta Londra'da bir adres vardı. Herr Thiessen kartviziti bilet ve elinde kalan franklarla birlikte paltosunun cebine koydu ve sirkte ilk adımlarını attı.

İşe dolaşmakla, *Wunschtraum* saatinin tuhaf evini gelişigüzel incelemekle başladı. Belki de kendini saatin üstünde çalışmaya kaptırdığı aylar yüzünden, sirk de ona tanıdık ve rahat gelmişti. Tek rengin hakim olduğu renk düzeni, saat mekânizmasına benzeyen sonsuz yürüyüş yolu çemberleri. Herr Thiessen saatinin sirke ve sirkin saate sağladığı uyumdan çok etkilenmişti.

O ilk gece çadırların sadece bir bölümüne girdi, durup ateş üfleyenleri ve kılıç dansçılarını izledi, *İçmece*, *Sadece Olgun Misafirler* diye işaretlenmiş bir çadırda çok iyi bir *Eiswein*[5] tattı.

Şarapla ilgili sorular sorunca, barmen (ki Friedrick'in sirkte karşılaştığı insanlar arasında kendisiyle konuşulduğunda minimum düzeyde de olsa cevap veren tek kişi olmuştu) ona şarabın bir Kanada şarabı olduğunu anlattı ve bağbozumu bilgisini verdi.

Herr Thiessen, sadece yorgunluk nedeniyle sirkten ayrıldığında, tamamen ve büsbütün âşık olmuştu. Münih'e dönmeden önce sirki iki kez daha ziyaret etti ve her iki seferde de tam giriş ücreti ödedi.

Dönüşünde, Bay Lefèvre'e hem saatine böyle fevkalâde bir ev kazandırdığı hem de sirk deneyimi için teşekkür eden bir mektup yazdı. Sirkin ustalığına uzun övgüler düzerken, izlenecek güzergâhta bir düzen ya da mantık olmadığını fark ettiğini söylerken, sirkin Almanya'ya da gelmesini umduğunu söyledi.

Birkaç hafta sonra, Bay Lefèvre'in asistanından Bay Lefèvre'in Herr Thiessen'i, hele onun gibi yetenekli bir sanatçıdan gelen iltifatlarını takdir ettiğini belirten bir mektup geldi. Mektup saati göklere çıkarıyor ve saatle ilgili herhangi bir sorun olması halinde Herr Thiessen'le derhal temas kurulacağından bahsediyordu.

Mektupta sirkin halihazırdaki konumundan ya da Almanya'ya gelmesinden bahsetmemesi Herr Thiessen'i bir hayli hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sirki sık sık, genelde çalışırken düşünür olmuştu ve sirk işini de etkilemeye başlamıştı. Yeni saatlerinin pek çoğu siyah beyaz renklerde, bir kısmı çizgili, çoğu sirkin kendisinden sahnelerle -minicik akrobatlar, minyatür kar leoparları, saatin üstünde mini minnacık tarot kartları açan bir falcı- süslüydü.

Gerçi Herr Thiessen övgü amaçlı bu saatlerin sirkin hakkını asla veremediğini düşünüyordu.

Gözetim altında

Kahire, Kasım 1890

Murray ikizlerine sıkça sahne gerisi olarak adlandırılan yerin gizli köşelerinde -sirk sakinlerinin gösteri sunmadıkları zamanlarda hayatlarını sürdürdükleri kuytu köşeler ve geçiş yollarına yayılmış kocaman bir malikâne kadar geniş bir alanda- oradan oraya koşturmalarına izin verilse de, gösteri saatleri sırasında, sirkin içinde dolaşmak istediklerinde yanlarında mutlaka bir gözetmen olması şart koşulmuştu. Bu kurala sık sık ve yüksek sesle itiraz ediyorlardı ama babaları kuralların ikizler en azından sekiz yaşına gelene dek geçerli olacağında ısrar ediyordu.

Widget sık sık sekiz senenin ikisinin yaşlarını toplamı olarak sayılıp sayılamayacağını soruyordu. Eğer öyleyse bu kriteri çoktan karşılıyorlardı.

Bu bir hayli sıra dışı ev düzenindeki iki çocuğa, sürekli olarak, gece düzenlerinin planlı olması gerektiği hatırlatılıyordu.

Gözetmenleri şimdilik dönüşümlü olarak değişiyordu ve bu akşam ikiz gözetim görevi illüzyonistteydi. İkizlerin ikisinin de ona bayılıyor olmalarına rağmen, bu role sık sık atanmazdı. Ancak bu akşam, gösterilerinin arasında onlara bir süreliğine eşlik edecek kadar zamanı vardı.

Müşterilerin hiçbiri, gösterisini daha birkaç saat önce izlemiş olanlar bile, Celia'yı melon şapkası ve siyah beyaz tuvaleti olmadan tanıyamıyordu. Yanlarından geçenler arasında ona dikkat edenler olsa da, nedeni kendi saçları bu kadar koyuyken eteğinin dibinde dolaşan bu iki küçük çocuğun nasıl böyle kızıl saçlara sahip olabildiklerini merak etmeleriydi. Bunun ötesinde, sirkin içinde herhangi bir müşteri gibi dolaşan, mavi paltolu genç bir kadın görüntüsü çiziyordu.

İkizler, Celia'nın donuk ağaçların etrafını dolaşırken tercih ettiği ağır yürüyüş hızı yüzünden sabırsızlansalar da, Buz Bahçesi'nden başladılar. Daha çadırın yarısını dolaşmadan, orası yerine atlıkarıncaya binmek için yalvarmaya başlamışlardı bile.

Kartal başlı ejderhaya kimin bineceği konusunda tartıştılar ama Celia hemen arkasındaki dokuz kuyruklu tilkinin hikâyesini anlatınca, tilkinin birden daha cazip geldiği Widget vazgeçti. Daha atlıkarınca hareket ederken, ikinci turu talep ettiler. Gümüş saat mekanizmasının kıvrımları ve tüneller arasındaki bir sonraki turda kendilerini hiç yakınmadan, bir yılan ve tavşanın sırtında buldular.

Atlıkarınca gezisinin ardından Widget bir şeyler yemek istedi; bu yüzden avluya yöneldiler. Celia ona siyah beyaz kâğıt torba içinde patlamış mısır verince, karamel de istedi ve sade yememekte ısrar etti.

Saplı elmaları koyu renk, yapış yapış karamele batıran satıcı, karameli mısırın üstünde gezdirerek isteğini yerine getirdi. Başka müşteriler de aynı talepte bulundular.

Poppets aç olmadığını iddia ediyordu. Dalgın görünüyordu; bu yüzden avludan daha sakin bir geçite sapınca, Celia onu rahatsız eden bir şeyin olup olmadığını sordu.

"Tatlı bayanın ölmesini istemiyorum," dedi Poppet, Celia'nın eteğini usulca çekiştirirken. Celia yürümeyi bıraktı ve gözü patlamış mısır dışında bir şey görmeyen Widget'ın önden yolda devam etmesine engel olmak için elini uzattı.

Poppet'a, "Ne demek istiyorsun, hayatım?" diye sordu.

“Onu yerin altına koyacaklar,” diye açıkladı Poppet. “Bence üzücü.”

Celia, “Hangi tatlı bayan?” diye sordu.

Poppet düşünürken yüzünü buruşturdu.

“Bilmiyorum,” dedi. “Birbirlerine çok benziyorlar.”

Celia ikizleri bir girintiye çekip yüz yüze konuşmak için küçük kızın önünde eğilirken, “Poppet, hayatım,” dedi. “Bu yerin altındaki kadın nerede? Demek istediğim, onu nerede gördün?”

“Yıldızlarda,” dedi Poppet. Yukarıyı işaret ederken, parmak uçlarında yükselmişti.

Celia yıldızlarla dolu göğe baktı ve dikkatini yeniden Poppet’a çevirmeden önce aynı bir bulutun arkasında kaybolmasını izledi.

“Yıldızlarda sık sık bir şeyler görüyor musun?” diye sordu.

“Bazen,” dedi Poppet. “Widget insanlarda bir şeyler görüyor.”

“İnsanlarda bir şeyler mi görüyorsun?” diye sordu Celia.

Widget dolu ağzıyla, “Bazen…” diye homurdandı.

Celia, “Ne tür şeyler?” diye sordu.

Widget omuz silkti.

“Gittikleri yerler,” dedi. “Yaptıkları şeyler.”

Ağzına bir avuç yapış yapış patlamış mısır daha tıktı.

“İlginç,” dedi Celia. İkizler ona daha önce de pek çok tuhaf şey söylemişlerdi ama bu seferki çocuksu fantezilerden daha fazlası gibi görünüyordu. “Bende bir şey görebiliyor musun?” diye sordu Widget’a.

Widget patlamış mısırını çiğnerken ona gözlerini kısarak baktı.

“Pudra ve eski kıyafet gibi kokan odalar,” dedi. “Sürekli ağlayan bir kadın. Etrafında dolaşıp duran fırfırlı gömlekli hayalet gibi bir adam ve…”

Widget aniden kaşlarını çatarak sustu.

“Sen gitmesini sağladın,” dedi. “Artık hiçbir şey yok. Bunu nasıl yaptın?”

“Bazı şeyleri görmen uygun değil,” dedi Celia.

Widget etkileyici bir surat asma için üst dudağını dışarı uzattı ama surat asışı ağzına bir avuç dolusu patlamış mısır doldurmasıyla son buldu.

Celia bakışlarını ikizlerden tekrar avluya, kamp ateşinden gelen ışığın, müşterilerin dans eden gölgelerini çizgili kumaşın üstüne düşürerek çadırların kenarları boyunca parladığı yere çevirdi.

Kamp ateşi hiç sönmüyor, alevler hiç değişmiyordu.

Sirk bir yerden bir yere giderken bile sönmüyor, bir mekândan diğerine el değmeden hareket taşınıyordu. Her tren yolculuğunda, demir kazanında güvenle korunarak tütüyordu.

Açılış gecesindeki törensel tutuşturulmadan bu yana, sürekli olarak yanıyordu.

Ve Celia ateşin tutuşmasıyla aynı anda, sirkin ve içindekilerin tamamını etkileyen bir şeyin harekete geçirildiğinden hâlâ emindi.

Buna yeni doğmuş ikizler de dâhildi.

Widget eski bir günün sonunda gece yarısından hemen önce doğmuştu. Poppet ise dakikalar sonra, henüz başlamış yeni günde gelmişti.

Celia dikkatini ceketinin manşetiyle oynamakta olan küçük kıza çevirerek

“Poppet,” dedi. “Eğer yıldızlarda önemli olabileceğini düşündüğün bir şeyler görüyorsan, bana onlardan bahsetmeni istiyorum. Anlıyor musun?”

Poppet ağır başlı bir tavırla başını sallayınca, kızıl saç bulutları dalgalar halinde zıpladı. Celia’ya bir soru sormak için eğilirken, bakışlarında ürkütücü bir ciddiyet vardı.

“Karemelli elma alabilir miyim?” diye sordu.

Widget boş torbasını uzatarak, “Mısırım bitti,” diye söylendi.

Celia torbayı ondan aldı ve ikizlerin bakışları altında, gittikçe ufalan karelere katladı ta ki tamamen yok olana dek. İkizler alkışlarken, Widget’ın elleri -o farkında olmasa da- artık karamel içinde değildi.

Widget patlamış mısır torbasının nereye gittiğini çözmeye çalışırken ve Poppet gökyüzüne düşünceli bakışlar atarken, Celia bir an ikizleri düşündü.

Bu iyi bir fikir değildi. İyi bir fikir olmadığını biliyordu ama bu şartlar altında ve bariz yetenekleri göz önüne alınınca onları yakınında tutmak ve daha dikkatli izlemek daha iyi olacaktı.

“İkiniz böyle şeylerin nasıl yapıldığını öğrenmek ister misiniz?” diye sordu.

Widget derhal ve şapkasının gözlerinin üstüne düşmesine neden olacak bir hevesle, başını salladı. Poppet tereddütlüydü ama sonra o da başını eğdi.

“O zaman birazcık daha büyüdüğünüz zaman size ders vereceğim ama bunun bizim sırrımız olması gerekiyor,” dedi Celia. “Siz ikiniz, sır tutabilir misiniz?”

İkizler aynı anda başlarını salladılar. Widget’ın, şapkasını bir kez daha düzeltmesi gerekti.

Onları yeniden avluya çıkarırken, Celia’yı mutlulukla takip ettiler.

Dilekler & Arzular

Paris, Mayıs 1891

Boncuklu perde yağmura benzeyen bir sesle aralandığında, falcının bölmesine giren Marco'ydu ve Isobel peçesini yüzünden kaldırınca, inanılmaz incelikteki siyah ipek, bir sis gibi başının arkasına aktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Bana bundan neden bahsetmedin?" Marco, Isobel'in sorusunu duymazdan gelerek açık defteri ona uzattı ve Isobel titreşen ışıkta çıplak siyah ağacı ayırt etti. Bu kitaplarının çoğuna kaydedilmiş ağaçlardan değildi; damla damla dökülen beyaz mumla kaplıydı. Ana çizimin etrafında çarpık dalların, pek çok farklı açıdan yakalanmış detaylı eskizleri vardı.

Isobel, "Bu Dilek Ağacı," dedi. "Yeni."

"Yeni olduğunu biliyorum," dedi Marco. "Neden bana bahsetmedin?"

"Sana yazmaya vaktim olmadı," dedi Isobel. "Ve senin yaptığın bir şey olup olmadığından emin değildim. Senin yapmış olabileceğin bir şey gibi geldi. Dileklerin ekleniş biçimi, mumların daha önce yakılmış mumlarla tutuşturulması ve dallara eklenmesi çok hoş. Eski dileklerle tutuşturulan yeni dilekler."

"Bu onun," demekle yetindi Marco defteri geri çekerken.

Isobel, "Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu.

Marco eskize bakarak duraksadı. Dilek ağacının güzelliğini aceleyle karalanmış çizimlerle tam olarak yakalamadığı için sıkkındı.

"Hissedebiliyorum," dedi. "Bir fırtınanın yaklaştığını, etrafındaki havadaki değişimden anlamak gibi bir şey. Çadırdan içeri adım attığım anda hissedebildim ve his ağacın kendisine yaklaşınca daha da güçlendi. Böyle bir hisse aşina olmayan biri için algılanabilir olacağından emin değilim."

Isobel, "Onun da senin yaptıklarını aynı şekilde hissedebildiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Marco, doğru gibi görünse de, bunu daha önce düşünmemişti. Bu düşünceyi tuhaf bir şekilde hoşnut edici buldu.

Isobel'e, "Bilmiyorum," demekle yetindi.

Isobel yüzünün üstüne kayan duvağı yeniden başının arkasına itti.

"Şey," dedi. "Şimdi artık bildiğine göre istediğini yapabilirsin."

"Bu iş öyle yürümüyor," dedi Marco. "Onun yaptığı hiçbir şeyi kendi amaçlarım için kullanamam. Tarafların ayrı kalması gerekiyor. Satranç oynuyor olsaydık, onun taşlarını tahtadan öylece kaldıramazdım. Tek seçeneğim, o taşlarını hareket ettirince misilleme yapmak."

"Ama o zaman oyunun bir sonu olamaz," dedi Isobel. "Bir sirki nasıl mat edebilirsiniz? Hiç mantıklı gelmiyor."

Marco gerektiği gibi söze dökemese, nihayet anlamaya başladığı bir şeyi izah etmeye çalışarak, "Satranç gibi değil," dedi. Isobel'in birkaç kartın açık halde durduğu masasına baktı; bir tanesi özellikle dikkatini çekmişti.

Terazisi ve kılıcıyla, ayaklarının altında *La Justice*[6] yazılı kadını işaret etti. "Böyle," dedi. "Bu bir terazi; bir kefesi benim, diğeri onun."

Masada, kartların arasında, kararsızca sallanan, her iki kefesi mum ışığında parlayan pırlantalarla dolu gümüş bir terazi belirdi.

Isobel, “Yani amaç teraziyi senin lehine eğmek, öyle mi?” diye sordu.

Marco defterinin sayfalarını çevirirken, başını salladı. Sayfaları çevirmeyi ağacın olduğu sayfaya dönene dek sürdürdü.

“Ama ikiniz de kendi kefenize bir şeyler eklemeyi sürdürür ve iki taraftaki ağırlığı sırayla arttırırsanız...” Isobel usul usul sallanan teraziye bakarak, “Kırılmaz mı?” diye sordu.

“Bunun doğru bir karşılaştırma olduğunu sanmıyorum,” dedi Marco ve terazi gözden kayboldu.

Isobel boşluğa çatık kaşlarla baktı.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Marco. Kafasını kaldırıp ona bakarak “Gitmek mi istiyorsun?” diye sordu. Soruya ne cevap istediğinden kendisi de emin değildi.

“Hayır,” dedi Isobel. “Ben... gitmek istemiyorum. Burayı seviyorum. Gerçekten. Ama aynı zamanda anlamak da istiyorum. Belki daha iyi anlarsam, faydam da daha çok olabilir.”

“Zaten yardımcı oluyorsun,” dedi Marco. “Belki de sahip olduğum tek avantaj benim kim olduğumu bilmemesi. Onun tepki vereceği tek şey sirk ve benim onu izlemem gerek.”

“Ama hiç tepki görmedim,” diye itiraz etti Isobel. “Kendine saklıyor. Tanıdığım herkesten daha çok kitap okuyor. Murray ikizleri ona tapıyorlar. Bana karşı sadece nazik oldu. Gösteri yaptığı zamanların ötesinde sıra dışı tek bir şey yaptığını görmedim. Bütün bu hamleleri yaptığını söylüyorsun ama ben onu hiçbir şey yaparken görmedim. Ağacın Ethan Barris’in işi olmadığını nereden biliyorsun?”

“Bay Barris etkileyici mekanizmalar yaratıyor ama bu onun işi değil. Gerçi atlıkarıncayı da o süsledi. Bundan eminim. Bay Barris’in yeteneğindeki bir mühendisin bile boyalı, tahtadan yapılma bir ejderhaya nefes aldırabileceğinden şüpheliyim. O ağaç toprağa kök salmış ve yaprakları olmasa da, yaşayan bir ağaç.”

Marco dikkatini çizime çevirdi ve parmak uçlarını ağacın çizgilerinde dolaştırdı.

Isobel usulca, “Dilek mi tuttun?” diye sordu.

Marco defterini soruya cevap vermeden kapattı.

Cebinden bir saat çıkarırken, “Hâlâ on beş dakikada bir mi gösteriye çıkıyor?”

“Evet ama… Oturup gösterisini izlemeyeceksin, herhalde?” diye sordu Isobel. “Çadırında yirmi kişilik yer ancak var. Seni fark edecektir. Burada olmanın tuhaf olduğunu düşünmez mi?”

“Beni tanımayacak bile,” dedi Marco. Saat elinden kayboldu. “Yeni bir çadır olduğunda bana haber verirsen çok makbule geçer.”

Döndü ve mumların alevlerinin havanın hareketiyle titremesine yetecek bir hızla hareket ederek, uzaklaştı.

O çıkarken Isobel, “Seni özlüyorum,” dedi ama hisleri Marco’nun arkasından kapanan boncuklu perdenin çıkardığı hışırtının altında ezildi.

Peçesinin siyah pusunu tekrar yüzüne indirdi.

*

Isobel sabahın erken saatlerinde son danışanı da çıkınca, Marsilya destesini cebinden çıkardı. Sirk okumaları için özel üretim siyah, beyaz ve gri tonlarında ayrı bir destesi olmasına rağmen, bu desteyi her zaman yanında taşıyordu.

Marsilya destesinden tek bir kart çekti. Daha çevirmeden hangisi olduğunu anlamıştı. Ön tarafta göze çarpan melek zaten şüphe duyduğu şeyin doğrulanmasıydı, o kadar.

Kartı desteye katmadı.

Atmosfer

Londra, Eylül 1891

Sirk Londra'ya varmış, tren gece yarısını biraz geçe, hiç dikkat çekmeden usulca süzülmüştü. Tren vagonları durdu, kapılar ve koridorlar iki yana kayıp sessizlik içinde, penceresiz odalar oluşturdular. Etraflarında çadır bezleri açıldı, çözülen halatlar gerilirken, platformlar özenle çekilmiş perdelerin arasında tek parçaya dönüştüler.

(Sirk çalışanları, her ne kadar dönüşümün bazı yönleri net biçimde otomatikleştirilmiş olsa da, onlar sandıklarını boşaltırken bu işi halleden bir ekip olduğunu sanıyorlardı. İlk başlarda öyleydi ama artık bir ekip, sahne parçalarını olmaları gerektiği yerlere taşıyan görünmez sahne görevlileri yoktu. Artık onlara gerek kalmamıştı.)

Sirk bir sonraki akşam halka açılana dek, çadırlar sessizce karanlıkta beklediler.

Göstericilerin çoğu geceyi şehirde eski dostlarını ve gözde barları ziyaret ederek geçirseler de, Celia Bowen tek başına sahne gerisindeki dairesinde oturuyordu.

Odaları, sirk çadırlarının arkasına gizlenen diğerleriyle karşılaştırıldığında mütevazıydı ama kitaplar ve iyice yıpranmış mobilyalarla doluydu. Mümkün olan her yüzeyde, birbiriyle alakasız mumlar yanıyor, zengin renklerdeki duvar halılarından oluşan ve yerlere kadar inen perdelerin arasında

asılı kafeslerinde uyuyan güvercinleri aydınlatıyorlardı. Burası rahat, konforlu ve sakin bir sığınaktı.

Kapının vurulması sürpriz oldu.

Tsukiko, Celia'nın elindeki kitaba bakarak, "Bütün akşamı böyle geçirmek niyetinde misin?" diye sordu.

"Bir alternatif önermeye geldin sanırım?" dedi Celia. Kontorsiyonist'in sırf ziyaret olsun diye uğraması sık rastlanan bir durum değildi.

"Bir programım var ve sen de bana katılabilirsin diye düşündüm," dedi Tsukiko. "Tek başına çok fazla zaman geçiriyorsun."

Celia, itiraz etmeye yeltendi ama Tsukiko ısrarcıydı. Celia'nın renkli ve en şık kıyafetlerinden birini, açık altın rengiyle süslü koyu mavi kadife tuvaletini çıkarmıştı bile.

Celia, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu ama Tsukiko cevap vermeyi reddetti. Gidecekleri yerin tiyatro ya da bale olması için fazla geç bir saatti.

La Maison Lefèvre'e ulaşınca, Celia güldü.

"Bana söyleyebilirdin," dedi Tsukiko'ya.

"O zaman sürprizi kalmazdı," dedi Tsukiko.

Celia daha önce *la Maison Lefèvre'de* tek bir etkinliğe katılmıştı ve o da Gece Yarısı Yemeği'nden çok, sirk öncesi verilen bir açılış davetiydi. Ancak seçmesiyle sirkin açılışı arasında evi sadece birkaç kez ziyaret etmiş olmasına rağmen, misafirlerin her biriyle önceden tanışmış olduğunu gördü.

Tsukiko'yla gelmesi, diğerleri için de sürpriz olmuştu ama Chandresh tarafından sevecenlikle karşılandı ve kendini, beklenmedik varlığı için özür dileme fırsatı bulamadan, elinde bir kadeh şampanyayla salonda buldu.

Chandresh, herkesle tanıştığından emin olmak için Celia'yı salonda küçük bir tura çıkarmadan önce Marco'ya, "Akşam yemeği için bir servis daha ayarlasınlar," dedi. Celia, Marco'nun onun hatırlamıyor gibi görünmesini tuhaf bulmuştu.

Bayan Padva her zamanki gibi zarifti; sonbahar yapraklarının zarif bakır rengini taşıyan tuvaleti mum ışığında

parlıyordu. Burgess kardeşler ve Bay Barris, hepsinin -planlanmamış bir detayla- mavinin farklı tonlarında giyinmiş olmalarıyla alay ediyor gibiydiler ve Celia'nın tuvaleti de rengin moda olmasının bir kanıtı olarak kayda geçti.

Geceye katılıp katılmayacağı belli olmayan başka bir davetlinin bahsi geçti ama Celia ismi çıkaramamıştı.

Celia birbirlerini bu kadar uzun zamandır tanıyan bu insan topluluğunun arasında kendini biraz tuhaf hissetmişti. Ancak Tsukiko onu sohbete dâhil etmeye özen gösteriyor ve Bay Barris de ağzından çıkan her kelimeye öylesine büyük bir ilgi gösteriyordu ki, Lainie ona bu konuda takılmakta gecikmedi.

Celia, sayısız kez bir araya geldikleri ve bir düzine kadar mektup alış verişinde bulundukları için onu gayet iyi tanıyor olsa da, Bay Barris sıradan bir tanışıklık içindelermiş gibi davranmak konusunda etkileyici bir performans sergiliyordu.

Celia kimsenin kulak misafiri olmayacağından emin olunca, Bay Barris'e, "Oyuncu olmalıymışsınız," diye fısıldadı.

Bay Barris samimi bir üzüntüyle, "Biliyorum," diye cevapladı. "Gerçek mesleğimi ıskalamış olmam çok yazık."

Celia daha önce Burgess kardeşlerin ikisiyle de uzun uzun konuşmamıştı. Lainie, Tara'dan daha konuşkandı ve Celia ikisinin sirke katkıları hakkında daha fazla detay alma fırsatını buldu. Bayan Padva'nın kostümleri ve Bay Barris'in mühendislikteki ustalığı barizdi ancak Burgess kardeşlerin izi, sirkin hemen her yönüne sızmış olmasına rağmen, daha incelikliydi.

Kokular, müzik, ışığın kalitesi. Girişteki kadife perdelerin ağırlığı bile. Her öğenin hiç çaba harcanmamış gibi görünmesini sağlamışlardı.

Lainie, "Bütün duyuları yakalamayı seviyoruz," dedi.

"Bazılarını diğerlerinden daha çok," diye ekledi Tara.

Kardeşi, "Doğru," diye kabul etti. "Koku, aslında en çok çağrışım yaratan olabilecekken, genelde hafife alınır."

Chandresh sohbetlerine katılırken, boş şampanya kadehini taze doldurulmuş bir yenisiyle değiş tokuş ettiği Celia'ya,

“Atmosfer konusunda muhteşemler,” dedi. “İkisi de kesinlikle muhteşemler.”

Lainie, “İşin sırrı hiçbirinin bir amaca hitap etmediği görüntüsünü vermek.” dedi. “Yapay olanı doğal hissettirmek.”

Tara, “Bütün öğeleri birbirine bağlamak,” diye bitirdi.

Celia’ya mevcut toplulukta benzer bir hizmet sağlıyorlarmış gibi gelmişti. İkisinin etrafa yayılan kahkahaları olmasa, bu toplantıların sirkin faaliyete geçmesinin üstünden bu kadar zaman geçmişken hâlâ sürüyor olacağından şüpheliydi. Sohbetin akması için kusursuz sorular yöneltiyor, her tür sessizliği savuşturuyorlardı.

Ve Bay Barris, ciddi ve dikkatli haliyle, grup dinamiğini dengede tutarak ideal bir kontrast oluşturuyordu.

Celia’nın gözüne holdeki hareketlilik takıldı. Başka biri yansımanın hakkını birkaç mum ya da aynaya verebilirdi ama Celia nedenini derhal anlamıştı.

Kimse fark etmeden hole çıktı ve salonun karşısında kalan gölgeli kütüphanede gözden kayboldu. İçerideki tek ışık, duvarlardan birini boydan boya kaplayan, gün batımıyla parlarken sıcak renklerini en yakındaki raflara yansıtan ve odanın kalan kısmının gölgede kalmasına neden olan renkli cam yüzeyden geliyordu.

Celia karanlığa doğru fısıldadı: “Sen peşime takılmadan keyfini çıkarabileceğim tek bir akşamım olmayacak mı?”

Gün batımı ışığı, biçimsiz kırmızı bir sütunla yüzünün bir kısmına ve gömleğinin ön tarafına vuran babası, “Bu tür sosyal davetlerin vaktini geçirmen için uygun uğraşlar olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Her saniyemi nasıl geçireceğimi dikte etmen gerekmiyor, baba.”

Hector, “Odağını kaybediyorsun,” diye cevapladı.

“Odağımı kaybedemem,” dedi Celia. “Yeni çadırlar ve süslemeler sayesinde, sirkin önemli bir kısmını aktif olarak kontrol ediyorum. Ve farkında değilsen, sirk şu anda kapalı. Ve bu insanları ne kadar iyi tanırsam şu ana kadar yaptıklarını o

kadar iyi manipüle edebilirim. Ne de olsa sirki onlar yarattılar."

"Sanırım bu geçerlilik payı olan bir nokta," dedi Hector. Ayırt etmek için fazla karanlık olsa da, Celia, babasının, itirafına rağmen suratını astığından şüphelendi.

"Beni rahat bırak baba," İç geçirdi.

"Bayan Bowen?" Arkasından gelen sese döndü ve Chandresh'in asistanını kapı eşiğinde onu izlerken bulunca şaşırdı. "Yemek başlamak üzere. Yemek salonunda diğer misafirlerimize katılma inceliğini gösterirseniz..."

"Özür dilerim," dedi Celia. Gözleri karanlıkta hızla bir o tarafa bir bu tarafa gidip geldi ama babası kaybolmuştu. "Kütüphanenin büyüklüğü dikkatimi çekti. Yokluğumun fark edileceğini düşünmedim."

"Fark edeceklerinden eminim," dedi Marco. "Gerçi kütüphane benim dikkatimi de defalarca dağıtmıştır."

Bu açıklamaya eşlik eden etkileyici gülümseme, genç adamın yüzünde farklı derecelerde mesafeli bir dikkat ve zaman zaman gerginlikten başka bir şey görmemiş olan Celia'yı savunmasız yakalamıştı.

Doğru düzgün bir aydınlatma olmadan sözüm ona kitapları incelerken kendi kendileriyle konuşan akşam yemeği davetlilerinin *la Maison Lefèvre*'de sıra dışı sayılmadığını umarak, "Beni çağırmaya geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

Koridorda ilerlerlerken, Marco, "Büyük olasılıkla bir anda toza dönmüş olmanızdan şüphelenmişlerdir," dedi. "Ben öyle olmayabileceğini düşündüm."

Celia'ya yemek odasına doğru eşlik ederken, geçmesi için kapıyı açık tuttu.

Celia, Chandresh ile Tsukiko'nun arasına yerleştirilmişti.

"Böylesi, akşamı tek başına geçirmekten daha iyi, öyle değil mi?" Tsusiko, Celia'nın doğru olduğunu itiraf etmesiyle gülümsedi.

Vakit ilerlerken, dikkatinin yiyeceklerin şaşırtıcı kalitesine takılmadığı zamanlarda, Celia misafirlerin arasındaki ilişkileri deşifre etmeyi kendine oyun edindi. İletişim kurma biçimlerini

okudu, kahkaha ve sohbetin altına gizlenen duyguları sezinledi ve bakışların biraz fazla oyalandığı yerleri yakaladı.

Chandresh'in yakışıklı asistanına bakışları, her kadehle biraz daha belirginleşiyordu ve Celia, odanın bir köşesinde sessiz varlığını sürdürmesine rağmen, Bay Alisdair'in de bunun farkında olduğundan şüphelenmişti.

Burgess kardeşlerden hangisinin Bay Barris'in gözdesi olduğunu anlaması üçüncü servisi bulmuştu; ancak tarçınla tatlandırılmış bütün güvercinden oluşan ustalıkla süslenmiş tabaklar masaya ulaştığında, Lainie'nin kendisinin durumun farkında olup olmadığını çıkaramasa da, artık emin olmuştu.

Sadece bir teyzeden çok anaerkil bir lider gibi hissettirse de, bütün grup Bayan Padva'ya Tante diye hitap ediyordu. Celia ona Madam diye hitap edince, herkes şaşkın bakışlarını ona çevirdi.

Bayan Padva gözlerinde bir ışıltıyla, "Bir sirk kızı için ne kadar terbiyeli," dedi. "Seni yakın çevremizde tutmak niyetindeysek, şu korse bağcıklarını biraz gevşetmemiz gerekecek."

Celia'nın yumuşak bir sesle, "Korse bağcıklarının çözülmesinin yemekten sonraya kalacağını sanıyordum," demesi bir kahkaha korosuyla karşılandı.

Chandresh, "Bayan Bowen'ı korsesinin durumu ne olursa olsun yakın çevremizde tutmalıyız," dedi. Marco'ya el sallayarak "Bunu not et," diye ekledi.

Marco, "Bayan Bowen'ın korsesi gerektiği şekilde not edildi, efendim," deyince, masanın üstünü yeni bir kahkaha bulutu kapladı.

Marco kafasını çevirmeden önce Celia'nın bakışına biraz öncesinden izler taşıyan ve babasının gölgeler arasında kaybolmasına eş bir hızla silinen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bir sonraki yemek servis edilirken, Celia kuş tüyü hafifliğinde bir hamur işi ve narin bir şarap sosuna gizlenmiş etin gerçekten kuzu mu yoksa daha egzotik bir et mi olduğunu

ayırt etme çabası arasında, dinlemeye ve gözlem yapmaya geri döndü.

Tara'nın davranışlarında, Celia'nın can sıkıcı bulduğu bir şeyler vardı. Yüz ifadesinde bir belirip bir kaybolan, neredeyse uğursuz bir şey. Bir an sohbete aktif olarak katılırken ve kahkahası kız kardeşininkiyle bir çınlarken, hemen sonra mesafeli bir havaya bürünüyor, bakışları damlayan muma dalıp gidiyordu.

Celia, Tara'nın ona annesini anımsattığını ancak yankılı kahkahası, bir an için, neredeyse bir hıçkırığı çağrıştırınca fark etti.

Tatlı servisi sohbeti tamamen sonlandırmıştı. Tabakların her birinde şişirilmiş şekerden, içlerindeki kremaya ulaşmak için kırılması icap eden küreler duruyordu.

Şeker kırılma seslerinin neden olduğu karmaşanın ardından, misafirlerin, birebir eş görünseler de, kürelerinin her birinin tamamen benzersiz bir lezzetle sunulduğunu anlamaları fazla sürmedi.

Bol bol kaşık paylaşımı yaşandı. Bir kısmı, şeftalili zencefil ya da körili hindistan cevizi gibi kolayca tahmin edilse de, diğerleri leziz gizemler olarak kaldılar.

Celia'nınki açıkça baldı ama tatlılığın altında hiç kimsenin ne olduğunu çıkaramadığı bir baharat harmanıyla tatlandırılmıştı.

Yemekten sonra sohbet, misafirlerin çoğunun fazlasıyla geç olduğunu iddia ettikleri bir saate kadar, salonda kahve ve likör eşliğinde sürdü. Ancak Tsukiko sirk kızları için saatin nispeten erken olduğuna işaret etti.

Vedalaşma başladığında, Celia tıpkı diğerleri gibi kucaklandı ve sirkin Londra'da kaldığı süre içinde çayda buluşmak üzere sayısız davet aldı.

Çıkarlarken Tsukiko'ya, "Teşekkürler," dedi. "Beklediğimden daha fazla zevk aldım."

Tsukiko, "En ince zevkler her zaman beklenmedik olanlardır," diye cevapladı.

*

Marco misafirlerin gidişini pencereden izlerken, gecenin içinde kaybolmasından hemen önce, Celia'nın son bir görüntüsünü yakaladı.

Salon ve yemek odasında bir tur attıktan sonra, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için aşağı mutfağa indi. Personelin geri kalanı çoktan çıkmıştı. Marco, Chandresh'e bakmak için birkaç basamak tırmanmadan önce, kalan ışıkları söndürdü.

Marco beşinci katın tamamını kaplayan daireye ulaşınca, Chandresh, "Bu akşamki çok parlak bir yemek oldu, sence de öyle değil mi?" dedi. Odaların her biri gösterişli mobilyalara kesik gölgeleri vuran Fas işi fenerlerle aydınlatılmıştı.

"Kesinlikle, efendim," dedi Marco.

"Yarın için programda hiçbir şey yok. Ya da bugünün geç saatleri için, saat kaçsa artık."

"Öğleden sonra, önümüzdeki sezonun bale programıyla ilgili toplantı var."

"Ah, unutmuşum," dedi Chandresh. "İptal et, olur mu?"

"Elbette, efendim." Marco cebinden bir defter çıkarıp talebi not etti.

"Ah, Ethan'ın satın aldığı şu konyak neyse, ondan bir düzine kasa sipariş et. Müthiş bir şey."

Marco notlarına eklerken, kafasını salladı.

Chandresh, "Gitmiyorsun ya?" diye sordu.

"Hayır, efendim," dedi Marco. "Eve gitmek için çok geç olduğunu düşündüm."

Chandresh kelime kulağına yabancı gelmiş gibi tekrarladı. "*Ev.* Burası da elinde tutmakta ısrar ettiğin o daire kadar evin sayılır. Hatta daha bile fazla."

"Bunu aklımda tutmaya gayret ederim, efendim," dedi Marco.

“Miss Bowen hoş bir bayan, sence de öyle değil mi?” Chandresh soruya alacağı tepkiyi tartmak için dönerek, pat diye sormuştu.

Şaşıran Marco standart kayıtsız onaylama haline benzediğini umduğu bir şeyler geveledi.

Chandresh manidar bir ses tonuyla ve cümlesini hoşnut bir sırıtışla vurgulayarak, “Onu daha iyi tanımak için, sirkin şehirde olduğu zamanlarda, yemeğe davet etmeliyiz,” dedi.

Marco ifadesinin duygusuzluğunu korumaya çalışarak, “Evet, efendim,” dedi. “Bu akşamlık bu kadarı yeterli mi?”

Chandresh onu gönderirken gülüyordu.

Marco kendi dairesinin üç katı büyüklüğünde bir yer kaplayan odasına çekilmeden önce, sessizce kütüphaneye döndü.

Bir süre, saatler önce Celia’yı bulduğu noktada durup tanıdık kitap raflarını ve boyalı camla kaplı duvarı inceledi.

Celia’nın orada ne yapıyor olabileceğine dair hiçbir tahmini yoktu.

Ve gölgelerin arasından onu izleyen gözlerin farkında değildi.

Hayalperestler
1891-1892

Herr Friedrick Thiessen kartı, faturaları ve iş yazışmalarının arasındaki sade bir zarfın içinde, postayla aldı. Zarfın içinde ne bir mektup ne de bir not vardı; sadece bir tarafı siyah, bir tarafı beyaz bir kart. *Le Cirque de Rèves* ön tarafa gümüş rengi bir mürekkeple basılmıştı. Arka tarafta beyaz yüzeyde siyah mürekkep ve el yazısıyla,

Yirmi dokuz Eylül
Dresden, Saksonya'nın hemen dışı

yazılıydı.

Herr Thiessen coşkusunu güçlükle bastırdı. Müşterileriyle gerekli ayarlamaları yaptı, elindeki saatleri rekor hızla tamamladı ve Dresden'de kısa süreliğine bir daire kiraladı.

Dresden'e Eylül'ün yirmi sekizinde vardı ve günü şehrin etrafında dolaşarak ve sirkin nereye kurulabileceğini merak ederek geçirdi. Sirkin yaklaşan varışına dair, havadaki -Herr Thiessen'in başkalarının da hissettiğinden emin olamadığı- hafif elektrik dışında hiçbir işaret yoktu. Önceden haber verildiği için, kendisini onurlandırılmış hissediyordu.

Yirmi dokuzunda, önünde uzanan gecenin beklentisiyle, evde kalıp uyudu. Öğleden sonra yiyecek bir şeyler bulmak için dairesinden çıktığında, sokaklar haberle kaynıyordu: Bir gecede, şehrin hemen batısında, tuhaf bir sirk peyda olmuştu. Bar'a vardığında insanlar, çizgili çadırlı devasa bir şey olduğundan bahsediyorlardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Herr Thiessen bu konuda sessiz kaldı ve etrafındaki heyecan ve merakın tadını çıkardı.

Gün batımından kısa bir süre önce, batıya doğru yola çıktı ve daha şimdiden önünde toplanmış büyük bir kalabalık olduğu için, sirki kolaylıkla buldu. Kalabalıkla birlikte beklerken, sirkin nasıl bu kadar çabuk kurulabildiğini merak ediyordu. Bir önceki gün, şehrin etrafını dolaşırken, sirkin, şu anda, her zaman oradaymış gibi üzerinde oturduğu arazinin boş olduğundan adı gibi emindi. Sirk öylece ortaya çıkıvermişti. Birinin, *sihir gibi*, yorumunu yaptığını duydu ve Herr Thiessen'in ona katılmaktan başka seçeneği yoktu.

Nihayet kapılar açılınca, Herr Thiessen kendini uzatmalı bir ayrılık sonrasında evine döner gibi hissetti.

Hemen her geceyi orada geçirdi ve gündüzleri kiralık dairesinde ya da bir kadeh şarap ve gazete eşliğinde barda oturup sirki yazdı. Unutmamak ve aynı zamanda sirke dair tutunabileceği bir şeyi kağıda dökmüş olmak için, tecrübelerini kayda geçirdiği sayfalar dolusu gözlem.

Arada sırada onunla birlikte barda vakit öldürenlerle sirk hakkında sohbet ediyordu. İçlerinde şehir gazetesinin editörlüğünü yapan bir adam vardı ve bir miktar ikna çabası ve sayısız kadeh şaraptan sonra, Friedrick'i günlüğünü ona göstermesini sağlamayı başardı. Bir ya da iki tek burbonun ardından Friedrick'i günlüğünden alıntıları gazetede yayınlamaya ikna etmişti.

Sirk Dresden'den Ekim sonunda ayrıldı ama gazete editörü sözüne sadık kaldı.

Makale hoş karşılanmıştı, ardından bir tane, bir tane daha geldi.

Herr Thiessen yazmayı sürdürüyordu ve bunu izleyen aylarda makalelerinin bir kısmı diğer Alman gazetelerinde de yayınlandı. Zaman içinde tercüme edilip İsveç, Danimarka ve Fransa'da da yayınlandılar. Makalelerden biri, bir Londra gazetesinde yer buldu ve *Sirk'te Geceler* başlığıyla basıldı.

İşte Herr Friedrick'i sirkin en ateşli takipçilerinin gayri resmî lideri ve öncüsü haline getiren bu makaleler oldu.

Bazıları *le Cirque de Rêves* ile onun yazımı aracılığıyla tanışmıştı. Diğerleri yazdıklarını okurken onunla aralarında hızlı bir bağ, bu sirki kendileri gibi, harikulâde ve taklit edilemez bir şey olarak tecrübe etmiş bu adama bağlılık hissetmişlerdi.

Kimi peşine düştü ve bunu izleyen toplantılar ve akşam yemekleri, bir tür kulübün, sirk severlerden oluşan bir topluluğun habercisi oldu.

Rêveurs[7] adı bir espri olarak başladı ama gayet uygun olduğu için yapışıp kaldı.

Herr Thiessen, etrafının Avrupa'nın dört bir yanından, hatta zaman zaman daha uzaklardan gelen ve hiç durmadan sirkten bahseden bu kafadar ruhlarla çevrili olmasından müthiş bir keyif alıyordu. Diğer rêueurlerin hikâyelerini de yazılarına katmaya başladı. Onlar için en sevdikleri olay ya da gösterileri tasvir eden minik hatıra saatleri yaptı. (Bunlardan biri, kurdelelerin ucunda uçan minik akrobatlara dair harika bir parçaydı ve sirkteki saatlerinin büyük kısmını o devasa çadırda, yukarı bakarak geçiren genç bir kadın için yapılmıştı.)

Hatta, zaman zaman istemeden, *rêveurler* arasında bir moda akımının başlamasına neden oluyordu. Münih'te bir yemekte - yemeklerin çoğu evine yakın yerlerde yapılıyordu, gerçi Londra, Paris ve daha pek çok şehirde de düzenlendikleri oluyordu- sirke giderken ortama iyice karışmak ve sirkin bir parçası gibi hissetmek için siyah bir palto giydiğinden bahsetti. Ancak yürekten bir izleyici, bir gözlemci olduğunun hatırlatması olarak, kendini sirkten ayırmak için, paltosunun üstüne parlak kırmızı bir eşarp takıyordu.

Böyle seçkin çevrelerde haberler hızlı yayılırdı; bu yüzden *le Cirque de Rèves*'e siyah ya da beyaz ya da griye bürünmüş halde, tek bir kırmızı darbeyle, bir eşarp ya da şapkayla ya da hava ılıksa yakaya veya kulak arkasına tutturulmuş kırmızı bir gülle katılma geleneği doğdu. Ayrıca, bilenlere özgü bu küçük işaret, diğer rêveur'leri ayırt etmede bir hayli faydalı oluyordu.

Sirki bir yerden başka bir yere takip etme imkânı olanlar vardı; hatta olmayanların bir kısmı da yaratıcı çözümlerle bunu başarıyorlardı. Halka ilan edilen belirlenmiş bir program yoktu. Sirk zaman zaman uzun bir molayla birkaç haftada bir yer değiştirirdi ve çadırlar bir şehir ya da ülkedeki bir arazide kurulana kadar hiç kimse tam olarak nerede boy göstereceğini bilmezdi.

Ancak sirke ve usullerine aşina doğru kişilerle nazik ahbaplıklar kurmuş ve yakın zamanda kurulacağı yerle ilgili bilgi verilen az sayıda insan, seçkin *rèveur*ler vardı ve onlar da başka ülke ve şehirlerdeki diğerlerini bilgilendiriyorlardı.

En yaygın metot incelikli bir metottu ve elden ya da postayla yürüyordu.

Kartlar gönderiyorlardı. Kart postallara benzeyen ve çeşitlilik sergileyen, ancak her zaman bir yüzü siyah, bir yüzü beyaz olan dikdörtgen kartlar. Kimi gerçek kartpostallardı, diğerleri ise kendi kartlarını kendileri yapmayı tercih ediyorlardı. Kartlarda sadece,

sirk geliyor...

ifadesi yer alıyor ve bir yer bildiriliyordu. Her zaman olmasa da bazen, bir de tarih oluyordu. Sirk, kesin detaylardan çok, yakın tahminlerle işliyordu. Ancak duyuru ve yer, genelde yeterli oluyordu.

Pek çok *rêveur*'ün yerleşik bir adresi vardı ve aşırı uzaklara yolculuk etmemeyi tercih ediyorlardı. Kanada'yı evi olarak benimsemiş *rêveur*ler Rusya'ya gitmek konusunda tereddüt edebilirken, Boston ya da Chicago'ya uzun süren ziyaretlerde

bulunabiliyorlardı. Diğer yandan Fas'takiler Avrupa'daki pek çok varış noktasına seyahat edebilirken, belki de Çin ya da Rusya'ya kadar gitmiyorlardı.

Gerçi içlerinden bazıları nereye giderse gitsin, para, şans ve diğer *rêveur*'lerin geniş kapsamlı jestleri sayesinde, sirkin peşindeydiler. Ama sirkin peşinde dolaşmak yerine ancak bulundukları yere geldiğinde ziyaret edebilenler de dâhil olmak üzere, hepsi kendilerine göre *rêveur*'lerdi. Birbirlerini fark edince gülümsüyorlardı. Güneşin batmasını sabırsızlık içinde beklerken, içki içip sohbet etmek için yerel bar'larda buluşuyorlardı.

Sirkin büyük resminin içindeki detayları görebilenler, bu meraklılar, bu rêveur'lerdi. Kostümlerin nüanslarını, tabelaların inceliklerini görüyorlardı. Şekerden yapılma çiçekler satın alıyor, ancak yemiyor, kâğıtlara sarıp büyük bir dikkatle eve götürüyorlardı. Ateşli taraftar ve düşkünlerdi. Bağımlılar. Sirkte ruhlarını harekete geçiren bir şey vardı ve yokluğunda sancısını çekiyorlardı.

Bu özellikle kafadar insanlar, birbirlerini arayıp buluyorlardı. Sirki nasıl bulduklarını, o ilk adımların nasıl sihir gibi olduğunu birbirlerine anlatıyorlardı. Bir yıldızlar perdesinin altında, bir peri masalına adım atmak gibi. Patlamış mısırın yumuşacıklığından, çikolatanın tatlılığından dem vuruyorlardı. Işığın kalitesini, kamp ateşinin sıcaklığını tartışarak uzun saatler geçiriyorlardı. İçkilerinin başında çocuk gibi gülümseyerek oturuyor, bir akşam için bile olsa kafadar ruhlarla çevrili olmanın tadını çıkarıyorlardı. Ayrılırlarken, el sıkışıyor ve yeni tanışmış bile olsalar, eski dostlar gibi kucaklaşıyorlardı ve kendi yollarına giderken, öncesine göre daha az yalnız hissediyorlardı.

Sirk onları tanıyor ve takdir ediyordu. Bilet gişesine siyah bir palto ve kırmızı bir eşarpla yaklaşanlar, sıkça giriş ücreti ödemeden içeri buyur ediliyorlar ya da bir fincan elma şarabı ya da bir torba patlamış mısıra bedava kavuşuyorlardı. Onları izleyicilerin arasında gözlerine kestiren göstericiler en iyi numaralarını ortaya koyuyorlardı. *Rèveur*'lerin bazıları sirki

aralıksız dolaşıyor, her çadırı ziyaret edip tek tek bütün gösterileri izliyorlardı. Diğerlerinin nadiren ayrıldıkları gözde noktaları vardı; gecenin tamamını Hayvanat Bahçesi'nde ya da Aynalar Holü'nde geçirebiliyorlardı. En geç saatlere, pek çok ziyaretçilerin kendi yataklarının peşine düştükleri gece yarısı sonrasına kadar kalıyorlardı.

Genelde, şafak vaktinden önce, *le Cirque de Rèves*'de onların caka satan küçük kırmızları dışında, görülecek tek renk kalmamış oluyordu.

*

Herr Thiessen rêveur'lerden düzinelerce mektup alıyor ve her birini cevaplıyordu. Bazısı tekli mektuplar olarak kalırken -ve bir defaya mahsus cevaplarla yetinirken- diğerleri daha uzun alış verişlere, sürüp giden sohbet koleksiyonlarına dönüşüyorlardı.

Bugün, özellikle ilgi çekici bulduğu bir mektubu cevaplıyordu. Yazar, sirk hakkında şaşırtıcı bir detayla yazmıştı. Ve mektup pek çoğundan daha kişiseldi; yazan, Herr Thiessen'in kendi yazılarına, saatlerce gözlemlenmeyi gerektirecek bir detay seviyesine sahip *Wunschtraum* saatiyle ilgili gözlemlerine, derinlemesine inmişti. Herr Thiessen cevabını kaleme almak üzere masa başına geçmeden önce, mektubu tam üç kez okudu.

Posta damgası New York'a aitti ama imza ne o şehirden ne de bir başkasından geçerken tanıştığı rêveur'lerden birini çağrıştırmamıştı

Sevgili Bayan Bowen, diye başladı.

Cevap olarak yeni bir mektup almayı umuyordu.

İşbirliği
Eylül, Aralık 1893

Marco, Bay Barris'in Londra ofisine randevusundan sadece birkaç dakika önce vardığında normalde son derece düzenli olan mekânı, yarısı toplanmış sandıkları ve istiflenmiş kutularıyla neredeyse bir tımarhane halinde bulunca şaşırdı. Kaosun altında bir yere gömülmüş olan masa, hiçbir yerde görünmüyordu.

Marco basacak yer olmadığı için içeri adım atamayarak açık kapıyı tıklatınca, Bay Barris, "Saat o kadar ilerledi mi?" diye sordu. "Saati dışarıda bırakmalıydım. Şu sandıklardan birinin içinde." Saat içlerinden birinde tıklıyor olsa dahi ayırt etmenin imkânsız olduğu, duvar boyunca sıralanmış büyük ahşap sandık dizisini işaret etti. "Ve niyetim yol açmaktı," diye eklerken, kutuları kenara itti ve rulo halindeki planları toplamaya başladı.

"Araya girdiğim için üzgünüm," dedi Marco. "Siz şehirden ayrılmadan konuşmak istedim. Yeniden yerleşmenizi beklemek isterdim ama meseleyi şahsen konuşmanın en doğrusu olacağını düşündüm."

"Tabii ki," dedi Bay Barris. "Size sirk planlarının yedek kopyalarını da vermek niyetindeydim." Etiketlerini ve tarihleri kontrol ederek plan yığınını elden geçirmeye başladı.

Ofis kapısı dokunulmadan, sessizce kapandı.

Marco, “Bay Barris, size özel bir soru sorabilir miyim?” dedi.

Hâlâ kâğıt rulolarını ayırmakla meşgul olan Bay Barris, “Elbette,” dedi.

“Ne kadarını biliyorsunuz?”

Bay Barris elindeki planı yere bırakıp döndü ve Marco’nun yüz ifadesine daha iyi bakabilmek için gözlüklerini burun kemerine kadar itti.

Fazla uzun süren bir duraksamanın arkasından, “Hangi konuda ne kadarını biliyorum?” diye sordu.

Marco cevap olarak, “Bayan Bowen size ne kadarını söyledi?” diye sordu.

Bay Barris konuşmadan önce ona meraklı gözlerle baktı.

“Rakibi sizsiniz,” dedi ve Marco’nun başını sallamasıyla yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Hiç aklıma gelmezdi.”

“Size rekabetten bahsetmiş,” dedi Marco.

“Sadece en temel haliyle,” dedi Bay Barris. “Uzun seneler önce bana geldi ve bana yaptığı her şeyin gerçek olduğunu söylerse ne diyebileceğimi sordu. Ona sözüne güveneceğimi ya da yalancı olduğunu düşüneceğimi ve onun gibi hoş bir bayanın yalancı olabileceğini aklımın ucundan bile geçirmeyeceğimi söyledim. Sonra, yer çekimi gibi kısıtlayıcı kaygılarım olmadan neler tasarlayabileceğimi sordu. Atlıkarınca böyle başladı ama sanırım siz bunu zaten biliyordunuz.”

“O kadarını tahmin ettim,” dedi Marco. “Gerçi sizin bilinçli olarak ne dereceye kadar işin içinde olduğunuzdan emin değildim.”

“Gördüğüm kadarıyla bir hayli faydalı olacak konumdayım. Sahne sihirbazlarının numaralarının aslında olmadıkları bir şekilde görünmelerini sağlamak için mühendisler tuttuklarım biliyorum. Bu durumda, ben tam tersi bir hizmet veriyorum ve gerçek sihrin zekice bir yapı gibi görünmesini sağlıyorum. Bayan Bowen buna bir zemine dayandırmak diyor. İnanılmazı inanılır kılmak.”

“Yıldızbakıcısıyla bir ilgisi var mıydı?”

“Hayır, Yıldızbakıcısı saf mekânik,” dedi Bay Barris. “Bu kargaşa arasında bulabilirsem size yapısal planları gösterebilirim. Bu senenin başında Chicago’daki Columbian Sergisi’ne yaptığım bir geziden ilham almıştı. Bayan Bowen iyileştirilmesinin imkânsız olduğunda ısrar etmişti. Gerçi düzgün çalışmaya devam etmesiyle bir alakası olabileceğini düşünüyorum.”

“Bu durumda siz de kendi çapınızda bir sihirbazsınız demektir, efendim,” dedi Marco.

“Belki de benzer şeyleri farklı şekillerde yapıyoruzdur,” dedi Bay Barris. “Bayan Bowen’in bir yerlerde bir rakibinin olduğunu bilen biri olarak, her kimsen, yardıma ihtiyaç duymadığını düşünmüştüm. Mesela kâğıttan hayvanlar çok şaşırtıcı.”

“Teşekkürler,” dedi Marco. “Plana ihtiyaç duymayan çadırlar uydurmaya çalışırken biraz doğaçlama yaptım.”

“Bu yüzden mi buradasın?” diye sordu Bay Barris. “Plan çeşitliliğine dair bir şey için mi?”

“Öncelikli olarak oyun konusundaki farkındalığınızdan emin olmak istedim,” dedi Marco. “Size bu sohbetin tamamını unutturabilirim, biliyorsunuz değil mi?”

Bay Barris kafasını şiddetle sallayarak, “Ah böyle bir önleme hiç gerek yok,” dedi. “Sizi nötr kalmayı başarabildiğime temin edebilirim. Taraf tutmaktan hoşlanmam. Size ya da Bayan Bowen’a her ikinizin de tercih edeceğiniz kadar az ya da çok yardım edeceğim ve sizin ya da onun bana güvenerek söylediklerine dair hiçbir şeyi ifşa etmeyeceğim. Bu konuda başka kimseye tek kelime etmeyeceğim. Bana güvenebilirsiniz.”

Marco meseleyi değerlendirirken, devrilmek üzere olan bir kutu yığınını düzeltti.

“Pekâlâ,” dedi. “Gerçi, sizin bu konuda bu kadar kabullenici olmanız karşısında şaşkınlığımı itiraf etmeliyim, Bay Barris.”

Bay Barris cevap olarak kıkırdadı.

“Grubumuzun içinde, bu işe en uzak görünen kişinin ben olduğumu itiraf ediyorum,” dedi. “Dünya, ilk Gece Yarısı

Yemeği'ne geldiğimde hayal edebileceğimden çok daha ilginç bir yermiş. Bunun nedeni Bayan Bowen'ın atlıkarınca üzerindeki sert tahtadan bir yaratığı canlandırabilmesi mi, yoksa sizin hafızamla oynayabilecek olmanız mı, yoksa sirkin kendisinin benim, gerçek sihir düşüncesinin kafamda evirip çevirmemden önce bile mümkün olduğunu hayal ettiklerimin sınırlarını zorlaması mı? Bilemiyorum. Ama bunları hiçbir şeye değişmem."

"Kimliğimi Bayan Bowen'dan gizleyecek misiniz?"

"Ona söylemeyeceğim," dedi Bay Barris. "Sözüm söz."

"Bu durumda," dedi Marco. "Bir konuda yardımınız çok makbule geçecek."

*

Mektup gelince, Bay Barris bir an için Bayan Bowen'ın olayların gidişatından rahatsız olmasından ya da rakibinin kim olduğu konusunda onu sorgulamasından çekinmişti. Çünkü Bay Barris'in bu gerçeğin bizzat farkında olduğunu kolayca anlayabilirdi.

Ancak zarfı açtığında, içindeki not sadece şu cümleden ibaretti: *Eklemeler yapabilir miyim*?

Bay Barris cevap olarak bunun her iki tarafın da manipüle edebileceği şekilde tasarlandığını bu yüzden Bayan Bowen'ın gönlünden ne geçiyorsa ekleyebileceğini yazdı.

*

Celia, ışıltılı kar tanelerinin saçlarına düştüğü ve elbisesinin etek ucuna yapıştığı karla kaplı ara yolda ilerledi. Kristaller teninde erirken, gülümseyerek elini uzattı.

Holde yan yana sıralanmış kapılar vardı ve o en uçtakini seçti ve arkasında eriyen bir kar izi bırakarak kapıdan içeri girerken, tavanda asılı duran kitap şelalesine ve donuk dalgalar

halinde açılarak dökülen sayfalara çarpmamak için başını eğmek zorunda kaldı.

Kâğıdı kenara itmek için elini uzattı ve hareket sayfadan sayfaya geçerken, oda usulca sallandı.

Kuytu bir köşeye gizlenmiş ikinci bir kapının varlığını fark etmesi biraz zaman aldı ve çizmeleri, ötedeki odayı kaplayan pudra yumuşaklığında kuma batınca güldü.

Celia dört bir yana uzanan ışıltılı gece göğüyle bütünleşen parıltılı beyaz bir çölde duruyordu. Mekân hissi o kadar engindi ki yıldızların arasında saklı duran duvarı bulmak için elini öne uzatması gerekti ve parmakları sert yüzeye çarpınca yine de şaşırdı.

Başka bir çıkış yolu bulmak için çevreyi tarayarak ve yıldızlarla bezeli duvarları yoklayarak yolunu buldu.

Onu loş ışıkta göremese de, babasının sesi, "Bu korkunç," dedi. "Ayrı çalışıyor olman gerek, bu... bu sefih bitişiklik halinde değil. Seni işbirliği konusunda uyarmıştım; bu, yeteneklerini sergilemen için uygun bir yol değil."

Celia iç geçirdi.

"Bence bir hayli akıllıca," dedi. "Aynı çadırın içinde rekabet etmekten daha iyi ne olabilir? Ayrıca buna tam olarak bir işbirliği diyemezsin. Kim olduğunu bile bilmediğim bir insanla nasıl işbirliği yapabilirim ki?"

Babasının ona dik dik bakışını sadece bir an için gördü ve arkasını dönüp dikkatini yeniden duvara çevirdi.

"Hangisi daha üstün o zaman?" diye sordu. "Ağaçlarla dolu bir oda mı, yoksa kumlarla dolu bir oda mı? Hangilerinin benim olduğunu biliyor musun? Bu iş yorucu olmaya başladı, baba. Rakibim her kimse, yetenekleri açık bir şekilde benimkine benzer yetenekler. Bir galip belirlemeyi nasıl başaracaksın?"

Babasının sesi kulağına isteyeceğinden daha yakından, "Bu senin sorunun değil," diye tısladı. "Tam bir hayal kırıklığısın; senden daha iyisini beklerdim. Daha fazlasını yapman gerek."

Celia, "Daha fazlasını yapmak oldukça yorucu," diye itiraz etti. "Bu kadarını ancak kontrol edebiliyorum."

“Yeterli değil,” dedi babası.

“Ne zaman yeterli olacak?” dedi Celia ama cevap alamadı. Yıldızların arasında tek başına duruyordu.

Yere çöküp bir avuç dolusu inci beyazı kum aldı ve parmaklarının arasından usulca akmasına izin verdi.

*

Dairesinde tek başına kalan Marco, kâğıt parçalarından minik odacıklar yapıyordu. Kitap sayfalarından ve plan parçalarından, duvar kâğıdı artıklarından ve mektup kalıntılarından yapma koridorlar ve kapılar.

Celia’nın yarattıklarına açılan odacıklar yaratıyordu. Onun koridorlarının etrafında dönen merdivenler.

Ve ona cevap vermesi için açık alanlar bırakıyordu.

Saatin Tik-Takları

Viyana, Ocak 1894

Ofis büyüktü ama içindekilerin hacmi yüzünden daha küçük görünüyordu. Duvarlarının bir kısmı buzlu camla kaplı olsa da, büyük bölümü dolaplar ve raflarla kapanmıştı. Camın yanındaki eskiz masası, kâğıtların ve diyagramların ve planların özenle düzene sokulmuş kaosuna gizlenmişti. Arkasında oturan gözlüklü adam, çevresine karıştığı için neredeyse görünmezdi. Kâğıda sürtünen kaleminin sesi köşedeki saatin tik-takları kadar metodik ve kesindi.

Buzlu cam kapı vuruldu ve saatin tik-takı aldırmasa da, kalemin hışırtısı durdu.

Bir asistan kapıdan, "Bayan Burgess sizi görmek için burada, efendim," diye seslendi. "Meşgul olmanız halinde rahatsız etmememi söyledi."

"Ne rahatsızlığı," dedi Bay Barris kalemini masaya bırakıp koltuğundan kalkarken. "Lütfen onu içeri gönder."

Asistan kapıdan çekildi ve yerini son moda dantel işlemeli bir elbise giymiş genç bir bayana bıraktı.

Tara Burgess, "Merhaba Ethan," dedi. "Haber vermeden geldiğim için özür dilerim."

Bay Barris onu her iki yanağından öperek, "Özre gerek yok, sevgili Tara. Her zamanki gibi çok hoş görünüyorsun," dedi.

“Ve sen de hiç ama hiç yaşlanmamışsın,” dedi Tara manidar bir ses tonuyla. Gülümsemesi bocalayan Bay Barris, Tara’nın arkasında kalan kapıyı kapatmak için harekete geçerken gözlerini kaçırdı.

“Seni Viyana’ya getiren nedir?” diye sordu. “Ve kız kardeşin nerede? İkinizi ayrı ayrı görmem pek nadir bir şey.”

“Lainie sirkle birlikte Dublin’de,” dedi Tara dikkatini odanın içindekilere çevirirken. “Ben... Ben sirk havamda değildim; bu yüzden biraz tek başıma seyahat etmeye karar verdim. Uzaklara savrulmuş dostları ziyaret, iyi bir başlangıç gibi geldi. Telgraf gönderirdim ama biraz ani oldu. Ayrıca hoş karşılanacağımdan da tamamen emin olamadım.”

“Sana kapım her zaman açık, Tara,” dedi Bay Barris. Ona oturması için yer gösterdi ancak bir hayli detaylı bina modelleriyle kaplı masaların arasından süzülmekle ve bir detayı -bir kapı girişinin kemeri, helezon biçiminde bir merdiven- daha yakından incelemek için kâh orada kâh burada duraksayan Tara fark etmedi.

“Sanırım bizimki gibi durumlarda, eski dostlarla iş arkadaşlarını birbirinden ayırt etmek güçleşiyor,” dedi Tara. “Paylaşılan sırları ört bas etmek için nazik sohbetler eden insanlar mıyız yoksa daha fazlası mı, ayırt etmek zor.” Ortasında bir saatin asılı durduğu süslü açık bir sütun modelinin yanında duraksayarak “Bu, harikulâde bir şey,” diye ekledi.

“Teşekkürler,” dedi Bay Barris. “Henüz tamamlanmaktan çok uzak. Saatin yapımına başlaması için, planın bitmiş halini Frederick’e göndermem gerek. Birebir ölçülerde yapılınca, çok daha etkileyici olacağını düşünüyorum.”

Tara duvarlara iğnelenmiş planlarda göz gezdirerek, “Burada sirkin planları da var mı?” diye sordu.

“Hayır, aslında yok. Onları Londra’da Marco’da bıraktım. Kopyalarını dosyada saklamak niyetindeydim ama unutmuş olmalıyım.”

Tara parmağını her biri dikkatle dosyalanmış kâğıtlarla yüklü, uzun, ince rafların kenarında dolaştırarak, “Başka

planlarının kopyalarını saklamayı unuttuğun oldu mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Bay Barris.

"Bunu... Bunu tuhaf buluyor musun?" diye sordu Tara.

"Özellikle değil," dedi Bay Barris. "Sence tuhaf mı?"

Tara kol manşetindeki dantelle oynayarak, "Bence sirkle ilgili pek çok şey tuhaf," dedi.

Bay Barris masasında oturup arkasına yaslandı.

"Etrafında dans etmek yerine, buraya konuşmak için geldiğin konuyu konuşacak mıyız?" diye sordu. "Hiçbir zaman iyi bir dansçı olmadım."

"Bunun doğru olmadığını adım gibi biliyorum," dedi Tara ve bakışları odanın içinde dolaşmayı sürdürse de, Bay Barris'in karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ancak bir kez olsun dolambaçsız konuşmak hoş olabilir. Bazen bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlayanımız var mı diye merak ediyorum. Londra'dan neden ayrıldın?"

"Sanırım Londra'dan sen ve kız kardeşinin sık sık seyahat etmenizi gerektiren aynı nedenden dolayı ayrıldım," dedi Bay Barris. "Gereğinden fazla meraklı bakışlar ve sinsi iltifatlar. Saçlarımın seyrekleşmesinin son bulmasının sirkin açılışı gecesine denk geldiğini kimsenin fark ettiğini sanmıyorum ama bir süre sonra fark etmeye başladılar. Tante Padva'mız en basitinden, yavaş yaşlanıyor olabilir ve Chandresh'le ilgili her şey uçuk olarak geçiştirilebilirken, bizler bir şekilde sıradan olana daha yakın olmamızla farklı bir incelemeye tabii tutuluyoruz."

"Sirke katılıp gözden kaybolabilenler için daha kolay," dedi Tara pencereden dışarı bakarak. "Lainie zaman zaman bizim de aynısını yapmamızı öneriyor ama ben bunun geçici bir çözüm olacağına inanıyorum. Bizler biraz fazla hızlı değişiyoruz."

"Oluruna bırakabilirsiniz," dedi Bay Barris usulca. Tara başını salladı.

"Şehirden şehre geçmenin yetersiz gelmesine kaç yıl kaldı? Bunun ötesindeki çözüm ne? İsimlerimizi değiştirmek mi? Bu

tür kandırmacalara mecbur edilmek hoşuma gitmiyor.”

“Bilmiyorum,” dedi Bay Barris.

“Bizlerle paylaşılandan daha fazlası var, bundan oldukça eminim,” dedi Tara iç geçirerek. “Chandresh’le konuşmaya çalıştım ama iki farklı dil konuşur gibiydik. Bir şeyler açıkça doğru gelmediğinde aylak aylak oturmak hoşuma gitmiyor. Kendimi… tuzağa düşmüş gibi değil ama ona yakın hissediyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum.”

“Ve cevap arıyorsun,” dedi Bay Barris.

Tara, “Ne aradığımı bilmiyorum,” diye cevapladı ve bir an için yüzü gözyaşlarına boğulacakmış gibi buruştuysa da, kendini derhal topladı. “Ethan bazen sen de sürekli rüya görüyormuşsun gibi hissediyor musun?”

“Hayır, hissettiğimi söyleyemem.”

“Uykuyla uyanıklık arasındaki farkı ayırt etmekte zorluk çekiyorum,” dedi Tara, bir kez daha dantelli manşetlerini çekiştirerek. “Benden bir şeylerin gizlenmesinden hoşlanmıyorum. İmkânsız şeylere inanmaya özellikle bayıldığımı söyleyemem.”

Bay Barris gözlüklerini çıkardı ve cevap vermeden önce bir mendille camlarını silip serseri lekeler kalmış mı diye bakmak için ışığa tuttu.

“Bir zamanlar imkânsız ya da inanılmaz addedebileceğim çok şey gördüm. Şimdi artık bu tür meseleler için açıkça belirlenmiş parametrelerimin olmadığını görüyorum. İşimi kendi becerilerimin izin verdiği ölçüde en iyisiyle yapmayı ve diğerlerini kendi hallerine bırakmayı seçiyorum.”

Masanın çekmecelerinden birini açtı ve kısa bir arayıştan sonra üzerinde sadece bir ismin yazılı olduğu bir kartvizit çıkardı. Tara tersten bakarken bile, A ve H harflerini seçebilmişti. Bay Barris eline bir kalem aldı ve kartta basılı ismin altına bir Londra adresi yazdı.

“O gece hiçbirimizin kendimizi nasıl bir işe soktuğumuzu tam olarak bildiğimizi sanmıyorum,” dedi. “Bütün bunları daha derin kurcalamakta ısrar ediyorsan, sanırım içimizde

sana yardımcı olabilecek tek kişi o. Gerçi onun da tamamen açık sözlü davranacağını garanti edemem."

Kartı masanın üstünden Tara'ya kaydırdı. Tara kartı çantasına koymadan önce, gerçek olduğundan emin olamıyormuş gibi, dikkatle baktı.

Bay Barris'ten tarafa bakmadan, "Teşekkürler, Ethan," dedi. "Bunu gerçekten takdir ediyorum."

"Rica ederim, hayatım," dedi Bay Barris. "Umarım aradığını bulursun."

Tara dalgın bir tavırla başını eğmekle yetindi ve sonrasında, saat, öğleden sonrayı tik-taklarıyla geride bırakırken ve buzlu camın ötesindeki ışık, büyük ölçüde solarken, önemsiz konular konuştular. Tara, Bay Barris'in akşam yemeğinde ona eşlik etme davetini kibarca geri çevirdi ve oradan tek başına ayrıldı.

Bay Barris eskiz masasına, kalem hışırtısıyla saatin tik-takları, eski ahenklerine geri döndüler.

Sihirbazın Şemsiyesi
Prag, Mart 1894

Bu akşam, *le Cirque de Rèves*'in kapılarının üstünde, kilidin hemen üstündeki parmaklıkların etrafına dolanmış, örgülü bir kurdeleye asılı büyük bir tabela duruyordu. Her ne kadar insanlar okumak için dibine kadar gelseler de, harfler belli bir mesafeden okunabilecek büyüklükteydiler. Oyunbaz gri bulutlarla çevrili şık harflerle,

Kötü Hava Şartları Nedeniyle Kapalı

yazıyordu. İnsanlar tabelayı -bazen iki kez- okudular, sonra batan güneşe ve açık mor göğe bakıp kafalarını kaşıdılar. Tabelanın kaldırılıp kaldırılmayacağını, sirkin açılıp açılmayacağını görmek için yakınlarda oyalandılar ama görünürde hiç kimse yoktu ve küçük kalabalık, bir süre sonra, akşamı geçirecek alternatif faaliyetler aramak üzere dağıldı.

Bir saat sonra bardaktan boşanırcasına bir yağmur ve çizgili çadırların yüzeylerini dalgalandıran bir rüzgâr başladı. Kapıdaki tabela, parlak ve ıslak bir şekilde rüzgârda dans ediyordu.

*

Sirkin diğer ucunda, çitin kapıya hiç benzemeyen ama yine de açılan bir kısmında, Celia Bowen şemsiyesini biraz güçlükle açarak, karartılmış çadırların gölgesinden yağmura çıktı. Ağır, kavisli saplı büyük bir şemsiyeydi ve Celia açmayı başarınca, yağmura karşı bir hayli iyi bir korunak sağladı. Gerçi şarap rengi elbisesinin alt kısmı, kısa sürede, rengi siyaha çalacak raddede su çekmişti.

Şehre çok fazla dikkat etmeden yürüdü. Hoş, böyle bir sağanakta dikkat çekecek pek bir şey de yoktu. Parke taşlarıyla kaplı sokaklarda, sadece kendi şemsiyelerinin altında kısmen saklı duran bir avuç yayaya rastladı.

Celia bir süre sonra iyi aydınlatılmış, havaya rağmen kalabalık ve hayat dolu bir kafede durdu. Şemsiyesini kapının yanındaki standlarda bir araya toplanmış diğerlerinin arasına bıraktı.

Bir iki boş masa vardı ama Celia'nın gözüne, şöminenin yanında, Isobel'in önünde bir fincan ve burnunu içine gömdüğü kitaplarla oturduğu yerin tam karşısında kalan sandalye ilişti.

Celia, falcı konusunda ne düşünmesi gerektiğinden hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı. Gerçi mesleği insanlara duymak istediklerini söylemek olan herkese karşı, doğuştan gelen bir güvensizlik taşırdı. Ve zaman zaman Celia, Isobel'de de Tsukiko'nun gözlerinde sık sık yakaladığı ve ele verdiğinden daha fazlasını bildiğini düşündüren ifadeyi görüyordu.

Gerçi bu belki de işi insanlara geleceklerinin neler sakladığını söylemek olan biri için sıra dışı bir durum değildi.

"Sana katılabilir miyim?" diye sordu. Isobel başını kaldırdı; şaşkınlığı barizdi ama şaşkınlık yerini çabucak parlak bir gülümsemeye bıraktı.

"Tabii ki," dedi Isobel ve kitabını kenara bırakmadan önce sayfasını işaretledi. "Bu havada dışarı çıkmayı göze almana inanamıyorum; ben başını kıl payı kaçırdım ve yatışmasını

beklerim diye düşündüm. Biriyle buluşacaktım ama bu durumda geleceklerini sanmıyorum."

"Onları suçlayamam," dedi Celia nemli eldivenlerini çıkarırken. Kibarca salladığı eldivenler bir anda kuruyuverdiler. "Dışarıda yürümek bir nehirde yürümekten farksız."

"Yoksa kötü hava partisinden mi kaçıyorsun?"

"Kaçmadan önce şöyle bir göründüm; bu akşam parti havamda değilim. Ayrıca, bunu yapmak için neredeyse boğulmam gerekse de, ortam değişikliği için sirkten ayrılma fırsatından vazgeçmekten hoşlanmıyorum."

"Ben de arada sırada kaçmayı seviyorum," dedi Isobel. "Yoksa izin almak için yağmuru sen mi yağdırdın?"

"Tabii ki hayır," dedi Celia. "Gerçi doğru olsaydı, abartmışım derdim."

Celia'nın yağmurdan sırılsıklam olan elbisesi daha konuşurken, kurumaya başladı ve neredeyse siyahlaşan rengi zengin bir şarap rengine döndü. Gerçi bunu hemen yakınında neşeyle yanan ateşe mi borçluydu, yoksa kendisinin gerçekleştirdiği incelikli bir dönüşüme mi, ayırt etmek güçtü.

Celia ve Isobel, sirk konusundan kasten kaçınmasalar da mesafeyi canlı tutarak hava durumu, Prag ve kitaplar hakkında sohbet ettiler. O an için, nadiren ele geçirdikleri fırsattan istifade, bir falcı ve bir illüzyonistten çok, aynı masada oturan iki kadın olarak kaldılar.

Kafenin kapıları ardına kadar açıldı ve içeriye müşterilerin sıkkın homurtular ve kaidede duran şemsiyelerin birbirlerine çarpma sesleriyle karşılık bulan yağmurlu bir rüzgâr doldu.

Sinir bozucu görünüşlü bir garson kız masalarının yanında duraksadı ve Celia bir nane çayı rica etti. Garson uzaklaşırken, Celia birini arar ama üzerinde odaklanacağı bir nokta bulamaz gibi, kalabalığı tarayarak uzun uzun etrafa bakındı.

Isobel, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ah, bir şey yok," dedi Celia. "Sadece izleniyormuşum gibi bir his. Ama muhtemelem hayal gücümün ürünüdür."

Isobel, "Belki biri seni tanımıştır," diye tahmin yürüttü.

Celia etraftaki müşterilere bakarak ve üzerlerine çevrili tek bir bakışa dahi rastlamayarak, “Bundan şüpheliyim,” dedi. “İnsanlar görmek istediklerini görürler. Sirk kasabadayken, burasının haddinden fazla sıra dışı müşteri ağırladığından eminim. Bu, bizim araya kaynamamızı kolaylaştırıyor.”

“Beni sirk dışında kimsenin tanımamasına her zaman hayret ediyorum,” dedi Isobel. “Son birkaç gecede bu odada oturan birkaç kişinin falına baktım ve hiçbiri benden tarafa ikinci bir bakış atmadı. Belki de etrafımda mumlar ve kadifelerle çevrili olmayınca, o kadar da gizemli görünmüyorumdur. Ya da belki de kartlara benden daha çok dikkat ediyorlar.”

Celia, “Kartların yanında mı?” diye sordu.

Isobel başını evet der gibi salladı. “Sen... açmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

“Sakıncası yoksa.”

“Daha önce senin için fal açmamı bir kez bile istememiştin.”

“Genelde geleceğim hakkında bir şeyler bilmek isteyeceğim bir havada olmam,” dedi Celia. “Bu akşam birazcık, azıcık merak hissediyorum.”

Isobel tereddütle etrafa, diğer müşterilere, çoğunlukla apsentlerini yudumlayarak sanat üzerine sohbet eden bohem kalabalığa baktı.

“Fark etmeyecekler bile,” dedi Celia. “Söz veriyorum.”

Isobel dikkatini yeniden Celia’ye çevirdi ve çantasından bir deste çıkardı. Bunlar siyah beyaz sirk kartları değil, orijinal, yıpranmış ve rengi solmuş Marsilya destesiydi.

Isobel kartları karıştırmaya başlayınca, Celia kartların hızlı yer değiştirmesini izleyerek, “Çok güzeller,” dedi.

“Teşekkürler.”

“Ama sadece yetmiş yedi taneler.”

Isobel’in elleri sadece kısa bir an duraksadı ama desteden tek bir kart masanın üstüne düştü. Celia kartı aldı ve yüzeyde duran iki kupaya sadece bir an baktıktan sonra, kartı geri Isobel’e uzattı. Isobel kartı desteye ekledi ve karıştırmaya

kaldığı yerden -kartları bir elinden diğerine kesintisiz geçirerek- devam etti.

Isobel, "Biri... Başka bir yerde," diye açıkladı.

Celia daha fazla soru sormadı.

Garson, Celia'nın nane çayını getirdi ve kartlardan tarafa bakmadan, yanlarından uzaklaştı.

Isobel, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Celia dumanı tüten çayının yüzeyine usulca üfledikten sonra, "Dikkatini dağıttım, evet," dedi. Tam olarak kastettiği bu değildi ama masanın üstüne serdiği görünmez peçeyi izah etmek çok zor görünüyordu. Ve izlendikleri duygusunun bu peçenin varlığına rağmen kaybolmamış olması, onu rahatsız ediyordu.

Isobel kartları karıştırmayı bıraktı ve desteyi masanın üstüne yüz üstü kapattı.

Celia, Isobel'in yönlendirmesini beklemeden, desteyi üçe böldü ve kartların ucunu dikkatle tutarak kart yığınlarını masanın üstüne sıraladı.

Isobel, "Hangisi?" diye sordu.

Celia çayını yudumlarken üç kart yığınına düşünceli gözlerle baktı. Birkaç saniye sonra ortadaki yığını işaret etti. Isobel o kısmı en üstte bırakarak desteyi bir kez daha topladı.

Masanın üstüne yerleştirdiği kartların ilk anda bir netlikleri yoktu. Pek çok kupa. İki kılıç kartı. *La Papessa*, enigmatik Rahibe.

Isobel, *Le Bateleur*'ü önceden açılmış kartların üstüne yatırırken, istem dışı iç çekişini güçlükle bastırdı ve bir öksürükle ört bas etti. Celia sıra dışı bir şey algılamamış gibi davrandı.

Isobel kartlara bir süre sessizce baktıktan sonra, "Üzgünüm," dedi. "Bazen düzgün tercüme etmem vakit alabiliyor."

"Acele etme," dedi Celia.

Isobel kartları masanın üstünde itti ve tek tek odaklandı.

"Üzerinde pek çok yük taşıyorsun. Ağır bir kalp. Kaybettiğin şeyler. Ama değişime ve keşfe doğru ilerliyorsun.

Seni öne iten dış etkiler var.”

Celia’nın yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. Kartlara sabitlediği dikkatli ancak korunaklı bakışlarını zaman zaman Isobel’e çeviriyordu.

“Sen… kavga etmiyorsun, doğru kelime bu değil ama görünmeyen bir şeyle bir çatışma yaşıyorsun, gölgeli ve senden gizlenen bir şeyle.”

Celia sadece gülümsedi.

Isobel masanın üstüne bir kart daha açtı.

“Ama yakında ortaya dökülecek,” dedi. İşte bu Celia’nın dikkatini çekmişti.

“Ne kadar yakında?”

“Kartlar zamanlama konusunda çok net değildir ama çok yakın. Neredeyse hemen diyebilirim.”

Isobel bir kart daha çekti. Yine iki kupa.

“Duygu var,” dedi. “Derin bir duygu ama sen sadece kıyısında ve hâlâ yüzeye yakınsın ama seni dibe çekmek için hazır bekliyor.”

“İlginç,” dedi Celia.

“İyi ya da kötü olarak net görebildiğim bir şey değil… Ama yoğun.” Isobel kartları, ateşe boyalı değnekler ve sulu kupalarla çevrili *Le Bateleur* ve *La Papessa*’yı[8] biraz daha çevirdi. Yanlarındaki ateşin çıtırtısı cama vuran yağmura karışıyordu. “Neredeyse kendisiyle çelişiyor,” dedi bir an sonra. “Sanki bir tür güzel acıda, aynı anda hem sevgi hem kayıp var gibi.”

“Kulağa sabırsızlanılması gereken bir şey gibi geliyor,” dedi Celia kuru bir sesle ve Isobel, kafasını kartlardan kaldırıp gülümsedi. Ancak Celia’nın ifadesini çözmek güçtü.

“Daha açık olamadığım için üzgünüm,” dedi. “Eğer daha sonra aklıma gelen bir şey olursa sana söylerim. Bazen gerçekten anlamlandırabilmem için, kartlara kafa yormam gerekiyor. Bunlar… tam olarak belirsiz değiller ama karmaşıklar; bu yüzden ortaya dikkate alınması gereken bir yığın olasılık çıkıyor.”

“Özre gerek yok. Çok şaşırdığımı söyleyemem. Ve teşekkürler, sezgini çok takdir ediyorum.”

Celia, kartların masada kalmasına ve Isobel’in kaldırmak için girişimde bulunmamasına rağmen, konuyu değiştirdi. Celia, sirke dönmesi gerektiği konusunda ısrar edene kadar daha az önemli mevzuları konuştular.

Isobel, “En azından yağmur dinene kadar bekle,” diye karşı çıktı.

“Vaktini yeterince aldım ve yağmur, sadece yağmurdur. Umarım beklediğin kişi gelir.”

“Bundan şüpheliyim ama teşekkürler. Ve bana arkadaşlık ettiğin için de sağ ol.”

“Benim için zevkti.” Celia eldivenlerini takarken ayağa kalktı. Kalabalık kafeyi rahat bir bakışla süzdü, koyu renk saplı şemsiyesini kapının yanındaki kaideden aldı ve kendini sağanak yağmurda sirke yürümeye hazırlamadan önce, Isobel’e el salladı.

Isobel masadaki karışık kartları bir kez daha yerlerinden oynattı.

Aslında yalan söylememişti. Kartları konusunda yalan söylemeyi kendisi için neredeyse imkânsız görürdü.

Ama rekabet o kadar barizdi ki, diğer her şey, geçmiş ve gelecek ona bağlıydı.

Aynı zamanda bu, özellikle Celia’ya değil, sirkin bütününe dair bir okuma olmuştu ama o kadar duygusaldı ki detayları boğuyordu. Isobel kartları bir araya topladı ve yeniden deste haline getirdi. O karıştırırken *le Bateleur* bir kez daha en üste çıktı ve Isobel kafede etrafını süzmeden önce, karta kaşlarını çatarak baktı. Müşteriler arasında melon şapkalar vardı ama onun aradığı şapkadan tek bir iz yoktu.

Sihirbaz destenin derinliklerine iyice gömülene dek karıştırmayı sürdürdü ve sonra kartlarını bir kenara bırakıp kitap okuyarak yağmurun dinmesini beklemeye koyuldu.

*

Dışarıda yağmur ağır, sokak karanlık ve neredeyse tamamen ıssızdı ve Celia yürürken, ışıklı pencereler sokaklarda benek benek parlıyordu. Ürpertici rüzgâra rağmen, Celia'nın beklediği kadar soğuk değildi.

Tarotu kendi kendine pek okuyamıyordu ve her zaman çok fazla olasılık, çok fazla anlam vardı. Ancak Isobel belli başlı öğeleri işaret edince, karmaşık duyguları, yaklaşmakta olanları görebilmişti. Nasıl bir sonuç çıkarması gerektiğinden emin olamıyordu; şüpheciliğine rağmen, bunun rakibinin kim olduğundan nihayet emin olacağı anlamına geldiğini umuyordu.

Kartları düşünerek yürürken aklı başka yerdeydi ama yavaş yavaş hayli ısındığını fark etti. Isobel'le ateşin yanında otururkenkinden daha sıcak olmasa da, en az o zamanki kadar ısınmıştı. Dahası kıyafetleri hâlâ kuruydu. Ceketi, eldivenleri, hatta elbisesinin etek uçları. Sağanağın sürmesine rağmen, üzerine düşen tek bir damla yoktu ve rüzgâr yağmurun standart yer çekimsel istikametinin ötesinde farklı yönlere savrulmasına neden oluyordu. Damlalar küçük göletleri andıran su birikintilerinden yukarı sıçrıyor ve yanlara doğru savruluyordu ama Celia hiçbirini hissetmiyordu. Çizmelerinde bile, nemden eser yoktu.

Açık meydana varınca, Celia durdu ve oyulmuş havarilerin, hava şartlarına rağmen, saat başı boy gösterdikleri heybetli astronomi saatinin yakınında durdu.

Sağanakta hiç kıpırdamadan duruyordu. Yağmur etrafına öylesine bir yoğunlukla iniyordu ki birkaç adım ötesini güçlükle görebiliyordu. Ancak hem sıcak hem kuru kalabilmişti. Elini önüne, şemsiyenin kaplama alanının dışına uzattı ve dikkatle baktı ama tek bir damla bile düşmedi. Yaklaşan damlalar, sanki Celia görünmeyen ve aşılamayan bir şeyle sarılıymış gibi, eldivenine çarpmadan önce aniden yön değiştiriyor, uzağa sıçrıyorlardı.

Celia elinde tuttuğu şemsiyenin onunki olmadığını ancak o zaman fark etti.

Yağmurun gürültüsünün üstünden sokağın aşağısına kadar ulaşan bir ses, “Affedersiniz, Bayan Bowen,” diye seslendi. Daha dönüp Marco’yu yağmurdan sırılsıklam halde, melon şapkasının kenarlarından süzülen yağmur damlacıklarıyla arkasında bulmadan, sesin sahibini tanımıştı. Elinde, Celia’nın taşıdığının aynısı siyah, kapalı bir şemsiye tutuyordu.

Neredeyse nefes nefese ama mahcup sayılmak için biraz kurnazlık taşıyan bir sırıtışla, “Sanırım elinizdeki benim şemsiyem,” dedi.

Celia ona şaşkın gözlerle baktı. Önce onu daha önce Londra dışında hiç görmediği için, Chandresh’in asistanının Prag’da ne aradığını merak etti. Ardından böyle bir şemsiyeye nasıl sahip olduğu sorusu geldi.

Ona kafası karışmış halde bakarken, bulmacanın parçaları yerlerine oturmaya başladı. Şimdi yağmurda, karşısında duran adamla yaşadığı bütün karşılaşmaları, seçmesi sırasında sergilediği stresi ve uzun senelerdir mahcup bir flört olarak yorumladığı bakış ve yorumları hatırlıyordu.

Ve daimi olarak yarattığı, gerçekte orada değilmiş gibi, Celia’ya odada olduğunu unutturacak kadar arka plana iyi karıştığı duygusunu.

Önceleri, bunu böyle bir görüntünün ne kadar aldatıcı olabileceğini hesaba katmadan çok iyi bir asistan olmasının işareti olarak algılamıştı.

Birden, karşısında duran adamın rakibi olabileceği olasılığını bir kez bile göz önüne almadığı için kendini aptal gibi hissetti.

Ve sonra, Celia, yağmurun sesine uyum sağlayan canlı bir kıkırtıyla, gülmeye başladı. Onu izlerken, gözlerindeki suları kırpıştıran Marco’nun sırıtışı bocalar gibi oldu.

Celia kendini toplayınca, önünde kusursuz bir reverans yaptı. Ona şemsiyesini uzattı ve sap elinden çıktığı anda yağmurun onu zapt edivermesiyle ürperdi. Marco da ona diğer şemsiyeyi uzattı.

“Afedersiniz,” derken, Celia’nın gözlerinde muzip bir ışıltı parlıyordu.

Marco, “Bana bir içkiyle eşlik etme nezaketini gösterirseniz, konuşmayı çok isterim,” dedi. Açık şemsiyeyle her ikisini birden korumak için boş yere çabalarken, melon şapkası çoktan kurumuştu bile. Onu süzerken ve yağmur damlalarının kirpiklerinden buharlaşmasını izlerken, rüzgâr, Celia’nın koyu renk buklelerini ıslak tutamlar halinde yüzüne savuruyordu.

Bunca yıllık beklemenin ardından, rakibiyle karşı karşıya olmak beklediği gibi olmamıştı.

Tanıdığı biri olmasını beklemişti. Sirkin dışında kalmış ama yine de sirkle bağlantılı biri değil de, sirk sınırları içinden biri.

Babasının, rakibinin kim olduğu konusunda endişelenmemesi konusunda sonu gelmeyen dırdırına rağmen, o kadar çok sorusu, konuşma hasretiyle tutuştuğu o kadar çok konu vardı ki. Diğer yandan, Marco’nun her ikisinin konumlarını oldum olası bildiğini fark edince, birden, kendini korunmasız hissetmişti. Celia’ya kapıyı her açışında, ya da Chandresh için ona dair notlar alırken hep biliyordu. Celia’ya şimdi baktığı gibi, o kaygı uyandıran parlak mavi gözleriyle her bakışında haberdardı.

Yine de baştan çıkarıcı bir davetti.

Belki de yağmurdan boğulma raddesinde olmasa, kabul ederdi.

Celia, Marco’nun gülümsemesine kendisininkiyle karşılık vererek, “Tabii ki,” dedi. “Belki bir başka zaman.”

Bir miktar güçlükle kendi şemsiyesini açtı ve siyah ipek sayvanı başının üstüne kaydırırken, o ve şemsiyesi, boş kaldırımda sadece yağmur damlaları bırakarak ortadan kayboldular.

Yağmurda tek başına kalan Marco, gecenin içinde kaybolmadan önce bir süre, biraz önce Celia’nın durduğu noktaya baktı.

Tabelada Aynalar Salonu yazıyordu ama içeri girince bir salondan fazlasını buldun.

Biraz beklediğin gibi, yerden tavana kadar uzanan, süsten uzak cam ayna yüzeyler yerine her biri farklı bir çerçevede, değişen boyut ve biçimlerde yüzlerce aynayla karşılaştın. Aynalardan birinde olmayan eşarbın bir başkasında geri dönüverdi.

Arkanda melon şapkalı bir adamın görüntüsü yansıyordu. Gerçi bazı aynalara yansıyor, diğerlerinde görünmüyordu. Dönüp baktığında, aynada gördüğünden daha fazla müşterinin seninle birlikte salonu dolaştığını fark etmene rağmen, adamı bir türlü gözüne kestiremedin.

Salon yuvarlak bir odaya açıldı, içerdeki ışık sen girerken parlıyordu. Işık, bir sirk çadırından daha çok, bir sokağın köşesine aitmiş gibi görünen, tepesinde buzlu camdan bir şişesi olan çok yüksek, siyah demir bir direkten yayılıyordu.

Buradaki duvarlar, her biri yukarıda görünen tavandaki çizgilerle aynı hizaya denk gelecek şekilde yerleştirilmiş aynalarla tamamen kaplıydı ve zemin uygun renge boyanmıştı.

Odanın içinde ilerledikçe, içerisi, çizgilerin parçalı bir örüntüyle kendini tekrar edip durduğu, sonsuz bir sokak

lambaları tarlasına dönüştü.

Kartomansi[9]

Concord, Massachusetts, Ekim 1902

Sirkin içinde yol almaya devam edince, Bailey'nin yolu tekrar avluya çıktı. Önce kıvılcımları uçuşan büyük ateşi seyretmek, sonra da neredeyse bir lokma yemediği akşam yemeğini telafi edecek bir kese çikolata almak için bir başka tezgâhta durdu. Çikolatalar bademden yapılma kulakları ve meyan kökü kuyruklarıyla fare biçimindeydiler. İki tanesini hemen yedikten sonra, kesenin geri kalanını, erimeyeceklerini umarak cebine yerleştirdi.

Avludan çıkmak için bir başka istikamet seçti ve bir kez daha çember çizerek kamp ateşinden uzaklaşmaya başladı.

İlginç tabelaları olan sayısız çadırın önünden geçti ama zihninde illüzyonistin görüntüsü tekrar tekrar canlanırken, hiçbirinden içeri girme isteği duymadı. Yol kıvrılırken, süslü ve şirin bir tabelası olan daha küçük bir çadırla karşı karşıya geldi.

Falcı

Bu kadarını kolayca okuyabilmişti ama geri kalanı süslü püslü harflerden oluşan karmaşık bir girdaba benziyordu ve okuyabilmek için Bailey'nin tabelaya iyice sokulması gerekti.

Kehanette Bulunur & En Gizli Sırlar Ortaya Serilir

Bailey etrafına bakındı. O an için, her iki yönde de, görünürde tek bir insan yoktu ve sirk, sanki o ve her zaman orada olan şeyler (insanlar) dışında tamamen boşmuş gibi, günün ortasında çitin arasından içeri sızdığı haline ürkütücü derecede benziyordu.

Çadırdan içeri girerken kulaklarında kendi hayatıyla ilgili süregelen tartışma yankılanıyordu.

Bailey kendini, ona büyükannesinin salonunu anımsatan, sadece biraz daha az lavanta kokan bir odada buldu. Koltuklar vardı ama hepsi boştu ve Bailey'nin dikkati perdeyi fark etmesinden önceki birkaç saniye boyunca, ışık saçan avizeye takıldı.

Perde parlak boncuk dizilerinden oluşuyordu. Bailey daha önce böyle bir şey görmemişti. Işıkta parlıyordu ve Bailey doğrudan içinden geçmeli mi, yoksa durup bir işaret ya da uyarı beklemeli mi karar veremiyordu. Bilgilendirici bir tabela görebilmek için etrafına bakındı ama hiçbir şey bulamadı. Kafası karışmış halde, boş girişte durdu ve sonra, perdenin arkasından bir ses yükseldi.

Ses, "Lütfen içeri gelin," dedi. Bu, sakin ve Bailey yan odadan geldiğinden emin olsa da, hemen yanı başında duruyormuş hissi veren bir kadın sesiydi. Boncuklara dokunmak için, tereddüt içinde elini uzattı. Pürüzsüz ve soğuktular ve Bailey kolunun aradan kolayca geçtiğini, boncukların su veya uzun otlar gibi iki yana ayrıldıklarını gördü. Tutamlar birbirine çarparken, boncuklar şangırdadı ve karanlık odada yankılanan ses, yağmuru hatırlattı.

Şimdi içinde olduğu oda, büyükannesinin salonuna daha az benziyordu. Mumlarla kaplıydı ve ortasında, bir yanında boş bir sandalyenin durduğu, karşı tarafında siyahlar içinde, yüzü incecik bir peçeyle örtülü bir kadının oturduğu bir masa vardı.

Masanın üstünde bir deste kâğıt ve büyük cam bir küre duruyordu.

Kadın, “Lütfen oturun, genç adam,” dedi ve Bailey boş sandalyeye doğru birkaç adım atıp oturdu. Sandalye şaşırtıcı derecede rahattı; dikkat çekici bir benzerlik taşısa da büyükannesinin evindeki o kaskatı sandalyeler gibi değildi. Bailey o anda sirkte kızıl saçlı kız dışında kimseyi konuşurken görmediğini düşündü. Zamanında fark etmiş olmasa da, illüzyonist de gösterisi boyunca sessizdi.

“Korkarım başlamadan önce ödeme yapmanız isteniyor,” dedi kadın. Bailey bu beklenmedik harcama için fazladan harçlığının olmasına sevindi.

“Ödeme ne kadar?” diye sordu.

“Geleceğinize bir göz atmak için ne kadar ödemeye istekliyseniz,” dedi falcı. Bailey üzerinde düşünmek için durdu. Tuhaf ama adildi. Cebinden uygun düşeceğini umduğu bir miktar çıkarıp masanın üstüne koydu ve kadın parayı almak yerine elini üstünde dolaştırdı ve para bir anda kayboldu.

“Şimdi, bilmek istediğiniz nedir?” diye sordu.

“Geleceğim,” dedi Bailey. “Büyükannem Harvard’a gitmemi arzuluyor ama babam çiftliği devralmamı istiyor.”

Falcı, “Ya siz ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Bailey.

Kadın bir kahkaha attı ama bu dost canlısı bir gülüştü ve Bailey kendini, gizemli ya da mistik değil, sıradan bir insanla konuşuyormuş gibi, daha iyi hissetti.

“Sorun değil,” dedi kadın. “Bakalım kartlar bu konuda ne diyecekler.”

Falcı desteyi eline alıp karıştırarak bir elinden diğerine geçirdi. Kartlar dalgalar halinde birbirlerinin üstüne ve altına kaydılar. Sonra kartları seri bir hareketle, siyah ve beyaz desenli kart sırtlarından bir yay oluşturacak şekilde masaya yaydı. “Tek bir kart seç,” dedi. “Acele etme. Bu, senin kartın olacak. Geleceğini temsil edecek kart.”

Bailey kartların oluşturduğu yaya baktı ve kaşlarını çattı. Hepsi birbirine benziyordu. Kimi birbirinden daha geniş,

bazıları diğerleri kadar düzgün sıralanmamış desen dilimleri. Bailey bir uçtan diğerine, bir ileri bir geri baktı ve sonra içlerinden biri gözüne takılıverdi. Diğerlerinden daha saklı duruyordu; üstündeki kart neredeyse tamamını örtüyordu. Sadece kenarı görünüyordu. Ona uzandı ama daha eli değmeden, tereddüde düştü.

"Dokunabilir miyim?" En iyi tabaklarla masa kurmasına izin verildiği zamanlardaki, bu tür şeylere dokunmasına gerçekten izin verilmemesi gerekiyormuş gibi, bir şeyler kırma korkusuyla karışık hislere kapılmıştı.

Ancak falcı başını evet der gibi salladı ve Bailey parmağını kartın üstüne koyup yoldaşlarının arasından çekti ve masada ayrı bir yere koydu.

Falcı, "Açabilirsin," deyince, Bailey kartı çevirdi.

Kartın diğer tarafı, alışık olduğu, kupalı, sinekli, maçalı, karolu kırmızı siyah oyun kâğıtlarına benzemiyordu. Aksine siyah, beyaz ve grinin tonlarında bir resimdi.

Bu at sırtında bir şövalye resmiydi; hani şu masallardaki şövalyelerden. Atı beyaz, zırhı griydi ve geri planda bulutlar vardı. At dörtnala koşunun ortasındaydı, şövalye bir tür büyük savaş yolundaymış gibi kılıcını çekmiş, eyerinde öne eğilmişti. Bailey şövalyenin nereye gittiğini ve kartın ne anlama geldiğini merak ederek karta baktı. Kartın altında süslü harflerle *Cavalier d'Épées*[10] yazıyordu.

Bailey "Bu ben mi oluyorum?" diye sordu. Kadın, yay çizen kartları bir araya itip düzgün bir yığın haline getirirken gülümsedi.

"Falında, seni temsil edeceği anlamına geliyor." dedi. "Taşınma ya da seyahat anlamına gelebilir. Kartlar her defasında aynı anlamı ifade etmezler; insandan insana değişirler."

"Bu, okunmalarını zorlaştırıyor olsa gerek," dedi Bailey. Kadın bir kez daha güldü.

"Bazen," dedi. "Yine de deneyelim mi, ne dersin?" Bailey başını eğince, kadın desteyi bir kez daha karıştırdıktan sonra,

üç yığın halinde şövalyeli kartın üstüne, Bailey'nin önüne dizdi. "Hangi yığının seni daha çok çektiğine karar ver," dedi. Bailey kart yığınlarını süzdü. Biri daha az düzenli, bir başkası diğer ikisinden daha büyüktü. Gözleri sağdaki yığına kayıp duruyordu.

Daha ziyade tahmin etmiş olsa da, doğru seçim olduğunu hissediyordu, "Bu," dedi. Falcı başını hafifçe eğdi ve Bailey'nin seçtiği kartları en üstte bırakarak üç yığını yeniden bir deste haline getirdi. Masada bir düzine kart sıralanana dek, kartları tek tek çevirdi ve yüzleri yukarı bakacak şekilde, bazılarının diğerlerinin üstüne bindiği, diğerlerinin sıra oluşturduğu özenli bir düzenle masaya dizdi. Şövalyeye benzeyen, bir kısmı daha basit, bazıları daha karmaşık siyah beyaz resimlerdi. Çoğu farklı sahnelerden insanları gösteriyordu; çok azının hayvanı, bir kısmının kupa veya liraları vardı ve ortaya yeni kılıçlar çıkmıştı. Yansımaları yan tarafta duran küreye vuruyor ve uzuyordu.

Falcı, birkaç dakika boyunca kartlara baktı ve Bailey kadının kartların ona bir şeyler söylemesini beklediğini düşündü. Ayrıca, kadın gülümsüyor ve gülümsemesini biraz da olsa saklamaya çalışıyor gibi gelmişti.

Falcı, "İşte bu ilginç," dedi. Üzerinde dökümlü etekli, elinde bir terazi taşıyan bir kadının durduğu bir karta ve Bailey'nin net olarak göremediği ancak ufalanan bir şatoyu andıran bir diğerine dokundu.

Süreç karşısında hâlâ şaşkın olan Bailey, "İlginç olan nedir?" diye sordu. Gözü bağlı bir hanımefendi tanımamış, yıkılan bir şatoya hiç gitmemişti. New England'da şato olduğundan bile emin değildi.

Falcı, "Önünde bir yolculuk var," dedi. "Bolca hareket. Ve ciddi bir sorumluluk." Kartlardan birini çekti, ters çevirdi ve her ne kadar Bailey'ye hâlâ gülümsemesini saklamaya çalışıyormuş gibi gelse de, kaşlarını hafifçe çattı. Gözleri mum ışığına alıştıkça, peçenin altından kadının yüz ifadesini seçmesi de kolaylaşıyordu. "Şu anda, senin hareketlerinin

sonucu nasıl etkileyeceğini göremesen de, bir olaylar zincirinin parçasısın.”

Bailey, “Önemli bir şey yapacağım ama önce bir yere gitmem gerekiyor, öyle mi?” diye sordu. Falın bu kadar muğlâk bir şey olmasını beklemiyordu. Yolculuk kısmı, her ne kadar Cambridge çok uzak sayılmasa da, büyükannesinin lehine görünüyordu.

Falcı hemen cevap vermek yerine başka bir kart çevirdi. Bu kez gülümsemesini saklamadı.

“Poppet’ı arıyorsun,” dedi.

“Poppet da ne?” falcı cevap vermek yerine, başını kartlardan kaldırdı ve Bailey’ye sorgulayan gözlerle baktı. Bailey kadının, yüzünden atkısına, oradan şapkasına kayan gözleriyle, onu baştan ayağa süzdüğünü hissetti. Oturduğu sandalyede kıpırdandı.

“Adın Bailey mi?” Bailey’nin yanaklarındaki bütün renk çekildi ve daha önce hissettiği kaygı ve gerginlik hali derhal geri döndü. Bir fısıltıdan biraz daha fazlasıyla cevap vermeden önce yutkunma ihtiyacı hissetti.

Sanki bunun gerçekten adı olduğundan emin değilmiş gibi, “Evet?” cevabı daha çok bir soru gibi çıkmıştı. Falcı gülümsedi; gülümsemesi Bailey’ye onun ilk bakışta sandığı kadar büyük olmadığını düşündürdü. Belki de Bailey’nin kendisinden sadece birkaç yaş büyüktü.

Falcı, “İlginç,” dedi. Bailey onun başka bir kelime seçmiş olmasını diledi. “Ortak bir tanıdığımız var, Bailey.” Kadın yeniden masanın üstündeki kartlara baktı. “Sanırım bu akşam onu aramak için buradasın. Gerçi benim çadırımı da ziyaret etmeyi tercih etmene memnun oldum.”

Bailey kadının söylediği her şeyi sindirmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı ve kimseye bahsetmemiş ve hatta kendine bile itiraf etmemişken, sirkte bulunmasının gerçek nedeninden nasıl haberdar olabildiğine şaşırdı.

Falcının tam olarak kastettiğinin bu olduğundan emin olamayarak, “Kızıl saçlı kızı tanıyor musunuz?” diye sordu. Kadın başını evet der gibi salladı.

“Onu ve erkek kardeşini bütün hayatları boyunca tanıdım,” dedi. “O çok hoş saçları olan çok özel bir kızdır.”

Bailey, “O… Hâlâ burada mı?” diye sordu. “Onu sadece bir kez, sirkin son gelişinde görmüştüm.”

Falcı, “Burada,” dedi. Kartları, önce birine, sonra diğerine dokunarak masanın üstünde biraz daha itekledi. Gerçi Bailey artık hangi kartın ne olduğuna dikkat etmez durumdaydı. “Onu yine göreceksin. En ufak bir şüphe yok.”

Bailey ne zaman diye sorma dürtüsünü bastırdı ve kadının kartlar hakkında ekleyeceği başka bir şey olup olmadığını görmek için beklemeye başladı. Falcı kartların yerini değiştirip duruyordu. Şövalyeli kartı durduğu yerden aldı ve yıkılan şatonun üstüne yerleştirdi.

Kafasını bir kez daha kaldırarak, “Sirki seviyor musun, Bailey?” diye sordu.

Bailey, “Daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor,” dedi. Aceleyle, “Gerçi pek fazla bir yere gittiğim söylenemez,” diye ekledi. “Ama sirkin harika olduğunu düşünüyorum, Çok hoşuma gidiyor.”

Falcı, “İşte bunun faydası olur,” dedi.

Bailey, “Neye faydası olur?” diye sordu ama falcı yanıt vermedi. Aksine, desteden bir kart daha alıp çevirdi ve şövalye kartının üstüne açtı. Bu başının üstünde parlayan bir yıldızla, bir göle su döken bir kadının resmiydi.

Peçenin arasından yüz ifadesini ayırt etmek güçtü ama Bailey kartı masaya yerleştirirken, kadının kaşlarını çattığından emindi. Gerçi tekrar Bailey’ye baktığından kaşları artık çatık değildi.

Falcı, “İyi olacaksın,” dedi. “Alınacak kararlar ve bekleyen sürprizler olabilir. Hayat bazen bizi beklenmedik yerlere götürür. Gelecek hiçbir zaman kesin değildir, bunu sakın unutma.”

“Unutmam,” dedi Bailey. Falcının masadaki kartları toplayıp düzgün bir yığın haline sokarken, biraz üzgün göründüğünü düşündü. Kadın şövalyeyi sona sakladı ve destenin en üstüne koydu.

Bailey, “Teşekkürler,” dedi. Geleceği hakkında beklediği kadar net cevaplar almamıştı ancak nedense mesele gözüne önceden olduğu kadar ağır görünmüyordu. Bir falcının karşısında nasıl davranılacağından emin olmadığı için, gitmekle gitmemek arasında kalmıştı.

Falcı, “Rica ederim, Bailey,” dedi. “Senin için okuma yapmak keyifti.”

Bailey cebine uzandı ve fare çikolataların durduğu keseyi uzatarak falcıya ikram etti.

“İster misiniz?” Falcı bu kadar aptalca bir şey yaptığı için kendini zihinsel olarak azarlamasına fırsat bırakmadan gülümsedi. Gerçi bir an için gülümsemesinin altında hüzünlü bir şey kıpırdanır gibi oldu.

“Ah, tabii,” dedi falcı ve farelerden birini meyan kökü kuyruğundan tutup çekti. Kristal kürenin üstüne yerleştirdi. Sır verir gibi, “En sevdiklerimden biri,” dedi. “Teşekkürler, Bailey, sirkteki zamanının geri kalanının keyfini çıkar.”

“Çıkaracağım,” dedi Bailey. Ayağa kalktı ve boncuklu perdeye yürüdü. Boncuk dizilerini aralamak için elini uzattı ve aniden durup arkasına döndü.

Falcıya, “Adınız ne?” diye sordu.

“Biliyor musun, daha önce danışanlarımdan hiçbirinin adımı sorduğunu sanmıyorum,” dedi. “Adım Isobel.”

Bailey, “Sizinle tanışmak güzeldi, Isobel,” dedi.

“Seninle tanışmak da güzeldi, Bailey,” dedi Isobel. “Ve çıkarken, sağ tarafındaki yoldan inmek isteyebilirsin,” diye ekledi. Bailey onu başıyla selamladı ve boncuk dizilerini itip hâlâ boş olan girişe çıktı. Boncuklar yerlerine dönerken o kadar gürültücü değillerdi ve yerleşip sessizleştiklerinde, her şey, arkalarında başka bir oda, masasının başında oturan bir falcı yokmuş gibi, yumuşak ve durağan haline döndü.

Bailey tuhaf bir huzur hissediyordu. Sanki yere daha yakın ama aynı zamanda daha uzun boyluymuş gibi. Çadırdan çıkıp çizgili çadırların arasından kavisle uzanan yolda sağa saparken, geleceğine dair kaygılar omuzlarına artık o kadar da ağır gelmiyordu.

Ağaçtaki Büyücü

Barselona, Kasım 1894

Le Cirque de Rêves'deki çadır kalabalığının arkasına gizlenen odalar, sirkin siyah ve beyazıyla tam bir zıtlık oluşturuyorlardı. Renklerle capcanlı. Kehribar ışıklarla sıcacık.

Murray ikizlerinin işgal ettikleri alan, özellikle canlıydı. Kurum gibi kapkara, kıvılcım kadar parlak tüy yumağı kedi yavrularıyla bezeli odanın alev almış gibi görünmesine neden olan parlak kırmızı, mercan kırmızısı ve açık sarıyla alev alev yanan bir renk kaleydoskobuydu sanki.

Zaman zaman, ikizlerin, düzgün bir eğitim almaları için yatalı okula gönderilmesi öneriliyordu ama anne babaları böyle çeşitlilik gösteren bir grubun içinde ve dünyanın dört bir yanına yolculuk ederek, sınıflar ve kitaplarla sınırlı bir eğitimden çok daha fazlasını öğreneceklerinde ısrar ediyorlardı.

İkizler bu düzenlemeden son derece hoşnuttular. Sayısız konuda rasgele dersler alıyor ve ele geçirdikleri her kitabı okuyorlardı. Yığınlarca kitap genelde, artık sığmaz hale geldikten sonra da yollarını ayırmadıkları demir beşiğin içinde birikiyordu.

Sirkin her santimetrekaresini ezbere biliyor, renkliden siyah ve beyaza kolayca geçiyorlardı. Her ikisinde de eşit derecede rahattılar.

Bu akşam, dalları siyah ve çıplak, bir hayli büyük bir ağacın altında, siyah beyaz çizgili bir çadırda oturuyorlardı.

Bu geç saatte, bu çadırda tek bir müşteri kalmamıştı ve şafaktan önceki son birkaç saatte, yeni müşterilerin denk gelmesi pek olası görünmüyordu.

Murray ikizleri, sırtları ağacın gövdesine yaslı, baharatla ısıtılmış elma şaraplarını yudumluyorlardı.

O akşamki gösterilerini tamamlamışlardı ve şafaktan önceki saatleri gönüllerince geçirmekte özgürdüler.

Widget, kızkardeşine, "Bu akşam okumak istiyor musun?" diye sordu. "Yürüyüşe çıkabiliriz, hava o kadar soğuk değil." Saati kontrol etmek için paltosundan bir cep saati çıkardı. Onların geç kavramı pek çok insanın erkenine karşılık gelse de, "o kadar da geç değil," diye ekledi.

Poppet cevap vermeden önce dudağını ısırarak düşündü.

"Hayır," dedi. "Geçen sefer her şey kırmızı ve kafa karıştırıcıydı. Sanırım tekrar denemeden önce biraz beklesem iyi olacak."

"Kırmızı ve kafa karıştırıcı?"

Poppet başını salladı. "Üst üste binmiş bir şeylerdi," dedi. "Ateş ve kırmızı bir şey ama aynı anda değil. Gölgesiz bir adam. Kedi yavrularının iplikleri çekiştirip düğümlediği, ipin başını ya da sonunu bulamadığı zamanlardaki, her şey çözülüyormuş ya da birbirine dolanıyormuş hissi."

Widget, "Celia'ya bir şey söyledin mi?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi Poppet. "Ona bir şey ifade etmeyen şeyler söylemekten hoşlanmıyorum. Genellikle her şey zaman içinde anlam kazanıyor."

Widget, "Bu doğru," dedi.

"Ah, bir şey daha var," dedi Poppet. "Misafirimiz geliyor. Bu da bir yerde vardı. Bu diğer şeylerden önce miydi, sonra mı, yoksa arada mı, bilmiyorum."

Widget, "Kim olduğunu görebiliyor musun?" diye sordu.

Poppet elma şarabını yudumlarken, "Hayır," demekle yetindi. Widget şaşırmamıştı.

"Kırmızı şey neydi?" diye sordu. "Ayırt edebildin mi?"

Poppet hatırlamak için gözlerini yumdu.

“Boyaya benziyordu,” dedi. Widget dönüp ona baktı.

“Boya mı?” diye sordu.

Poppet, “Yere dökülmüş boya gibi,” diye cevapladı. Gözlerini yumdu ama sonra hızla açtı. “Koyu kırmızı. Her şey biraz karman çorman ve kırmızı kısmından hiç hoşlanmadım; onu görürken başım ağrıdı. Misafir kısmı daha hoştu.”

“Misafir hoş olurdu,” dedi Widget. “Ne zaman olduğunu biliyor musun?”

Poppet kafasını salladı.

“Bir kısmı yakın zamanda gibi geliyor. Geri kalanı da çok uzak.”

Bir süre daha sırtları ağacın gövdesine yaslı halde, elma şaraplarını yudumladılar.

Poppet biraz sonra, “Bana bir hikâye anlat, lütfen,” dedi.

Widget, “Nasıl bir hikâye?” diye sordu. Aklında bir hikâye olsa bile, ona her zaman sorar, bir talepte bulunma fırsatı tanırdı. Bu muameleyi sadece öncelikli ya da özel izleyicilere yapardı.

Poppet üstlerindeki birbirine dolanmış ağaç dallarına bakarak “Bir ağaç hikâyesi,” dedi.

Poppet şarabını yudumlayarak sabırla beklerken, Widget çadırın ve ağacın sessiz bir giriş yapmasına izin verir gibi, bir süre duraksadı.

“Sırların gücü vardır,” diye başladı. “Ve o güçler paylaşılınca azalır. Bu yüzden iyi, çok iyi saklanmaları gerekir. Sırları, gerçek sırları, önemli olanları, başkalarıyla paylaşmak, bir tek kişiyle bile olsa, değişmelerine neden olur. Kağıda dökmek daha beterdir; çünkü ne kadar özenli olursan ol, karalanmış o sırları kaç gözün göreceğini kim bilebilir? Bu yüzden, sırrını kendine saklamak, onun için olduğu kadar, kendi iyiliğin için de, en iyisidir.

“Bugün dünyada daha az sihir olmasının nedeni kısmen budur. Sonuçta sihir sırdır ve sırlar sihirdir ve seneleri bulan sihir öğretme ve paylaşma ve daha kötüsü. Zamanla tozlanan süslü kitaplara yazmak, sihrin değerini azalttı, gücünü gıdım

gıdım elinden aldı. Belki kaçınılmazdı ama uzak durulmaz değildi. Herkes hata yapabilir.

"Tarihteki en büyük büyücü, sırlarını paylaşma gafletine düştü. Ve sırları hem sihirli hem önemliydi; bu yüzden bu bir hayli ciddi bir hata oldu.

"Onları bir kıza anlattı. Kız genç, akıllı ve güzeldi ve..."

Poppet fincanının üzerinden güçlü bir soluk aldı. Widget durdu.

"Özür dilerim," dedi Poppet. "Devam et, lütfen, Widge."

"Genç, akıllı ve güzeldi," diye devam etti Widget. "Çünkü eğer kız güzel ve akıllı olmasaydı, karşı konulması daha kolay olurdu ve o zaman ortada bir hikâye de olmazdı.

"Büyücü yaşlı ve kendisi de bir hayli akıllıydı elbette ve sırlarını kimseye, hiç kimseye açmadan uzun, çok uzun bir zaman geçirmişti. Belki seneler içinde, sırlarını tutmasının önemini unutmuştu ya da belki de kızın gençliği, güzelliği ya da aklı dikkatini dağıtmıştı. Ya de belki de sadece yorgundu, çok şarap içmişti ve ne yaptığının farkında değildi. Şartlar ne olursa olsun, en derin sırlarını ve sihrinin en gizli anahtarlarını kıza anlattı.

"Ve sırlar büyücüden kıza aktarılınca güçlerinden parçalar kaybettiler; tıpkı enine boyuna okşadığınızda, tüylerinden olan kediler gibi. Ancak hâlâ kuvvetli ve etkili ve sihirliydiler ve kız onları büyücüye karşı kullandı. Sırlarını alıp sahiplenmek için büyücüye hile yaptı. Sırları korumak özellikle umurunda değildi; büyük olasılıkla bir yerlere de not etmişti.

"Büyücünün kendisini yaşlı bir meşe ağacına hapsetti. Bunun gibi bir ağaca. Ve bunu yaparken kullandığı sihir, büyücünün eski ve güçlü kendi sihri olduğu için, çözemeyeceği kadar kuvvetliydi.

"Kız büyücüyü orada bıraktı ve büyücünün ağacın içinde olduğunu kimse bilmediği için kurtarılamadı. Gerçi ölmedi de. Kız, elinden gelse, onu sırlarını anlatmaya ikna ettikten sonra, öldürürdü de. Ama kendi sihriyle öldüremezdi. Ya da belki de öldürmeyi hiç istememişti. Güce, ona yorduğundan daha fazla kafa yoruyordu ama belki de büyücüyü, canını bağışlayacak

kadar önemsemişti de. Onu tuzağa düşürmekle yetindi ve onun zihninde ikisi de aynı amaca hizmet ediyordu.

"Gerçi aslında düşünmek istediği kadar başarılı olamamıştı. Kendi sihir sırrını saklamak konusunda dikkatsizdi. Onu teşhir etti ve pek dikkatli davranmadı. Zamanla gücü solmaya başladı; tıpkı kızın solduğu gibi.

"Diğer yandan büyücü ağacın bir parçasına dönüştü. Ve ağaç coşarak büyüdü, dalları göğe, kökleri toprağın daha da derinlerine ulaştı. Yaprakların kabuğun ve özsuyun parçasıydı ve sincapların başka yerlerde başka meşelere dönüşmeye taşıdığı meşe palamutlarının parçası. Ve o ağaçlar büyüdüğünde, büyücü o ağaçlarda da var oldu; o dallarda ve o yapraklarda.

"Yani büyücü sırlarını kaybederek ölümsüzlük kazandı. Akıllı genç kız artık yaşlanıp güzel sayılamayacak hale geldiğinde, büyücü hâlâ oradaydı. Ve bir anlamda daha önce hiç olmadığı kadar büyük ve güçlüydü. Gerçi, her şeyi baştan yapması için bir şans daha verilse, sırları konusunda daha dikkatli davranması olasıydı." Widget cümlesini tamamladı ve çadır bir kez daha sessizliğe gömüldü ancak ağaç anlatmaya başladığı haline göre daha canlı gibiydi.

Poppet, "Teşekkürler," dedi. "İyi bir hikâyeydi. Gerçi biraz hüzünlüydü ama bir açıdan değildi de."

"Rica ederim," dedi Widget. Artık sıcak değil ılık olan elma şarabından bir yudum aldı. Kupasını ellerinin arasında tutup göz hizasına kaldırdı ve yüzeyinden ince bir duman yükselmeye başlayana dek gözlerini ayırmadan baktı.

Poppet kupasını ona uzatarak, "Benimkine de yap, lütfen," dedi. "Hiçbir zaman doğru yapamıyorum."

"Ben de hiçbir zaman hiçbir şeyi doğru kaldıramıyorum; yani eşitiz." Ancak kardeşinin kupasını hiç yakınmadan aldı ve dumanı tütüp ısınana dek konsantre oldu.

Poppet'a geri vermek için döndü ve kupa elinden kız kardeşinin eline süzülüverdi. Şarabının yüzeyi hafifçe dalgalanmıştı ama onun dışında bir masanın üstünde kayarcasına, pürüzsüz hareket etmişti.

Widget, “Fiyakacı,” dedi.

Yeni ısınmış elma şaraplarını yudumlayarak ve ağacın çadırın tepesine kadar uzanan çarpık çurpuk siyah dallarına bakarak oturdular

Uzun bir sessizliğin ardından Poppet, “Widge?” dedi.

“Evet?”

“O zaman bir yere hapsedilmek o kadar da kötü bir şey olmasa gerek? Nereye hapsedildiğine bağlı olarak…”

“Sanırım hapsedildiğin yeri ne kadar sevdiğinle alakası var,” dedi Widget.

Poppet kardeşinin siyah botunu kendi beyaz botuyla dürterek, “Ve sanırım orada kiminle birlikte tıkılıp kaldığınla,” diye ekledi.

Widget bir kahkaha attı ve kahkahası çadırın içinde, mumlarla kaplı dalların arasında yankılandı. Beyaz alevleri titreşen mumların.

Geçici Yerler
Londra, Nisan 1895

Tara Burgess ona Bay Barris tarafından verilen kartvizitin arkasındaki adresin bir konutun değil, Midland Grand Otel'in adresi olduğunu ancak Londra'ya dönüşünden sonra fark edecekti.

Kartı bir süre, salonundaki bir masanın üstünde bıraktı ve odaya her girişinde baktı. Sonra varlığını yeniden hatırlayana dek uzun bir zaman boyunca unuttu.

Lainie, Tara'yı Londra'da uzun bir tatilde ona katılması için ikna etme girişiminde bulundu ama Tara reddetti. Tara, kardeşine Viyana ziyaretinden kısaca bahsetti ve sadece Ethan'ın onun hatırını da sorduğunu söylemekle yetindi.

Lainie kendilerinin de taşınmayı düşünebileceklerini söyledi; belki de geri döndüğünde bu konuyu uzun uzun tartışmalıydılar.

Tara sadece başını eğdi ve gitmeden önce kız kardeşini sevgiyle kucakladı.

Evde yalnız kalınca, dalgın dalgın dolaşmaya başladı. Yarısı okunmuş kitaplarını masaların, sandalyelerin üstünde bırakıyordu.

Bayan Padva'nın çayda ona katılma ya da balede ona eşlik etme yönündeki davetlerini kibarca geri çeviriyordu.

Evdeki bütün aynaların yüzlerini duvara çevirdi. Çevirmeye gücünün yetmediklerini çarşaflarla örttü; böylece boş odalarda hayaletler gibi durmaya başladılar.

Uyumakta zorluk çekiyordu.

Aylar boyunca toz içinde beklemesinin ardından, bir öğleden sonra, kartı alıp cebine yerleştirdi ve daha bunun iyi bir fikir olup olmadığına kanaat getirecek zamanı olmadan, kapıdan fırlayıp trene doğru yürümeye başlamıştı bile.

Tara, Saint Pancras istasyonunun bitişiğindeki, tepesinde bir saat olan otele daha önce hiç gitmemişti ama otel onu daha ilk anda geçici bir yer olarak çarptı. Binanın boyutuna ve sağlamlığına rağmen, başka yerlere gitmek ya da dönmekte olan misafir ve gezginlerin sürekli akınına uğrayan geçici bir yer hissi veriyordu. Başka bir yere gitmeden önce, kısa bir süre durulan bir yer.

Resepsiyona danıştı ama bu isimde bir misafirlerinin olmadığını iddia ettiler. Memur onu yanlış duymakta ısrar edince, Tara ismi defalarca tekrarladı. Bay Barris'in kartındaki isim dağıldığı için farklı olasılıklar denedi; doğru telaffuzu hatırlayamıyordu. Orada durma süresi uzadıkça, karttaki dağılmış ismin telaffuz edildiğini duyduğundan daha da az emin olmaya başladı.

Memur kibarca, bir not bırakmak ister misiniz diye sordu. Belki de söz konusu beyefendi günün ilerleyen saatlerinde gelecekti ama Tara bu teklifi geri çevirdi ve bu kez teşekkür ederek kartı tekrar cebine yerleştirdi.

Adres yanlış mı acaba diye düşünerek lobinin içinde aylak aylak dolaşmaya başladı. Gerçi doğru bilgi vermemek Bay Barris'lik bir hareket değildi.

Yanı başından bir ses, "İyi öğleden sonralar, Bayan Burgess," dedi. Tara adamın yaklaştığını duymamıştı ama adının düzgün telaffuzunu bir türlü hatırlayamadığı adam, dikkat çekici gri takım elbisesi içinde, hemen yanı başında duruyordu.

Tara, "İyi öğleden sonralar," diye tekrarladı.

"Beni mi arıyordunuz?"

“Aslında, evet,” dedi Tara. Onu Bay Barris’in gönderdiğini izah etmeye girişti. Cebine uzandı ama kart yerinde yoktu; kafası karışmış halde, durdu.

Gri takım elbiseli adam, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Kartı yanında getirmeyi akıl etmiş miydi yoksa kart hâlâ salonundaki masanın üstünde mi duruyordu emin olamayan Tara, “Hayır,” dedi. “Sizinle sirk hakkında konuşmak istiyordum.”

“Pekâlâ,” dedi adam. Yüzünde çok cılız bir ilgi olarak yorumlanabilecek bir ifadeyle, söze Tara’nın başlamasını bekliyordu.

Tara endişesini izah etmek için elinden geleni yaptı. Sirkte, pek çok insanın bildiğinden daha fazlasının döndüğünü ve akla yatkın izahlar bulmakta güçlük çektiği bir takım öğeler olduğunu anlattı ve Bay Barris’e bahsettiklerinin bir kısmını tekrarladı. Hiçbirinin gerçek olduğundan emin olamama kaygısını ve senelerdir aynaya bakıp aynı yüzü değişmemiş olarak görmenin kafasını nasıl kurcaladığını da anlattı.

Kastettiği şeyi kelimelere dökmekte zorlandığı için sık sık bocalıyordu.

Cılız ilgi ifadesi değişmemişti.

Tara sözlerini tamamlayınca, adam, “Benden istediğiniz nedir, Bayan Burgess?” diye sordu.

“Bir açıklama hoşuma giderdi,” dedi Tara.

Adam ona değişmeyen ifadesiyle bir süre baktı.

“Sirk, sadece bir sirk,” dedi. “Etkileyici bir sunum ama dahası yok. Buna katılıyor musunuz?”

Tara cevabı zihninde doğru düzgün işleyemeden kafasını salladı.

“Yetişmeniz gereken bir treniniz var mı Bayan Burgess?”

“Evet,” dedi Tara. Trenini unutmuştu. Saatin kaç olduğunu merak etti ama bakacak bir saat bulamadı.

“Refaket etmemden rahatsız olmazsanız, bende istasyona doğru gidiyorum.”

Otelle tren peronları arasındaki kısa mesafeyi birlikte yürüdüler. Adam onun için kapıları açtı. Havayla ilgili öylesine

yorumlar yaptı.

Trenlere ulaşınca, “Sanırım vaktinizi meşgul edecek başka şeyler bulmanız çıkarınıza olur,” dedi. “Kafanızı sirkten alıkoyacak bir şeyler. Katılıyor musunuz?”

Tara bir kez daha başını eğdi.

Adam şapkasının ucunu hafifçe eğerek, “İyi günler, Bayan Burgess,” dedi.

Tara, “İyi günler,” diye yanıtladı.

Adam peronda ondan ayrıldı ve Tara onun hangi yöne gittiğini görmek için döndüğünde, kalabalığın arasında gri takım elbiseliden eser yoktu.

Tara peronun kıyısında durup trenin gelmesini bekledi. Mr. A. H...’ye hangi trene bineceğini söylediğini hatırlamıyordu. Vaktini harcayabileceği başka bir şey, olabileceği başka bir yer, dikkatini hak eden başka bir konu olduğu hissi dışında, konuşmaları hakkında pek bir şey hatırlayamıyordu.

Karşı peronda gri bir parlama gözüne takıldığında, o şeyin ne olabileceğini merak etmekle meşguldü

Bay A. H... kuytu bir köşede duruyordu ve Tara aradaki mesafeye ve gölgelere rağmen, adamın görünmeyen biriyle tartıştığını anlamıştı.

Diğer insanlar onlardan tarafa bakmadan yanlarından geçip gidiyorlardı.

Tepedeki kubbeli camlardan süzülen ışık hafifçe kıpırdayınca, Tara, gri takım elbiseli adamın kiminle tartıştığını görebildi.

Gri takım elbiseli adam kadar uzun boylu değildi ve şapkasının tepesi, gri olandan bir karış daha aşağıda gibi duruyordu. O kadar ki Tara önce adamın bir yansımadan ibaret olduğunu sandı ve Bay A. H...’nin bir tren istasyonun orta yerinde, kendi yansımasıyla tartışmasını tuhaf buldu.

Ancak diğer takım elbise bariz biçimde daha koyu renkti. Benzer bir gri tonda olsa da, yansımanın saçları daha uzundu.

Buhar ve kalabalık arasından dikkatle bakarken, Tara adamın gömleğinin dantelli manşetlerini ve adamın ışığı yüzünün geri kalanından daha çok yakalayan koyu renk

gözlerini seçti. Görüntüler geçici bir an için sabitlenip hemen ardından bir kez daha çarpık gölgelere dönüşüyorlar ve sabitliklerini bir saniyeden fazla korumuyorlardı.

Tepeden süzülen ışık bir kez daha değişti ve Bay A. H... nispeten canlı ve net kalırken, karaltı, Tara olanları ısının neden olduğu bir pusun arkasından seyrediyormuş gibi, titredi.

Tara, bakışları karşı platformdaki hayalete sabitlenmiş halde ileri doğru bir adım attı.

Treni görmemişti.

Hareket

Münih, Nisan 1895

Sirkin ana vatanı Almanya'ya gelişi, Herr Thiessen'i her defasında keyiflendiriyordu ancak bu kez, sirk Münih yakınlarına kurulduğu ve başka bir şehirde oda bulmak zorunda kalmayacağı için ayrıca sevinmişti.

Ayrıca, Celia Bowen onu ziyaret edeceğine söz vermişti. Senelerdir mektuplaşmalarına rağmen, onu daha önce hiç görmemişti ve Bayan Bowen, bir sakıncası yoksa atölyesini görmek isteyeceğini belirtmişti.

Friedrick elbette ki en ufak bir sakıncası olmayacağını ve ne zaman isterse kapısının açık olduğunu yazmıştı.

Her biri ofisinde özenle dosyalanmış pek çok mektuba rağmen, ne beklemesi gerektiğinden emin değildi.

İllüzyonist olarak tanıdığı kadını kapı eşiğinde bulunca, büyük bir şaşkınlık yaşadı.

Onu içinde görmeye alışık olduğu siyah-beyaz kreasyonlar yerine, pudra rengi bir elbise giymiş olmasına rağmen, kim olduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu.

Teni daha sıcak, saçları yumuşacık bukleler halindeydi ve şapkasının dikkat çekici, siyah ipek şapkasıyla alakası yoktu ama Friedrick, bu yüzü nerede görse tanırdı.

Onu, "Bu bir onur," diyerek selamladı.

Celia elini tutarken, “Çoğu insan beni sirkin dışında tanımaz,” dedi.

Herr Thiessen, Celia’nın elini dudaklarına götürüp eldivenini öperken, “O zaman çoğu insan aptalmış,” dedi. “Gerçi bunca zamandır kim olduğunuzu bilmediğim için, ben de kendimi aptal gibi hissediyorum.”

“Size söylemem gerekirdi,” dedi Celia. “Özür diliyorum.”

“Özre gerek yok. Sirki yazış şeklinizden sıradan bir *rèveur* olmadığınızı anlamam gerekirdi. Her köşesini çoğundan daha iyi tanıyorsunuz.”

“Köşelerin büyük bir kısmına aşinayım. Hepsine değil.”

“Sirkin kendi illüzyonisti için bile sır kalan yerleri mi var? İşte bu etkileyici.”

Celia güldü ve Friedrick onu atölyesinde tura çıkardı.

Atölyenin ön kısmı daha çok planlar ve eskizlerle doluydu. Ardından, yerleri bolca talaşla, çekmeceleri alet edevatlarla dolu masalar geliyordu. Friedrick sürecin tamamını anlatırken, Celia mest olmuş halde, işin yaratıcı yönü kadar teknik tarafı hakkında da sorular sorarak dinledi.

Friedrick İngilizce yazışmalarına rağmen, genç kadının Almanca’yı akıcı bir dille konuştuğunu öğrenince şaşırdı.

Celia, “Dilleri okuyup yazabildiğimden daha iyi konuşabiliyorum,” diye açıkladı. “Bu ses duygusuyla ilgili bir şey. Kâğıda dökme girişiminde bulunabilirim ama sonucun korkunç olacağından eminim.”

Friedrick kırlaşan saçlarına rağmen, gülümsediğinde daha genç görünüyordu. Ona narin saat mekânizmaları gösterirken, Celia gözlerini Friedrick’in ellerinden alamıyordu. Aynı parmakları, aldığı ve hafızasına işleyecek kadar çok okuduğu mektupları tek tek kaleme alırken gözünde canlandırdı ve bu kadar iyi tanıdığı birinin yanında çekingenlik hissetmesine şaşırdı.

Farklı üretim aşamalarındaki saat raflarının arasından geçerken, Friedrick de onu eşit bir dikkatle izliyordu.

Celia henüz doğru saatlerdeki yerlerini almayıp ahşap kıvrımları arasında sabırla bekleyen detaylı figür

koleksiyonuna bakarken, Friedrick, “Size bir şey sorabilir miyim?” dedi.

Celia her ne kadar sihrini nasıl gerçekleştirdiğini sormasından korksa ve ona yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret etse de, “Tabii ki,” dedi.

“Pek çok defa, benimle aynı şehirde bulundunuz ancak bu benimle buluşmayı ilk isteyişiniz. Neden?”

Celia cevap vermeden önce, masanın üstündeki figürlere baktı. Friedrick uzanıp yan yatmış bir balerini kaldırdı ve kurdeleli pabuçlarının üstünde dengede durmasını sağladı.

“Daha önce, kim olduğumu bilmenizi istemedim,” dedi Celia. “Bilirseniz beni farklı düşünürsünüz gibi geldi. Ancak bunca zaman sonra, dürüst davranmıyormuşum gibi hissettim. Size gerçeği bir süredir söylemek istiyordum ve atölyenizi görme fırsatına karşı koyamadım. Umarım beni affedebilirsiniz.”

Friedrick, “Affedilecek bir şeyiniz yok,” dedi. “Bir hayli iyi tanıdığımı düşünmek istediğim bir kadın ve her zaman gizemin ta kendisi olarak düşündüğüm bir kadın, aynı kişi. Şaşırtıcı ve benim için güzel sürprizlerin hiçbir sakıncası yok. Gerçi bana o ilk mektubu neden yazdığınızı merak etmiyor da değilim.”

“Sirk hakkında yazdıklarınız hoşuma gitti. Benim sirki doğru dürüst görmeyi başaramayacağım bir bakış açısıydı; çünkü ben... Sirki başka bir şekilde anlıyorum. Sizin bakış açınızdan görmek iyi geldi.” Başını kaldırınca, o yumuşacık mavi gözler, pencereden içeri süzülen, havadaki talaş zerreciklerini aydınlatan öğleden sonra güneşinde parladı.

Friedrick, “Teşekkürler, Bayan Bowen,” dedi.

Celia, “Celia,” diye düzeltti.

Tura devam etmeden önce, Friedrick başını düşünceli bir tavırla eğdi.

Arka taraftaki duvarlar bitmiş ya da bitmeye yüz tutmuş saatlerle kaplıydı. Sadece son vernik katlarını ya da diğer önemsiz detayları bekleyen saatler. Kapıya en yakın saatler çoktan harekete geçmişti. Her biri kendine özgü tavrıyla

hareket ediyor ancak aynı uyumlu ritmi, dikkatle düzenlenmiş bir tik-tak senfonisini takip ediyordu.

Celia'nın dikkatini çeken saat, duvarda ya da raflardan birinde değil, masanın üstünde duruyordu.

Saatten çok bir heykeli andıran güzel bir parçaydı. Saatlerin çoğu ahşaptan yapılmayken, bu saat ağırlıklı olarak koyu renk, oksitlenmiş metalden oluşuyordu. Dönerli beyaz alevler biçiminde oyulmuş beyaz ahşap bir tabanın üstüne yerleştirilmiş, büyük, yuvarlak bir kafes. İçinde, tepede sallanan ve görünür teçhizatın ve telkâri tepeden dökülen yıldız dizilerinin arasından sarkan rakam ve sembollerle işaretlenmiş, üst üste binmiş metal halkalar vardı.

Ancak bu saat sessiz ve hareketsiz duruyordu.

Celia, "Bu bana kamp ateşini hatırlattı," dedi. "Henüz tamamlanmadı mı?"

Friedrick, "Hayır, tamamlandı ama bozuk," dedi. "Bu bir deneydi ve bileşenlerini doğru düzgün dengelemek zor." Celia'nın teçhizatın nasıl dört bir yana uzanarak, kafesin tamamına yayıldığını görebilmesi için saati çevirdi. "Astronomik hareketleri de takip ettiği için, mekâniği karmaşık. Yeniden çalıştırmak için tabanını söküp yeniden parçalara ayırmam gerek. Henüz bu işin gerektireceği zamanı bulamadım."

Celia elini uzatırken, "Dokunabilir miyim?" dedi. Friedrick başıyla onaylayınca, eldivenlerinden birini çıkardı ve elini kafesin metal parmaklıklarından birine yerleştirdi.

Bir süre düşünceli gözlerle sadece izledi ve hareket ettirmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Friedrick'e, genç kadının bakışları saate öylesine bakmaktan çok, içinden geçiyormuş gibi geldi.

İçeride, rakamlarla işaretli halkalar yerlerinde dönerken, çarklar ve dişliler birlikte dans etmeye, mekânizma dönmeye başladı. Kollar doğru saati göstermek üzere yerlerine kayarken, gezegensel diziler sıraya girdiler.

Kafesin içindeki her şey usulca dönüyor, gümüş yıldızlar ışığı yakalayarak parlıyorlardı.

Ağır ve istikrarlı tik-taklar başlayınca, Celia elini çekti.

Friedrick bunu nasıl başardığını sormadı.

Onu akşam yemeğine götürdü. Bir yandan sirkten bahsederken, yemeğin büyük kısmını kitaplardan ve sanattan, şaraptan ve en sevdikleri şehirlerden konuşarak geçirdiler. Konuşmalarında, yazışmalarındaki ritmi yakalamak için sıkça bir dilden diğerine geçiş yapmaya uğraşmalarına rağmen, sohbetteki duraksamalar tuhaf kaçmıyordu.

Geldikleri noktada, Friedrick'in sormamasının nezaketten dolayı olmadığından emin olduğu zaman, Celia, "Numaralarımı nasıl yaptığımı neden sormadınız?" diye sordu.

Friedrick cevap vermeden önce soruyu enine boyuna düşündü.

"Çünkü bilmek istemiyorum," dedi. "Karanlığın tadını daha iyi çıkarabilmek için aydınlatılmamayı tercih ediyorum."

Bu his, Celia'yı öylesine neşelendirmişti ki ortak dillerinden biriyle yanıt veremedi ve şarabının üstünden gülümsemekle yetindi.

Friedrick, "Ayrıca," diye devam etti. "Bu tür sorulara sürekli maruz kalıyor olmalısınız. Ben sihirbazdan çok kadını tanımayı daha ilginç buluyorum. Umarım bu sizin için uygundur."

Celia, "Mükemmel," dedi.

Sonrasında, solmaya yüz tutan ışıkta kırmızı çatılı binaların arasından geçerek, sirke kadar birlikte yürüdüler ve ancak avluya varınca kendi yollarına ayrıldılar.

Kalabalığın arasında halktan biri gibi yürürken, Celia'yı kimsenin tanımaması Friedrick'i hayrete düşürmüştü.

Gösterisini izlerken, Celia onunla, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, sadece bir kez ve en ufak bir tanışıklık imasında bulunmadan, göz göze geldi.

Ardından, gece yarısından uzun saatler sonra, yürürken, Celia üzerinde krem rengi bir palto ve yeşil bir atkıyla yanında beliriverdi.

Friedrick, "Atkınız kırmızı olmalıydı," dedi.

“Ben tam bir *rêveur* sayılmam,” dedi Celia. “Doğru kaçmazdı.” Ancak konuşurken, atkısı zengin, şarabimsi bir bordoya dönüştü. “Bu daha mı iyi?”

Friedrick, bakışları Celia’nın gözlerinden bir an olsun ayrılmadan, “Mükemmel,” dedi.

Celia ona uzatılan kola girdi ve dolambaçlı yollarda, gittikçe azalan kalabalığın arasında, birlikte ilerlediler.

Aynı rutini sonraki akşamlarda da tekrarladılar. Ancak Londra’dan gelen haberlerin ardından, sirk Münih’te daha fazla kalmadı.

Tara Burgess'in Değerli Anısına

Glasgow, Nisan 1895

Katılımcı kalabalığına rağmen, cenaze bir hayli sessizdi. Hıçkırık ya da sallanan mendiller yoktu. Geleneksel siyah denizinin arasına az sayıda renk karışmıştı. Hafif yağmur bile aradan yol bulup bu hüzün alemine akamıyordu. Aksine düşünceli bir melankoli boşluğunda asılı kaldı.

Belki de nedeni, kız kardeşi sağ salim dururken, Tara Burgess'in tamamen gitmiş gibi gelmemesiydi. Çiftin bir teki canlı ve nefes alır haldeydi.

Diğer yandan, bir şeyler, hayatta kalan kız kardeşe bakanlara insanı çarpacak kadar yanlış görünüyordu. Tam olarak adını koyamadıkları bir şey. Dengesini kaybetmiş bir şey.

Arada sırada Lainie Burgess'ın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyordu ama taziyecilerin her birine tek tek gülümsüyor, katıldıkları için teşekkür ediyordu. O cilalı ahşap tabutun içinde olmasa, Tara'nın da nükteler yapacağına dair şakalaşıyordu. Ortada aile üyelerinden kimse yoktu; gerçi daha uzak tanıdıklar Lainie'nin yanından nadiren ayrılan beyaz saçlı kadın ve gözlüklü adamın aileden oldukları sonucuna varmışlardı. Yanılsalar da, ne Bayan Padva ne de Bay Barris'in bu hataya aldırdıkları yoktu.

Sayısız gül vardı. Kırmızı güller, beyaz güller, pembe güller. Hatta, kimse nereden geldiğini bilmese de, çiçeklerin arasında bir de siyah gül vardı. Tören boyunca dalgın bir tavırla yakasına iliştirdiği bir goncayla oynayıp duran Chandresh, sadece beyaz gülleri üstlenmişti.

Lainie kız kardeşi hakkında konuşurken, sözleri iç çekişlerle gülüşlerle ve hüzünlü gülümsemelerle karşılandı.

"Kardeşimi kaybettiğim için yas tutmuyorum çünkü o her zaman benimle, kalbimde olacak," dedi. "Aslında daha çok Tara beni sizlere tek başıma katlanmak zorunda bıraktığı için sıkkınım. Ayrıca onsuz pek iyi göremiyorum. Onsuz yeterince iyi duyamıyorum. Onsuz iyi hissetmiyorum. Kız kardeşim olmadan yaşamaktansa bir elimi ya da bacağımı kaybetmeyi yeğlerdim. Çünkü o zaman görüntümle alay etmek ve güzel olanın bir kez olsun kendisi olduğunu iddia etmek için burada olurdu. Hepimiz Tara'mızı kaybettik ama ben kendimden bir parçayı da kaybettim."

Mezarlıkta, baştan aşağı bembeyaz kostümünü kuş tüyleriyle süslemiş olmasına rağmen *le Cirque de Rèves*'e dâhil olmayan yas tutanların bir kısmının da tanıdığı tek bir gösterici vardı. Tüyler kadının sırtından aşağı bir şelale misali dökülüyor ve taş gibi hareketsiz durmasına rağmen, rüzgârla kıpırdanıyordu. Cenaze katılımcılarının çoğu kadının varlığına şaşırmış gibiydiler ama Lainie'nin, kız kardeşinin mezarı başında duran bu canlı meleğin varlığından duyduğu mutluluk onlara ilham veriyordu.

Sonuçta sirkte bu tür heykellerin olması fikrini ortaya atan Burgess kardeşlerdi. Göstericiler, özenli kostümler içinde, çadırların arasında belirsiz noktalara yerleştirilmiş podyumlar üstünde, hareketsiz dururlardı. Sürekli izlenirlerse zaman içinde duruşlarını tamamen değiştirmiş olurlardı ancak hareketleri, pek çok gözlemcinin normal insanlar değil, akıllıca yaratılmış makineler olduklarını iddia edecekleri kadar cefalı bir yavaşlıktaydı.

Sirkte bu göstericilerden bir hayli fazla sayıda vardı. Yıldızlarla bezeli Gece İmparatoriçesi. Kömür karası Kara

Korsan. Şu anda Tara Burgess'in başında nöbet tutandan, sıkça Karlar Kraliçesi olarak bahsedilirdi.

Tabut yerin altına indirilirken belli belirsiz bir hıçkırık duyuldu ama kimden geldiğini kestirmek ya da birbirine karışan iç çekişler, rüzgâr ve yere sürtünen ayaklardan oluşan kolektif bir ses olup olmadığına hükmetmek güçtü.

Yağmur hızını arttırınca, şemsiyeler mezarların üstünde mantar gibi bitmeye başladılar. Nemli toprak hızla çamura döndü ve törenin geri kalan kısmı, hava şartlarına uyum sağlamak için hızlandırıldı.

Tören düzgün bir şekilde sona ermek yerine, birden dağılıverdi. Törenin katılımcıları, tam olarak parmak basılamayacak anlık bir değişimle, düzgün sıralarından birbiriyle kaynaşan bir kalabalığa dönüşüverdiler. Kimi, Lainie'ye bir kez daha baş sağlığı dilemek için oyalanırken, çoğu daha son toprak atılmadan, yağmurdan korunacak bir sığınak aramaya girişti.

Isobel ve Tsukiko, Tara'nın mezarının biraz uzağında, Isobel'in eldivenli eliyle başlarının üstünde tuttuğu siyah bir şemsiyenin altında, yan yana duruyorlardı. Tsukiko yağmura aldırmadığında ısrar ediyordu ama Isobel yanında birinin olmasına minnet duyarak, onu şemsiyenin altında korumaya devam etti.

Tsukiko, "Nasıl öldü?" diye sordu. Bu diğerlerinin bütün öğleden sonra boyunca, boğuk fısıltılarla sorduğu bir soruydu ve çok azı tatmin edici çeşitli yanıtlarda karşılık bulmuştu. Detayları bilenler anlatmaya hevesli değildiler.

Isobel usulca, "Bana kaza olduğu söylendi," dedi. "Tren çarpmış."

Tsukiko düşünceli bir tavırla kafasını sallarken paltosunun cebinden birbirini tamamlayan bir sigaralık ve bir çakmak çıkardı.

"Gerçekten nasıl öldü?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Isobel konuşmalarına kulak misafiri olacak yakın birilerinin olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ama cenaze katılımcılarının ve şemsiyelerinin

çoğu yağmurun içinde dağılmıştı. Geriye üzgünden çok öfkeli çatık kaşlarıyla, eteğine yapışmış bir Poppet Murray'le Celia Bowen'ın da aralarında olduğu bir avuç insan kalmıştı.

Lainie ve Bay Barris, Tara'nın mezarının yakınında duruyorlardı. Melek ise onlara ellerini başlarının üstüne yerleştirecek kadar yakınlarından tepeden bakıyordu.

Tsukiko, "İnanca meydan okuyan şeyler gördün, değil mi?" diye sordu.

Isobel başıyla onayladı.

"Sen de bir parçaları olmasan, o şeylere uyum sağlamanın daha zor olacağını düşünmez miydin? Belki de insanı delirtecek kadar. Zihin hassas bir şeydir."

Isobel sesini olabildiğince alçak tutmaya gayret ederek, "Ben kasten trenin önüne çıktığını sanmıyorum," dedi.

"Belki de çıkmamıştır," dedi Tsukiko. "Çok düşük de olsa, bir olasılık olarak öne sürüyorum." Sigarasını yaktı ve havanın rutubetine rağmen, alev kolayca tutuştu.

Isobel, "Kaza olabilir," dedi.

Tsukiko, "Son zamanlarda hiç kaza geçirdin mi?" diye sordu. "Kırık kemikler, yanıklar ya da herhangi bir yara?"

"Hayır," dedi Isobel.

"Hiç hastalandın mı? Hafif bir nezle bile olsa?"

"Hayır." Isobel en son ne zaman keyifsiz hissettiğini hatırlamak için zihnini yokladı ve ancak, on yıl önce, Marco'yla tanışmasından önceki kış geçirdiği soğuk algınlığını hatırlayabildi.

Tsukiko, "Sirk başlayalı beri, hiçbirimizin hastalandığını sanmıyorum," dedi. "Ve şu ana kadar ölen de olmadı. Murray ikizlerinden sonra, doğan da yok. Ki bunun, bazı akrobatların yaptığı gibi, deneme eksiğiyle de ilgisi yok."

Isobel, "Ben..." diye başlayacak oldu ama sözünü tamamlayamadı. Zihnini aşan bir mevzuydu ve anlayabilir olmak istediğinden de emin değildi.

Tsukiko dudaklarının arasında tehditkâr bir edayla sallanan sigaralıkla, "Bizler bir fanusun içindeki balıklarız," dedi. "Çok dikkatli gözlenen balıklar. Her açıdan izlenen. İçimizden biri

suyun yüzeyinde süzülmeye başladıysa, kazara değildir. Ve eğer kazaysa, korkarım izleyiciler olmaları gerektiği kadar dikkatli değiller."

Isobel sessiz kaldı. Marco'nun Chandresh'e eşlik etmiş olmasını diledi. Gerçi onunla konuşmaya razı olsa bile, sorularını yanıtlayacağından şüpheliydi. Bu mevzu hakkında, tek başına yaptığı bütün okumalar karmaşıktı ama Marco açısından her zaman güçlü duygular mevcuttu. Isobel, onun sirki önemsediğini biliyordu; bundan şüphe duymak için hiçbir nedeni olmadı.

Tsukiko, "Kısa bir sohbet ve kartların üstündeki resimler sayesinde senin için her şey son derece net olsa da, neyle karşı karşıya olduğunu anlayamayan insanlar için fal baktığın oldu mu hiç?" diye sordu.

"Evet," dedi Isobel. Onları, olayları olduğu gibi göremeyen danışanları yüzlerce kez görmüştü. Ne kadar nazikçe anlatmayı denerse denesin, kalp kırıklıklarına ve ihanetlere gözleri kapalı ve daima inatçılardı.

"İçinde olduğun zaman bir durumu olduğu gibi görebilmek çok zor," dedi Tsukiko. "Fazla tanıdık. Fazla rahattır."

Tsukiko duraksadı. Sigara dumanının kıvrımları, başının etrafına dolanıp yağmur damlalarının arasından kayarak nemli havada yükseliyordu.

"Belki de artık aramızda olmayan Bayan Burgess, olayı farklı bir açıdan görecek kadar kıyıdaydı," dedi.

Isobel arkaya, Tara'nın mezarına bakarken kaşlarını çattı. Lainie ve Bay Barris dönmüşlerdi ve Bay Barris'in kolu Lainie'nin omzunda, ağır ağır uzaklaşıyorlardı.

Isobel, "Kiko, sen hiç âşık oldun mu?" diye sordu.

Nefesini yavaşça bırakırken, Tsukiko'nun bedeni kasıldı. Isobel bir an sorusunun yanıtsız kalacağını sandı ama sonra cevap geldi.

"On yıllarca süren ilişkilerim de oldu, birkaç saatte tükenen de. Prensesler de sevdim, köylüler de. Ve sanırım onlar da beni kendilerince sevdiler."

Bu tipik bir Tsukiko cevabıydı; soruyu gerçekten yanıtlamayan bir cevap. Isobel üstelemedi.

Tsukiko uzunca bir sessizliğin ardından, “Dağılacak,” dedi. “Çatlaklar kendini göstermeye başladı. Eninde sonunda bitmesi kaçınılmaz.” Sigarasından son bir nefes çekmek için duraksadı. “Hâlâ öfke duyuyor musun?”

“Evet,” dedi Isobel. “Ama bir faydası olduğunu sanmıyorum.”

“Bu tür şeylerin etkisini ayırt etmek çok güçtür, bilirsin. Sonuçta senin bakış açın içeriden. En küçük tılsımlar en etkilileri olabilir.”

“Pek etkili görünmüyor.”

“Belki de dışarıdakinden çok içerideki kaosu kontrol ediyordur.”

Isobel cevap vermedi. Tsukiko omzunu silkti ve başka bir şey söylemedi.

Bir süre sonra, hiç konuşmadan, gitmek üzere döndüler.

Kar beyazı melek, elinde siyah bir gülle, tek başına Tara Burgess’in mezarının başında durmayı sürdürdü. Kıpırdamıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Pudralı yüzü, hüzünde donakalmıştı.

Hızlanan yağmur kanatlarından tüyler koparıp aşağıdaki çamura sapladı.

Sıra sıra sinekler ve maçalardan oluşan oyun kâğıtlarıyla kaplı bir koridordan aşağı yürüdün. Tavanda ek kâğıtlardan yapılma fenerler asılıydı ve sen geçerken usul usul sallanıyorlardı.

Koridorun sonundaki bir kapı, dönerli demir bir merdivene açıldı.

Merdiven hem yukarı hem aşağı uzanıyordu. Sen yukarı çıktın ve tavanda bir kapak buldun.

Açıldığı kapı, aşağı düşen kuş tüyleriyle doluydu. Sen aralarından geçerken zemindeki kapının üstüne kar gibi yağarak, gözden kaybolmasına neden oldular.

Birbirinin eşi altı kapı vardı. Peşinde birkaç kuş tüyü sürükleyerek, rastgele bir tanesini seçtin.

Odada baş döndürücü bir çam kokusu vardı ve bir sonraki odaya girince, kendini kışın yapraklarını dökmeyen ağaçlarla kaplı bir ormanda buldun. Tek fark bu ağaçların yeşil değil parlak ve beyaz olması ve etraflarını saran karanlıkta ışık saçmalarıydı.

Aralarından ilerlemek güçtü. Sen yürümeye başlayınca duvarlar gölgelerin ve dalların arasında kayboldu.

Yakınlarda bir kadın kahkahasına yakın bir ses duyuldu ya da belki de sen bir sonraki kapıyı, bir sonraki odayı aramak için yolunu açarken, ağaçların çıkardığı hışırtıdan başka bir şey değildi bu.

Ensende bir nefesin sıcaklığını hissettin ama döndüğünde yakınlarda kimse yoktu.

Ailuromancy[11]

Concord, Massachussets, Ekim 1902

Falcının önerdiği gibi, çadırdan çıkıp sağa dönünce, Bailey neredeyse hemen bir gösteri izlemek için bir araya toplanmış bir kalabalıkla karşılaştı. İlk başta ne olduğunu anlayamadı; ortada yükseltilmiş bir platform yoktu. İzleyicilerin arasındaki boşluklardan bakınca, havada duran, bir kontorsiyonistin kullandığından daha büyük, bir halka gördü. İyice yaklaşınca, gözüne halkanın içinden atlayan ve görüş alanı dışındaki bir yere düşen siyah bir kedi yavrusu takıldı.

Önünde duran geniş şapkalı kadın dönünce, kendisiyle aynı yaşlarda ama her tür kumaştan yapılma siyah takım elbise ve aynı renk şapka giymiş biraz daha kısa boylu bir delikanlı gördü. Omuzlarında bir çift bembeyaz yavru kedi oturuyordu. Siyah eldivenli elini avucu açık halde havaya kaldırınca, kedi yavrularından biri avucuna atladıktan sonra zıpladı ve sıçramasının doruk noktasında bir hayli etkileyici bir takla atarak halkanın içinden geçti. Küçük izleyici grubunun Bailey'nin de aralarında olduğu pek çok üyesi gülerek alkışladılar. Geniş şapkalı kadın kenara çekilip Bailey'nin görüş alanını iyice açtı. Beyaz kedi yavrusunu yakalayan ve siyah kedi

yavrusunun yanına omzuna yerleştiren genç bayanı görünce, Bailey'nin alkışı yarıda dondu.

Beklediği gibi, kız büyümüştü ve kızıl saçları beyaz bir kepin altına gizlenmişti. Ancak kostümü onu son görüşünde üstünde olanın benzeriydi; akla gelebilecek her tür kumaştan ve kar beyazının her tonundan yapılma yama işi bir elbise ve bol düğmeli beyaz bir ceket ve bir çift parlak beyaz eldiven.

Kız kafasını çevirdi, Bailey'le göz göze geldi ve ona gülümsedi. Bir insanın sıra dışı yeteneğe sahip kedi yavrularıyla sirk numaraları yaparken izleyicilerinin arasından rastgele birine gülümseyeceği gibi değil, uzun zamandır görmediği birini tanıdığı zaman gülümseyeceği gibi. Bailey farkı ayırt edebilmişti ve kızın kim olduğunu hatırlaması, onu izah edilemeyecek şekilde, büsbütün sevindirmişti. Gece havasının soğuğuna rağmen, kulaklarının ısındığını hissetti.

Gösterinin geri kalanını kendinden geçerek ve her ne kadar kediler görmezden gelinmeyecek kadar etkileyici olsalar ve dikkatini periyodik aralıklarla çalsalar da kıza yavru kedilerden çok daha fazla dikkat ayırarak izledi. Gösteri sona erince, kız ve çocuk (ve yavru kediler) kısa bir selam verdiler; kalabalıktan alkış ve bağırışlar yükseldi.

Kalabalık dağılırken, Bailey ne demesi gerektiğini -ya da bir şey demeli miydi, yoksa dememeli mi- merak ediyordu. Bir adam onu itip önüne geçti, bir kadın yana doğru yolunu tıkadı ve kızı görüş alanından tamamen kaybetti. İnsan kalabalığını iterek yolunu açtı ve nihayet kurtulduğunda, kız, çocuk ve kediler ortalıkta yoklardı.

Etrafındaki kalabalık kısa sürede geçiş yolu boyunca bir aşağı bir yukarı dolaşan birkaç kişiye indi. Görebildiği kadarıyla, gidilecek başka bir istikamet yoktu. Bölge, çadırların çizgili yüksek duvarlarıyla çevriliydi ve yavaşça olduğu yerde dönerek gözden kaybolabilecekleri herhangi bir yer, bir köşe, bir kapı aradı. Tam bu kadar yaklaşmışken başarısız olduğu için kendi kendine kızarken biri omzuna dokundu.

Kız, "Merhaba, Bailey," dedi. Tam arkasında duruyordu. Şapkasını çıkarmıştı; kızıl saçları omuzlarından aşağı dalgalar

halinde dökülüyordu ve beyaz ceketinin yerine ağır, siyah bir palto giymiş, canlı mor renkte el örgüsü bir atkı takmıştı. Birkaç dakika önce aynı yerde gösteri yapan kızın ta kendisi olduğunun tek işareti, elbisesinin buruşuk etek ucu ve beyaz çizmeleriydi. Onun dışında sirkteki diğer müşterilerden farkı yoktu.

"Merhaba," dedi Bailey. "Adını bilmiyorum."

"Ah, özür dilerim," dedi kız. "Doğru dürüst tanışmadığımızı unutmuşum." Beyaz eldivenli elini uzattı ve Bailey bunun, uzun zaman önceki cesaret oyununun kanıtı olarak aldığı eldivenden daha büyük bir eldiven olduğunu fark etti. "Adım Penelope ama kimse bana bu isimle hitap etmiyor; ayrıca bu isimden gerçekten hoşlanmıyorum. Yani adım kısaca Poppet."

Bailey kızın elini tuttu ve sıktı. Aradaki iki kat eldivene rağmen, beklediğinden daha sıcaktı.

"Poppet," diye tekrarladı. "Falcı söylemişti ama senin adın olduğunu fark etmedim." Kız gülümsedi.

"Isobel'i görmüşsün," dedi. Bailey başıyla onayladı. "Çok hoş biri değil mi?" Her ne kadar bunun uygun bir tepki olduğundan emin olamasa da, Bailey kafasını bir kez daha evet der gibi eğdi. Poppet sesini dramatik bir fısıltıya indirgeyerek, "Geleceğin hakkında iyi bir şeyler söyledi mi?" diye sordu.

Bailey, "Anlamadığım pek çok şey söyledi," diye itiraf etti. Poppet bilmiş bir tavırla başını salladı.

"Öyle yapar," dedi. "Ama iyi niyetlidir."

Bailey ortalıkta onları tamamen yok sayarak dolanan, daimi müşteri akınını işaret ederek, "Bu şekilde dışarıda olmana izin var mı?" diye sordu.

"Ah, evet," dedi Poppet. "Kılık değiştirdiğimiz sürece." Paltosunu işaret etti. "Hiç kimse bize gerçekten ikinci bir kez bakmıyor. Öyle değil mi, Widget?" Hemen yakınında duran ve Bailey'nin tanıyamadığı, Poppet'a gösteride eşlik eden genç adama döndü. O da siyah ceketini kahverengi tüvitimsi bir başkasıyla değiştirmişti ve aynı kumaştan kepinin altındaki saçları Poppet'ınkiler kadar şoke edici bir kızıldı.

“Onlara bir neden sunmadığın sürece, insanlar çok fazla dikkat etmezler,” dedi. “Gerçi siyah ve beyaz bir sirke uyum sağlamadığı için, saçın da faydası oluyor.”

“Bailey, bu benim kardeşim, Winston,” dedi Poppet.

“Widget,” diye düzeltti.

Poppet biraz bozularak, “Diyecektim zaten,” dedi. “Ve Widge, bu da Bailey.”

Bailey elini uzatarak, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Widget, “Ben de öyle,” dedi. “Yürüyüşe çıkıyorduk. Siz de katılmak isterseniz.”

Poppet, “Lütfen gel,” diye ekledi. “Neredeyse hiç arkadaşımız olmuyor.”

Bailey, “Elbette, çok hoşuma gider,” dedi. Davetlerini geri çevirmek için bir neden göremiyordu ve her ikisinin de konuşulması bir hayli kolay insanlar olmaları hoşuna gitmişti. “Biraz daha, ımm, sirk işi yapmanız gerekmiyor mu?”

Sirkin içinde başka bir yürüyüş yolundan aşağı harekete geçerken, “En azından birkaç saatliğine, hayır,” dedi Widget. “Kedi yavrularının biraz şekerlemeye ihtiyaçları var. Gösteri uykularını getiriyor.”

“Çok iyiler; onca numarayı nasıl yaptırıyorsunuz? Daha önce havada takla atan bir kedi görmemiştin,” dedi Bailey. Üçünün aynı hızla yürüdüklerini ve grup halinde kalmayı kolayca başardıklarını fark etmişti. Birkaç adım geriden takip etmeye çok alışıktı.

“Kibarca istersen, kedilerin çoğu istediğin her şeyi yapar,” dedi Poppet. “Ama erkenden eğitmenin faydası oluyor.”

Widget “Ve onlara bolca ödül vermenin,” diye ekledi. “Ödül her zaman işe yarar.”

“Büyük kedileri gördün mü?” diye sordu Poppet. Bailey kafasını salladı. “Ah, görmelisin. Büyük kedi gösterisini anne-babamız yapıyor, çadırları şu tarafta.” Sağ tarafını işaret etti.

Widget, “Bizimki gibi; tek fark büyük kedilerle yapılması,” dedi.

Poppet “Çok daha büyük kedilerle,” diye açıkladı. “Panterler ve güzel benekli kar leoparları. Çok tatlılar, gerçekten.”

Widget, “Ve bir çadırları var,” diye ekledi.

“Neden sizin çadırınız yok?” diye sordu Bailey.

Poppet, “Bir çadıra gerçekten ihtiyacımız yok,” dedi. “Gecede sadece bir iki gösteri yapabiliyoruz ve kediler, halkalar ve yaylardan başka bir şeye ihtiyacımız yok. Çadıra gerçekten ihtiyaç duymayan herkes, gösterisini boş bulduğu yerde yapıyor.”

Widget, “Ortama katkı sağlıyor,” dedi. “Bir çadırı seçmek zorunda kalmadan, sadece ortalıkta dolaşarak, sirkten parçalar görebiliyorsun.”

“Kararsız insanlar için çok iyi bir şey olsa gerek,” dedi Bailey. Poppet ve Widget aynı anda kahkaha atınca, gülümsedi. “Bu kadar çok çadır olunca, birini seçmek güç, bilirsiniz,” dedi.

Poppet, “Bu doğru,” dedi. Ateşin olduğu avluya varmışlardı. Avlu bir hayli kalabalıktı ve insanların akşam sirki ziyaret eden genç müşteri gruplarından bir farkları olmadığını varsayarak onlara aldırmaması, Bailey’yi şaşırtmaya devam ediyordu.

Widget, “Açım,” dedi.

Poppet, “Sen her zaman açsın,” diye çıkıştı. “Yiyecek bir şeyler bulalım mı?”

“Evet,” dedi Widget. Poppet ona dil çıkardı.

“Ben Bailey’e soruyordum,” dedi. “Bir şeyler yiyelim mi, Bailey?”

“Tabii,” dedi Bailey. Poppet ve Widget, o ve Caroline’ın hiçbir zaman geçinemedikleri kadar iyi geçinir gibiydiler ve bunun yaşlarının yakın olmasıyla bağlantılı olduğu sonucunu çıkardı. Acaba ikiz miydiler? Birbirlerine ikiz olacak kadar benziyorlardı ama Bailey sormanın kabalık olacağını düşünüyordu.

Poppet, “Tarçınlı şeyleri hiç denedin mi?” diye sordu. “Yeni sayılırlar. Onlara ne deniyordu, Widge?”

Widget omuz silkerek, “Müthiş lezzetli tarçınlı şeyler?” dedi. “Henüz yeni her şeyin bir adı olduğundan emin değilim.”

“Denemedim ama kulağa hoş geliyor,” dedi Bailey.

“İyiler zaten,” dedi Widget. “Bir arada rulo yapılıp kremayla kaplanmış kat kat hamur, tarçın ve şeker.”

“Vay canına,” dedi Bailey.

Widget, “Aynen öyle,” diye yanıtladı. “Biraz kakao ve fare çikolata da almalıyız.”

“Bende fare çikolata var,” dedi Bailey torbayı cebinden çıkarırken. “Daha önce almıştım.”

“Ah, ileriyi düşünebiliyorsun. Hazırlıklı olmak çok iyidir,” dedi Widget. “Onun hakkında yanılmamışsın, Poppet.”

Bailey, Poppet’a soran gözlerle baktı ama genç kız gülümsemekle yetindi.

“Sen tarçınlı şeylerden alırken, biz de Bailey’le kakao almaya gidelim mi?” diye sordu. Widget bu planı başıyla onayladı.

“Tabii, ateşin başında buluşuruz, olur mu?” diye sordu. Poppet başını tamam der gibi salladı ve Widget her ikisini de şapkasıyla selamladıktan sonra kalabalığın arasına karıştı.

Bailey ve Poppet ateş avlusunda dolaşmayı sürdürdüler. Birkaç dakikalık hoş bir sessizliğin ardından, Bailey, Widget’la yeniden bir araya geldiklerinde rahatça sorabileceğinden emin olamadığı soruyu soracak cesareti buldu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi.

“Tabii ki,” dedi Poppet. Kakao için biraz sıra vardı ama satıcı ona üç işareti yapan Poppet’ı fark etti ve gülümseyerek başıyla selam verdi.

“Şey... Sirkin buraya son gelişinde... Ben, şey...” Bailey sorunun dakikalar önce basit görünmesinden duyduğu rahatsızlıkla, doğru kelimeleri bulmak için debeleniyordu.

“Evet?” dedi Poppet.

Bailey, “Adımı nasıl bildin?” diye sordu. “Ve orada olduğumu nereden bildin?”

Poppet cevabını şekillendirmekte zorluk çeker gibi, “Hımmm,” dedi. “Açıklaması kolay iş değil,” diye başladı. “Bazı şeyleri olmadan önce görebiliyorum. Sen gelmeden kısa bir süre önce, geleceğini gördüm. Ve her zaman detayları iyi göremiyorum ama seni gördüğümde adının ne olduğunu biliyordum; tıpkı atkının mavi olacağını da bilmem gibi.”

Sıranın önüne ulaştılar ve satıcı onlar için çizgili bardaklarda, ekstra kremayla süslenmiş üç kakao hazırlamıştı bile. Poppet bardaklardan birini Bailey'e uzatıp diğer ikisini kendisi aldı. Bailey, satıcının onları para alışverişi olmadan uğurladığını fark etti. Bedava kakaonun sirk üyelerinden olmanın gerililerinden biri olduğu sonucunu çıkardı.

"Her şeyi olmadan görüyor musun?" diye sordu. Poppet'ın cevabının bütünüyle beklediği cevap olduğundan ya da bir şey beklediğinden emin değildi. Poppet başını salladı.

"Hayır, her şeyi değil. Bazen sadece bir kitaptaki kelimeler ya da resimler gibi ufak kırıntılar oluyor ama kitabın çok sayfası eksik ve bir su birikintisine düşürüldüğü için bazı bölümleri bulanık, bazıları değil. Sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedi Bailey.

Poppet güldü. "Tuhaf olduğunu biliyorum," dedi.

"Hayır, değil," dedi Bailey. Poppet, yüzünde bu ifadeye duyduğu bariz bir şüpheyle, ona bakmak için döndü. "Şey, aslında biraz tuhaf ama sadece benzersiz bir tuhaflık, kötü değil."

"Teşekkürler, Bailey," dedi. Avlunun etrafını dolaşıp ateşin başına döndüler. Widget onları elinde siyah bir kese kâğıdıyla hareketli beyaz alevleri izleyerek bekliyordu.

"Nerede kaldınız?" diye sordu.

Poppet kakaosunu uzatırken, "Sıra vardı," dedi. "Sende yok muydu?"

"Hayır, insanların bu şeylerin ne kadar iyi olduğunun farkına vardıklarını sanmıyorum," dedi Widget torbayı sallayarak. "Tamam mıyız?"

"Sanırım," dedi Poppet.

Bailey, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Poppet cevap vermeden önce, o ve Widget bakıştılar.

"Tur atıyoruz," dedi. "Sirk turları. Olup bitenlere göz atmak için. Bizimle gelmek istersin, değil mi?"

Bailey, yük olmayacağını görüp rahatlayarak, "Elbette," dedi.

Kakaolarını yudumlayarak, fare çikolatalarından ve vaat edildiği kadar iyi çıkan şekerli tarçınlı hamur işlerinden lokmalar ısırarak, sirkin etrafında çember çizerek ilerlediler. Poppet ve Widget ona, önlerinden geçtikleri çadırları işaret ederek sirkle ilgili hikâyeler anlatırken Bailey de ona göre fazlasıyla sıradan olan şeylerle ilgilenmelerini tuhaf bularak, kasabasıyla ilgili soruları yanıtladı. Birbirlerini uzun senelerdir tanıyan insanların rahatlığı ve yeni hikâyeleri olan yeni dostların heyecanıyla konuşuyorlardı.

Poppet ve Widget, kakao ve Bailey'nin ötesinde bir şeylere bakıyorsalar da, Bailey için o şeylerin ne olabileceğini kestirmek güçtü.

Boş bardaklarını ve torbaları çöpe atarken, daha önce görmediği bir tabela gözüne takıldı ve, "Yıldızbakıcısı da ne?" diye sordu.

Widget kızkardeşine, "Bakmaya hazır mısın, Poppet?" diye sordu. Poppet başını evet dercesine sallamadan önce duraksadı. Widget, Bailey'ye, "Poppet yıldızları okuyabiliyor," diye açıkladı. "Geleceğin en kolay görülebileceği yer."

"Son zamanlarda o kadar kolay olmuyor," dedi Poppet sakin bir sesle. "Ama binebiliriz. Sadece havanın açık olduğu gecelerde açık; buradayken bir daha fırsatını bulup bulamayacağımızı kim bilebilir?"

İçeri girdiler ve çevreyi dolaşan ve çadırın iç kısmından ağır, siyah bir perdeyle ayrılan dönerli bir merdivenden yukarı çıkan sıraya katıldılar. Duvarlar, siyah kâğıt üstünde şemalarla, beyaz noktalarla ve çizgilerle, takımyıldızlarının çerçevelenmiş haritalarıyla kaplıydı.

Bailey, geleceği görme fikrini zihnine kabul ettirmeye çalışarak, "Falcının üzerinde resimler olan kartları okuması gibi mi?" diye sordu.

"Bir anlamda öyle ama farklı," dedi Poppet. "Ben Tarot kartlarını hiç okuyamam ama Widget okuyabiliyor."

"Kâğıt üstündeki hikâyeler," dedi Widget omuz silkerek. "Her karttaki hikâyenin nasıl bir araya geldiğini görebiliyorsun ama aslında o kadar zor değil. Ancak o kartlarda bambaşka

olasılıklar ve tutulacak farklı yollar var. Poppet gerçekten olan şeyleri görüyor.”

Poppet, “Ama o kadar net değiller,” diye açıkladı. “Bağlam yok ve çoğu zaman, bir şeyin ne anlama geldiğini çok sonra biliyorum. Bazen çok geç oluyor.”

Widget kız kardeşinin omzunu sıkarak, “İtiraz kabul edildi, ‘Pet,” dedi. “İstersen sadece bir gezinti olur.”

Merdivenlerin en tepesinde, müşterileri içeri yönlendiren, baştan ayağa beyazlar içindeki bir sirk çalışanı dışında her şeyin tamamen karanlık olduğu, siyah bir platforma ulaştılar. Görevli, Poppet ve Widget’a gülümsedi ve onlara bir kızak ya da bir vagona benzeyen şeye kadar eşlik ederken, Bailey’ye meraklı bir bakış attı.

Yüksek arkalığı ve duvarları olan minderli bir sıraya yerleştiler ve Bailey, Widget’ın diğer yanında oturduğu Poppet’ın yanına yerleşirken, yan taraftaki kapı bir tıkırtıyla kapandı. Koltuk öne doğru kayarken, Bailey karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordu.

Sonra etraflarında bir şey usulca tıkırdadı ve vagon birazcık alçadı ve aynı anda, artık ileri değil, yukarı bakacakları şekilde arkaya yattı.

Bailey çadırın tepesinin olmadığını fark etti. Üst kısmı açıktı ve yukarıda gece göğü tamamen görünür durumdaydı.

Bu, yıldızlara bir arazide yatarak bakmaktan -ki Bailey bunu defalarca yapmıştı- farklı bir duyguydu. Köşelere süzülen ağaçlar yoktu ve vagonun nazik salıntısı kendini neredeyse ağırlıksız hissetmesine neden oluyordu.

Ayrıca inanılmayacak kadar sessizdi. Vagon dairesel gibi görünen bir döngüde ilerlerken, Bailey yumuşak bir gıcırtıdan ve yanındaki Poppet’ın nefes alıp verişinden başka bir ses duymuyordu. Sanki sirkin tamamı karanlığın içinde kayboluvermiş gibi.

Gökyüzü yerine onu izlemekte olan Poppet’a baktı. Poppet ona sırıttıktan sonra kafasını çevirdi.

Bailey, yıldızlarda bir şeyler görüyor mu diye sorsam mı diye düşündü.

Widget sorunun geleceğini bekler gibi, “İstemezsen yapmak zorunda değilsin,” dedi.

Poppet yüzünü ona çevirdi ama sonra bakışlarını yukarı odakladı ve berrak gece göğüne baktı. Bailey onu dikkatle izliyordu. Genç kız bir tabloyu inceler ya da çok uzaklardan gelen bir işareti okur gibi, gözlerini hafifçe kısmıştı.

Aniden durdu ve ellerini yüzüne örtüp beyaz eldivenli parmaklarını gözlerine bastırdı. Widget elini kardeşinin omzuna attı.

Bailey, “İyi misin?” diye sordu.

Poppet başını evet dercesine sallamadan önce derin bir nefes aldı. Ellerini yüzünden çekmemişti.

Boğuk bir sesle, “İyiyim,” dedi. “Çok... parlaktı. Başımı ağrıttı.”

Ellerini yüzünden çekip kafasını sallarken, yaşadığı sıkıntı her neyse geride kalmış gibi görünüyordu.

Gezintinin kalan kısmında, hiçbiri yıldızlarla bezeli göğe bakmadılar.

Çıkmak için başka bir dönerli merdivenden aşağı yürürlerken Bailey, “Üzgünüm,” dedi.

“Senin hatan değil,” dedi Poppet. “Benim bilmem gerekirdi; son zamanlarda yıldızlar bunu hep yapıyorlar: Hiçbir anlam ifade etmiyor ve başımı ağrıtıyorlar. Belki de denemekten bir süreliğine vazgeçmeliyim.”

Sirkin patırtısına geri dönerlerken Widget, “Seni neşelendirecek bir şeye ihtiyacın var,” dedi. “Bulut Labirenti?”

Omuzları biraz gevşeyen Poppet başını salladı.

Bailey, “Bulut Labirenti ne?” diye sordu.

Widget, “En iyi çadırların hiçbirini bulamadın, değil mi?” derken başını sallıyordu. “Tekrar gelmen gerekecek; her şeyi bir gecede yapamayız. Belki de, Pet’in başının ağrıması bu yüzdendi; bizi, kaçırdıklarını göresin diye seni çadırdan çadıra sürüklerken gördü.”

Poppet birden, “Widget geçmişi görebiliyor,” diyerek konuyu değiştirdi. “Hikâyelerinin her zaman bu kadar iyi olmasının nedenlerinden biri bu.”

Widget, “Geçmiş daha kolay,” dedi. “Her zaman orada.”

“Yıldızlarda mı?” dedi Bailey.

“Hayır,” dedi Widget. “İnsanlarda. Geçmiş, tıpkı parmaklarında kalan pudra şekeri gibi, üstünde kalır. Bazı insanlar geçmişlerinden kurtulabilirler ama o, seni şu anda olduğun yere iten olaylar ve şeyler, hâlâ oradadır. Ben… Şey, okumak doğru kelime değil ama Poppet’ın yıldızlarla yaptığı şey için de doğru sayılmaz.”

“Yani benim üzerimde geçmişimi görebiliyorsun, öyle mi?” diye sordu Bailey.

“Görebilirdim,” dedi Widget. “Ama otomatik olarak ortaya dökülen bir şey olmadığı sürece, izinsiz yapmamaya çalışıyorum. Senin için bir sakıncası var mı?”

Bailey kafasını salladı. “Hayır, hiç sakıncası yok.”

Widget, ona, Bailey’nin bakışları altında rahatsız hissedeceği kadar değilse de ona yakın bir süre baktı.

“Bir ağaç var,” dedi Widget. “Sende burası kadar olmasa da, kendi evinden daha fazla yuva hissi uyandıran, heybetli ve yaşlı bir meşe ağacı.” Etrafındaki çadır ve ışıkları işaret etti. “Başka insanların arasındayken bile yalnız hissediyorsun. Elmalar.” Alaycı bir tavırla, “Ve kız kardeşin gerçek bir mücevhere benziyor,” dedi.

“İşte bu neredeyse doğru,” dedi Bailey gülerek.

Poppet, “Elmalar ne?” diye sordu.

Bailey, “Ailemin içinde bir meyve bahçesinin olduğu bir çiftliği var,” diye açıkladı.

“Ah! Kulağa çok hoş geliyor,” dedi Poppet. Bailey o kısa ve çarpık ağaç dizilerini daha önce hiç hoş olarak düşünmemişti.

Bir köşeyi dönerlerken, Widget, “İşte geldik,” dedi.

Bailey, sirke dair kısıtlı tecrübesine rağmen bu çadırı daha önce görmemiş olmasına hayret etti. Neredeyse akrobat çadırı kadar yüksek ama daha dardı. Kapının üstündeki tabelayı okumak için durdu.

Boyutta bir Keşif Gezisi
Gökkubeʼye bir Tırmanış
Başlangıç Yok
Son Yok
Canınızın İstediği Yerden Girin
Dilediğiniz Anda Çıkın
Düşmekten Hiç Korkmayın

Çadırın içinde, koyu renk duvarların ortasında kocaman, yanarlı dönerli bir yapı vardı. Bailey bu şeye verecek başka bir ad düşünemiyordu. Girişte başlayan ve çevreyi dolaşan dolambaçlı bir çember olan yükseltilmiş yol dışında, çadırın tamamını kaplıyordu. Yolun ötesindeki zemin, sabun köpüğü gibi üst üste yığılmış binlerce beyaz küreyle kaplıydı.

Kulenin kendisi, biraz bulut gibi, tuhaf, yarı saydam şekillerden oluşan bir platformlar dizişiydi. Pasta gibi kat kattılar. Baileyʼnin görebildiği kadarıyla, katların arasındaki mesafe dimdik yürünebilecekle zar zor emeklenebilecek yükseklikler arasında değişiyordu. Orada burada, parçalar merkez kuleden uzağa doğru neredeyse süzülüyor, boşluğa doğru sürükleniyordu.

Ve her yanında, tırmanan insanlar vardı. Kenarlarda oyalanan, yürüyüş yollarında daha yukarı tırmanarak ya da aşağı inerek dolaşan insanlar. Bazı platformlar ağırlık yüzünden yerinden oynarken, diğerleri sağlam ve dayanıklı görünüyordu. Kulenin tamamı, nefes alıp vermek gibi hafif bir hareketle sürekli kıpırdıyordu.

Bailey, “Neden labirent deniyor?” diye sordu.

“Görürsün,” dedi Widget.

Yol boyunca ilerlediler; suyun üstündeki bir iskele gibi sallanıyordu. Bailey yukarı bakarken dengesini korumak için mücadele veriyordu.

Bazı platformlar yukarıdan halatlara veya zincirlere asılıydılar. Daha alt seviyelerde, Bailey ta en tepeye kadar

ulaşıp ulaşmadıklarını göremese de, çoklu platformların içinden geçirilmiş büyük direkler vardı. Bazı yerler ağla kaplıydı; diğerlerinde halatlar şerit gibi sarkıyordu.

Yolun, daha alçak platformlardan birine atlanacak kadar yakına sallandığı uzak tarafta durdular.

Bailey beyaz kürelerden birini aldı. Göründüğünden daha hafif ve yavru kedi yumuşaklığındaydı. Çadırın karşı tarafında, insanlar küreleri kartopu gibi birbirlerine atıyorlardı ama küreler kırılmak yerine, hedeflerinden geri sıçrayarak usulca aşağı doğru süzülüyorlardı. Bailey elindekini yerine attıktan sonra, Poppet ve Widget'ın peşinden gitti.

Henüz yapının içinde birkaç adım ilerlemişken, Bailey neden labirent dendiğini anladı. Duvarlar, dönüşler, çıkmazlar beklemişti ama farklıydı. Her seviyeden kimi diz kimi bel hizasına kadar platformlar sarkıyor, bazıları kafasından yukarı uzanıp düzensiz döngülerle üst üste biniyordu. Bu sadece yanlara değil, yukarı ve aşağı doğru da uzanan bir labirentti.

Widget yakındaki bir platformun üstüne sıçrayıp bir üstündekine tırmanırken, "Sonra görüşürüz," dedi.

Poppet, "Widge her zaman dosdoğru en tepeye çıkar," dedi "Oraya ulaşmanın en hızlı yollarını bilir."

Bailey ve Poppet tırmanacakları platformları rastgele seçerek, beyaz ağ parçalarından yukarı tırmanıp daracık geçitler arasında dikkatle manevra yaparak daha aylak bir güzergâh tutturdular. Bailey kenarların nerede olduğunu ya da ne kadar yükseğe tırmandıklarını kestiremiyordu ama Poppet'ın zorlu dönüşlerde ona gülerek yardım ederken Yıldızbakıcısı'ndakinden çok daha az sıkıntılı görünmesi içini rahatlatıyordu.

Bir süre sonra geri dönüş yollarını nasıl bulacaklarını merak eden Bailey, "Aşağı nasıl ineceğiz?" diye sordu.

"En kolay yol atlamak," dedi Poppet. Onu platformun kenarını açığa çıkaran gizli bir dönüşe çekti.

En tepeye varmamış olsalar da Bailey'nin şüphelendiğinden çok daha yüksekteydiler.

"Sorun yok," dedi Poppet. "Güvenlidir."

Bailey çıkıntıdan aşağı bakarken, “Bu imkânsız,” dedi.

Poppet, “Hiçbir şey imkânsız değildir,” diye cevapladı. Ona gülümsedi ve düşerken arkasında yol olan kızıl saçlarıyla atladı.

Aşağıda beyaz küreler denizinde kayboldu ve geri fırlamadan önce kürelerle tamamen sarmalandı. Yukarıya, Bailey’ye el sallarken, saçları beyazlığın içinde kırmızı bir şok etkisi yaratıyordu.

Bailey sadece bir an tereddüt etti ve atlamadan önce gözlerini yumma dürtüsüne karşı koydu. Havaya doğru savrulurken, aksine, gülüyordu.

Aşağıdaki küreler havuzuna ulaşmak, yumuşak, hafif ve rahatlatıcı bir bulutun içine düşmek gibiydi.

Bailey dışarı tırmanırken, Poppet ve Widget onu yakındaki bir geçiş yolunda bekliyorlardı. Poppet bacaklarını aşağı sarkıtarak, yolun kenarına oturmuştu.

Widget cebinden bir saat çekerken, “Geri dönmeliyiz,” dedi. “Kedi yavrularını yeni bir gösteriye hazırlamamız gerek ve gece yarısı olmak üzere.”

“Gerçekten mi?” dedi Bailey. “O kadar geç olduğunu fark etmemişim. Eve çoktan dönmüş olmalıydım.”

Poppet, “Seni kapıya kadar geçirelim, olur mu Bailey?” dedi. “Sana vermek istediğim bir şey var.”

Birlikte dolambaçlı geçitlerden geri yürüyüp avludan kapıya doğru yollarını buldular. Poppet, karanlık tünellerde yolunu zorlanmadan bulurken, perdeli tünelden dışarı çekmek için Bailey’nin elini tuttu. Diğer tarafa vardıklarında, gelmekte ya da gitmekte olan birkaç müşterinin ortalıkta oyalanıyor olmasına rağmen, kapının ötesinde görünen alan bu geç saatte kalabalık değildi.

Poppet, “Burada bekle,” dedi. “Hemen döneceğim.” Bailey saatin on ikiye yaklaşmasını izlerken, bilet gişesinin olduğu tarafta koşarak uzaklaştı. Birkaç dakika içinde, elinde gümüş bir şeyle geri gelmişti.

Widget elindekini görünce, “Ah, harika bir fikir, ‘Pet,” dedi. Bailey’nin şaşkın bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Bu,

neredeyse biletinin büyüklüğünde, gümüş rengi bir kâğıt parçasıydı. Poppet kâğıdı ona uzattı.

"Bu özel bir giriş katı," dedi. "Sirke her gelişinde para ödememen için, önemli müşterilere özel. Gişede gösterirsen, seni içeri alırlar."

Bailey iri iri açılmış gözlerle karta bakakalmıştı. Bir tarafına siyah harflerle,

Bu kart sahibine sınırsız giriş hakkı sağlar,

cümlesi basılmıştı. Ters yüzünde ise,

le Cirque de Rêves

ve daha küçük harflerle,

Chandresh Christophe Lefèvre, Sirk Sahibi

yazıyordu.

Bailey parlak gümüş rengi karta afallamış gözlerle bakıyordu.

Bailey'nin tepkisini kelimelere dökmemesinden rahatsız olmamış gibi görünen Poppet, "Hoşuna gider diye düşündüm," dedi. "Yani biz buradayken bir daha gelmek istersen."

"Harika," dedi Bailey başını karttan kaldırırken. "Çok teşekkür ederim."

Poppet, "Rica ederim," derken gülümsüyordu. "Geldiğin zaman Widget ve bana haber vermelerini söyledim; böylece geldiğini bileceğiz ve gelip seni bulabileceğiz. Tabi senin için de uygunsa."

"Harika olur," dedi Bailey. "Gerçekten teşekkürler."

Widget elini uzatırken, "O zaman yakında görüşürüz," dedi.

"Kesinlikle," dedi Bailey uzatılan eli sıkarken. "Yarın akşam geri gelebilirim."

“Harika olur,” dedi Poppet. Bailey Widget’ın elini bırakınca, Poppet öne eğildi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu ve Bailey yanaklarının kızardığını hissetti. Poppet geri çekilirken, “İyi geceler,” diye ekledi.

“Si-size de,” dedi Bailey. “İyi geceler.”

Sadece birkaç saat önce olmasına rağmen, sirke gelişinin üstünden koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Daha da önemlisi, sirke giren Bailey, şimdi cebinde gümüş rengi bir biletle oradan ayrılmak üzere olandan çok farklı biriydi sanki. Gerçek Bailey’nin hangisi olduğunu merak ediyordu çünkü ağaçta tek başına saatler geçiren Bailey, görülmeye değer bir sirke özel bir girişe layık görülen, ilginç insanlarla kendini hiç zorlamadan dostluk kuran Bailey değildi.

Çiftliğe ulaştığında, şimdi olduğu Bailey’nin, olması gereken Bailey’ye bir önceki günkü halinden daha yakın olduğundan emindi. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyor olabilirdi ama şimdilik pek bir önemi olduğunu da sanmıyordu.

Rüyalarında elinde gümüş bir kılıç taşıyan, at sırtındaki bir şövalyeydi ve nedense, hiç ama hiç tuhaf gelmemişti.

Baş Başa
Londra, Ağustos, 1896

Bu akşamki Gece Yarısı Yemeği, konukların sayısına rağmen nispeten sessizdi. Yakın zamanda Dublin'den ayrılan sirk, Londra yakınında bir programa hazırlandığı için misafirlerin arasında bir avuç gösteri sanatçısı vardı. Bay Borris de Viyana'dan ziyarete gelmişti.

Celia Bowen yemeğin büyük kısmını sol tarafında oturan, lacivert ipekler kuşanmış Bayan Padva'yla konuşarak geçirdi.

Celia'nın üzerindeki tuvalet bir Padva tasarımıydı. Aslında gösteri sırasında giymesi için yaratılmıştı ama gümüş rengi kumaşı her kat ve kıvrımında ışığı fazla dikkat çekecek şekilde yakaladığı için uygunsuz bulunmuştu. Etki o kadar göz okşayıcıydı ki Celia elbiseden vazgeçmeye dayanamamış ve normal zamanlarda giymek üzere saklamıştı.

Bayan Padva kadehini Marco'nun elleri arkasında kenetli halde, sessizce bir kenarda durduğu kapıya doğru hafifçe eğerek, "Biri gözlerini senden ayıramıyor, hayatım," dedi.

Celia o tarafa dönmeden, "Belki sizin sanat eserinize hayran kalmıştır," dedi.

"Elbisenin kendisinden çok içindekilerle ilgilendiğine bahse girebilirim."

Celia güldü ama Bayan Padva'nın haklı olduğunu biliyordu. Marco'nun bakışını bütün bir akşam ensesinde hissetmişti ve

yok saymakta gittikçe daha da zorlanıyordu.

Genç adamın dikkati, Celia'yı ancak Chandresh şamdanlardan birini kıl payı sıyıran ağır kristal bir şarap kadehini devirip masa örtüsünün altın brokar kumaşına kırmızı şarap boca edince terk etti.

Ancak daha Marco tepki gösteremeden, Celia masanın karşı tarafında ayağa fırladı ve şarap kadehini elini sürmeden doğrulttu. Bu, sadece Chandresh'in fark edebileceği bir detaydı. Celia elini geri çektiğinde, kadeh yeniden dolu, masa örtüsü lekesizdi.

Chandresh, Bay Barris'le sohbetine kaldığı yerden devam etmeden önce, Celia'ya temkinli bir bakış atarak, "Sakar, sakar," diye mırıldandı.

Bayan Padva, Celia'ya, "Balerin olmalıymışsın," dedi. "Ayaklarının üstünde bir hayli iyisin."

"Ayaklarımın üstünde değilken de iyiyim," dedi Celia ve Bayan Padva kıkırdarken, Bay Barris neredeyse kadehini deviriyordu.

Yemeğin geri kalan kısmında, Celia temkinli bakışlarını Chandresh'ten ayırmadı. Chandresh vaktinin büyük kısmını Bay Barris'le evindeki bir tür tadilatı tartışarak ve her ne kadar Bay Barris fark etmese de, zaman zaman kendini tekrarlayarak geçirdi. Chandresh şarap kadehine bir daha dokunmadı ve servisin sonunda kadehi kaldırılırken kadeh hâlâ doluydu.

Yemekten sonra, evden en son Celia ayrıldı. Çıkış sırasında şalını bir türlü bulamadı ve ararken birilerinin onu beklemesini şiddetle reddederek diğerlerini geceye uğurladı.

La Maison Lefèvre'in tekil kaosunda fildişi bir dantel parçasının yerini bulma girişiminde bulunmak güç işti. Kütüphanede ve yemek odasında adımlarının izini sürmesine rağmen, şal ortalıkta yoktu.

Celia bir süre sonra aramaktan vazgeçti ve Marco'nun, omzunun üstünde katlı halde duran şalıyla kapının yanında durduğu girişe döndü.

"Bayan Bowen, bunu mu arıyorsunuz?"

Marco şalı genç kadının omzuna yerleştirmek için harekete geçti ama dantel parmaklarının arasında dağılıp toza dönüştü.

Kafasını kaldırıp tekrar baktığında, Celia'nın omuzlarına sardığı şal, hiç çıkarılmamış gibi, sıkıca bağlanmıştı.

"Teşekkürler," dedi Celia. "İyi geceler." Marco tepki veremeden, yanından hızla geçip kapıdan çıktı.

Marco, ön basamakları inerken peşinden koşarak, "Bayan Bowen," diye seslendi.

Celia kaldırıma varınca arkasını dönerek, "Evet?" dedi.

"Prag'da içmediğimiz içki için başınızı ağrıtabilirim diye umuyordum," dedi Marco. Genç kadın düşünürken, gözlerini gözlerinden bir an ayırmadı.

Bakışlarının yoğunluğu, Celia'nın ensesine sabitlendiği zamankinden bile daha güçlüydü ve Celia, babasının her zaman beğendiği bir teknik olan, ikna gücünü hissedebiliyordu. Ayrıca samimi bir şey de vardı; bir tür rica.

Genç kadına daveti kabul ettiren, merakıyla birlikte bu tavır oldu.

Marco gülümsedi ve kapıyı açık bırakarak yeniden evden içeri yürüdü.

Celia birkaç saniye sonra peşinden gitti. Kapı kendiliğinden kapanıp arkasından kilitlendi.

İçeride, yemek odası toplanmıştı ama damlayan mumlar şamdanlarda yanmaya devam ediyordu.

Masanın üstünde iki şarap kadehi duruyordu.

Celia kadehlerden birini alıp masanın Marco'ya göre karşı tarafına geçerken, "Chandresh nereye gitti?" diye sordu.

"Beşinci kata çekildi," dedi Marco kalan kadehi alırken. "Nehir manzarasını sevdiği için o katı kendine saklıyor; gerçi orayı Tower Bridge inşa edilirken, daha ilginç bulduğuna inanıyorum. Sabaha kadar inmez. Personelin geri kalanı çıktı; yani evin büyük kısmı bize kaldı."

"Onunkiler evden ayrıldıktan sonra kendi misafirlerinizi sık sık ağırladığınız olur mu?"

"Hiçbir zaman."

Celia şarabını yudumlarken Marco'yu izledi. Adamın görüntüsünde onu rahatsız eden bir şey vardı ama tam olarak adını koyamıyordu.

Bir an sonra, "Chandresh, renk şemasına uysun diye sirkteki bütün ateşlerin beyaz olmasında gerçekten ısrar etti mi?" diye sordu.

"Aslında etti," dedi Marco. "Bir kimyager ya da ona benzer biriyle temas kurmamı söyledi. Ben tercihimi kendim halletmekten yana kullandım." Parmaklarını masanın ve sıcak altından ortası gümüşi mavi tonda, serin beyaza dönüşen alevlerin üstünde dolaştırdı. Parmaklarını yeniden aksi yöne kaydırınca, alevler normale döndüler.

Marco, "Buna ne diyorsunuz?" diye sordu. Celia'nın neyi kastettiğini sormasına ihtiyacı yoktu.

"Manipülasyon. Daha gençken sihir derdim. Babam her ne kadar bu terime hiç aldırmasa da, bu alışkanlığı yıkmam bir hayli vaktimi aldı. Babam bundan kâinatı büyülemek ya da kısa kesme havasında olmadığı zamanlarda, zorla manipüle etmek diye bahsederdi."

Marco, "Büyülemek mi?" diye tekrarladı. "Daha önce hiç böyle düşünmemiştim."

"Saçma," dedi Celia. "Yaptığınız tam olarak bu. Büyülüyorsunuz. Ve bu işte açıkça iyisiniz. Size âşık çok insan var. Isobel. Chandresh. Ve başkaları da olmalı."

Marco, "Isobel'i nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Sirk halkı bir hayli kalabalık ama hepsi birbirleri hakkında konuşuyorlar," dedi Celia. "Isobel, bizim daha önce hiç tanışmadığımız birisine kendini bütünüyle adamış görünüyordu. Bana özel ilgi gösterdiğini derhal fark ettim; hatta bir noktada rakibim o olabilir mi diye merak ettim. O birini beklerken, siz Prag'da ortaya çıkıverince, gerisini çözmek bir hayli kolay oldu. Başka kimsenin bildiğini sanmıyorum. Murray ikizlerinin gerçek bir insana değil, birinin hayaline âşık olduğu yönünde bir teorileri vardı."

"Murray ikizleri bir hayli akıllı görünüyorlar," dedi Marco. "O açıdan büyüleyiciysem bile, her zaman kasten olmuyor. Tek

bir referansım ve az tecrübem olduğu için Chandresh'in yanındaki konumumu sağlama almak konusunda çok faydalı oldu. Gerçi senin üstünde o kadar etkili göründüğü söylenemez."

Celia, onun hakkında ne düşünmesi gerektiğinden hâlâ emin olamayarak, kadehini bıraktı. Mumların titreşen ışığı yüzünün belirsizliğini güçlendiriyordu; bu yüzden yanıtlamadan önce kafasını çevirdi ve dikkatini şöminenin üstünde duranlara çevirdi.

"Babam da buna benzer bir şey yapardı," dedi. "Bu çekim ve baştan çıkarma olayı. Hayatımın ilk birkaç senesinin annemin sebatkâr bir şekilde onun hasretiyle yanmasını izleyerek geçirdim. Babamın ona beslediği cılız ilgiyi kaybetmesinden çok sonra bile onu sevip özlemesini. Ta ki ben beş yaşındayken, canına kıydığı güne dek. Anlayacak kadar büyüdüğüm zaman kendi kendime hiç kimse için acı çekmeyeceğime söz verdim. Beni baştan çıkarmak için o çarpıcı gülümsemenden çok daha fazlası gerek."

Ancak bakışlarını yeniden ona çevirdiğinde, büyüleyici gülümsemesi kaybolmuştu.

"Anneni bu şekilde kaybetmene üzüldüm," dedi Marco.

Celia bu samimi sevecenlik karşısında şaşırarak, "Uzun zaman önceydi," dedi. "Yine de teşekkürler."

"Onunla ilgili çok şey hatırlıyor musun?"

"Gerçeklerden çok izlenimleri hatırlıyorum. Sürekli ağladığını. Bana nasıl, korkulması gereken bir şeymişim gibi baktığını."

"Ben annemi ve babamı hatırlamıyorum," dedi Marco. "Belirtilmeyen bazı kriterlere uyduğum için yetimhaneden çekip alınmamdan öncesine ait anılarım yok. Çok okumam sağlandı, seyahat ettim, çalıştım ve bir tür gizli oyun oynamak üzere eğitildim. Hayatımın büyük kısmı boyunca, muhasebe, defter tutma ve Chandresh'in benden talep ettiği diğer şeylerin yanı sıra bunu yaptım."

Celia, "Neden bana karşı bu kadar dürüstsün?" diye sordu.

“Çünkü bir kez olsun birine karşı gerçekten dürüst olmak insanı tazeliyor,” dedi Marco. “Ayrıca sana düpedüz yalan söylesem anlayacağını öngörüyorum. Senden de aynı şeyi bekleyebilmeyi umuyorum.”

Celia başını hafifçe eğmeden önce, bir an düşündü.

“Bana biraz babamı hatırlatıyorsun,” dedi.

“Nasıl?” dedi Marco.

“Algıyı manipüle ediş şeklin. Ben o konuda hiçbir zaman özellikle iyi olmadım; elle tutulur şeylerle çok daha iyiyim.” Marco’nun görüntüsünde onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu nihayet fark ederek, “Bu arada, bunu bana karşı yapmana gerek yok,” diye ekledi.

Marco, “Neyi?” diye sordu.

“Böyle görünmeyi. Çok iyi ama tamamen hakiki olmadığını ayırt edebiliyorum. Aralıksız sürdürmek feci can sıkıcı olsa gerek.”

Marco kaşlarını çattı ama sonra, yüzü, ağır ağır değişmeye başladı. Keçi sakalı silinip kayboldu. Keskin yüz hatları yumuşayıp gençleşti. Çarpıcı yeşil gözleri yeşile çalan bir griye dönüştü.

Sahte yüzü yakışıklıydı, evet ama kasti bir şeydi. Kendi çekiciliğinin fazlasıyla farkındaymış gibi. Ve Celia bunu bariz biçimde itici buluyordu.

Ayrıca muhtemelen illüzyonun sonucu olan bir boşluk vardı. Marco’nun tamamen odada olmadığı duygusu.

Ancak şimdi Celia’nın yanında başka biri duruyordu; aralarındaki bir bariyer kaldırılmış gibi, varlığını çok daha fazla hissettiren biri. Aralarındaki mesafe değişmese de, daha yakın gibiydi ve yüzü hâlâ bir hayli yakışıklıydı.

Bakışının yoğunluğu bu gözlerle iyice artmıştı. Celia ona şimdi bakınca, renkler dikkatini dağıtmadan, daha derinleri görebiliyordu.

Celia ensesindeki ısının arttığını hissedebilmiş, yanaklarının kızarıklığı mum ışığında anlaşılmasın diye kontrol altında tutmayı başarmıştı.

Ve sonra neden tanıdık bir şeylerin de olduğunu fark etti.

Marco'nun gerçek simasını hafızasında bir yere oturtarak, "Seni bu halinle daha önce görmüştüm," dedi. "Gösterimi bu halinle izledin."

Marco, "Bütün izleyicilerini hatırlar mısın?"

Celia, "Hepsini değil," dedi. "Ama bana senin baktığın gibi bakan insanları hatırlarım."

"Gibi derken?"

"Benden korkuyorlar mı yoksa beni öpmek mi istiyorlar, karar veremiyormuş gibi."

Marco, "Senden korkmuyorum," dedi.

Etraflarında titreşen mumların arasında, bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

Celia, "Bir hayli küçük bir fark için çok büyük bir çaba gibi görünüyor," dedi Celia.

"Kendine göre avantajları var."

Celia, "Bence o olmadan daha iyi görünüyorsun," dedi. Marco şaşırmış gibi bakınca, "Dürüst olacağımı söylemiştim, değil mi?" diye ekledi.

"Gururumu okşuyorsunuz, Bayan Bowen," dedi Marco. "Bu eve kaç defa geldin?"

Celia, "En azından bir düzine olmuştur."

"Ve buna rağmen hiç tura çıkmadın."

"Teklif eden olmadı."

"Chandresh turlara inanmaz. Evinin bir muamma olarak kalmasını tercih eder. Ziyaretçiler sınırların nerede olduğunu bilmedikleri zaman, evin sonsuza dek sürdüğü izlenimini edinirler. Eskiden iki binaymış; bu yüzden insanın bir şekilde kafasını karıştırabiliyor."

"Bunu bilmiyordum," dedi Celia.

"Birbirinin aynası iki ev. Chandresh ikisini birden satın alıp birçok eklemeyle tek bir konut halinde yeniletmiş. Tam tur için vaktimiz olduğunu sanmıyorum ama istersen sana daha kuytuda kalan odaları gösterebilirim."

Celia boş şarap kadehini, masaya Marco'nunkinin yanına bırakırken, "İsterim," dedi. "Patronunun evinde sık sık yasak turlar düzenler misin?"

“Sadece bir kez ve onun nedeni Bay Barris’in bir hayli ısrarcı olmasıydı.”

*

Holdeki fil başlı heykelin gölgesini aşıp yemek odasından kütüphaneye geçtiler ve bir duvar yüksekliğince uzanan boyalı cam gün batınımda durdular.

Marco camı itip bir sonraki odaya açılmasına izin verirken. “Burası oyun odası,” dedi.

“Ne kadar uygun.”

Oyun oynamak bu oda için, işlevden ziyade temaydı. Taşları eksik birkaç satranç tahtası ve tahtası eksik taşlar, pencere kenarlarına ve kitap raflarına sıralanmıştı. Dartsız dart tahtaları oyunun orta yerinde kalmış tavlaların yanında asılı duruyordu.

Ortadaki bilardo masası kan kırmızı keçeyle kaplıydı.

Duvarlardan birine, çift halinde seçme silahlar sıralanmıştı. Her birbiriyle eşleştirilmiş, düzinelerce potansiyel düello için hazır bekleyen, kılıçlar ve tabancalar ve eskrim kılıçları.

Celia duvardaki silahlara bakarken, Marco, “Chandresh’in antika silahlara büyük ilgisi var,” diye izah etti. “Başka odalarda da parçalar var ama koleksiyonun büyük kısmı burada.”

Odanın içinde dolaşan Celia’yı büyük bir dikkatle izliyordu. Etraflarına ustalıkla yerleştirilmiş oyun öğelerine bakarken gülümsememeye çalışır gibi görünüyordu.

“Bir sırrın varmış gibi gülümsüyorsun,” dedi.

Celia yeniden duvara dönmeden önce, ona omzunun üstünden bakarak, “Pek çok sırrım var,” dedi. “Rakibinin ben olduğumu ne zaman öğrendin?”

“Elemelere kadar bilmiyordum. Öncesinde uzun seneler boyunca esrarını korudun. Ve beni şaşkınlığa uğrattığını fark ettiğinden eminim.” Kısa bir duraksamadan sonra ekledi:

“Bunun gerçek anlamda bir avantaj olduğunu söyleyemem. Sen ne zamandır biliyorsun?”

“Prag’daki yağmurda anladım ve sen o zaman anladığımı çok iyi biliyorsun,” dedi Celia. “Üzerinde kafa yormam için şemsiyeyle gitmeme izin verebilirdin ama aksine, peşime düştün. Neden?”

“Şemsiyemi geri almak istedim,” dedi Marco. “O şemsiyeyi bir hayli severim. Ve senden saklanmaktan yorulmuştum.”

“Eskiden herkesten şüpheleniyordum,” dedi Celia. “Gerçi sirkin içinden biri olması daha olasıydı. Sen olduğunu anlamalıydım.”

“Nedenmiş?” dedi Marco.

“Çünkü olduğundan azı gibi görünmeye çalışıyorsun,” dedi. “Bu kadarı gün gibi ortada. İtiraf ediyorum, şemsiyemi büyülemek hiç aklıma gelmemişti.”

“Hayatımın büyük kısmını Londra’da geçirdim,” dedi Marco. “Nesneleri büyülemeyi öğrenir öğrenmez, ilk yaptığım şeylerden biri bu oldu.”

Ceketini çıkarıp köşedeki deri koltuklardan birine attı. Celia’nın ona ayak uyduracağından emin olamasa da, raflardan birinden bir deste oyun kağıdı aldı. Denememek için fazla meraklanmıştı.

Celia, “Kâğıt mı oynamak istiyorsun?” diye sordu.

“Tam olarak değil,” dedi Marco kâğıtları karıştırırken. Tatmin olunca, desteyi bilardo masasının üstüne koydu.

Bir kart çevirdi. Sinek Papazı. Parmağını yüzeye vurdu ve Sinek Papazı Kupa Papazı’na dönüştü. Elini kaldırıp geri çekti ve parmaklarını kartın üstünde açarak Celia’yı bir sonraki hamleyi gerçekleştirmeye davet etti.

Celia gülümsedi. Omzundaki şalı çözdü ve Marco’nun kenara fırlattığı ceketin üstüne attı.

Sonra ellerini arkasında kenetleyerek durdu.

Kupa Papazı doğrulup, tek kenarı üstünde dengeyi yakaladı. Yavaşça ve kasten ortadan yırtılmadan önce orada bir an durdu. İki parça bir süre ayrı ayrı ayakta durdular ve sonra desenli yüzleri yukarı bakacak şekilde masaya düştüler.

Celia, Marco'nun hareketini taklit ederek karta parmağıyla vurdu ve kart tekrar bütün oldu. Elini geri çekti ve kart kendiliğinden ters döndü. Karo Kızı.

Sonrasında, masanın üstüne yığılmadan ve kartlar kırmızı keçe yüzeye saçılmadan önce, bütün deste bir süre havada asılı kaldı.

Marco, "Fiziki manipülasyonda benden daha iyisin," diye itiraf etti.

"Bir avantajım var," dedi Celia. "Babam buna doğal yetenek diyor. Çevremi etkilememekte daha fazla zorlanıyorum. Çocukken sürekli bir şeyler kırardım."

"Canlılar üstünde ne kadar etkin var?"

"Söz konusu canlıya göre değişiyor," dedi Celia. "Nesneler daha kolay. Canlı şeyde ustalaşmak senelerimi aldı. Ve kendi kuşlarımla sokaktan alınan herhangi bir yaşlı güvercinden çok daha kolay çalışabiliyorum."

"Bana ne yapabilirsin?"

"Saçlarını değiştirebilirim, ya da belki de sesini," dedi Celia. "Senin iraden ve farkındalığın olmadan daha fazlasını yapamam ve gerçek rızayı sunmak sandığından çok daha zor. Sakatlıkları tedavi edemem. Geçici ve yüzeysel bir etkiden daha fazlasını nadiren yaratabiliyorum. Daha aşina olduğum insanlarla daha kolay. Ama bu asla yapması kolay bir şey değil."

"Ya kendin?"

Celia cevap olarak duvara gitti ve eşiyle birlikte asılı duran yeşim kabzalı, ince bir Osmanlı hançerini yerinden aldı. Hançeri sağ elinde tutarak, sol avucunu bilardo masasının ve saçılı iskambil kâğıtlarının üstüne yerleştirdi. Hiç tereddüt etmeden, bıçağı elinin üstüne batırdı ve deri, et ve iskambil kâğıtlarını delip altındaki keçeye kadar bastırdı.

Marco irkildi ama hiçbir şey söylemedi.

Celia hançeri kaldırdığında, keskin kısmı hâlâ eli ve Sinek İkilisine saplı haldeydi ve bileğinden aşağı kan damlamaya başlamıştı. Elini öne uzattı, yavaşça çevirdi ve Marco'nun işin içinde bir illüzyon olmadığını görebilmesi için şovmen edasıyla uzattı.

Diğer eliyle hançeri çıkarınca, kana bulanan iskambil kağıdı aşağı doğru süzüldü. Sonra kan damlaları geriye doğru sarılmaya, avucunun içindeki kesikten içeri süzülmeye başladı. Yara, teninde önce keskin kırmızı bir çizgi oluşturdu sonra hiçbir şey kalana kadar küçülmeyi sürdürüp, gözden kayboldu.

İskambil kâğıdına parmağıyla vurdu ve kan yok oldu. Bıçağın açtığı yırtık görünmez olmuş, kâğıt Kupa İkilisi'ne dönüşmüştü.

Marco kâğıdı aldı ve parmaklarını tamir edilmiş yüzeyde gezdirdi. Sonra elinin ince bir dönüşüyle, kâğıt yok oldu. Güvenli olduğu yerde, cebinde bıraktı.

"Fiziksel bir kavgaya girmeyeceğimiz için rahat bir nefes aldım," dedi. "Bence avantaj sende olurdu."

Celia hançeri duvardaki yerine yerleştirirken, "Babam eskiden parmak uçlarımı tek tek yarardı. Ta ki ben onu aynı anda iyileştirebilir hale gelene dek," dedi. "İşin büyük kısmı her şeyin nasıl bütünlenmesi gerektiğini içeriden hissetmekle alakalı. Başka birinin üstünde yapmayı becerebilmiş değilim."

"Sanırım senin derslerin benimkinden çok daha az akademikmiş."

"Daha fazla okumayı tercih ederdim."

"Aynı mücadeleye bambaşka yollardan hazırlanmış olmamız çok tuhaf," dedi Marco. Artık bir terslik, birkaç dakika önce hançerlendiğine dair en ufak bir işaret kalmasa da, bir kez daha Celia'nın eline baktı.

"Sanırım amacın bir parçası da bu," dedi Celia. "Aynı ortamda boy gösteren, birbiriyle yarıştırılan iki düşünüş tarzı."

"İtiraf ediyorum," dedi Marco. "Amacı, bunca zaman sonra bile, tam olarak anlayabilmiş değilim."

"Ben de öyle," dedi Celia. "Sanırım bir mücadele ya da oyun diye adlandırmak tam olarak doğru değil. Ben bunu daha çok ikili bir gösteri olarak düşünür oldum. Turneler sırasında başka ne göreceğim?"

Marco, "Şu anda üzerinde çalışılan bir şey görmek ister misin?" diye sordu. Celia'nın sirki bir gösteri olarak gördüğünü

öğrenmek hoş bir sürpriz olmuştu ve kendisi de bunun tersini düşünmeyi uzun seneler önce bırakmıştı.

"İsterim," dedi Celia. "Özellikle Bay Barris'in yemekte bahsedip durduğu projeyse."

"Aslına bakarsan, o."

Marco onu başka bir kapıdan oyun odasından çıkardı, holde kısa bir süre yürüdükten sonra, evin arka tarafındaki, ay ışığının arka duvarı kaplayan cam kapılardan içeri süzüldüğü geniş balo salonuna soktu.

*

Dışarıda, daha önceleri, terasın ötesindeki bahçenin işgal ettiği alan, bir seviye derine inecek şekilde kazılıp toprağın içine gömülmüştü. Şu anda daha çok yüksek ancak tamamlanmamış duvarlar halinde düzenlenmiş, sıkıştırılmış toprak ve taş istiflerinden oluşan bir tanzim söz konusuydu.

Celia taş basamaktan dikkatle indi ve Marco da peşinden gitti. Aşağıda duvarlar bir defada bahçenin sadece küçük bir parçasını görünürde bırakan bir labirent yaratıyorlardı.

Marco, "Projeyle oyalanmasının Chandresh için faydalı olacağını düşündüm," diye açıkladı. "Bugünlerde evden nadiren ayrıldığı için, bahçeleri yenilemek iyi bir başlangıç noktası gibi geldi. Tamamlandığı zaman neye benzeyeceğini görmek ister misin?"

"İsterim," dedi Celia. "Planlar burada mı?"

Marco cevap olarak elini kaldırdı ve etraflarını işaret etti.

Birkaç saniye önce kaba taş istiflerinden biraz daha fazlası olan şey, şimdi süslü kemerler ve geçiş yollarına dönüşüvermişti. Üstlerindeki kıvrımlı kafeslerden güller sarkıyordu ve çiçeklerin arasındaki boşluklardan gece göğü görülebiliyordu.

Celia hayret dolu iç çekişini bastırmak için elini dudaklarına götürdü. Güllerin kokusundan fenerlerden yayılan sıcaklığa kadar her şey hayret vericiydi. Yakınlarda bir çeşmenin

çağıldadığını duyabiliyordu, bulmak için artık çimlerle kaplı yoldan aşağı saptı.

O keşfederken ve dolambaçlı yollarda peş peşe dönüşler yaparken Marco da peşindeydi.

Ortadaki çeşme, oymalı taş bir duvardan aşağı dökülüyor, koilerle[12] dolu yuvarlak bir göletin içine akıyordu. Pulları ay ışığında parlıyor, karanlık suda beyaz ve turuncu renkte parlamalara neden oluyordu.

Celia elini uzattı ve aşağıdaki soğuk taşa yaslanırken, çeşmenin parmaklarının üstünden çağlamasına izin verdi.

Arkasında Marco'nun sesini duyunca, "Bunu zihnimde yapıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bana izin veriyorsun," dedi genç adam.

"Büyük olasılıkla durdurabilirim, biliyorsun," dedi Celia ona doğru dönerken. Marco taş kemerlerden birine yaslanmış onu izliyordu.

"Durdurabileceğinden eminim. Direnseydin bu kadar iyi işlemez ve tamamen bloke edilebilirdi. Ve tabii ki yakınlık gerçekleşmesinin anahtarıdır."

"Aynı şeyi sirkte yapamazsın," dedi Celia.

Marco omuz silkti.

"Ne yazık ki çok fazla mesafe var," dedi. "Özelliklerimden biri bu ama kullanmak için çok az fırsatım oluyor. Bir defasında birden fazla insan tarafından görülecek bu tarz illüzyonlar yaratmak konusunda usta değilim."

"Müthiş," dedi Celia, ayaklarının dibinde yüzen koileri izleyerek. "Bana illüzyonist adını vermelerine rağmen, ben bu kadar detaylı bir şeyi asla başaramazdım. Sen bu unvanı benden daha iyi taşırmışsın."

"Sanırım 'Zihniyle Dünyayı Manipüle Edebilen Güzel Kadın' fazlaca başarısız kalıyor."

"Çadırımın önündeki tabelaya sığacağını hiç sanmıyorum."

Marco'nun gülüşü sakin ve sıcacıktı ve Celia dikkatini girdaplı sudan ayırmadan, gülümsemesini gizlemek için döndü.

“Benim özelliklerimden birinin de hiçbir faydası yok,” dedi. “Kumaşı manipüle etmek konusunda çok iyiyim ama Madam Padva’nın yapabildiklerinin yanında çok gereksiz görünüyor.” Elbisesinin içinde dönünce, gümüş rengi ışığı yakalayarak fenerler kadar parlak bir ışık saçtı.

“Bence o bir cadı,” dedi Marco. “Ve bunu iltifat etme niyetiyle söylüyorum.”

“Bence o da bunu iltifat olarak kabul ederdi, zaten,” dedi Celia. “Bütün bunları sen de tam olarak benim gördüğüm şekilde mi görüyorsun?”

“Aşağı yukarı,” dedi Marco. “Bakana ne kadar yakınsam nüanslar o kadar zenginleşiyor.”

Celia göletin karşı tarafına, Marco’nun durduğu yerin yakınına dolaştı. Taşların üstündeki oymaları ve etraflarına dolanan asmaları inceledi ama bakışları Marco’ya geri dönüp duruyordu. Marco onun bakışlarını yakaladıkça her tür gizleme çabası heba oluyordu. Bakışlarını yeniden kaçırmak her defasında daha zorlaşıyordu.

Celia dikkatini küçük ışıklı fenerde tutmaya çalışarak, “Ateşi bir uyarıcı olarak kullanmakla akıllılık etmişsin,” dedi.

“Bunu çözebilmiş olman beni şaşırtmadı,” dedi Marco. “Sirkle birlikte seyahat edemediğim için, bir yolunu bulmam gerekiyordu. Tutuşma, sürekli bir kontrol kurmak için kusursuz bir fırsat gibi göründü. Senin çok fazla kontrol sahibi olmanı istemedim.”

“Yan etkileri oldu,” dedi Celia.

“Ne demek istiyorsun?”

“Murray kardeşlerin, saçlarının ötesinde de dikkat çekici özellikleri var.”

Marco, “Ve bana bunun ne olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

“Bir hanımefendi bütün sırlarını açık etmez,” dedi Celia. Sarkan bir daldan bir gülü kendine çekti ve yaprakları tenini kadife gibi okşarken, kokuyu gözlerini yumarak içine çekti. İllüzyonun duyusal detayları o kadar çekiciydi ki insanı

neredeyse sersemletiyordu. “Bahçeye yatırım yapmayı kim akıl etti?” diye sordu.

“Chandresh. Evdeki başka bir odadan ilham aldı. İstersen sana gösterebilirim.”

Celia başını evet der gibi eğdi ve bahçenin içinde geldikleri yoldan geri döndüler. Yürürlerken ellerini arkasında kavuşturan Marco’ya yakın kalmaya özen gösteriyordu. Terasa vardıkları zaman, Celia arkaya bahçeye, güllerin ve fenerlerin yeniden taş ve toprağa dönüştükleri yere baktı.

*

İçeri girince, Marco, Celia’yı balo salonunun içinde yönlendirdi. Uzak duvarda durdu ve koyu renk ahşap panellerden birini kaydırıp kıvrılarak aşağı doğru inen merdiveni açığa çıkardı.

İnerlerken Celia, “Burası bir zindan mı?” diye sordu.

“Tam olarak değil,” dedi Marco. Merdivenlerin sonundaki yaldızlı kapıya ulaşınca, Celia’nın geçmesi için açtı. “Adımlarına dikkat et.”

Oda küçüktü ama tavanı yüksekti. Ortada kristallerle donatılmış altın rengi bir avize sarkıyordu. Yuvarlatılmış duvarlar ve tavan canlı, koyu bir maviye boyanmış ve yıldızlarla bezenmişti.

Zeminin büyük kısmı dibe çökük ve gökkuşağını andıran süslü ipek minderlerle kaplanmış olsa da, odanın etrafını çıkıntıyı andıran bir yol çevreliyordu.

“Chandresh bu odanın Bombay’daki üst düzey bir fahişeye ait bir odadan esinlendiğini iddia ediyor,” dedi Marco. “Bense okumak için muhteşem olduğunu düşünüyorum.”

Celia gülünce saçlarından bir lüle yanağının üstüne indi.

Marco çekingen bir tavırla saçı geri itmek için uzandı ama daha parmakları ona ulaşmadan, Celia kendini çıkıntıdan aşağı itti ve değerli taşların renklerini taşıyan minder yığının üstüne düşerken gümüş elbisesi bir bulut gibi şişti.

Marco bu hareketi kopyalayıp Celia'nın yanına odanın ortasına batmadan önce onu bir süre seyretti.

Gözlerini avizeye dikerek yattılar. Kristallerden yansıyan ışık onu illüzyona hiç yer bırakmadan gece göğüne dönüştürüyordu.

"Sirki hangi sıklıkla ziyaret edebiliyorsun?" diye sordu Celia.

"İstediğim kadar sık değil. Elbette ne zaman Londra civarına gelse, gidiyorum. Chandresh'ten yeterli bir süre kaçabilirsem, Avrupa'da başka yerlerde de ulaşmaya çalışıyorum. Bazen her iki tarafta da ayağım varmış gibi hissediyorum. Çok büyük bir kısmına aşina olmama rağmen, her zaman şaşırtıcı geliyor."

"Gözde çadırın hangisi?"

"Sahiden mi? Seninki."

Celia ona bakmak için dönerek, "Neden?" diye sordu.

"Sanırım kişisel zevkime hitap ediyor. Bana gizli gizli öğretilen şeyleri insanların arasında yapıyorsun. Belki de çoğundan farklı bir seviyede takdir ediyorum. Ayrıca Labirent de çok hoşuma gidiyor. Senin Labirent konusunda iş birliğine istekli olacağından emin değildim."

"Özellikle bu işbirliği konusunda sıkı bir nutuk dinledim," dedi Celia. "Babam bunun sefih bir bitişiklik hali olduğunu söyledi; yakışık alacak bir hakaret bulmak için günlerce uğraşmış olmalı. Yetenekleri birleştirmeyi bayağı buluyor; nedenini hiçbir zaman anlamadım. Labirent'e bayılıyorum. Odaları eklerken fazlasıyla eğlendim. Senin yaptığın kar yağan ve insanların yollarını bulmaya çalışırken ayak izlerini bıraktıkları holü özellikle sevdim."

"Daha önce hiç böyle şehvetli bir tavırla düşünmemiştim," dedi Marco. "Aklımda bu düşünceyle bir kez daha ziyaret etmek için can atıyorum. Gerçi babanın bu tarz meseleler hakkında yorum yapacak bir konumda olmadığı fikrine kapılmıştım."

"Babam ölmedi," dedi Celia yeniden tavana dönerken. "İzah etmesi hayli güç."

Marco ondan izah etmeyi denemesini istememeye karar vererek, sirk konusuna geri döndü.

“Senin en sevdiğin çadır hangisi?”

“Buz Bahçesi,” dedi Celia düşünmek için bir an bile duraksamadan.

Marco, “Neden?” diye sordu.

“Verdiği his yüzünden,” dedi Celia. “Bir rüyadan içeri adım atmak gibi. Tamamen başka bir yermiş ve sıradan bir çadır değilmiş gibi. Belki de sadece karı seviyorum. Nereden aklına geldi?”

Marco daha önce fikirlerinin kökeni açıklaması istenmediği için, süreci düşündü.

“Bir limonluk yapmanın ilginç olabileceğini düşündüm ama tabii ki renksiz olması icap ediyordu,” dedi. “Her şeyi buzdan yapma fikrini benimsemeden önce, pek çok seçeneğin üstünde durdum. Rüya gibi olduğunu düşünmene sevindim. Ne de olsa, fikrin nüvesi oradan çıktı.”

“Dilek Ağacı’nı yapma nedenim de buydu,” dedi Celia. “Ateşle kaplı bir ağacın buzla kaplı olanlar için uygun bir tamamlayıcı olduğunu düşündüm.”

Marco, Dilek Ağacı’yla ilk karşılaşmasını zihninde canlandırdı. Geriye dönüp baktığında farklı görünen bir sıkıntı, hayret ve isteklilik karışımı. Kurallara aykırı olduğunu düşünerek, kendi mumunu yakabileceğinden, kendi dileğini dileyebileceğinden emin olamamıştı.

“O dileklerin tamamı gerçekleşiyor mu?” diye sordu.

“Emin değilim,” dedi Celia. “Dilek tutan herkesi takip edemedim. Sen dilek tuttun mu?”

“Belki de.”

“Senin dileğin gerçekleşti mi?”

“Henüz tam olarak emin değilim.”

“Bana haber versen iyi olur,” dedi Celia. “Umarım gerçekleşir. Sanırım, bir bakıma senin için yapmıştım onu.”

“O zaman kim olduğumu bilmiyordun ki,” dedi Marco dönüp ona bakarak. Celia’nın dikkati avizede takılı kalmıştı ama o cezp edici, sır tutan gülümsemesi geri gelmişti.

“Kimliğini bilmiyorum ama etrafım senin yaptığın şeylerle çevrili olduğu için, rakibimin kim olduğu konusunda bir izlenimim vardı. Hoşuna gideceğini düşünmüştüm.”

“Hoşuma gitti,” dedi Marco.

Aralarına çöken sessizlik rahat bir sessizlikti. Marco uzanıp ona dokunmak için ölüyordu ama inşa ettikleri hassas arkadaşlığı yok etmekten korktuğu için, karşı koydu. Onun yerine kaçamak bakışlar atıyor, ışığın genç kadına düşüşünü izliyordu. Sayısız kez, Celia’yı da benzer bir ifadeyle bakarken yakaladı; gözlerini gözlerinde tuttuğu anlar ulvi anlardı.

Bir süre sonra Celia, “Herkesi yaşlanmaktan korumayı nasıl başarıyorsun?” diye sordu.

“Büyük bir dikkatle,” dedi Marco. “Müthiş yavaş olsa da, yaşlanıyorlar. Sen sirki bir yerden bir yere nasıl taşıyorsun?”

“Bir trenin üstünde.”

Marco hayretle, “Bir tren mi?” dedi. “Koca sirk tek bir trenle mi taşınıyor?”

“Büyük bir tren,” dedi Celia. “Ve sihir,” diye ekleyerek Marco’yu güldürdü.

“İtiraf ediyorum, Bayan Bowen, beklediğim gibi değilsiniz.”

“Duygularımızın karşılıklı olduğuna sizi temin ederim.”

Marco kalktı ve yeniden kapının yakınındaki çıkıntıya tırmandı.

Çıkmasına yardım etmek için, Celia’nın uzattığı eli tuttu. Çıplak tenine ilk kez dokunuyordu.

Havadaki tepki hızlıydı. Odanın içinde ani bir yüklenme - gevrek ve parlak- dalgalandı. Avize sallanmaya başladı.

Marco’nun avucunun onunkiyle buluştuğu yerde, tenine hücum eden his, yoğun ve özeldi ama ondan ötesine ve daha derinlere de yayılıyordu.

Celia dengesini sağlayınca elini çekti ve bir adım uzaklaşıp duvara yaslandı. Onu bıraktığı anda, his etkisini kaybetmeye başladı.

Yavaşça ve bariz biçimde nefes nefese, “Beni hazırlıksız yakaladın,” dedi.

“Özür dilerim,” dedi Marco. Kalp atışı kulaklarında öyle güçlü zonkluyordu ki Celia’yı güçlükle duyabiliyordu. “Gerçi tam olarak ne olduğundan emin olduğumu söyleyemem.”

“Enerjiye özellikle duyarlı olma eğilimim var,” dedi Celia. “Senin ve benim yapabildiğimiz türde şeyler yapan insanlar elle tutulur bir enerji taşırlar ve ben… Ben seninkine henüz alışkın değilim.”

“Ben sadece senin için de benim için olduğu gibi hoş bir his olduğunu umut ediyorum.”

Celia cevap vermedi ve Marco, kendini ona tekrar uzanmaktan alıkoymak için kapıyı açtı ve genç kadını dönerli merdivenden yukarı çıkardı.

*

Ay ışığının aydınlattığı balo salonundan adımları birlikte yankılanarak yürüdüler.

Yemek sırasında devrilen kadehi hatırlayan Celia sessizliği dolduracak bir konu bulma girişimiyle, dikkatini hâlâ titreyen ellerinden uzaklaştırmak için, “Chandresh nasıl?” diye sordu.

“Bocalıyor,” dedi Marco iç çekerek. “Sirk açıldığından beri gittikçe artan bir odaklanma sorunu var. Ben… İstikrarını koruması için elimden ne gelirse yapıyorum ama bunun hafızasında ters bir etki yaratmasından korkuyorum. Bunu yapmak istemezdim ama Bayan Burgess’in başına gelenden sonra en akıllıca hareketin bu olacağını düşündüm.”

Celia “Bayan Burgess bütün bunlara dâhil olmak ama sirkin içinde olmamak gibi özel bir konumdaydı,” dedi. “Bunun idare edilmesi kolay bir bakış açısı olmadığından eminim. En azından Chandresh’i gözlemleyebiliyorsun.”

“Öyle,” dedi Marco. “Keşke, sirkin dışında kalanları, ateşin içeridekileri koruduğu gibi korumanın bir yolu olabilseydi.”

Celia, “Ateş mi?” diye sordu.

“Pek çok amaca hizmet ediyor. Öncelikli olarak, benim sirkle bağlantım ama aynı zamanda bir tür cankurtaran

vazifesi de görüyor. Çitin dışında kalanları kapsamadığı gerçeğini ihmal ettim."

"Ben cankurtaranlara kafa yormayı bile ihmal ettim," dedi Celia. "Daha kaç insanın bizim karşılaşmamıza dâhil olacağını ilk başta anladığımı sanmıyorum." Yürümeyi kesti ve balo salonunun orta yerinde durdu.

Marco da durdu ama hiçbir şey söylemeden, onun konuşmasını bekledi.

"Senin hatan değildi," dedi Celia yavaşça. "Tara'nın başına gelen. Şartlar, senin ya da benim yaptığımız her şeyden bağımsız olarak aynı sonuca varabilirdi. Hiç kimsenin iradesini elinden alamazsın, öğrendiğim ilk derslerden biri buydu."

Marco başını evet der gibi eğdi ve ona bir adım yaklaştı.

Elini tutmak için uzandı, parmaklarını genç kadınınkilere usulca sürttü.

Duygu, ona daha önce dokunduğu zamanlardakiyle aynıydı ama farklı olan bir şey vardı. Hava değişmişti ancak üstlerinde asılı duran avizeler sabit ve kıpırtısız kaldılar.

Celia, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Marco, "Enerjiyle ilgili bir şey söyledin," dedi. "Avizeleri kırmaman için seninkini benimkiyle odaklıyorum."

"Bir şey kırsam bile, büyük olasılıkla tamir edebilirim," dedi Celia ama elini çekmedi.

Etrafında yaratabileceği etkiler için kaygı duymayınca, bu hisse direnmek yerine onunla birlikte gevşemeyi başarmıştı. Bu nefis bir histi. Marco'nun çadırlarının pek çoğunda hissettiği gibi, harikulâde ve fantastik bir şeyle çevrili olmanın heyecanı, katlanarak büyümüş ve doğrudan ona odaklanmıştı. Teninin teninde yarattığı his, Marco'nun parmakları parmaklarına kenetlenmiş halde kalsa da, bütün bedeninde yankılanıyordu. Başını kaldırıp ona baktı ve bir kez daha insanı rahatsız eden yeşil gri gözlerine yakalandı ama gözlerini kaçırmadı.

Saatler kadar uzun gelen birkaç dakika boyunca, sessizlik içinde birbirlerine bakarak durdular.

Holdeki saat vurdu ve Celia irkilerek yerinden sıçradı. Marco'nun elini bıraktığı anda yeniden tutmak istedi ama akşamın tamamı yeterince baş döndürücü olmuştu zaten.

"Çok iyi saklıyorsun," dedi. "Çadırlarının her birinde aynı enerjinin ısı gibi yayıldığını hissedebiliyorum ama şahsında tamamen gizlemişsin."

"Güçlü yanlarımdan biri de yanlış yönlendirmedir," dedi Marco.

"Artık dikkatimi üzerine çektiğin için o kadar kolay olmayacak," dedi Celia.

"Dikkatinin üzerimde olması hoşuma gidiyor," dedi. "Bunun için teşekkür ederim. Kaldığın için."

"Şalımı çaldığın için seni affediyorum."

Marco kahkahayla gülerken, Celia da gülümsedi.

Ve sonra bir anda kayboldu. Daha uzun süre kalmanın dayanılmaz cazibesine rağmen, Marco'nun dikkatini holden dışarı sıvışmasına yetecek kadar bir süre dağıtmasını sağlayacak basit bir hileydi.

*

Marco, şalı oyun odasında, hâlâ ceketinin üstünde atılı olarak buldu.

KISIM III

Kesişmeler

Le Cirque de Rèves'in kapısından içeri giren herkesin tepkilerini ve gözlemlerini okumayı gönülden isterdim, gördüklerini, duyduklarını ve hissettiklerini bilmeyi de. Tecrübelerinin benimkiyle nasıl örtüştüğünü ve nasıl farklılık sergilediğini. Bu tarz bilgileri içeren mektuplar aldığım, gazetelerden yazıları ya da kâğıt parçalarına karalanmış düşüncelerini benimle paylaşacak *rèveur*'ler olduğu için şanslıydım.

Kendi hikâyelerimizi ekleriz; her ziyaretçi, her gelişini ve sirkte geçirilen her geceyi. Sanırım söylenecek şeyler, anlatılacak ve paylaşılacak hikâyeler hiçbir zaman eksik kalmayacak.

Friedrick Thiessen, 1895

Kalabalığın ortasında, her açıdan açıkça görülebilecekleri yükseklikteki platformda, heykel kadar hareketsiz iki figür duruyordu.

Kadın, gece havasında uçuşan siyah kurdelelerle bezeli beyaz, kabarık ve bir balerin için yapılmış, gelinlik benzeri bir elbise giymişti. Bacakları çizgili çoraplarla, ayakları yüksek, siyah düğmeli çizmelerle kaplıydı. Koyu renk saçları dalgalar halinde başının üstünde toplanmış ve beyaz kuş tüyü yağmuruyla donatılmıştı.

Eşlikçisi yakışıklı ve ondan biraz uzun boylu bir adamdı ve kusursuz dikimli, ince çizgili, siyah bir takım elbise giymişti. Gömleği bembeyaz, kravatı siyahtı ve çok muntazam bağlanmıştı. Başında siyah melon bir şapka vardı.

Birbirlerine sarmalanmış halde ama dokunmadan duruyorlardı ve başları birbirlerine doğru eğilmişti. Dudakları bir öpüşün öncesindeki (ya da sonrasındaki) anda donakalmıştı.

Onları bir süre izleseniz bile, kıpırdamıyorlardı. Ne parmak uçları ne de kirpikleri oynuyordu. Nefes aldıklarına dair en ufak bir işaret bile yoktu.

Yakınlarda biri, “Gerçek olamazlar,” dedi.

Pek çok müşteri yollarına devam etmeden önce şöyle bir bakmakla yetiniyorlardı ama onları izledikçe, en ince hareketlerini bile ayırt eder oluyordunuz. Bir kolun yakınında havada duran bir elin kıvrımındaki değişim. Kusursuzca dengelenmiş bir bacağın yer değiştiren açısı. Her ikisinin de her zaman diğerine doğru çekilmesi.

Yine de birbirlerine değmiyorlardı.

On Üç

Londra, 13 Ekim 1899, Cuma.

Le Cirque de Rèves ’in büyük yıl dönümü kutlaması beklenebileceği ve geleneksel olduğu üzere on senenin sonunda değil, sirkin açık ve yolda olduğu sürenin on üç yıla tamamlandığı zaman yapıldı. O zaman yapılmasının, onuncu yıldönümünün gelip geçmesi ve olay olup bitene kadar parti vermenin kimsenin aklına gelmemesi yüzünden olduğunu söyleyenler oldu.

Resepsiyon on üç Ekim, bin sekiz yüz doksan dokuz, Cuma günü, Chandresh Christophe Lefèvre’in evinde verildi. Davetli listesi sınırlıydı; sadece sirk üyeleri ve bazı seçkin ve özel misafirler katıldılar. İlan edilmemişti elbette ama ve her ne kadar bazıları gecenin sirkle bir alakası olması gerektiği konusunda tahminde bulunsalar da, emin olmak imkânsızdı. Ayrıca, hiç kimse meşhur siyah beyaz sirkin bu kadar renkli bir olayla bağdaştırılabileceğinden gerçekten şüphelenmemişti.

Ev gökkuşağı tonlarıyla bezenmiş parti katılımcılarıyla, fazlasıyla renkliydi. Odaların ışıkları özellikle sipariş edilmişti. Bir tanesinde yeşiller ve maviler, bir diğerinde kırmızı ve turuncular. Yemek odasına serpiştirilmiş masalar canlı desenli masa örtüleriyle kaplıydı. Masa süslemeleri sadece en parlak çiçeklerden oluşan detaylı düzenlemelerdi. Balo salonunda tuhaf fakat melodik ve dans edilebilir ezgiler çalan orkestra

üyeleri kırmızı kadifeden takım elbiseler giymişlerdi. Şampanya kadehleri bile şeffaf değil, koyu kobalt mavisi camdandı ve personel siyah yerine yeşil giyinmişti. Chandresh ise altın rengi şal desenli bir yelekle, canlı mor bir takım elbise giymişti ve gece boyunca, kıyafetiyle uyumlu mor bir duman tüttüren özel yapım purolar içti.

Girişteki fil başlı heykelin altın kucağında, doğaldan akla hayale sığmaza kadar bambaşka tonlara uzanan güller duruyor; ne zaman yakından biri geçse, yapraklar şelale misali dökülüyordu.

Barda kokteyller tuhaf biçimlerde ve renklerde bir kadeh çeşitliliğine dolduruluyordu. Yakut rengi kırmızı şarap ve bulutumsu yeşil apsent vardı. Canlı ipek halılar duvarlardan sarkıyor ve hareketsiz kalacak her şeyin üstünü kaplıyordu. Boyalı cam apliklerin içinde yanan mumlar, parti ve katılımcılarının üzerine dans eden bir ışık saçıyordu.

Davetlilerin en gençleri, sirkin kendisiyle aynı yaşta olan Poppet ve Widget'ti. Parlak kızıl saçları tam etkiyle ortadaydı ve alacakaranlık göğün ılık mavi tonunda, kenarları pembeler ve sarılarla çevrelenmiş uyumlu kıyafetler içindeydiler. Chandresh onlara doğum günü hediyesi olarak mavi gözlü ve boyunlarının etrafında çizgili kurdeleler olan tüy yumağı iki kedi yavrusu hediye etmişti. Poppet ve Widget kedilere bayıldılar; onlara hemen Bootes ve Pavo adlarını verdiler. Gerçi sonrasında birbirinin tıpatıp eşi yavruların hangisinin hangisi olduğunu hiçbir zaman tam hatırlayamayacak ve mümkün oldukça toplu olarak bahsedeceklerdi.

Artık hayatta olmayan Tara Burgess dışında, orijinal iş birlikçilerin hepsi oradaydı. Lainie Burgess, kanarya sansı dökümlü bir elbise içinde, yanında kaldırabileceğinin en renklisi lacivert bir takım elbise içindeki Bay Ethan Barris'le gelmişti. Gerçi Bay Barris'in kravata biraz daha parlak bir tondu ve yakasına sarı bir gül tutturmuştu.

Bay A. H... bildik grileri içindeydi.

Chandresh'in ısrarı üzerine, Bayan Padva geceye kırmızı filigran nakışlarla bezeli altın rengi ipekler ve beyaz saçlarının

arasında koyu kırmızı kuş tüyleriyle katılmıştı. Gecenin büyük kısmını ateşin yanı başındaki bir koltukta, olaylara doğrudan katılmak yerine, etrafında cereyan etmelerini izleyerek geçirdi.

Herr Friedrick Thiessen de özel bir davetle, toplantı hakkında halka açık tek bir kelime dahi yazmaması ve hiç kimseye bahsetmemesi şartıyla, oradaydı. Memnuniyetle söz vermiş ve geceye alışılmış kılığına tam tezat oluşturan kırmızı ağırlıklı, siyahla süslenmiş bir kılıkla katılmıştı.

Akşamın büyük kısmını özenli tuvaleti renk değiştiren, en yakınında durduğu kişiyi tamamlayacak şekilde renkten renge giren Celia Bowen'a eşlik ederek geçirdi.

Orkestra dışında tek bir gösterici yoktu; zira ağırlıklı olarak sirk üyelerinden oluşan bir grubu etkileyebilecek bir eğlence ekibi kiralamak güçtü. Akşamın büyük kısmı sohbet ve sosyalleşmeyle geçti.

Tam gece yarısı başlayan yemekte her servis siyah ve beyaz renklerle tasarlanmıştı ancak çatal ya da kaşıkla delindikleri anda içlerinden renkler fışkırıyor, kat kat lezzetler ortaya seriliyordu. Bazı yiyecekler bildik tabaklar yerine, küçük aynaların üstünde servis edildi.

Poppet ve Widget, Bayan Padva'nın bale öykülerini dikkatle dinlerken, ayaklarının dibine dadanan kedi yavrularına uygun büyüklükte lezzetler tattırıyorlardı. Anneleri bahsi geçen hikâyelerin içeriklerinin on üç yaşını henüz doldurmuş çocuklar için tamamen uygun olmayabileceği uyarısında bulunsa da, Bayan Padva, hiç etkilenmeden, sadece en sefil ve Widget'ın, o yüksek sesle dile getirmese bile gözlerindeki kıvılcımlardan okuyabildiği detayların üstünü kapayarak anlatmayı sürdürdü.

Tatlı, sirk çadırlarını andıracak şekilde biçimlendirilmiş ve çizgili kremayla kaplı, şok edici parlaklıkta ahududu kremasıyla dolgulanmış, çok katlı bir pastadan oluşuyordu. Ayrıca minyatür leopar çikolatalar ve halka desenli bitter ve beyaz çikolatayla kaplı çilekler de vardı.

Tatlı servisi kaldırılınca, Chandresh bütün katılımcılara bu on üç şahane yıl için, on küsür yıl önce sadece bir fikirden

ibaret olan sirkin yarattığı hayranlık için teşekkür eden uzun bir konuşma yaptı. Konuşması, hayaller, aile ve aynılık dünyasında eşsizlik arayışı üzerine bir süre devam etti. Bazı yerleri derin, diğerleri biraz dağınık ve alakasızdı ancak hemen hemen katılan herkes tarafından tatlı bir jest olarak değerlendirildi. Çoğu, konuşma sonrasında Chandresh'e hem parti hem sirk için şahsen teşekkür etme fırsatını buldu. Pek çoğu onun duyguları hakkında yorum yapmaya özen gösterdi.

Elbette, Murray ikizleri dışında hiçbirinin yaşlanmıyor gibi görünmesi konusundaki, Bay Barris'in öksürük sesiyle kesintiye uğrayan yorumu hariç. Kimse bu konudan bahsetmeye cüret edemiyordu ve çoğu, bir saat sonra, yorumlarının çoğunu Bay Chandresh'in kendisinin bile hatırlamıyor olması karşısında rahat nefes aldılar.

Yemekten sonra duvarlarında ve pencerelerinde mum ışığında parlayan, renkli, altınlarla süslü kumaşların çağladığı balo salonunda dans edildi.

Bay A. H... salonun etrafında, genelde kimse tarafından fark edilmeyerek ve sadece onu Herr Thiessen'le tanıştıran Bay Barris'in aralarında olduğu birkaç misafirle sohbet ederek, dönüyordu. Üç erkeğin saatler ve zamanın doğası üzerine kısa ancak ilgi çekici bir sohbet etmelerinin ardından, Bay A. H... kibarca izin istedi ve bu kez geri planda kayboldu.

Tsukiko'nun onu dans pistine zorla çektiği tek bir vals dışında, balo salonundan tamamen uzak duruyordu. Tsukiko pembe bir kimonodan esinlenmiş bir tuvalet içindeydi; saçlarını özenli bir topuzla toplamış, göz kenarlarını çarpıcı bir kırmızıya boyamıştı.

Bir araya gelen zarafetleri, diğer bütün çiftleri mahcup etti.

Gök mavisi bir kıyafet içindeki Isobel, Marco'nun dikkatini çekmek için boş yere uğraşıyordu. Marco onu her dönüşte görmezden geliyordu ve personelin geri kalanıyla aynı kılık içinde olduğu için, kalabalığın arasında göze kestirilmesi güçtü. Bir süre sonra, Tsukiko, sayısız kadeh şampanyanın yardımıyla onu çabalamaktan vazgeçmeye ikna etti ve dikkatini dağıtmak için onu yerin içine gömülü bahçeye çekti.

Chandresh'in emirlerini yerine getirmediği ya da yardıma ihtiyacının olup olmadığını defalarca sorduğu için ona bastonuyla vuran Bayan Padva'nın tepesinde dikilmediği zamanlarda, Marco'nun dikkati sadece Celia'nın üzerindeydi.

Balo salonunda Celia yanından geçerken ve takım elbisesinin koyu yeşili, yosun misali elbisesine süzülürken, kulağına, "Seni dansa kaldıramamak beni mahvediyor," diye fısıldadı.

Chandresh yanına sokulup kolunu ona uzatırken, Celia, Marco'ya göz kırpıp yumuşak bir sesle, "Öyleyse çok kolay mahvedilebiliyorsun demektir," diye mırıldandı. Chandresh onu uzaklaştırırken, yayılmakta olan yosun, koyu mor ve ışıltılı altına yenildi.

Chandresh, daha önce karşılaşıp karşılaşmadıklarından emin olamayarak, Celia'yı Bay A. H...'yle tanıştırdı. Celia elini kusursuz bir hareketle, kibarca tutan beyefendiyi altı yaşındaki haline birebir benzediği için çok iyi hatırlasa da, karşılaşmadıklarını iddia etti. Bay A. H...'deki tek değişiklik günün tarzına uyacak şekilde güncellenmiş olan takım elbisesiydi.

Pek çok kişi Celia'nın bir gösteri yapması için bastırıyordu. Başlangıçta reddetse de, gecenin ilerleyen saatlerinde pes etti ve şaşkın haldeki Tsukiko'yu dans pistinin ortasına çekip etraflarını saran kalabalığa rağmen, bir göz kırpmalık zamanda, yok etti. Bir an, ortada gül pembesi tuvaletli iki kadın vardı, bir an sonra Celia tek başınaydı.

Saniyeler sonra, Tsukiko bir köşeye yaslanmış, fenerlerle süslü lahitin içinde ortaya çıkınca, kütüphaneden çığlıklar yükseldi. Tsukiko balo salonuna dönmeden önce, huzur verici bir gülümsemeyle baktığı, afallamış bir garsondan kendine bir kadeh şampanya aldı.

Poppet ve Widget'ın yanından geçti. Poppet turuncu kedi yavrularına omuzlarına tırmanmayı öğretirken, Widget kütüphanenin yüklü raflarından kitap üstüne kitap çekmekle meşguldü. Bir süre sonra, Poppet, kardeşini partinin kalan

kısmını okuyarak geçirmekten alıkoymak için, odadan zorla çıkardı.

Misafirler, sürekli hareket eden, kahkaha ve sohbet sesleriyle vurgulanan bir gökkuşağı yaratarak, bir renk cümbüşü içinde balo salonundan koridorlara ve kütüphaneye geçiyorlardı. Partinin havası, taşkınlığını ve parlaklığını sabahın erken saatlerine dek korudu.

Celia tek başına ön holden geçerken, Marco onu kolundan yakaladı ve heybetli altın heykelin arkasında kuytu bir girintiye çekti. Gül yaprakları havadaki ani değişimle deli gibi dönmeye başladılar.

“Buna tam olarak alışkın değilim, biliyorsun,” dedi Celia. Elini genç adamınkinden çektiyse de geri çekilmedi. Gerçi duvarla heykel arasında pek fazla yer olduğu söylenemezdi. Tuvaletinin rengi, koyu ve sert bir yeşile dönüşüverdi.

“Aynı seni ilk gördüğüm zamanki gibi görünüyorsun,” dedi Marco.

Celia, “Bu rengi bilerek seçtiğin sonucunu çıkarıyorum,” dedi Celia.

“Sadece talihli bir rastlantı. Chandresh bütün personelin yeşil giyinmesi konusunda ısrar etti. Ayrıca, kostümünün maharetli olmasını beklemiyordum.”

Celia omuz silkti. “Ne giyeceğime karar veremedim.”

“Çok güzelsin,” dedi Marco.

Celia, genç adamın gözlerine bakmayı reddederek, “Teşekkürler,” diye yanıtladı. “Fazla yakışıklısın. Gerçek yüzünü tercih ederim.”

Marco’nun yüzü değişti ve Celia’nın üç yıl önce, çok daha mahrem şartlar altında aynı odalarda geçirdikleri akşamdan kusursuz bir detayla anımsadığı haline büründü. O zamandan beri birkaç çok kısa süreli fırsatlar haricinde görüşememişlerdi.

“Bu kalabalıkta bu yüzünü takınman biraz riskli değil mi?” diye sordu Celia.

“Sadece senin için yapıyorum,” dedi Marco. “Diğerleri beni her zamanki gibi görecekler.”

Gülüşen bir grup heykelin diğer tarafındaki holden geçerken, Marco ve Celia sessizlik içinde birbirlerini süzerek durdular. Uğultuları boşlukta yankılansa da, Celia ve Marco'nun fark edilmekten kurtulacağı kadar uzakta kaldılar ve Celia'nın tuvaleti yosunumsu ve yeşil rengini korudu.

Marco, Celia'nın yüzüne düşen bir lüleyi itmek için elini kaldırdı ve lüleyi kulağının arkasına itip parmak uçlarıyla yanağını okşadı. Celia'nın göz kapakları titreşerek kapandı ve ayaklarının etrafındaki gül yaprakları hareketlenmeye başladı.

Marco usulca, "Seni özledim," diye fısıldadı.

Celia'ya doğru eğilip dudaklarını boynuna usulca değdirirken aralarındaki hava elektriklenmişti.

Yandaki odada, misafirler sıcaklıktaki ani artıştan yakınıyorlardı. Renkli çantalardan çıkanları yelpazeler, tropik kuşlar gibi salındılar.

Fil başlı heykelin gölgesinde, Celia aniden geri çekildi. Tuvaletinin yeşilinin etrafında gri bulutlar kıpırdanmaya başlayana dek nedeni hemen kendini göstermedi.

Celia en ufak bir ses çıkarmadan ve yere saçılmış gül yapraklarının yerlerinden kıpırdamasına bile neden olmadan arkalarında beliren adamı selamlamak üzere başını eğerken, "Merhaba, Alexander," dedi.

Gri takım elbiseli adam, onu nazik bir tavırla selamladı. "Bayan Bowen, sakıncası yoksa, arkadaşınızla bir iki dakika özel olarak görüşmek isterim."

"Elbette," dedi Celia. Marco'dan tarafa bakmadan uzaklaşıp koridorda Murray ikizlerinin turuncu kedi yavrularını parlak gümüş çay kaşıklarıyla cezp etmeye çalıştıkları tarafa doğru yürürken, tuvaleti gri şafak vaktinden, menekşe rengi gün batınıma döndü.

Gri takım elbiseli adam Marco'ya, "Bu davranışı uygun bulduğumu söyleyemem," dedi.

"Onu tanıyorsun," derken, Marco'nun bakışları, balo salonun kapısında duran ve Herr Thiessen ona bir kadeh şampanya ikram ederken, tuvaleti koyu kırmızıya çalan Celia'dan ayrılmadı.

“Onunla karşılaşmıştım. Onu özellikle tanıdığımı söyleyemem.”

“Bütün bunlar başlamadan önce, kim olduğunu tam olarak biliyordun ve bana söylemek hiç aklından geçmedi, öyle mi?”

“Gerekli bulmadım.”

Yemek odasından hole doğru yürüyen bir misafir grubu, gül yapraklarından oluşan şelaleyi bir kez daha hareketlendirdi. Marco, gri takım elbiseli adamı kütüphaneye çekti ve konuşmalarına devam etmek için, boş oyun odasına açılan renkli cam kapıyı yana kaydırdı.

“On üç sene, tek kelime dahi etmedin ve şimdi benimle konuşmak istiyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Seninle özellikle konuşmam gereken bir şey yoktu. Ben sadece, Bayan Bowen’la… konuşmanızı kesmek istedim.”

“Adını biliyor.”

“Belli ki çok iyi bir hafızası var. Konuşmak istediğin nedir?”

“İyi gidip gitmediğimi bilmek istiyorum,” dedi Marco alçak ve soğuk bir sesle.

“İlerlemen kâfiydi,” dedi eğitmeni. “Buradaki işin istikrarlı ve çalışmak için uygun bir konuma sahipsin.”

“Yine de, kendim olamıyorum. Bana bütün bunları öğrettin ve beni olmadığım biri gibi davranmam için buraya yerleştirdin. O ise merkez sahnede ve tam olarak yaptığı şeyi yapıyor.”

“Ama o odadaki kimse buna inanmıyor. Onları kandırdığını sanıyorlar. Onun ne olduğunu, senin ne olduğunu gördüklerinden daha fazla görebildikleri söylenemez. O sadece biraz daha fark edilir konumda, hepsi bu. Bu, bir izleyici grubuna sahip olma konusu değil. Bir konuyu vurguluyorum. Sen de yanarlı dönerli bir gösteri ya da bir düzenbazlık olarak yutturmaya çalışmadan da onun yaptığı kadarını yapabilirsin. Göreceli gizliliğini koruyabilir ve onun başarılarını yakalayabilirsin. Ondan uzak durmanı ve kendi işine konsantre olmanı öneriyorum.”

“Ona âşık oldum.”

Daha önce Marco'nun söylediği ya da yaptığı hiçbir şey - dersleri sırasında bir masayı kazara tutuşturması da dâhil olmak üzere- gri takım elbiseli adamda gözle görülür bir tepkiye neden olmamıştı ancak o anda yüzünden geçen ifade gözden kaçmayacak kadar hüzünlüydü.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Bu, karşılaşmayı senin için çok daha zorlaştıracak."

"Bu oyunu on yıldan fazla zamandır sürdürüyoruz, ne zaman bitecek?"

"Bir galip olduğu zaman."

"Peki, bir galibin olması ne kadar sürecek?"

"Söylemesi güç. Bundan önceki son karşılaşma, otuz yedi yıl sürmüştü."

"Bu sirki otuz yedi yıl boyunca devam ettiremeyiz."

"O zaman o kadar uzun süre beklemen gerekmeyecek demektir. İyi bir öğrenciydin, iyi bir yarışmacısın."

"Nereden biliyorsun?" diye sorarken, Marco'nun sesi yükselmişti. "Senelerdir benimle konuşmaya gerek bile duymadın. Senin için hiçbir şey yapmadım. Yaptığım her şey, o sirkte yarattığım her değişim, her ustalık sayılabilecek şey ve şaşırtıcı görüntü, ne varsa hepsini onun için yaptım."

"Gerekçelerinin oyuna etkisi yok."

"Oyununu oynamaktan bıktım," dedi Marco. "İstifa ediyorum."

"İstifa edemezsin,''dedi eğitmeni. "Bu işe bağlısın. Ona. Karşılaşma devam edecek. Biriniz kaybedeceksiniz. Seçme şansın yok."

Marco bilardo masasından bir top aldı ve gri takım elbiseli adama fırlattı. Adam yoldan kolayca çekildi ve top, onun yerine renkli cama çarptı.

Marco tek kelime etmeden, eğitmenine arkasını döndü. Odanın arka tarafındaki kapıdan dışarı çıktı ve koridorda, tartışmayı duyacak kadar yakında olan Isobel'i görmedi bile.

Doğrudan balo salonuna gitti ve dans pistinin ortasına yürüdü. Celia'yı kolundan tuttu ve çevirip Herr Thiessen'den uzaklaştırdı.

Marco onu zümrüt rengi bir kucaklaşmanın içine çekti; o kadar yakındılar ki takım elbisesinin bitip Celia'nın tuvaletinin başladığı yerde, en ufak bir ayrım bile yoktu.

Onun kollarının arasındayken, Celia için birden odada başka hiç kimse kalmamıştı.

Ancak daha şaşkınlığını dile getiremeden, Marco'nun dudakları dudaklarının üstüne kapandı ve sözsüz bir cennette kayboldu.

Marco onu dünyada onlardan başka kimse kalmamış gibi öpüyordu.

Hava, bir fırtına misali, bahçeye bakan cam kapıları dalgalanıp birbirine dolanan perdelerle ardına kadar açarak etraflarında döndü.

Kalabalık balo salonundaki bütün gözler onlara çevrildi.

Ve sonra Marco onu bırakıp uzaklaştı.

Marco odadan çıkarken, odadaki hemen herkes olayı tamamen unutmuştu. Yerini, kabahati sıcağa ya da aşırı miktarda şampanyaya atılan anlık bir kafa karışıklığına bıraktı.

Herr Thiessen, Celia'nın dans etmeyi neden aniden bırakıverdiğini ya da tuvaletinin ne zaman koyu yeşile döndüğünü hatırlamıyordu.

Genç kadının titrediğini fark edince, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bay A. H..., Bootes ve Pavo'ya arka ayaklarının üstünde çember çizmeyi öğretmek için yere yayılmış olan Poppet ve Widget'a takılıp tökezlemekten bir şekilde son anda kurtularak ön holden hışımla geçti.

Widget, Bootes'u (ya da Pavo'yu) Poppet'a verdi ve gri takım elbiseli adamın peşinden gitti. Onu holü geçerken, gri melon şapkasını ve gümüş bastonunu uşaktan alıp ön kapıdan çıkarken izledi. Adam çıktıktan sonra, burnunu en yakın cama yapıştırdı ve sokağın karanlığında gözden kaybolmadan önce sokak lambalarının altından geçmesini seyretti.

Poppet o sırada, omzuna tünedikleri yerden mutlu mutlu mırlayan kedi yavrularıyla, yanına geldi. Kalabalığı yararak yaklaşan Chandresh de hemen arkasındaydı.

Poppet, “Ne oldu?” diye sordu. “Sorun ne?” Widget yüzünü pencereden ona doğru çevirdi.

Chandresh ikizlerin üstünden eğilip pencereden boş sokağa bakarken, Widget, “O adamın gölgesi yok,” dedi.

Chandresh, “Sen ne dedin?” diye sordu ama Poppet, Widget ve turuncu kediler koridordan aşağı koşup renkli kalabalığın içinde kaybolmuşlardı bile.

Yatma Vakti Hikâyeleri

Concord, Massachussets, Ekim 1902

Bailey o akşamın erken vakitlerinin büyük kısmını Poppet ve Widget'la Labirent'i keşfederek geçirdi. Eşleşmeyen kapılar içeren koridorların serpiştirildiği, sersemletici bir odacıklar ağı. Kendi etrafında dönen ve zemini, ışık saçan satranç tahtası biçiminde odalar. Bir koridorda ta yukarı kadar üst üste istiflenmiş valizler vardı. Bir diğerinde kar yağıyordu.

Eriyen kar taneleri paltosuna yapışırken, Bailey, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

Poppet cevap olarak ona bir kartopu fırlattı; Widget ise gülmekle yetindi.

Labirenti dolaşırken, Widget, Minotaur'un[13] hikâyesini öyle detaylı anlattı ki, Bailey her köşeyi dönüşlerinde canavarla burun buruna gelmeyi bekler hale geldi.

Büyük, metal bir kuş kafesini andıran, parmaklıkların arasından sadece karanlığın görülebildiği bir odaya ulaştılar. Giriş yaptıkları zemindeki kapı örtüldüğü anda sürgülendi ve geri açılamadı. Başka çıkış yolu yok gibi görünüyordu.

Gümüş parmaklıkları tek tek teftiş edip saklanmış bir açıklık ya da zekice gizlenmiş menteşeler bulamazlarken, Widget anlatmayı kesti.

Hatırı sayılır bir süreyi odanın içinde kapana kısılmış halde geçirdikten sonra, Bailey kafesin ortasındaki bir salıncağın oturma yerine saklanmış bir anahtar buldu. Anahtarı çevirince, salıncağın kendisi yükseldi, kafesin üstü açıldı ve tırmanıp çıkmalarına ve albino bir Sfenksin koruduğu, loş bir tapınağa kaçmalarına olanak sağladı.

Tapınağın duvarları boyunca en az bir düzine kapısı olsa da, Poppet sirkin içine geri dönen bir tanesini kolayca buldu.

Hâlâ üzgün görünüyordu ama Bailey bir sorun olup olmadığını sorma fırsatı bulamadan, Widget saatine baktı ve programlanmış gösterilerine geciktiklerini fark etti. Üçü daha sonra bir araya gelmek üzere sözleştiler ve ikizler kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Bailey son birkaç gece içinde kedi yavrularını o kadar çok görmüştü ki, rutinlerini neredeyse ezberlemişti bu yüzden arkadaşlarının yeniden serbest kalmalarını beklerken, kendi başına keşfe çıkmayı tercih etti.

Yürümek için seçtiği bu yolun, bariz bir kapısı yoktu ve çadırlar ve titreşen ışıkların aydınlattığı sonsuz çizgiler arasında bir geçitten başka bir şey değildi.

Sonra bir siyaha bir beyaza dönen çizgiler arasında düzensiz bir nokta fark etti.

Çadırlardan birinin yan tarafında bir boşluk buldu. Kumaşta, her iki kenarına gümüş rengi halkaların sıralandığı bir yarık vardı ve çadırın sıkı sıkıya kapalı durmasını sağlamak için çadırdaki bu açıklığın aslında bir araya bağlanması gerekiyormuş gibi, tam başının üstünde siyah bir kurdele sarkıyordu. Belki de sirk üyelerinden biri kurdeleyi geri bağlamayı unutmuştu.

Sonra etiketi fark etti. Büyük bir kart postal büyüklüğündeydi ve bir armağana tutturulan bir hediye kartı gibi siyah kurdeleye tutturulmuştu. Etiket yerden bir metre kadar yüksekte kurdelenin ucunda asılı duruyordu. Resimli tarafı, bir çocuk odasının değil, yaldızlarla bezeli bir gece göğünün altındaki kabarık yastıklar ve kareli bir yorganla kaplı bir yatağın içindeki bir çocuğun siyah beyaz kabartmasıydı.

Arka yüzü beyazdı ve siyah bir mürekkep ve zarif bir kaligrafiyle,

Yatak Öyküleri
Akşam Rapsodileri
Hafıza Antolojileri

Lütfen ihtiyatla giriniz
ve kapalı olanı açmaktan çekinmeyiniz

yazıyordu. Bailey, etiket çadırdaki ayrığa mı aitti yoksa başka bir çadırdan yanlışlıkla mı gelmişti, emin olamadı. Diğer çadırların çoğunun ahşaba boyalı, özenle yerleştirilmiş tabelaları ve açıkça belirlenmiş ya da işaretlenmiş girişleri vardı. Bu çadır ise bulunması istenmiyormuş gibi görünüyordu. Kendi sohbetlerine fazlasıyla dalmış haldeki diğer müşteriler, sirkin bir kısmından diğerine ilerlerken, Bailey'nin çadırın yan tarafındaki kart postala kafa yorduğunu fark etmeden geçip gidiyorlardı.

Bailey, burasının gerçekten sirkin ayrı bir etkinliği mi, yoksa bir akrobat sirkinin arkası ya da bir tür depo alanı mı olduğunu ayırt etmek için, çözülmüş kapakları çekingen bir tavırla ve içeriye göz atmasına yetecek kadar araladı. Sadece bir yığın göz kırpan ışık ve mobilya olabilecek şekiller seçebildi. Hâlâ emin olamamış bir halde, kapakları geçmesine izin verecek şekilde araladı ve kartpostalın üstündeki talimatlarda belirtildiği gibi, dikkatle girdi. Doğrudan, üzeri birbirine çarpıp tıngırdayan kavanozlar ve şişeler ve kapaklı kâselerle dolu masayla burun buruna gelince, uyarının hikmeti kanıtlanmış oldu. Hiçbir şeyi devirmediğini umarak durdu.

Burası resmî bir yemek odası büyüklüğünde, uzunca bir odaydı ya da belki de bir yemek odasına benzemesinin tek nedeni masaydı. Etrafında dönüp hareket edecek kadar yer olmakla birlikte, masa, çadır boyunca uzanıyordu. Kavanoz ve şişelerin hepsi birbirinden farklıydı. Bazı basit cam

kavanozları, diğerleri sırlı seramikten ya da süslü buzlu camdan yapılma kavanozlardı. Gümüş kapaklı şeker kâseleri ya da vazoya benzeyen kaplar da vardı. Özel bir düzen ya da sıralamaları yok gibiydi; masanın üstüne gelişigüzel yayılmışlardı. Odanın etrafında da, kimi yerde, kimi kutuların ya da tahta, yüksek kitap raflarının üstüne yerleştirilmiş kavanoz ya da şişeler vardı.

Odayla etiketteki resim arasında bağ kuran tek öğe tavandı. Siyahtı ve göz kırpan minik ışıklarla kaplıydı. Etkisi, dışarıdaki gece göğünün görüntüsünün neredeyse bir eşiydi.

Masanın etrafını dolaşırken, Bailey bütün bunların yataktaki bir çocukla ya da uyku öncesi hikâyeleriyle ne gibi bir ilgisi olabileceğini merak ediyordu.

Bütün bu kavanozların içinde ne olabileceğini merak ederken, etiketin, bir şeyleri açmakla ilgili söylediklerini hatırladı. Şeffaf camların çoğu boş görünüyordu. Masanın karşı tarafına ulaşınca, rastgele bir tanesini, siyah ve beyaz renklerle sıralanmış, yuvarlak bir sapı olan hayli parlak, küçük yuvarlak bir seramiği aldı. Kapağı çekip içine baktı. Kavanozun içinden küçük bir duman havalandı ama onun dışında boştu. İçine bakarken, biraz kar ve pişmiş kestane hissiyle birlikte, hararetli bir ateş kokusu duydu. Meraklanarak kokuyu içine iyice çekti. Baharatla tatlandırılmış şarap, şeker, nane ve pipo dumanı aromaları vardı. Bir köknar ağacının taze iğne kokusu. Erimekte olan bir mum. Kan, heyecanı ve beklentiyi, çizgili bir şekerin tadını neredeyse duyar gibiydi. Baş döndürücü, muhteşem ve rahatsız ediciydi. Birkaç dakika sonra, kapağı örttü ve kavanozu masanın üstündeki yerine dikkatle bıraktı.

Meraklanarak ama bir yenisini açmak konusunda tereddüt ederek, etrafına, kavanoz ve şişelere baktı. Buzlu camdan, sade bir ev kavanozunu aldı ve gri metal kapağını çevirdi. Bu kavanoz boş değildi; dibinde az miktarda, kaygan, beyaz kum vardı. Saçtığı koku, okyanusun ve deniz kenarında parlak bir yaz gününün başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak kokusuydu. Bailey kuma vuran dalgaların sesini, bir martının çığlığını duyabiliyordu. Kokuda gizemli bir şey de vardı; harika bir şey.

Uzak ufukta bir korsan gemisinin bayrağı, bir dalganın arkasında gözden kaybolan bir denizkızının kuyruğu. Koku ve his, deniz esintisinin tuzlu imasıyla, maceraperest ve heyecan vericiydi.

Bailey kavanozu kapattı; koku ve duygu silindi ve bir avuç kumla birlikte, yeniden, şişenin içinde hapsedildi.

Sonrasında, masadakilerle etrafındaki kavanoz ve şişeler arasında bir farklılık, bu merak uyandıran kaplar için ayırt edilemez bir dosyalama sistemi var mıdır diye merek ederek duvardaki raftan bir şişe seçti.

Şişe uzun ve inceydi ve mantarı gümüş bir telle yerinde tutuluyordu. Mantarı biraz güçlükle çıkardı ve şişe bir tıp sesiyle açıldı. Şişenin dibinde bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamamıştı. İnce boynundan yükselen koku, neşeli ve çiçeğimsiydi. Çiğ tanelerinin damladığı çiçeklerle dolu bir gül çalısı, bahçe toprağının yosunumsu kokusu. Bir bahçe patikasından aşağı yürüyormuş gibi hissetti. Arı vızıltıları ve ağaçlarda ötüşen kuşların melodisi duyuluyordu. Daha derin nefes aldı; güllerin yanında başka çiçekler de vardı: leylaklar, süsenler ve çiğdemler. Ağaçların yaprakları, ılık ve yumuşak rüzgârda hışırdıyordu ve Bailey'ninkinden çok uzak sayılmayacak bir yerden bir başkasına ait ayak sesleri geliyordu. Bacaklarının arasına sürtünerek geçen kedi hissi öylesine hakikiydi ki görmeyi bekleyerek aşağı baktı ama çadırın zemininde biraz daha kavanoz ve şişeden başka bir şey yoktu. Bailey tıpayı yerine takıp şişeyi raftaki yerine koydu. Ve sonra bir yenisini seçti.

Raflarından birinin arka tarafına itilmiş, kısa boyunlu ağzı yine cam bir tıpayla kapatılmış küçük ve yuvarlak bir şişe vardı. Dikkatle yerinden aldı. Beklediğinden daha ağırdı. Tıpasını çıkarırken, ilk anda koku ve duyu değişmeyince kafası karıştı. Sonra, bir sonbahar rüzgârının gevrek esintisiyle sürüklenen karamel aroması geldi. Yün ve ter kokusu, kendini boynunda bir atkının sıcaklığıyla, ağır bir palto giymiş gibi hissetmesine neden oldu. Maske takmış insanlar intihası hâkimdi. Bir kamp ateşinin kokusu karamele karışıyordu. Ve

sonra önünde bir kıpırtı, bir yer değiştirme oldu. Gri bir şey. Göğüste keskin bir sancı. Düşme duygusu. Uğuldayan rüzgârı ya da çığlık atan bir kızı andıran bir ses.

Bailey rahatsız olmuş bir şekilde tıpayı yerine kapattı. Böyle bir tecrübeyle bitirmek istemediği için, küçük tuhaf şişeyi geri raftaki yerine koydu ve Poppet ve Widget'la yeniden buluşmak üzere çadırdan ayrılmadan önce, bir tane daha seçmeye karar verdi.

Bu kez masanın üstündeki kutulardan birini, kapağına dönerli bir desenin kabartmayla işlendiği cilalı ahşap bir kutuyu seçti. Kutunun içi beyaz ipekle astarlanmıştı. Kokusu tütsü gibi, derin ve çeşniliydi ve dumanın başının etrafında kıvrıldığını hissedebiliyordu. Sıcak, yakıcı güneş ve pudra yumuşaklığında kumla kuru çöl havasıydı. Yanakları sıcaktan ve başka bir şeyden daha yanmaya başladı. İpek gibi tatlı bir şeyin hissi ve duygusu dalgalar halinde tenine vuruyordu. Çıkaramadığı bir müzik vardı. Bir kaval ya da flüt. Ve kahkaha. Müzikle uyum içinde harmanlanan yüksek perdeden bir gülüş. Dilinde tatlı ancak baharatlı bir tat. Lüks ve hafiflik ama aynı zamanda gizli ve şehvetli bir his. Omzunda bir el hissetti ve şaşkınlıkla yerinden sıçrayarak, kutunun kapağını örttü.

His bir anda yok oldu. Bailey çadırın içinde, göz kırpan yıldızların altında tek başına durdu. Bu kadarı yeter, diye düşündü. Yakınlardaki kavanoz ya da şişelerden hiçbirine çarpmamak için özen göstererek, çadırın duvarındaki kapağa geri gitti.

Çadır kapağının üstündeki bağcıktan sarkan etiketi düzeltmek ve nedeninden emin olamasa da, daha kolay görülebileceği şekilde sarkmasını sağlamak için durdu. Yıldızların altında yatağında uyuyan çocuk resmi dışarı bakıyordu ama çocuğun rüyaları huzurlu muydu yoksa huzursuz mu ayırt etmek zordu.

Bir şeyler yemek için avluya gitmek isteyip istemeyeceklerini merak ederek, Poppet ve Widget'ı bulmak üzere geri yürüdü.

Sonra yürürken karamel kokusu yakınına kadar süzüldü ve Bailey, aslında özellikle aç olmadığını anladı.

Zihni gizemlerle dolu şişelere takılmış halde, dolambaçlı patikalardan aşağı yürüdü.

Bir köşeyi dönünce, üzerinde heykel hareketsizliğinde birinin durduğu yükseltilmiş bir platformla karşılaştı ancak bu defaki daha önce gördüğü karla kaplı kadından farklıydı.

Bu kadının teni ışıltılı ve solgundu; uzun siyah saçları omuzlarına kadar inen düzinelerce gümüş kurdeleyle bağlanmıştı. Tuvaleti beyaz ve Bailey'ye yuvarlak siyah nakışlar gibi görünen bir şeyle kaplıydı ama yaklaşınca, siyah işaretlerin aslında kumaşın üstüne yazılmış kelimeler olduğunu gördü. Elbiseden parçaları okuyacak kadar yaklaşınca, el yazısıyla yazılmış aşk mektupları olduklarını fark etti. Arzu ve özlem kelimeleri belinin etrafını dolaşıyor ve elbisesinin, platformun üstüne dökülen kuyruğundan aşağı akıyordu.

Heykelin kendisi hareketsizdi ama elini öne uzatmıştı ve Bailey önünde duran ve aşk mektuplarıyla bezeli heykele koyu kırmızı renkte tek bir güzel sunan kırmızı atkılı kadını ancak o zaman fark etti.

Hareketleri neredeyse algılanmayacak kadar hafifti; fakat heykel gülü almak için yavaşça, çok, çok yavaşça uzandı. Parmakları açıldı ve gülü tutan kadın, heykelin parmaklarının çiçeğinin sapının etrafına yavaş yavaş kapanmasını sabırla bekledi ve gülü ancak tutulduğundan emin olunca bıraktı.

Ve genç kadın heykeli eğilerek selamladıktan sonra kalabalığın arasına karıştı.

Heykel gülü tutmaya devam etti. Rengi, tuvaletinin siyah ve beyazının üstünde daha canlı duruyordu.

Poppet omzuna vurduğunda Bailey hâlâ heykeli seyretmekle meşguldü.

Poppet onunla birlikte heykele bakarak, "En sevdiğimdir," dedi.

Bailey, "Kim o?" diye sordu.

“Pek çok ismi var,” dedi Poppet. “Ama genelde ona Âşık diyorlar. Bu akşam birinin ona çiçek vermesine sevindim. Bazen bir çiçek almadığında, bunu ben, kendim yapıyorum. Çiçeği olmadan tamamlandığını düşünmüyorum.

Heykel gülü kademeli olarak yüzüne kaldırdı. Göz kapakları yavaşça kapandı.

Âşık’tan avluya doğru yürürlerken Poppet, “Boş vaktinde ne yaptın?” diye sordu.

“Şişeler ve bir şeylerle dolu, içinde olmam gerektiğinden emin olamadığım bir çadır buldum,” dedi Bailey. “Tuhaftı.”

Poppet gülerek onu şaşırttı.

“Widget’ın çadırı,” diye açıkladı. “Celia o çadırı onun için, hikâyelerini yazma pratiği yapacağı bir yer olarak yarattı. Widget, bunun yazmaktan daha kolay olduğunu iddia ediyor. Bu arada Widge insanları okumak konusunda pratik yapmak istediğini söyledi; onunla daha sonra bir araya geleceğiz. Bazen hikâye parçaları toplamak için bunu yapar. Büyük olasılıkla ya Aynalar Salonu’nda ya da Çizim Odası’nda olacaktır.”

Adını daha önce duymadığı bir çadır, Poppet’ın daha önce bahsetmediği Celia’nın kim olduğunu sorma düşüncesine galip gelince, Bailey, “Çizim Odası da ne?” diye sordu.

“Her yere bir şeyler çizebilmen için siyah boş duvarların ve tebeşirlerle dolu kovaların olduğu bir çadır. Bazı insanlar sadece isimlerini imzalarlar ama diğerleri resimler yapar. Bazen Widge küçük hikâyeler yazar ama bir şeyler de çizer. Çizim konusunda bir hayli iyidir.”

Avluda dolaşırlarken, Poppet, Bailey’nin aynı anda harika bir sıcaklık ve hafif bir acı veren baharatlı kakaoyu denemesi konusunda ısrar etti. Bailey iştahının geri geldiğini fark etti; böylece bir kâse hamur tatlısı, üzerlerinde esanslarının resimlerinin olduğu bir paket yenilebilir kâğıt paylaştılar.

Sis dolu bir çadırda dolaşıp kâğıttan yapılma yaratıklarla karşı karşıya geldiler. Siyah dilleri titreşen, kıvrılan yılanlar, yoğun siste kömür rengi kanatlarını çırpan kuşlar.

Ne olduğu ayırt edilemeyen bir yaratığın koyu renk gölgesi Poppet’ın çizmelerine sürtünüp görüş alanlarından çıktı.

Poppet çadırın içinde bir yerde ateş kusan bir ejderha olduğunu iddia ediyordu ve Bailey ona ne kadar inansa da, kafasında ateş kusan bir kâğıt fikrini bağdaştırmakta güçlük çekiyordu.

Çadırdan çadıra yürürlerken, Poppet, "Geç oluyor," dedi. "Eve gitmen gerekiyor mu?"

"Bir süre daha kalabilirim," dedi Bailey. Eve kimseyi uyandırmadan, sessizce girmek konusunda uzmanlaştığı için, her gece sirkte biraz daha geç saate kadar kalabiliyordu.

Bu saatte, sirkte dolaşan daha az müşteri vardı ve yürürlerken Bailey çoğunun kırmızı atkılar takmış olduğunu fark etti. Ağır ipli yün atkılardan, incecik dantellere kadar farklı türlerdeydiler ama hepsi, bu kadar siyah ve beyazın arasında daha da kırmızı görünen, koyu kan kırmızısı tondaydılar.

Yanlarından bir tesadüf olmadığından emin olmayacağı kadar çok kırmızı görüntü geçince, gülü veren genç kadının da kırmızı bir eşarbının olduğunu hatırlayarak Poppet'a sordu.

"Üniforma gibi bir şey," dedi Poppet. "Onlar *rèveur*'ler. Bazıları sirki gittiği yerlerde takip eder. Her zaman diğer insanlardan sonraya kalırlar. Kırmızı birbirlerini ayırt etme şekilleri."

Bailey, *rèveur*'ler ve atkıları konusunda daha fazla soru sormaya çalıştı ama Poppet, fırsat bırakmadan onu yeni bir çadıra soktu ve içeride karşılaştığı görüntü Bailey'yi derhal susturdu.

His, ona kışın ilk karını, her şeyin beyaz, yumuşaklık ve sessizlikle örtüldüğü o ilk birkaç saati anımsatmıştı.

Çadırdaki her şey beyazdı. Siyah hiçbir şey, duvarlarda görülebilir çizgiler bile, yoktu. Işıltılı, neredeyse kör edici bir beyaz. Dolambaçlı çakıl yolları çevreleyen ağaçlar, çiçekler ve çimenler vardı; her bir yaprak ve çiçek kusursuz bir beyazdı.

Bailey "Bu da ne?" diye sordu. Kapının dışındaki tabelayı okuyacak fırsatı olmamıştı.

"Burası Buz Bahçesi," dedi Poppet, onu yoldan aşağı doğru çekerek. Yol, ortasında, temiz oymalı buzun üstünde beyaz

köpüklerin kaynadığı açık bir alana çıktı. Çadırın kenarlarına solgun renkte ağaçlar sıralanmıştı; dallarından kar taneleri dökülüyordu.

Çadırda hiç kimse, ortamı bozacak hiçbir şey yoktu. Bailey yakınındaki bir güle baktı. Soğuk, donuk ve beyaz olmakla birlikte iyice eğilince, belli belirsiz bir koku duydu. Gül, buz ve şeker kokusu. Avludaki satıcıların sattığı, tel şekerden çiçekleri anımsatmıştı.

Poppet, "Haydi saklambaç oynayalım," diye önerdi ve Bailey kabul edince, paltosunun düğmelerini çözüp donmuş bir bankın üstüne bırakarak beyaz kostümüyle tamamen görünmez hale geldi.

Genç kız bir söğüt ağacının sarkık dallarının arkasında kaybolurken, Bailey, "Bu hiç adil değil!" diye bağırdı. Ağaçların ve budama sanatı örneklerinin, asma ve gül dallarının arasında, kızıl saçlarından anlık görüntüler yakalayarak peşinden gitti.

Muhasebe

Londra, Mart 1900

Chandresh Christophe Lefèvre çalışma odasında, büyük akaju masada, önünde büyük ölçüde boşalmış bir konyak şişesiyle, oturuyordu. Akşam vakti bir de kadeh vardı ama saatler önce bir yerlerde kaybetmişti. Odadan odaya aylak aylak dolaşmak, uykusuzluk ve can sıkıntısının körüklediği bir gece alışkanlığına dönüşmüştü. Ayrıca, daha önce içinden geçtiği odalardan birinde bıraktığı ceketi de yoktu. Sabah nazik bir hizmetçi tarafından, farkettirmeden geri getirilecekti.

Çalışma odasında, konyak şişesini yudumlayarak çalışmaya çalışıyordu. Çalışmak dediği, genelde dolma kalemlerle, çeşitli kâğıt parçalarına bir şeyler karalamaktan ibaretti. Senelerdir gerçek anlamda çalışmamıştı. Yeni bir fikri, yeni üretimleri yoktu. Kurgu, uygulama ve bir sonraki projeye geçme döngüsü, durmuştu ve nedenini bilemiyordu.

Ona hiç anlamlı gelmiyordu. Ne bu gece ne de diğerlerinde ne de konyak şişesinin herhangi bir seviyesinde. Olması gereken gidişat bu değildi. Bir proje başlatılır, geliştirilir, kurulup dünyaya salınırdı ve genelde kendi kendine yeten bir hal alırdı. Ve sonrasında, ona artık ihtiyaç kalmazdı. Bu her zaman hoş bir konum olmazdı ama işler böyle yürürdü ve Chandresh bu süreci iyi bilirdi. Biri gururlanır, diğeri

faturaları toparlar ve bir diğeri biraz melankoliye kapılsa bile, başka biri işi sürdürürdü.

Sirk onu arkada bırakıp yelken açmıştı ama Chandresh kıyıdan dönemiyordu. Yaratım sürecinin yasını tutup yeniden ateşlemek için yeterinden fazla zaman geçmişti ama yeni şeylere dair en ufak bir kıvılcım yoktu. Neredeyse on dört yıldır yeni girişimler, daha büyük ya da daha iyisi olmamıştı.

Belki de, diye düşündü, kendi kendini tüketmişti. Ama bu hoş bir düşünce değildi. Bu yüzden konyakta boğup yok saymaya çalıştı.

Sirk onu rahatsız ediyordu.

En çok böyle zamanlarda rahatsız ediyordu; konyak şişesinin dibinde ve gecenin sessizliğinde. Çok geç değildi, sirk şartlarında gece daha yeni başlamıştı ama sessizlik şimdiden ağırdı.

Ve şimdi şişesi ve dolmakalemi dibini bulmuşken, sadece oturuyor, dalgın bir tavırla elini saçlarının arasından geçirirken, özellikle bir şey görmeden odanın karşı tarafına bakıyordu. Yaldızlı şöminede alevler yatışmıştı, antikalar ve eski eserlerle dolu yüksek kitaplıklar karanlıkta gölge gibi yükseliyordu.

Aylak gözleri açık kapıya kaydı ve koridorun karşısındaki kapıya sabidendi. Marco'nun ofisinin kapısı İran'a özgü bir çift kolonun arasına düzgün bir şekilde oturtulmuştu. Burası, Marco'nun kendisine ait odalardan oluşan dairenin bir parçasıydı; o akşam dışarıda olsa da, onu emrine amade tutmak en iyisiydi.

Chandresh alkole batmış bir sisin arasında, Marco'nun sirk evraklarını ofisinde tutup tutmadığını merak etti. Ve evrakların tam olarak ne içerebileceklerini de. Sirke dair kâğıtları sadece bir an görmüş, seneler boyunca o şeyin detaylarını dikkatle inceleme zahmetine girmemişti. Şimdiyse meraklanmıştı.

Elinde boş konyak şişesiyle, kendini ayağa kalkmaya zorladı ve sendeleyerek koridora çıktı. Koyu renk ahşaptan yapılma, cilalı kapıya vardığında kilitli olacağını sanıyordu ama gümüş

kapı tokmağı, çevirince kolayca hareket ediverdi. Kapı ardına kadar açıldı.

Chandresh eşikte duraksadı. Küçük ofis, koridordan içeri dolan ışık ve tek pencereden içeri süzülen sokak lambalarının loş bulanıklığı dışında karanlıktı.

Chandresh bir an durup düşündü. Şişede konyak kalmış olsa, kapıyı kapatıp uzaklaşabilirdi. Ama şişe boştu ve sonuçta burası onun eviydi. El yordamıyla kapıya en yakın apliğin düğmesini buldu ve lamba hayata geçip önünde uzanan odayı aydınlattı.

Ofis gereğinden fazla mobilyayla tıka basa doluydu. Duvar diplerine dolaplar ve sandıklar sıralanmış, dosya kutuları düzenli sıralar halinde istiflenmişti. Alanın neredeyse yarısını kaplayan ortadaki masa, çalışma odasındakinin daha küçük ve mütevazı bir kopyasıydı. Yüzeyi, hepsi kusursuz bir düzenle yerleştirilmiş, bir heykel, kıymetli taşlar ve antika silahlar öbeği arasında kaybolmamış mürekkep kavanozları, kalemler ve defter yığınlarıyla kaplıydı.

Chandresh boş konyak şişesini masaya bıraktı; dolapları ve dosyaları taramaya, çekmeceleri açmaya ve ne aradığına dair hiçbir net fikri olmadan, kâğıtları elden geçirmeye başladı. Sirke ait özel bir bölüm var gibi görünmüyordu; kâğıtların bazıları tiyatro makbuzları ve posta kutusu iadelerinin listelerinin arasına karışmıştı.

Ayırt edilebilir bir dosyalama sisteminin olmaması, Chandresh'i biraz şaşırtmışta. Kutuların üstünde etiket yoktu. Ofisin muhteviyatı düzenliydi ama organize edilmemişti.

Chandresh dolaplardan birinde plan ve eskiz yığınları buldu. Çoğu Bay Barris'in mührünü ve imzasını taşıyordu ama aralarında Chandresh'in tanımadığı eller tarafından yazılmış başka şemalar da vardı. Bazılarının, her bir kâğıdın kenarında boylu boyunca özenle *le Cirque de Rèves* yazsa da, hangi dilde yazıldıklarını bile ayırt edemiyordu.

Kâğıtları ışığa doğru çekerek bulabildiği kısıtlı boş alana yayıp tek tek dikkatle inceledi ve bir sonraki parçaya geçerken, öncekilerin yuvarlanıp yerde birikmesine göz yumdu.

Bariz olarak Bay Barris'in eseri olan planlara bile bir şeyler karalanmıştı. Farklı el yazılarıyla eklemeler yapılmış, orijinal tasarımların üstüne katlar yerleştirilmişti.

Chandresh kâğıtları yerde bırakarak masaya, terk edilmiş konyak şişesinin yanında duran düzenli defter yığınına döndü. Dizi dizi sayıları, notlu, toplamlı, tarihli hesaplarıyla, banka hesap defterleri gibi duruyorlardı. Chandresh bunları bir kenara attı.

Dikkatini masanın kendisine çevirdi. Ağır ahşap çekmeceleri açmaya koyuldu. Çoğu boştu. Birinde düzinelerce boş defter ve açılmamış mürekkep kavanozları vardı. Bir diğeri, günleri dolduran randevuları, Marco'nun düzgün ve narin el yazısıyla bir tür stenografiyle yazılmış eski randevu defterleriyle doldu.

Son çekmece kilitliydi.

Chandresh yakındaki bir başka dosya kutusuna dönecek gibi oldu ama bir şey onu yeniden kilitli çekmeceye çekti.

Masada anahtar yoktu. Tıpkı diğer çekmecelerde kilit olmadığı gibi.

Seneler önce, ofisin sadece bir masa ve tek bir dolapla neredeyse geniş göründüğü zamanlarda, masa buraya yerleştirildiğinde kilidi olmadığını hatırlayamadı.

Birkaç dakika boyunca anahtarı aradıktan sonra, sabırsızlandı ve duvardaki dart tahtasına saplı duran gümüş bıçağı almak için çalışma odasına döndü.

Masanın arkasına yere uzanıp mekânizmayı kurcalamaya çabalarken, kilidi kelimenin tam anlamıyla mahvetti ama ödülü sürgünün bıçak karşısında boyun eğerken çıkardığı tatmin edici klik sesi oldu.

Bıçağı yere bırakıp çekmeceyi açtı ve sadece bir defter buldu.

Büyük ve deri kaplı bir ciltti. Chandresh defterin ağırlığına şaşırarak çekmeceden çıkardı ve bir gürültüyle masanın üstüne bıraktı.

Defter eski ve tozluydu. Derisi yıpranmış, cildi kenarlarında aşınmıştı.

Chandresh anlık bir tereddüdün ardından kapağı kaldırdı.

Defterin yan kâğıdı semboller ve işaretlerle dolu müthiş detaylı bir ağaç çizimiyle kaplıydı. Sık yazılar yüzünden, boşluktan daha çok mürekkep vardı. Chandresh yazıların hiçbirinin çözemiyor; hatta işaretler kelimelere mi bölünmüş yoksa basitçe sürekli desen dizelerinden mi ibaret, ayırt edemiyordu.

Orada burada, gözüne ona tanıdık gelen bir işaret takılıyordu. Bazıları neredeyse sayı gibiydiler. Bazıları Mısır hiyerogliflerinin biçimlerini hatırlatıyordu. Chandresh'e kontorsiyonistin dövmelerini anımsatmışlardı.

Defterin sayfaları, baskın olarak başka şeyler içerseler de, benzer işaretlemelerle kaplıydı. Başka evraklardan ıskartaya çıkarılmış kâğıt parçaları.

Chandresh'in her kâğıt parçasının bir imza taşıdığını anlaması, birkaç sayfayı buldu.

İsimleri bildiğini anlaması ise daha uzun sürdü.

Ancak, Murray ikizlerinin isimlerini heceleyen, uygun ve çocuksu karalamaların olduğu sayfayı bulunca, kitabın sirke dâhil olan insanların her birinin isimlerini içerdiğini anladı.

Ve ancak daha yakından inceleyince isimlere saç tutamlarının eşlik ettiğini fark etti.

İleriki sayfalar orijinal iş birlikçilerin isimlerini taşıyordu. Gerçi isimlerden biri, dikkat çekici biçimde eksikti ve bir diğeri kaldırılmıştı.

Son sayfa, Chandresh'in okunaksız ve gösterişli C harflerinden oluşan ve bir fatura ya da mektup olması olası bir kâğıt parçasından özenle çıkarılmış kendi imzasını taşıyordu. Altında, sayfaya yapıştırılmış ve etrafı sembol ve harflerle çevrilmiş bir tutam kuzguni siyah saç vardı. Chandresh'in eli, yakasının etrafında kıvrılan saçlarının uçlarına uzanmak için yukarı kalktı.

Masanın üzerinden bir gölge geçti ve Chandresh şaşkınlık içinde yerinden sıçradı. Defter kapandı.

"Efendim?"

Marco kapı eşiğinde durmuş, meraklı gözlerle Chandresh'i izliyordu.

"Ben... Bu akşam dışarı çıktığını sanıyordum," dedi Chandresh. Önce deftere, ardından bir kez daha Marco'ya baktı.

"Çıkmıştım ama bazı eşyalarımı unutmuşum," derken, Marco'nun bakışları yere saçılmış kâğıtların ve yere saçılmış planların üstünde dolaşıyordu. "Ne yaptığınızı sorabilir miyim, efendim?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim," dedi Chandresh. "Bütün bunlar ne?" Defteri tekrar açınca, sayfalar havalandı.

"Sirk için kayıtlar," dedi Marco deftere bakmadan.

Chandresh, "Ne tür kayıtlar?" diye bastırdı.

"Benim tasarladığım bir sistem," dedi Marco. "Sirkte düzen altında tutulması gereken çok şey var, biliyorsunuz."

"Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"Neyi ne zamandır yapıyorum, efendim?"

"Bütün bunları... bu saçmalıklar her neyse, kaydetmeyi." Artık dokunmak istemediğini görse de, defterin sayfalarını yeniden karıştırdı.

Marco, "Sistemim sirkin başlangıcına kadar dayanıyor," dedi.

"Sirke, hepimize bir şey yapıyorsun, değil mi?"

"Ben sadece işimi yapıyorum," dedi Marco. Artık sesinde bir gerginlik vardı. "Ve izninizle, eşyalarımı beni bilgilendirmeden karıştırmanızı takdir etmediğimi söylemek isterim."

Chandresh onunla yüz yüze gelmek için planları çiğneyerek ve sesi istikrarını korusa da, sendeleyerek masanın etrafını dolaştı.

"Sen benim elemanımsın. Kendi evimde neler olduğunu, kendi projelerime neler yapıldığını görmeye bal gibi hakkım var. Onunla çalışıyorsun, değil mi? Bütün bunları başından beri benden gizliyordun, arkamdan iş çevirmeye hiç hakkın yoktu ve..."

Marco, "Arkanızdan mı?" diyerek araya girdi. "Siz arkanızdan çevrilen işleri anlamanın kıyısından bile

geçemezseniz. Bütün bunlar başlamadan çok önce de, arkanızdan her zaman iş çevrilmiş."

"Bu anlaşmadan istediğim bu değildi," dedi Chandresh.

"Bu anlaşma konusunda seçme şansınız hiç olmadı ki," dedi Marco. "Hiç kontrolünüz yok ve hiçbir zaman da olmadı. Ve işlerin nasıl yapıldığını bilmek dahi istemediniz. Evrakları doğru dürüst bakmadan imzaladınız. Para mesele değil, dediniz. Detaylar da öyle; her zaman bana bırakıldılar."

Marco sesini yükseltince masadaki kâğıtlar dalgalanmaya başladı. Sustu ve masadan bir adım uzaklaştı. Kâğıtlar yeniden dağınık yığınlarına döndüler.

"Bu girişimi sabote ediyordun," dedi Chandresh. "Yüzüme bakarak yalan söylüyordun. Bu defterlerde tanrı bilir neler tutuyordun."

Marco, "Hangi defterler, efendim?" diye sordu. Chandresh tekrar masaya baktı. Kâğıtlardan ve hesap defterlerinden en ufak bir iz yoktu. Lambanın yanında bir mürekkep hokkası, bir Mısır ilahının pirinç heykeli, bir saat ve boş bir konyak şişesi duruyordu. Cilalı ahşap zeminde başka hiçbir şey kalmamıştı.

Chandresh odaklayamadığı bakışlarını masadan, Marco'ya sonra tekrar masaya çevirirken, sendeledi.

"Bana bunu yapmana izin vermeyeceğim," diyerek konyak şişesini masadan aldı ve önünde savurdu. "Görevinden kovuldun. Derhal gidiyorsun."

Konyak şişesi kayboldu. Chandresh boşluğu tutmaya çalışarak durdu.

Marco sakin ve kontrollü bir sesle, "Gidemem," dedi. Küçük bir çocuğa bir şeyler izah eder gibi, her kelimeyi ağır ağır telaffuz ediyordu. "İznim yok. Burada kalmak ve sizin çok yerinde ifade ettiğiniz gibi, bu *saçmalığı* sürdürmek zorundayım. İçmeye ve partilerinize dönecek ve bu konuşmayı yaptığımızı bile unutacaksınız. Her şey eskisi gibi devam edecek. Aynen öyle olacak."

Chandresh itiraz etmek üzere ağzını açtı ve kafası karışmış halde, geri kapattı. Bir kez daha, önce Marco'ya, sonra boş masaya baktı. Parmaklarını açıp kapatarak ve ne olduğunu

hatırlamasa da, artık orada olmayan bir şeyi kavramaya çalışarak eline baktı.

Tekrar Marco'ya dönerek, "Üzgünüm," dedi. "Kafam karıştı. Neden bahsediyorduk?"

"Önemli bir şey değildi, efendim," dedi. "Sirkle ilgili birkaç küçük detay, o kadar."

"Tabii," dedi Chandresh. "Sirk şu anda nerede?"

"Sidney, Avustralya efendim." Sesi titremişti ama arkasını dönmeden önce, öksürükle gizledi. Chandresh dalgın bir tavırla başını eğmekle yetindi.

Marco masanın üstündeki yerine geri dönen boş şişeyi işaret ederek, "Sizin için alabilir miyim, efendim?" diye sordu.

"Ah," dedi Chandresh. "Evet, evet, elbette." Ne ona ne de şişenin kendisine bakmadan, ne yaptığının farkında olmadan şişeyi Marco'ya uzattı.

"Size yeni bir şişe getireyim mi efendim?"

Chandresh, Marco'nun ofisinden çıkıp kendi çalışma odasına dönerken, "Evet, teşekkürler," dedi. Pencerenin yanında deri bir koltuğa yerleşti.

Marco ofisinde yere saçılmış defter ve kâğıtları, titreyen ellerle topladı. Planları rulo yaptı; kâğıt ve kitapları üst üste yığdı.

Yere atılmış halde bulduğu gümüş bıçağı aldı ve çalışma odasındaki dart tahtasına geri götürüp, tam on ikiye sapladı.

Sonra ofisindeki bütün çekmeceleri boşaltıp, her bir dosya ve evrağı tek tek çıkardı. Her şeyi gerekli şekilde düzenledikten sonra, bitişikteki odasından iki valiz getirdi ve deri ciltli defteri kâğıt yığınlarının arasına gizleyerek, patlayasıya doldurdu. Odalarını taradı ve şahsi ne kadar eşyası varsa kaldırdı.

Ofis lambalarını söndürdü ve kapıyı arkasından kilitledi.

O gece, kolları valizler ve plan rulolarıyla yüklü halde evden ayrılmadan önce, Chandresh'in koltuğunun yanındaki sehpaya dolu bir şişe konyak ve bir bardak bıraktı. Chandresh varlığını fark etmemişti bile. Pencereden dışarı, karanlığa ve yağmura bakıyordu. Marco çıkarken, kapının tıkırtısını bile duymadı.

Chandresh bir kadeh konyak doldurmadan önce, kendi kendine, “Gölgesi yok,” dedi.

*

Akşam çok geç saatte, Chandresh, sadece Büyücü Prospero olarak tanıdığı eski bir tanıdığın hayaletiyle uzun uzadıya bir konuşma yaptı. Başka bir durumda konyak dalgalarıyla kaybolup gidecek olan, ancak yarı saydam bir sihirbaz tarafından doğrulanan ve güvence altına alınan düşünceler, zihninde el değmemiş halleriyle korundular.

Lainie Burgess ile Üç Fincan Çay
Londra, Basel & İstanbul, 1900

Bayan Padva'nın stüdyosu Highgate Mezarlığı yakınında, hatırı sayılır genişlikte, Londra manzarasını ayaklar altına seren yerden tavana pencereleri olan bir yerdi. Özenli tuvaletleri sergileyen cansız mankenler, gruplar ya da çiftler halinde duruyor, çok sayıda başsız misafiri olan bir parti intihası yaratıyordu.

Lainie Burgess, Bayan Padva'yı beklerken siyah ve beyaz tuvaletler grubunun arasında dolaştı ve uzun helezon hatlar ve kıvrımlar içindeki bir ferforjeyi andıran siyah kadifeden narin bir kafes işiyle kaplı fildişi saten tuvaleti incelemek üzere durdu.

Bayan Padva, seramik zemine ritmik bir vuruşla dokunan bastonu eşliğinde içeri girerken, "İstersen, sana renklisini yapabilirim," dedi.

Lainie "Benim için fazla gösterişli, Tante Padva," dedi.

"Renksiz dengeyi yakalamak zor," dedi Bayan Padva, mankeni çevirip tuvaletin kuyruğuna kısık gözlerle bakarken. "Çok fazla beyaz ve insanlar gelinlik oldukları sonucuna varıyorlar. Çok fazla siyah ağır ve tatsız oluyorlar. Bunun daha fazla siyaha ihtiyacı var gibime geliyor. Biraz daha kol eklerdim ama Celia kollara katlanamıyor."

Pencerelerden birinin yanındaki çay masasına yerleşmeden önce, Bayan Padva, Lainie'ye bir duvar dolusu eskiz dâhil, son çalışmalarının geri kalanlarını gösterdi.

Asistan çay tepsisini getirip hızla ortadan kaybolunca, Lainie, "Her ziyaretimde yeni bir asistanınız oluyor," dedi.

"Ölmemi beklemekten sıkılıyorlar ve beni pencereden dışarı itip yokuş aşağı bir mozolenin içine yuvarlanmamı ummanın fazla bela anlamına geldiğine karar verir vermez, başka birisi için çalışmak üzere tüyüyorlar. Ben çok parası ve sıfır mirasçısı olan bir kadınım; bunlar özenle traşlanmış akbabalar. Bu seferki bir aydan uzun sürmez."

"Her zaman, her şeyinizi Chandresh'e bırakacağınızı düşünmüşümdür," dedi Lainie.

"Chandresh'in parasal anlamda bunların hiçbirine ihtiyacı yok ve iş kısmını benim tercih edeceğim şekilde idare edeceğini sanmıyorum. Onda bu istidat yok. Gerçi bu günlerde hiçbir şeye istidadı yok, o ayrı."

Lainie çayını karıştırırken, "O kadar mı kötü?" diye sordu.

"Kendinden bir şey kaybetti," dedi Bayan Padva. "Projeler için daha önce kaygılandığını gördüm. Ama bu derecede bir şey hiç olmadı. Bu onu eski halinin bir hayaletine dönüştürdü. Gerçi Chandresh örneğinde eski halinin hayaleti pek çok insandan daha canlı olurdu. Elimden geleni yapıyorum. Tiyatrolarını doldurmak için yenilikçi bale toplulukları buluyorum. Bunu onun benim için yapması gerekirken, operada onu dürtüyorum." Çayından bir yudum aldı ve, "Hassas bir konuyu açmak istemem ama onu trenlerden uzak tutuyorum," diye ekledi.

Lainie, "Akıllıca olması olası," dedi.

"Onu çocukluğundan beri tanıyorum; elimden gelen bu."

Lainie başını eğdi. Başka soruları vardı ama onları ziyaret etmeyi planladığı bir başkasına saklamaya karar verdi. Öğleden sonranın geri kalan kısmında moda ve sanat hareketlerinin ötesinde bir şey konuşmadılar. Bayan Padva ona fildişi ve siyah tuvaletin, şeftali ve krem rengini yapmakta ısrar etti ve eskizi birkaç dakika gibi bir sürede tamamlayıverdi.

Lainie oradan ayrılmadan önce, Bayan Padva ona, “Emekli olduğum zaman,” dedi. “Bütün bunlar sana geçecek. Bu konuda başka kimseye güvenmem.”

*

Ofis büyüktü ama içeriğinin hacmine bağlı olarak daha küçük görünüyordu. Duvarlarının büyük kısmı buzlu camdan yapılmış olsa da, çoğunlukla dolaplar ve raflarla karartılmıştı. Pencerelerin yakınındaki çizim masası, kâğıtların, şemaların ve planların titizlikle düzenlenmiş kaosunda gizlenmişti. Arkasında oturan gözlüklü adam, neredeyse görünmez haldeydi ve ortamda kayboluyordu. Kâğıda sürtünen kurşun kaleminin sesi köşedeki saatin tik takları kadar metodik ve netti.

Londra’da benzer bir yer kaplayan ofisin ve buraya, Basel’e taşınmadan önce Viyana’da olan bir diğerinin eşiydi.

Bay Barris kalemini bıraktı ve kendine bir fincan çay doldurdu. Kafasını kaldırıp Lainie Burgess’i kapı eşiğinde bulunca, fincanı az kalsın düşürüyordu.

“Asistanın dışarıda olmalı,” dedi. “Seni ürkütmek istememiştim.”

Bay Barris sandalyesinden kalkmadan önce fincanını masaya bırakırken, “Sorun değil,” dedi. “Seni bu akşam daha geç vakte kadar beklemiyordum.”

“Daha erken bir trene bindim,” dedi Lainie. “Ve seni görmek istedim.”

“Seninle daha fazla vakit geçirmek her zaman zevktir,” dedi Bay Barris. “Çay?”

Lainie kalabalık ofisin içinde, masanın diğer tarafındaki koltuğun yolunu bulurken başıyla onayladı.

Daha yerine oturmadan, “Tara seni Viyana’da ziyaret ettiğinde, ikiniz ne konuştunuz?” diye sordu.

Bay Barris ona bakmadan ve dikkatini çaydanlıktan ayırmadan, “Bildiğini sanıyordum,” dedi.

“Biz iki farklı insanız, Ethan. Hangimize âşık olduğuna asla karar verememiş olman, birbirimizin yerini tutabileceğimiz anlamına gelmiyor.”

Bay Barris çaydanlığı elinden bıraktı ve nasıl içtiğini sorma ihtiyacı duymadan Lainie’nin çayını hazırladı.

“Sana evlenme teklif ettim ve bana hiçbir zaman cevap vermedin,” dedi karıştırırken.

Lainie, “Onun ölümünden sonra sordun,” dedi. “Bunun senin aldığın mı yoksa senin için alınmış bir karar mı olduğundan nasıl emin olabilirdim ki?”

Bay Barris fincanı ona uzattı ve Lainie fincanı alırken, elini elinin üstüne yerleştirdi.

“Seni seviyorum,” dedi. “Onu da severdim ama asla aynı şey değildi. Siz, hepiniz benim ailem kadar yakınsınız. Bazı durumlarda daha da yakın.”

Sandalyesine döndü ve mendiliyle silmek üzere gözlüğünü çıkardı.

“Bu şeyi neden taktığımı bilmiyorum,” dedi gözlüğe bakarken. “Yıllardır ihtiyaç duymuyorum.”

“Sana yakıştığı için takıyorsun,” dedi Lainie.

Bay Barris gözlüğünü geri takarken ve Lainie’nin çayını yudumlamasını izlerken, “Teşekkürler,” dedi. “Teklifim hâlâ geçerli.”

“Biliyorum,” dedi Lainie. “Düşünüyorum.”

“Acele etme,” dedi Bay Barris. “Bolca vaktimiz var gibi görünüyor.”

Lainie fincanını masanın üstüne bırakırken başını eğdi.

“Tara her zaman akılcı ve duyarlı olandı,” dedi. “Birbirimizi dengelerdik; yaptığımız her şeyde kusursuza ulaşmamızın nedenlerinden biri de buydu. Benim yaratıcı fikirlerimin yere basmasını sağlardı. Onun geniş açıdan gördüklerini, ben detaylarıyla görürdüm. Onun değil, benim burada olmam, geniş açıdan görmemem yüzünden. Ben her öğeyi ayrı ayrı ele aldım ve hiçbir zaman, bütünde düzgün olarak birbirlerine uymadıklarını görecek şekilde bakmadım.”

Bunu izleyen sessizlikte saatin ağır tik takları duyuldu.

Tik taklar dayanılmaz bir hal alınca, Bay Barris, “Bu konuşmayı yapmak istemiyorum,” dedi. “O zaman onunla yapmak istemedim ve şimdi de seninle yapmak istemiyorum.”

“Burada neler döndüğünü biliyorsun, değil mi?” diye sordu Lainie.

Bay Barris cevabını düşünürken, masanın üstündeki bir kâğıt yığınını düzeltti.

“Evet,” dedi birkaç saniye sonra. “Biliyorum.”

“Kız kardeşime söyledin mi?”

“Hayır.”

“O zaman bana söyle,” dedi Lainie.

“Söyleyemem. İzah etmem, bir güveni çiğnemem demek ve senin için bile olsa bunu yapmaya istekli değilim.”

Lainie koltuğundan kalkarken, “Bana kaç kez yalan söyledin?” diye sordu.

Bay Barris de ayaklandı ve, “*Asla* yalan söylemedim,” diye karşılık verdi. “Söyleme özgürlüğüne sahip olmadığım bir şeyi paylaşmıyorum. Söz verdim ve sözümü tutmak niyetindeyim ama sana asla yalan söylemedim. Bana sormadın bile; hiçbir şey bilmediğimi var saydın.”

“Tara sana sordu,” dedi Lainie.

“Dolaylı olarak,” dedi Bay Barris. “Ne soracağını bildiğini sanmıyorum ve sorsa bile, cevaplamazdım. Onun için endişeliydim ve cevap istiyorsa, Alexander’la konuşmasını önerdim. O istasyonda olmasının nedeninin bu olduğunu tahmin ediyorum. Onunla konuşup konuşmadığını bilmiyorum. Sormadım.”

“Alexander da mı biliyor?” diye sordu Lainie.

“Habersiz olduğu çok az şey olduğuna inanıyorum, elbette öyle bir şey varsa.”

Lainie iç geçirerek sandalyesine döndü. Çay fincanını eline aldı ve sonra bir yudum bile almadan geri bıraktı.

Bay Barris masanın karşı tarafına geçti ve Lainie’nin ellerini, ellerinin arasına aldı ve konuşmadan önce gözlerinin içine bakmasını sağladı.

“Mümkün olsaydı, sana söylerdim,” dedi.

“Bunu biliyorum, Ethan,” dedi Lainie. “Biliyorum.”

Onu temin etmek için elini usulca sıktı.

“Benim için sorun değil, Lainie,” dedi. “Ofisimi birkaç senede bir taşıyor ve işe yeni personel alıyorum. Projeleri yazışarak takip ediyorum; karşılığında aldıklarımla karşılaştırılınca, zor bir şey değil.”

“Anlıyorum,” dedi Lainie. “Sirk şimdi nerede?”

“Emin değilim. Yakın zamanda Budapeşte’den ayrıldığını sanıyorum ama nereye gitmekte olduğunu bilmiyorum. Öğrenebilirim. Friederick bilir ve ona bir telgraf çekmem yeterli.”

“Peki, Herr Thiessen sirkin nereye gitmekte olduğunu nasıl bilecek?”

“Çünkü Celia Bowen ona söylüyor.”

Lainie daha fazla soru sormadı.

Akşam yemeğinde ona eşlik etme teklifini ve dahası, sirkle buluşmadan önce, İsviçre ziyaretini uzatmayı kabul etmesi, Bay Barris’i çok rahatlatacaktı.

*

Lainie, şehre varır varmaz Celia’yı İstanbul’daki Pera Palas’ta ona katılmaya davet etti. Çay salonunda, önündeki seramik kaplı masada usulca dumanı tüten, lale biçimli iki bardak ve uygun çay tabaklarıyla bekliyordu.

Celia gelince birbirlerini sevecenlikle selamladılar. Celia’nın, Lainie’nin seyahatinin nasıl geçtiğini sormasının ardından, şehir ve içinde oturdukları salonun yüksek tavanı da dâhil olmak üzere, otelin kendisi hakkında sohbete koyuldular.

Lainie, tavana sıralanmış her biri turkuvaz rengi cam halkalarla çevrilmiş kubbelere bakarak, “Bir akrobat çadırında olmak gibi,” dedi.

“Siz sirke gelmeyeli çok uzun zaman oldu,” dedi Celia. “Bu akşam heykellere katılmak isterseniz, kostümleriniz yanımızda.”

“Teşekkürler ama hayır,” dedi Lainie. “O kadar hareketsiz duracak havada değilim.”

“Ne zaman isterseniz kapımız açık,” dedi Celia.

“Biliyorum,” dedi Lainie. “Gerçi, dürüst olmak gerekirse, burada olma nedenim sirk değil. Sizinle konuşmaya geldim.”

Yüzüne kaygı dolu bir ifade inen Celia, “Konuşmak istediğiniz nedir?” diye sordu.

“Kız kardeşim Midland Grand Hotel’e yaptığı bir ziyaret sonrasında, St. Pancras istasyonunda öldürüldü,” dedi Lainie. “Oraya neden gittiğini biliyor musunuz?”

Celia’nın eli çay bardağını daha sıkı kavradı.

Kelimeleri dikkatle seçerek, “Kimi görmeye gittiğim biliyorum,” dedi.

“Sanırım bunu size Ethan söyledi,” dedi Lainie.

Celia başıyla onayladı.

Lainie, “Onu neden görmek istediğini biliyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır, bilmiyorum.”

“Çünkü bir şeyler ona yanlış geliyordu,” dedi Lainie. “Dünyasının değiştiğini iliklerine kadar biliyordu ve hiçbir açıklama, anlamak için tutunabileceği bir şey bulamıyordu. Hepimizin benzer hislere kapıldığımıza ve bununla farklı yollardan baş ettiğimize inanıyorum. Ethan ve Tante Padva’nın, her ikisinin de zamanlarını tüketecek, zihinlerini meşgul edecek işleri var. Uzunca bir süre ben de kendimi bunun için kaygılandırmadım. Kız kardeşimi çok severdim ve her zaman da seveceğim ama bir yanlış yaptığını düşünüyorum.

Celia masanın üstündeki desenli seramiğe bakarak, yumuşak bir sesle, “Ben kaza olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Hayır, ondan önce. Hatası yanlış soruları yanlış insanlara sormak oldu. Bu benim, tekrarlamayı planladığım bir hata değil.”

“Bu yüzden buradasınız.”

“Bu yüzden buradayım,” dedi Lainie. “Birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz, Celia?”

“On yıldan fazla.”

“Herhalde artık bana burada gerçekten neler olduğunu anlatacak kadar güvenebiliyorsundur, değil mi? Bana hiçbir şey olmadığını söyleyeceğinden ya da böyle meselelerle canımı sıkmamamı tavsiye etme cüretini göstereceğinden şüpheliyim.”

Celia bardağını, tabağa bıraktı. Elinden geldiğince açıkladı. Detayları muğlak tutarak, sadece karşılaşmanın temel konseptini ve sirkin mekân olarak nasıl işlediğini anlattı. Bireyleri tek tek isimlendirmemeyi seçse ve kendisinin bile bütün cevaplara sahip olmadığını netleştirse bile, belli insanların her seviyede diğerlerinden daha fazla bilgiye sahip olduklarını izah etti.

Lainie hiçbir şey söylemeden, arada çayını yudumlayarak dikkatle dinledi.

Celia sözlerini tamamlayınca, “Ethan ne zamandır biliyor?” diye sordu.

“Çok uzun zamandır,” dedi Celia.

Lainie kafasını eğdi ve bardağını dudaklarına götürdü ama çayından yudum almak yerine parmaklarını açıp tutuşunu gevşetti.

Bardak düştü ve altındaki tabağa çarptı.

Cam paramparça olmuş; sesi odanın içinde yankılanmıştı. Çay seramiğin üstüne saçıldı.

Daha hiç kimse sese dönemeden, bardak kendini düzeltti. Kırık parçalar sıvının etrafında geri toplandı ve bardak tek parçaya dönüşürken masanın seramik yüzeyi kurudu.

Ses yüzünden masalarına bakanlar, bunun hayal güçlerinin oyunu olduğunu sandılar ve dikkatlerini kendi çaylarına çevirdiler.

Lainie, “Neden kırılmadan önce durdurmadınız?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Celia.

“Benim yapabileceğim herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, sadece sormanı istiyorum,” dedi Lainie gitmek üzere ayaklanırken. “Sırlarını başkalarının öldürülmesine izin verecek kadar iyi saklayanlardan bıktım. Sizin oyununuza

dâhil edilmişiz ve öyle görünüyor ki bizler, çay bardakları kadar kolay tamir edilemiyoruz.”

Celia, Lainie gittikten sonra, her iki çay da soğurken, bir süre daha tek başına oturdu.

Fırtınalı Denizler

Dublin, Haziran 1901

İllüzyonist, selamını verip kendilerinden geçmiş izleyicilerinin gözleri önünde ortadan kaybolunca, boş havayı alkışlayarak el çırptılar. Koltuklarından kalktılar ve çizgili çadırın yan tarafında yeniden ortaya çıkan kapıdan tek sıra halinde çıkarlarken, kimi şu veya bu numara karşısında hayrete düştüklerini anlatarak arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Sandalyelerin dış çemberlerinden birinde oturmakta olan bir adam, diğerleri çıkarken, yerinde kaldı. Melon şapkasının kenarından vuran gölgede neredeyse gizlenen gözleri, çemberin merkezine, illüzyonistin birkaç dakika önce işgal ettiği alana sabitlenmişti.

İzleyicilerin geri kalanı çıkmıştı.

Adam oturmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra, kapı, çadırın duvarına karışıp gitti ve bir kez daha görünmez oldu.

Adamın bakışları yerinden kıpırdamıyordu. Kaybolan kapıdan tarafa bakmadı bile.

Bir an sonra, Celia Bowen yana dönük ve kolu sandalyesinin arkasına atılmış halde, adamın önünde oturuyordu. Üzerinde gösteri sırasında giydiği kıyafet, birleşmemiş ancak etek ucu çevresinde karanlığa gömülen yapboz parçaları deseniyle kaplı beyaz bir tuvalet vardı.

Sesindeki hoşnutluğu saklayamayarak, “Beni ziyarete gelmişsin,” dedi.

“Birkaç günüm vardı,” dedi Marco. “Ve yakın zamanda Londra’ya gelmedin.”

“Sonbaharda Londra’da olacağız,” dedi Celia. “Bir şekilde gelenekselleşti.”

“Seni görmek için o kadar uzun süre bekleyemezdim.”

“Seni görmek de çok güzel,” dedi Celia yumuşacık bir sesle. Uzandı ve Marco’nun şapkasının kenarını düzeltti.

“Bulut Labirenti’ni seviyor musun?” diye sordu Marco. Celia’nın indirdiği elini tuttu.

Marco’nun parmakları parmaklarının üstüne kapanırken, nefesi kesilerek, “Seviyorum,” dedi. “Bay Barris’imizi o konuda yardım etmeye sen mi ikna ettin?”

“Aslına bakarsan, evet,” dedi Marco başparmağını genç kadının bileğinin iç tarafında dolaştırırken. “Dengeyi doğru yakalamak için biraz yardım alabilirim diye düşündüm. Ayrıca, senin atlıkarıncan var ve Labirent’i paylaşıyoruz. Benim de kendime ait orijinal bir Barris’imin olması adil olur diye düşündüm.”

Bakışlarının ve dokunuşunun yoğunluğu, bir dalga gibi Celia’nın üstüne geliyordu. Dalga onu dibe çekmeden, Celia elini çekti.

“Bana şu ünlü illüzyon numaralarını göstermeye mi geldin?” diye sordu.

“Bu akşam için planlarım arasında yoktu ama eğer sen istiyorsan…”

“Sen beni izledin; adil olurdu.”

“Seni bütün gece izleyebilirim,” dedi.

“İzledin,” dedi Celia. “Bu akşam bütün izleyici gruplarında vardın, fark ettim.”

Celia ayağa kalktı ve çemberin ortasına yürüdü ve tuvaletinin de etrafında dönmesine neden olacak şekilde döndü.

“Bütün koltukları görebiliyorum,” dedi. “Arka sırada oturunca, benden saklanmış olmuyorsun.”

Marco sandalyesinden kalkıp daire biçimindeki gösteri alanının kenarında, ilk sandalye sırasının hemen içinde durdu. “Önde oturursam sana dokunmak için deliririm diye düşündüm,” dedi Marco.

Celia, “İllüzyonun için yeterince yakın mıyım?” diye sordu.

Marco sırıtışını saklama zahmetine girmeden, misilleme yaptı, “Hayır dersem, daha fazla yaklaşır mısın?”

Celia cevap olarak ona doğru bir adım daha attı. Elbisesinin etek ucu, Marco’nun ayakkabılarına sürtünüyordu. Marco’nun kolunu kaldırıp elini Celia’nın beline yerleştirebileceği kadar yakındı.

“Geçen sefer bana dokunman gerekmemişti,” dedi Celia ama itiraz etmedi.

“Özel bir şey denerim diye düşündüm,” dedi Marco.

Celia oyunbaz bir edayla, “Gözlerimi kapatmalı mıyım?” diye sordu ancak Marco cevap vermek yerine onu yüzü başka yöne bakacak şekilde çevirdi ama elini belinden çekmedi.

Kulağına, “İzle,” diye fısıldadı.

Çadırın çizgili çadır kumaşından yapılma duvarları kasıldı ve kumaş kağıda dönüşürken, yumuşak yüzeyi sertleşti. Duvarların üstünde kelimeler, elle yazılmış metinlerin üstüne binen daktilo harfleri belirdi. Çadır şiirle dolarken, Celia, Shakespeare sonelerinden alıntıları, Yunan tanrıçalarına yönelik ilahilerden parçaları seçebiliyordu. Şiirler duvarları ve tavanı kapladı ve bütün zemine yayıldı.

Sonra kâğıt katlanıp yırtılırken, çadır açılmaya başladı. Beyaz kopyaları aydınlanıp yukarı doğru uzanırken ve dalların arasında birbirinden koparken, siyah çizgiler boş bir alana uzandılar.

Hareket durulup kendilerini usulca ışıldayan, şiirle kaplı ağaçlardan ibaret, karartılmış bir ormanda bulunca, Marco, “Beğendin mi?” diye sordu.

Celia’nın tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Marco onu istemeye istemeye bıraktı ve dalların ve ağaç gövdelerinin üstündeki şiir parçalarını okuyarak ağaçların arasında dolaşırken peşinden ayrılmadı.

Celia elini ağaçlardan birinin kat kat kâğıttan kabuğuna yerleştirerek, “Bu görüntüleri nasıl yaratıyorsun?” diye sordu. Bir fener gibi içinden aydınlanan kabuk, parmaklarının altında, sıcak ve sertti.

Marco, “Zihnimde bir şeyler görüyorum,” dedi. “Rüyalarımda. Hoşuna gidebilecek şeyleri hayal ediyorum.”

“Yapman gerekenin rakibini nasıl hoşnut edeceğine dair hayaller kurmak olduğunu sanmıyorum,” dedi Celia.

“Oyunun kurallarını hiçbir zaman tam olarak kavramadım; bu yüzden kendi içgüdülerimin peşinden gidiyorum,” dedi Marco.

Ağaçların arasında ilerlerlerken Celia, “Babam kurallar konusunda hâlâ muğlak kalma kararlılığını koruyor,” dedi. “Özellikle nihai kararın ne zaman ve nasıl alınacağını sorguladığım zamanlarda.”

“Alexander da bu bilgiyi vermeyi ihmal etti.”

“Umarım seni babamın beni usandırdığı kadar usandırmıyordur,” dedi Celia. “Gerçi, elbette babamın yapacak daha iyi bir işi yok.”

“Onu senelerden beri neredeyse hiç görmedim,” dedi Marco. “O her zaman… mesafeliydi ve pek konuşkan sayılmazdı ama ailem sayabileceğim bana en yakın kişi. Ve bana hiçbir şey anlatmadı.”

“Kıskandım,” dedi Celia. “Babam bana sürekli nasıl bir hayal kırıklığı olduğumu söyleyip duruyor.”

“Birini hayal kırıklığına uğratabileceğine inanmayı reddediyorum,” dedi Marco.

“Babamla tanışma zevkine hiç nail olmadın.”

Marco, “Ona gerçekten ne olduğunu bana anlatır mısın?” diye sordu. “Cidden merak ediyorum.”

Celia iç geçirdi ve aşk ve hasret kelimelerinin kazındığı bir ağacın yanında durup söze başlamadan önce, bir tutam saçı kulağının arkasına itti. Bu hikâyeyi daha önce hiç kimseye anlatmamıştı; anlayabilecek birine nakletme fırsatını hiçbir zaman bulamamıştı.

“Babam oldum olası biraz aşırı hırslıydı,” diye başladı. “Yapmaya kalkıştığı şeyi, niyet ettiği haliyle başaramadı. Kendini fiziksel dünyadan ayırmak istiyordu.”

Marco, “Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu. Celia fikri hemen baştan savmamasını takdir etti. Zihninde çözmeye çalıştığını görebildi ve elinden gelenin en iyisiyle izah etmeye çabaladı.

“Diyelim bir kadeh şarabım var,” dedi Celia. Elinde bir kadeh kırmızı şarap belirdi. “Teşekkürler. Bu şarabı alıp bir su küvetinin içine, ya da bir göle, hatta bir okyanusa döksem, şarabın kendisi yok olmuş olur mu?”

“Hayır, sadece sulandırılmış olur,” dedi Marco.

“Kesinlikle,” dedi Celia. “Babam kadehinden kurtulmanın bir yolunu buldu.” O konuşurken elindeki kadeh kayboldu ama şarap havada süzülerek kaldı. “Ama bir küvet ya da daha iyisi daha büyük bir kadeh yerine doğrudan okyanusa gitti. Kendini yeniden bir araya toplamakta sorun yaşıyor. Elbette yapabiliyor ama güçlükle. Tek bir konuma musallat olmakla yetinseydi, daha rahat olması olasıydı. Aksine bu süreç onu akıntıya bıraktı. Şimdi bir şeylere sıkıca tutunmak zorunda. New York’taki evine dadandı. Sık sık gösteri yaptığı tiyatrolara. Yapabildiği zamanlarda bana tutunuyor; gerçi ben istediğim zaman ondan nasıl kaçınabileceğimi öğrendim. Bundan nefret ediyor; özellikle de kendisine ait korunma tekniklerinden birini geliştirdiğim için.”

Marco, “Bu yapılabilir mi?” diye sordu. “Denediği şey? Yani demek istediğim, düzgün bir şekilde?”

Celia kadehsiz havada asılı duran şaraba baktı. Dokunmak için elini kaldırınca, şarap titreyip damlacıklara bölündü ve tekrar bir bütün halini aldı.

“Ben yapılabileceğine inanıyorum,” dedi, "...doğru şartlar altında. Bir mihenk taşı gerektirirdi. Bir yer, bir ağaç, tutunacak fiziksel bir öğe. Akıntıyla sürüklenmeyi engelleyecek bir şey. Babamın dünyanın onunmuş gibi işlemesini istediğinden şüpheleniyorum ama daha mevzilenmiş

olmalıydı. Bir kadeh gibi işlemek ve içinde hareket edebilmek için daha fazla esneklik bırakmak."

Havada asılı duran şaraba bir kez daha dokundu ve onu yanında durduğu ağaca doğru çekti. Sıvı kağıdın içine süzüldü ve ağacın tamamı, beyaz bir ormanda zengin bir koyu kırmızıyla parlamaya başlayana dek onu yavaş yavaş emdi.

Marco şarabı emen ağaca merakla bakarak, "İllüzyonumu manipüle ediyorsun," dedi.

"Buna sen izin veriyorsun," dedi Celia. "Yapabileceğimden emin değildim."

"Yapabilir misin?" diye sordu Marco. "Babanın yeltendiği şeyi?"

Celia cevap vermeden önce, ağaca düşünceli gözlerle baktı.

"Bir nedenim olsa, sanırım yapabilirdim," dedi. "Ama ben fiziksel dünyadan hoşnutum. Sanırım babam göründüğünden daha ileri olan yaşını hissediyordu ve toprakta çürümek fikrinden haz etmiyordu. Ayrıca kendi kaderini kontrol etmeyi dilemiş de olabilir ama bu işe kalkışmadan önce bana danışmadığı için emin olamıyorum. Beni cevaplanması gereken sayısız soru ve sahte bir cenazeyle baş başa bıraktı. Ki sandığından daha kolay oldu."

Marco, "Ama seninle konuşuyor, öyle değil mi ?" diye sordu.

"Eskisi kadar sık olmasa da, konuşuyor. Aynı görünüyor. Sanırım bu bir yankı; bilinci fiziksel bir biçimin benzerliğini koruyor. Ancak katılığı yok ve bu onu fena halde sinirlendiriyor. Farklı şekilde yapmış olsa, daha elle tutulur durumda kalabilirdi. Gerçi ben kendim de sonsuza dek bir ağacın içine hapsedilmeyi isteyeceğimden emin değilim, ya sen?"

"Sanırım, ağacına bağlı," dedi Marco.

Koyu kırmızı ağaca döndü; közlerin kırmızılığı ateşin parlak sıcaklığına kayarken, ağaç iyice parlıyordu.

Etrafındaki ağaçlar da onu takip ettiler.

Ağaçlardan yayılan ışık artarken, o kadar parlak bir hal aldı ki Celia gözlerini yumdu.

Ayaklarının altındaki zemin hareket etti ve aniden dengesini kaybetti ama Marco onu ayakta tutmak için elini beline yerleştirdi.

Gözlerini açtığında okyanusun ortasında bir geminin kıç güvertesindeydiler.

Ancak bu kitaplardan yapılma bir gemiydi; yelkenleri üst üste binen sayısız sayfadan oluşuyordu ve üzerinde süzüldüğü deniz, koyu siyah bir mürekkepti.

Gökyüzünde, güneş kadar parlak sıkı sıkı yıldızlar misali, minicik ışıklar asılıydı.

"Kısıtlı alanlar hakkında onca konuşmanın üstüne, engin bir şeyin iyi gelebileceğini düşündüm," dedi Marco.

Celia güvertenin kıyısına kadar yürüdü ve ellerini tırabzanı oluşturan kitap sırtlarında dolaştırdı. Yumuşacık bir esinti saçlarıyla oynuyor, beraberinde, tozlu ciltlerin ve ıslak ve dolgun mürekkebin birbirine karışan kokusunu getiriyordu.

O görünürde tek bir kara parçasının olmadığı açık bir ufka uzanan gece yarısı denizine bakarken, Marco yanına gelip durdu.

"Çok güzel," dedi Celia.

Marco'nun sağ elini tırabzanın üstüne yerleştirmesini izledi ve çıplak, yarasız parmaklarına bakarken kaşlarını çattı.

Marco elini gösterişli bir hareketle sallayarak, "Bunu mu arıyorsun?" diye sordu. Teni değişti ve yüzük parmağının etrafını saran yara izi ortaya çıktı. "On dört yaşındayken bir yüzük yapmıştı. Latince bir şeyler yazıyordu ama ne olduğunu bilmiyorum."

"*Esse quam videri*," dedi Celia. "Görünmekten ziyade olmak. Bowen aile parolası. Babam bunu bir şeylerin üstüne kazıtmaya bayılırdı. İroniyi takdir ettiğinden tam olarak emin değilim. Yüzük muhtemelen buna benzer bir şeydi."

Celia kendi sağ elini genç adamınınkinin yanına, bitişik kitapların üstüne koydu. Parmağındaki gümüş halkaya, Marco'nun incelikli bir filigran olduğunu sandığı bir şey kazınmıştı. Ancak aslında aynı cümlenin dönerek yazılmış haliydi.

Celia, Marco onunkinin eşi yara izini görebilsin diye, yüzüğü çevirip parmağından aşağı kaydırdı.

“Tamamen iyileştirmeyi hiçbir zaman başaramadığım tek yaram,” dedi.

Marco, gözleri yara izine kayıp dursa da, yüzüğe bakarak, “Benimki de buna benziyordu,” dedi. “Tek fark altın olmasıydı. Seninki Alexander’a ait bir şeyden mi yapılma?”

Celia başıyla onayladı.

“Kaç yaşındaydın?” diye sordu Marco.

“Altı yaşındaydım. Yüzük sade ve gümüştü. Ondan çok farklı görünse de, babamın yaptığı şeyleri yapabilen biriyle ilk kez karşılaşıyordum. Bana bir melek olduğumu söyledi. Birinin bana söylediği en güzel sözdü.”

“Az bile söylemiş,” dedi Marco elini genç kadının elinin üstüne yerleştirirken.

Ani bir esinti kat kat kâğıtlardan oluşan yelkenleri çekiştirdi. Aşağıdaki mürekkebin yüzeyi çalkalanırken, sayfalar uçuştu.

“Bunu sen yaptın,” dedi Marco.

“İstemeden,” dedi Celia ama elini çekmedi.

“Umurumda değil,” dedi Marco parmaklarım onunkilere kenetleyerek. “Bunu ben kendim de yapabilirim, biliyorsun.”

Rüzgâr çoğaldı ve koyu renk mürekkep dalgalarının gemiye çarpmasına neden oldu. Yelkenlerden dökülen sayfalar ikisinin etrafında yaprak misali dönüyorlardı. Gemi yatmaya başladı; Celia az kalsın dengesini kaybediyordu ama Marco kolunu beline dolayıp onu ayakta tutunca güldü.

“Bir hayli etkileyiciydi, Bay İllüzyonist,” dedi.

“Bana adımla hitap et,” dedi Marco. Celia’nın adını telaffuz ettiğini duymamıştı ve şimdi onu kollarının arasında tutarken, birden bu sesi duyma özlemiyle yanmaya başlamıştı. Celia tereddüt edince, “Lütfen,” diye ekledi.

“Marco,” dedi genç kadın, alçak ve yumuşak bir sesle. Onun dilinde adının sesi, Marco’nun hayal ettiğinden bile daha baş döndürücüydü. Tadını almak için eğildi.

Dudakları dudaklarına değecekken, Celia başını çevirdi.

Marco adını Celia'nın kendisinin de hissettiği bütün arzu ve hüsranla doldurarak genç kadının kulağına doğru, "Celia," diye iç geçirdi. Nefesi boynunu yakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Celia. "Bunu olduğundan daha karmaşık bir hale getirmek istemiyorum."

Marco hiçbir şey demedi ve kollarını genç kadının belinden çözmedi ama esinti durulmaya, gemiyi döven dalgalar yatışmaya başlamıştı.

Celia başını onun omzuna yaslayarak, "Hayatımın büyük kısmını kendimi kontrol altında tutma mücadelesi vererek geçirdim," dedi. "İçimi dışımı bilerek, her şeyi kusursuz bir düzende tutarak. Seninleyken bunu kaybediyorum. Bu beni korkutuyor ve..."

Marco sözünü kesti. "Ben korkmanı istemiyorum."

Celia yüzünü yeniden genç adamınkine çevirerek sözlerini tamamladı. "Bu kadar hoşuma gitmesi beni korkutuyor. Kendimi sende kaybetmenin bu kadar baştan çıkarıcı olması. Koyvermenin. Bunun için sürekli kaygılanmak yerine, bir şeyleri kırmamı engellemene izin vermek."

"Bunu yapabilirim."

"Biliyorum."

Gemi sonsuz ufka doğru süzülürken, birlikte, sessizce durdular.

"Benimle uzaklara gel," dedi Marco. "Herhangi bir yere. Sirkten uzağa, Alexander ve babandan uzağa."

"Yapamayız," dedi Celia.

Marco, "Elbette yaparız," diye ısrar etti. "Sen ve ben birlikte, her şeyi yapabiliriz."

"Hayır," dedi Celia. "Sadece burada her şeyi yapabiliriz."

"Anlamıyorum."

"Hiç sadece çekip gitmeyi düşündün mü? Sadece bir hayal ya da gelip geçici bir heves olarak değil, peşinden gitme niyetiyle, gerçekten, içtenlikle düşündün mü?" Marco yanıt vermeyince, sözüne devam etti. "Şimdi bir düşün. Bizi burayı, bu oyunu terk ederken ve başka bir yerde sıfırdan başlarken düşün ve ciddi bir şekilde düşün."

Marco gözlerini yumdu ve bu olasılığı, sadece arzu dolu bir hayal olarak değil uygulanabilirlikleriyle, zihnine yaydı. Yeni bir muhasebeci için Chandresh'in defterlerini organize etmekten, dairesindeki takım elbiseleri toplamaya ve hatta parmaklarındaki alyanslara kadar en küçük detayları kafasında planladı.

Ve sonra sağ eli yanmaya başladı; parmağındaki yara izinde başlayan ve hızla kolundan yukarı tırmanan ve aklındaki bütün düşünceleri karartan acı, keskin ve yakıcıydı. Yara izinin oluştuğu zamanki acının bin kat arttırılmış haliydi.

Geminin hareketi o anda durdu. Marco yere yığılırken kâğıtlar ufalandı ve mürekkep okyanusu geride, çizgili bir çadırın içinde sandalyelerden oluşan bir halka bırakarak kayboldu. Celia yanında diz çöküp elini tutunca acı biraz olsun azaldı.

"Yıl dönümü partisinin olduğu gece," dedi Celia. "Beni öptüğün gece. O gece düşündüm. Daha fazla oynamak istemiyordum; sadece seninle olmak istiyordum. Benimle kaçmanı istemeyi düşündüm ve ciddiydim. Kendimi bunu başarabileceğimize ikna ettiğim anda, ayakta durmamı zorlaştıran bir acı hissettim. Friedrick benimle ne yapması gerektiğini bilemedi. Beni sessiz bir köşeye oturttu, elimi tuttu ve ben izah edemeyince kurcalamadı çünkü o bu kadar naziktir."

Nefesini düzene sokmak için çabalayan Marco'nun elindeki yara izine baktı.

"Belki seninle ilgilidir diye düşündüm," dedi Celia. "Bu yüzden, bir keresinde, tren giderken binmemeyi denedim ve o zaman da bir o kadar acı vericiydi. Gerçekten ve fazlasıyla buna bağlıyız."

Marco etkisi hâlâ süren acıya rağmen, gülümseyerek, "Benimle kaçmak istedin," dedi. "O öpücüğün o kadar etkili olacağından emin değildim."

"Bana her şeyi unutturabilir ve partideki diğer herkese yaptığın kadar kolayca zihnimden çıkarabilirdin."

“O kadar da kolay değildi,” dedi Marco. “Hem unutmanı istemedim.”

“Unutamazdım,” dedi Celia. “Nasıl hissediyorsun?”

“Çok kötü. Ama acının kendisi azalıyor. O gece Alexander’a istifa etmek istediğimi söyledim. Ciddi değilmişim demek ki. Sadece tepkisini almak istemişim.”

Celia, “Kafese konmadığımızı düşündürmek istemiş olmalılar,” dedi. “Yaslanmadığımız ve zorlamadığımız sürece parmaklıkları hissetmiyoruz. Babam birbirimiz için bu kadar endişelenmezsek daha kolay olabileceğini söylüyor. Belki de haklıdır.”

Marco genç kadının yüzünü avuçlarının arasına alarak, “Denedim,” dedi. “Senden vazgeçmeyi denedim ama yapamıyorum. Seni düşünmekten kendimi alamıyorum. Seni hayal etmekten vazgeçemiyorum. Sen de benim için aynı şeyleri hissetmiyor musun?”

“Hissediyorum,” dedi Celia. “Burada, dört bir yanımdasın. Bana hissettirdiklerine dair bir ipucu yakalamak için, burada, Buz Bahçesi’nde oturuyorum. Daha senin kim olduğunu bilmeden hissetmiştim ve ne zaman daha güçlü olamayacağını düşünsem, daha da güçleniyor.”

Marco, “O zaman bizi şimdi birlikte olmaktan alıkoyan ne?” diye sordu. Elini, Celia’nın yüzünden aşağı kaydırıp, tuvaletinin yakasında dolaştırdı.

Marco’nun eli daha aşağılara doğru hareket ederken, Celia iç geçirerek, “İstiyorum,” dedi. “İnan bana, istiyorum. Bu sadece sen ve ben meselesi değil. Bu oyuna dolanmış o kadar çok insan var ki. Her şeyi düzen altında tutmak gittikçe zorlaşıyor. Ve bu…” Elini elinin üstünde tuttu. “Bu… ciddi anlamda dikkat dağıtan bir şey. Konsantrasyonumu kaybetmem halinde olabilecekler için endişeleniyorum.”

“Bir güç kaynağın yok,” dedi Marco. Celia ona anlamamış bir şekilde baktı.

“Güç kaynağı mı?" diye tekrarladı.

“Benim ateşi kullandığım gibi, bir kanal. Ben ateşten enerji ödünç alıyorum. Senin böyle bir şeyin yok, sadece kendinle

çalışıyorsun, değil mi?”

“Başka bir yol bilmiyorum,” dedi Celia.

“Sirki aralıksız kontrol ediyor musun?”

Celia başını evet der gibi salladı. “Buna alıştım. Çoğunlukla idare edilebilir oluyor.”

“Ne kadar yorucu olacağını hayal dahi edemiyorum.”

Marco onu bırakmadan önce alnına yumuşak bir öpücük kondurdu ve dokunmadan olabildiğince yakınında kaldı.

Ve sonra ona hikâyeler anlattı. Eğitmeninden öğrendiği efsaneler. Ciltleri parçalanmaya yüz tutmuş çok eski kitaplardan okuduğu parçalar ve kırıntılarla kendisinin yarattığı fanteziler. Çadırların içine sığmayacak sirk konseptleri.

Celia tiyatroların arka odalarında geçen çocukluğuna dair öykülerle karşılık verdi. Sirkin ziyaret ettiği ücra şehirlerden maceralar. Hatta spirütüalist günlerinden olaylar nakletti ve Marco’nun da bu girişimi bir zamanlar onun bulduğu kadar saçma bulmasına sevindi.

Şafak öncesine kadar oturup konuştular; Marco ondan ancak sirk kapanmak üzereyken ayrıldı.

Marco onu da beraberinde çekerek ayağa kalkmadan önce, Celia’yı bir süre göğsüne bastırdı.

Cebinden, üzerinde sadece bir M harfi ve bir adres olan bir kart çıkardı.

“Chandresh’ın konutunda daha az vakit geçirir oldum,” dedi kartı ona verirken. “Orada olmadığım zamanlarda, beni bu adreste bulabilirsin. Gece, gündüz istediğin saatte, gelebilirsin. Kafa dağıtacak havada olursan.”

“Teşekkürler,” dedi Celia. Kartı parmaklarının arasında çevirdi ve kart kayboldu.

“Bütün bunlar sona erince, hangimiz kazanırsak kazanalım, senden kolay kolay vazgeçmeyeceğim. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Marco, Celia’nın elini tutup dudaklarına götürdü ve yara izini örten yüzüğü öptü.

Celia parmak uçlarını çene çizgisinde dolaştırdı. Ve sonra, Marco'ya onu geri çekmek için uzanma fırsatı bırakmadan ortadan kayboldu.

Bir İstek

Concord, Massachusetts, 30 Ekim 1902

Bailey'nin bir araziden diğerine çekmeye çalıştığı koyunlar bugün oldukça huysuzdular. Bailey onları aksine ikna etmek için ne kadar çabalasa da, bulundukları arazinin otlarının alçak taş duvardaki kapının diğer tarafındakilerden daha iyi olduğunda ısrar ederek, dürtülmeye, küfüre ve iteklenmeye direniyorlardı.

Ve sonra arkasından bir ses yükseldi.

"Merhaba, Bailey."

Poppet, orada, duvarın karşı tarafında dururken, nedense bir tuhaf görünüyordu. Gün ışığı çok parlak, ortam çok sıradan ve yeşildi. Üstündekiler, her ne kadar sirk kostümü değil, halkın arasına karışma kıyafetleri de olsa, fazla süslü görünüyorlardı. Eteği günlük kullanım için fazla buruşuk, çizmeleri her ne kadar toz içinde olsalar da, çiftlikte dolaşmak için fazla narin ve kullanışsızdılar. Şapka takmamıştı, açık saçları rüzgârda, başının çevresinde uçuşuyordu.

Şaşkınlığını üstünden atar atmaz, "Merhaba, Poppet," dedi. "Burada ne arıyorsun?"

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyordu," dedi. "Demek istediğim, senden bir şey istemem."

Bailey, "Akşama kadar bekleyemez miydi?" diye sordu. Her akşam, sirk açılır açılmaz Poppet ve Widget'la buluşmak

gecelik bir rutine dönüşmüştü.

Poppet başını salladı.

“Sana düşünmen için zaman vermenin daha iyi olacağını düşündüm,” dedi.

“Hangi konuda düşünmem için?”

“Bizimle gelme konusunda.”

Bailey gözlerini kırpıştırdı. “Ne?” diye sormayı başardı.

“Bu gece buradaki son gecemiz,” dedi Poppet. “Ve giderken, senin de bizimle gelmeni istiyorum.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Bailey. Poppet kafasını salladı.

“Yapmıyorum. Yemin ederim, yapmıyorum. Bunun doğru bir istek ve yapılacak doğru şey olduğundan emin olana kadar beklemek istedim. Ve şimdi eminim. Çok önemli.”

“Ne demek istiyorsun? Nasıl önemli?”

Poppet iç geçirdi. Kafasını kaldırdı ve kabarık beyaz bulutlarla bezeli mavi gökyüzünün arkasına gizlenmiş yıldızları arar gibi bakındı.

“Bizimle gelmen gerektiğini biliyorum,” dedi. “Bu kısmından adım gibi eminim.”

“Ama neden? Neden ben? Ne yapacağım, peşinize mi takılacağım? Ben, sen ve Widget gibi değilim. Özel bir şey yapamam. Sirke ait değilim.”

“Aitsin! Ait olduğundan eminim. Henüz nedenini bilmiyorum ama yerinin benim yanım olduğundan eminim. Yani bizim yanımız demek istiyorum.” Yanakları kızarmaya başladı.

“İsterdim, gelirdim. Ben sadece...” Bailey etrafına, koyunlara ve elma ağaçlarının sıralandığı tepedeki eve ve ambara baktı. Bu, çiftliğe karşı Harvard tartışmasını çözerdi; ya da kötü, çok daha kötüleştirirdi. Tam olarak kastettiği şeyin bu olmadığını düşünse de, “Öylece gidemem,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Poppet. “Üzgünüm. Senden bunu istememeliyim. Ama sanıyorum ki... Hayır, sanmıyorum, biliyorum. Bizimle gelmezsen geri dönmeyeceğimizi biliyorum.”

“Buraya dönmeyecek misiniz? Neden?”

“Hiçbir yere dönmeyeceğiz,” dedi Poppet. Gözlerini tekrar göğe kaldırdı ve yeniden Bailey’e dönmeden önce yüzünü buruşturdu. “Bizimle gelmezsen, sirk diye bir şey kalmayacak. Ve sakın bana nedenini sorma, nedenini söylemiyorlar.” Gökyüzünü, bulutların ötesindeki yıldızları işaret etti. “Sadece, gelecekte sirkin var olması için orada olman gerektiğini söylüyorlar. Sen, Bailey. Sen, ben ve Widge. Üçümüzün birden orada olmasının neden önemli olduğunu bilmiyorum ama öyle. Aksi takdirde un ufak olacak. Şimdiden başlıyor.”

“Ne demek istiyorsun? Sirk gayet iyi durumda.”

“Bunun dışarıdan gerçekten fark edilebilir bir şey olduğundan emin değilim. Bu... Koyunlarından biri hastalansa, ben fark eder miydim?”

“Büyük olasılıkla, hayır,” dedi Bailey.

“Ama sen ederdin?” diye sordu Poppet.

Bailey başıyla onayladı.

“Sirkte de böyle. Nasıl hissettirmesi gerektiğini biliyorum ama şu anda böyle hissettirmiyor ve bir süredir de hissettirmedi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyorum ve onu bir arada tutmaya yetecek kreması olmayan bir pasta gibi ufalandığını hissedebiliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Sana bir şey ifade ediyor mu?”

Bailey ona bakmakla yetinince, Poppet sözlerine devam etmeden önce derin bir iç çekti.

“Labirent’teki geceyi hatırlıyor musun? Kuş kafesi odada kapalı kalışımızı?”

Bailey başını evet der gibi salladı.

“Daha önce Labirentin hiçbir yerinde kapalı kalmamıştım. Asla. Bir odadan ya da koridordan çıkış yolumuzu bulamazsak odaklanıp kapıların nerede olduğunu hissedebiliyorum. Arkalarında ne olduğunu söyleyebiliyorum. Bunu yapmamaya çalışıyorum çünkü öylesi eğlenceli olmuyor ama o gece çözemeyince, bunu yaptım ve bir işe yaramadı. Bana yabancı gelmeye başlıyor ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

Bailey, “Ama ben yardım etmek için ne yapabilirim ki?” diye sordu.

“Sonunda anahtarı bulan sendin, hatırlıyor musun?” dedi Poppet. “Yapılacak doğru şey konusunda cevap arayıp duruyorum ama senin dışında hiçbir şey net değil. Senden evini ve aileni terk etmeni istemenin aşırı olduğunu biliyorum ama sirk de benim evim ve ailem ve onları kaybedemem. Hele bunu engellemek için yapabileceğim bir şey varsa. Üzgünüm.”

Taş duvara, yüzü dışarı ve ondan uzağa çevrili halde oturdu. Bailey de yüzü araziye ve iflah olmaz koyunlara dönük, yanına ilişti. Bir süre sessizce oturdular. Koyunlar daireler çizerek ve otlayarak aylak aylak dolaşıyorlardı.

Poppet çiftliğe bakarak, “Burayı seviyor musun, Bailey?” diye sordu.

“Çok değil,” dedi Bailey.

“Birinin gelip seni uzaklara götürmesini dilediğin hiç oldu mu?”

Bailey, bu düşüncenin üzerinde bariz ve okunabilir duracak kadar güçlü olup olmadığını merak ederek, “Sana bunu Widge mi söyledi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Poppet. “Bir tahmindi. Ama Widge sana bunu vermemi istedi.” Cebinden minik bir cam şişe çıkarıp ona uzattı.

Bailey öyle görünse de, boş olmamasının muhtemel olduğunu biliyordu ve derhal açmamak için fazla meraklanmıştı. Mini minnacık tıpasını çekti ve kıvrımlı bir telle şişeye bağlı kaldığını görünce rahatladı.

İçindeki his o kadar aşina, rahatlatıcı, tanıdık ve gerçekti ki Bailey ağaç kabuğunun sertliğini, palamutların kokusunu ve hatta sincapların gevezeliklerini duyabildi.

“Ağacını yanına alabiliyor olmanı istedi,” dedi Poppet. “Bizimle gelmeye karar verirsen.”

Bailey tıpayı tekrar şişeye taktı. Bir süre ikisi de konuşmadılar. Otururlarken, esinti Poppet’ın saçlarını çekiştirip duruyordu.

Bailey usulca, “Ne kadar düşünmem gerekiyor?” diye sordu.

“Bu gece sirk kapanınca gidiyoruz,” dedi Poppet. “Tren şafak sökmeden hazır olacak; gerçi senin daha erken gelmen iyi olur. Gidiş… biraz karmaşık bir hal alabilir.”

“Düşüneceğim,” dedi Bailey. “Ama söz vermiyorum.”

“Teşekkürler, Bailey,” dedi Poppet. “Yine de bana bir iyilik yapar mısın? Eğer bizimle gelmeyeceksen, bu akşam sirke hiç gelmesen olur mu? Ve bu son veda olarak kalsa? Sanırım böylesi daha kolay olur.”

Sözlerinin anlamı tam olarak zihnine yerleşmeyen Bailey ona bir an boş gözlerle baktı. Birden, bu, gitme seçeneğinden bile daha dehşet verici gelmişti. Ancak yapılması gerekenin bu olduğunu hissederek başını salladı.

“Tamam,” dedi. “Sizinle gitmeyecek olursam, gelmem. Söz veriyorum.”

“Teşekkürler, Bailey,” dedi Poppet. Bailey bunun mutlu bir gülümseme olup olmadığını ayırt edemese de, gülümsedi.

Ve gerekirse onun adına Widget’a güle güle dileğini iletmesini söyleme fırsatı bulamadan, Poppet öne eğildi ve onu daha önce birkaç kez yaptığı gibi yanağından değil, dudaklarından öptü ve Bailey o anda her nereye giderse onun peşinde olacağını anladı.

Poppet tek kelime etmeden dönüp uzaklaştı ve Bailey kızın gökyüzüyle tezat oluşturan saçlarını göremeyinceye dek izledi ve sonrasında da, elinde sıkı sıkıya tuttuğu minik şişesiyle, nasıl hissetmesi ve ne yapması gerektiğini hâlâ bilemeyerek, önünde karar vermesi için sayılı saatlerle arkasından bakmaya devam etti.

Arkasında, kendi başlarının çaresine bakmaya terk edilen koyunlar açık kapıdan, öbür araziye geçmeye karar vermişlerdi.

Davet

Londra, 30 Ekim 1901

Sirk Londra'ya varınca, Celia derhâl Marco'nun dairesinin her an üzerinde taşıdığı karta basılı adresine gitmek için can atsa da, önce Midland Grand Hotel yoluna düştü.

Resepsiyonda hiçbir sorgulamada bulunmadı.

Kimseyle konuşmadı.

Lobinin ortasında, başka mevkilere, başka randevulara ya da geçici yerlere uzanan yollarının üstünde yanından geçip giden personel ve misafirler tarafından fark edilmeden durdu.

Ve sirk heykelleri kadar hareketsiz, bir saatten uzun bir süre durmasının ardından, gri takım elbiseli bir adam yanına geldi.

Celia'nın konuşmasını tepkisiz dinledi ve sözlerini tamamlayınca, kafasını sallamakla yetindi.

Celia kusursuz bir selamla eğildi ve sonra dönüp uzaklaştı.

Gri takım elbiseli adam, lobide tek başına ve hiç fark edilmeden bir süre durdu.

Kesişmeler I:
Bir Şapkanın Düşürülmesi
Londra, 31 Ekim - 1 Kasım 1901

Sirk, Cadılar Bayramı gecesinde her zaman özellikle şenlikli olurdu. Avluya yuvarlak kâğıt fenerler asılır, beyaz yüzeylerinde gölgeler sessizce feryat eden yüzler gibi dans ederdi. Arzu eden müşteriler için, beyaz, siyah ve gümüş rengi, kurdele ipli deri maskeler kapıların yanındaki ve sirkin dört bir yanındaki sepetlere yerleştirilirdi. Bazen göstericiyi müşteriden ayırt etmek güçleşirdi.

Sirkte anonim dolaşmak tamamıyla bambaşka bir tecrübeydi. Ortama karışmak, ambiyansın bir parçası olmak. Müşterilerin çoğu bu tecrübeden uçsuz bucaksız bir keyif alırken diğerleri rahatsız edici bulur ve maske takmamayı tercih ederlerdi.

Şimdi, gece yarısı sonrası, saatin tik taklarının Bütün Ruhlar Günü'ne -Ölü'nün Günü'ne- doğru yol aldığı bu saatlerde kalabalık gözle görülür biçimde azalmıştı.

Geriye kalan maskeli müşteriler ortalıkta hayalet misali dolaşıyorlardı.

Falcının sırası bu saatlerde tamamen boştu. Pek çok insan, kaderlerini akşamın erken saatlerinde sorgulardı. Gecenin geç saatleri beyni zorlamamak için daha uygundu. Daha önceleri

danışanlar neredeyse aralıksız bir tek sıra oluştururken, Ekim, Kasım'a dönüşürken girişteki bölmede bekleyen, boncuklu perdenin arkasında kartların anlatacağı sırları duymak için bekleyen kimse kalmamıştı.

Ve birden, kimsenin yaklaştığını duymasa da, boncuklu perde aralandı.

Marco'nun söylemeye geldiği şey şok etkisi yaratmamalıydı. Kartlar bu kadarını senelerdir söyleyip duruyorlardı ama o dinlemeyi reddetmiş, sadece başka olasılıkları, tutulacak alternatif yolları görmeyi seçmişti.

Onun dudaklarından duymak tamamen başka bir şeydi. Marco kelimeleri telaffuz eder etmez, unutulmuş bir anı belleği su yüzüne çıkıverdi. Hareketli bir balo salonunun ortasında, yeşile bürünmüş, birbirine inkâr edilemeyecek ve odanın sıcakla hararetlenmesine neden olacak kadar âşık iki figür.

Ondan tek bir kart çekmesini istedi. Marco'nun rıza göstermesine şaşırdı.

Çektiği kartın *La Papessa* olması ise şaşırtmadı.

Marco çıkınca, Isobel o gece için tabelasını söktü.

Bazen, okumadan yorulduğu ya da paydos ihtiyacı duyduğunda, tabelasını erkenden ya da belli bir süre için söktüğü oluyordu. Genelde vaktini Tsukiko'yla geçiriyordu ama bu akşam, kontorsiyonisti aramaya çıkmak yerine tek başına masasında oturdu ve duygularını bastıramayarak tarot destesini karıştırdı.

Kartlardan birini açtı, sonra bir başkasını ve bir başkasını daha.

Sadece kılıçlar vardı. Doğrultulmuş diziler halinde, sıralarcası. Dört. Dokuz. On. Tekli keskin as.

Kartları tekrar bir yığın haline topladı.

Kartları bıraktı ve onun yerine başka bir şeye döndü.

Şapka kutusunu masasının altında saklıyordu. Aklına gelen en güvenli ve en kolay ulaşabileceği yer orasıydı. Hatta orada, aşağı sarkan kadifenin altında gizlendiğini sık sık unutuyordu. Her zaman onunla danışanlarının arasında beklemede. Görünmeyen daimi bir varlık.

Masanın altına uzandı ve kutuyu kadife gölgelerden titreşen mum ışığına çekti.

Siyah ipekle kaplı şapka kutusu sade ve yuvarlakta. Mandalı ya da menteşesi yoktu; kapağı, dikkatle düğüm atılmış, biri siyah diğeri beyaz iki kurdeleyle tutturulmuştu.

Isobel kutuyu masanın üstüne yerleştirdi ve üstündeki kalın toz tabakasını sildiyse de tozun büyük kısmı düğümlü kurdelelerin üstüne yapışıp kaldı. Duraksadı ve bir an kutuyu kendi haline bırakmanın ve istirahat yerine geri koymanın daha doğru olacağını düşündü. Ama artık bir önemi yok gibiydi.

Düğümleri tırnaklarıyla açarak, kurdeleleri yavaş yavaş çözdü. Kapağı kaldırmasına izin verecek kadar gevşediklerinde, kapağı, içinde bulabileceklerinden korkuyormuş gibi, ihtiyatla çekti.

Kutunun içinde bir şapka vardı.

Bıraktığı gibi duruyordu. Kenarları biraz yıpranmış, eski, siyah bir melon şapka. Şapkanın kendisi de siyah ve beyaz kurdelelerle bağlanmış, açık ve koyu renk fiyonklarla hediye gibi sarılmıştı. Şapkayla kart arasında, katlı duran, kenarlarına halka biçiminde siyah asmalar işlenmiş beyaz dantel bir mendil vardı.

Bu kadar basit şeylerdi. Düğümler ve niyet.

Dersleri sırasında, kendi kartlarını yeğleyerek gülmüştü. Sayısız anlamlarına rağmen, mukayese edildiklerinde çok daha açık sözlüydüler.

Bu, sadece bir önlemdi. Bu tür öngörülemeyen durumlarda, önlem almak akıllıcaydı. Güneş parlasa da, yağmur yağacakmış gibi hissedilen bir günde şemsiye taşımaktan daha tuhaf değildi.

Gerçi toz tutmaktan daha fazlasını yaptığından gerçekten emin olamıyordu. Emin olması imkânsızdı; bu tür gerçek dışı şeyleri ölçebilecek bir barometre yoktu. Kaos için bir termometrenin de olmadığı gibi. Şu an, bir hiçliği zorluyormuş gibi geliyordu.

Rüzgâra tutunmaya çalışmak gibi.

Isobel şapkayı kutudan dikkatle çıkarınca, kurdelelerin uzun uçları, etrafından bir şelale gibi aktı. Eski bir şapka, bir mendil ve aşınmış kurdeleyle bağlanmış bir kart için, tuhaf bir hoşluğu vardı. Neredeyse şenlik gibi.

Isobel, "En küçük sihirler, en etkililer olabilir," dedi. Sesinin ağlamasına ramak kalmış gibi titremesine şaşırdı.

Şapka cevap vermedi.

Isobel, "Bir etkinin olduğunu sanmıyorum," dedi.

Şapka yine cevap vermedi.

O sadece sirki dengede tutmak istemişti. Çekişen iki tarafı birbirlerine ya da etraflarına zarar vermekten alıkoymak.

Terazinin kırılmasına mani olmak.

Zihninde onları tekrar tekrar balo salonunda, bir arada görüyordu.

Kulak misafiri olduğu bir tartışmadan parçalar hatırlıyordu. Marco'nun onun için her şeyi yaptığını söyleyişi. Isobel'in zamanında anlamadığı ve kısa süre sonra unuttuğu bir cümle.

Ama şimdi netti.

Onunla ilgili okuma yapmaya çalıştığında kartlarda gördüğü bütün duygular, hepsi, Celia içindi.

Sirkin kendisi de, her şeyiyle onun içindi. Yarattığı her güzel çadıra karşılık Celia da bir tane kurmuştu.

Ve Isobel dengede tutulmasına bizzat yardım etmişti. Marco'ya. Her ikisine.

Ellerinin arasındaki şapkaya baktı.

Siyah yünü okşayan beyaz dantel, birbirine dolanmış kurdeleler. Et ve tırnak.

Isobel kurdeleleri, fiyonkları ani bir öfkeyle çekerek, parmaklarıyla yırttı.

İşlenmiş asmaların arasında C.N.B. harflerinin okunabildiği mendil bir hayalet gibi yere doğru süzüldü.

Tarot kartı yüzü yukarı dönük halde, yere düştü. Üzerinde, altında *Tempérance*[14] yazan, kabartmalı bir melek resmi vardı.

Isobel nefesini tutarak durdu. Hareketinden bir yankı, bir sonuç bekliyordu. Ama her şey sakindi. Mumlar etrafında

titreşiyorlardı. Boncuklu perde hareketsiz ve sakin duruyordu.

Birden, çadırında arapsaçına dönmüş bir kurdele yığını ve eski bir şapkayla tek başına otururken, kendini komik ve aptal gibi hissetti. Bu tür şeyler üstünde bir etki yaratabileceğine inanmakla aptallık etmişti. Yapacağı herhangi bir şeyin bir önemi olacağını düşünerek.

Yere düşen kartı almak için eğildi ama duyduğu sesle, eli kartın hemen üstünde donakaldı. Saniyeden daha kısa bir süre, bir trenin feryat eden frenlerini duyar gibi olmuştu.

Çadırın dışından gelen sesin, aslında Poppet Murray'in çığlığı olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Şafaktan Önceki En Karanlık
Concord, Massachussets, 31 Ekim 1902

Poppet ve Widget, bu geç saate bilet sırası azalmış olmasa da, bilet gişesinin yolunu kapatmamaya özen göstererek sirkin ana kapısının yanında duruyorlardı. Yıldızlarla kaplı tünel çoktan sökülmüş, yerini tek bir çizgili çadıra bırakmıştı. Wunschtraum saati, arkalarında üç kez vurdu. Widget çikolata kaplı mısır patlağından büyük bir lokma aldı.

Büyük ölçüde dolu ağzıyla, "Onnav n dediğyn?" diye sordu.

"Elimden geldiği kadarını izah ettim," dedi Poppet. "Galiba bir pasta benzetmesi yaptım."

"İşe yaramış olmalı," dedi Widget. "İyi bir pasta benzetmesini kim sevmez?"

"İşe yaradığından pek emin değilim. Sanırım bizimle gitmeyecekse bu akşam gelmemesini rica ettiğim için daha çok üzüldü. Başka ne diyeceğimi bilemedim; sadece önemli olduğunu anlasın istiyorum." Poppet demir çite yaslanırken iç geçirdi. "Ve onu öptüm," diye ekledi.

"Biliyorum," dedi Widget.

Yüzü neredeyse saçları kadar kızaran Poppet ona dik dik baktı.

"İstemeden oldu," dedi Widget omuz silkerek. "Hiç iyi saklayamıyorsun. Bir şeyleri görmeme mani olmak istiyorsan,

daha fazla pratik yapmalısın. Celia sana bunu nasıl yapacağını öğretmedi mi?”

“Neden senin görüşün gittikçe daha iyi benimki de daha kötü oluyor?” diye sordu Poppet.

“Şans?”

Poppet gözlerini devirdi.

“Celia’yla konuştun mu?” diye sordu.

“Konuştum. Bailey’ye bizimle gelmesi gerektiğini söylediğini anlattım. Tek söylediği, buna mani olmak için hiçbir şey yapmayacağı oldu.”

“Pekâlâ, bu da bir şey.”

“Çok dalgın,” dedi Widget patlamış mısır torbasını sallayarak. “Bana hiçbir şey söylemiyor ve istediğimiz şeyi izah etmeye çalışırken, beni doğru dürüst dinlemedi bile. Ona, evcil havyan olarak yanımızda uçabilen bir su aygırı götürmek istediğimizi de söyleyebilirdim ve cevabı sorun değil olurdu. Ama Bailey sadece eğlence olsun diye gelmiyor, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Poppet.

“Ne biliyorsun?”

Poppet başını kaldırıp gece göğüne baktı. Karanlık bulutlar yıldızların büyük kısmını kaplamıştı ama düzinelercesi âdeta göz kırparak görüş alanına girdiler.

“Yıldızbakıcısındayken, parlak bir şey gördüğümü ve ne olduğunu anlamadığımı hatırlıyor musun?”

Widget başını evet der gibi salladı.

“Avluydu. Avlunun tamamı, sadece ateş değil. Parlak, yakıcı ve sıcak. Sonra… Ne oldu bilmiyorum ama Bailey oradaydı. Bu kadarından eminim.”

Widget, “Ve bu yakın zamanda mı olacak?” diye sordu.

“Çok yakında, sanırım.”

“Onu kaçırsak mı?”

“Ciddi ol, Widge.”

“Hayır, gerçekten. Bunu yapabiliriz. Evine gizlice girebilir ve ağır bir şeyle vurup olabildiğince dikkat çekmeden buraya sürükleyebiliriz. Onu ayakta tutarız; insanlar kasaba ayyaşlarından olduğunu sanırlar. Kendine gelmeden trene

binmiş olur ve sonra gerçekten bir seçme şansı kalmaz. Çabuk ve acısız. Şey, bizim için acısız. Ağırlık taşıma dışında, tabii ki."

"Bunun gerçekten en iyi fikir olduğunu sanmıyorum, Widge," dedi Poppet.

"Ah, yapma. Eğlenceli olur," dedi Widget.

"Hiç sanmıyorum. Bence yapmamız gereken her neyse, çoktan yaptık ve artık beklemek zorundayız."

Widget, "Bundan emin misin?" diye sordu.

Poppet usulca, "Hayır," dedi.

Bir süre sonra, Widget yiyecek bir şeyler aramaya gitti ve Poppet, arada sırada arkadaki saati kontrol etmek için omzunun üstünden bakarak, kapının yanında, tek başına beklemeye devam etti.

Kesişmeler II:
Kıpkırmızı Öfkeler & Kızıl Kaderler
Londra, 31 Ekim - 1 Kasım 1901

Herr Friedrick Thiessen bir defasında, "Sirkteki herhangi bir gece hakkıyla sihirli olarak adlandırılabilir," diye yazmıştı. "Cadılar Bayramı ise özel bir şey. Havanın kendisi bile gizemle çatırdar."

Bu Cadılar Bayramı gecesi hava soğuk ve canlıydı. Gürültücü kalabalık ağır paltolar ve atkılar kuşanmıştı. Çoğunun maskesi vardı; yüzleri siyah, gümüş rengi ve beyaz kumaşların arkasında kaybolmuştu.

Sirkin ışıkları her zamankinden loştu. Her köşeden gölgeler sızıyor gibiydi.

Chandresh Christophe Lefèvre sirke fark edilmeden girdi. Kapının yanındaki bir sepetten gümüş bir maske alıp başına geçirdi. Tam giriş ücretini öderken, bilet gişesindeki kadın onu tanımadı.

Sirkin içinde rüyadaki bir adam gibi ilerledi.

Gri takım elbiseli adam maske takmamıştı. Telaşsız adımlarla, sakin neredeyse tembel sayılabilecek bir yürüyüş tarzıyla ilerliyordu. Aklında belli bir varış noktası olmadan, çadırdan çadıra dolaşıyordu. Bazılarına giriyor, diğerlerini es geçiyordu. Bir fincan çay satın alıp avluda kaldı ve yeniden

çadırlar arasındaki yürüyüş yollarına dalmadan önce, bir süre ateşi seyretti.

Sirke daha önce hiç katılmamıştı ve iyi vakit geçirir gibi görünüyordu.

Chandresh onu izliyordu. Her hamlesini, her duruşunu. Onu çadırların arasından takip etti ve avluda çayının parasını ödemesini seyretti. Gölgesini arayarak gri takım elbiseli adamın ayaklarının dibindeki toprağa baktı ama sürekli hareket eden ışık, ona engel oluyordu.

Chandresh dışında, adamı fark eden yoktu. Yanından geçenler ona bakmıyor, boyuna ve kusursuz gri takım elbisesine ve şapkasına rağmen ondan tarafa tek bir bakış atılmıyordu. Ona çay satan kız bile adama hemen hiç dikkat etmeden hızla bir sonraki müşterisine dönmüştü. Sirkin içinde bir gölge gibi kayıyordu. Elinde kullanmadığı gümüş uçlu bir baston taşıyordu.

Grinin müşterilerin renkleriyle beneklenmiş siyah beyaz bir bulanıklığın arasına karışmasıyla, Chandresh onu birçok kez kalabalığın arasında kaybetti. Gri silindir şapkasını yeniden göze kestirmesi çok vaktini almıyordu ama aralardaki boşluklarda, titreme, huzursuz tavırlarla paltosuyla ve ceplerindekilerle oynama raddesinde bir gerginlik yaşıyordu.

Chandresh kendi kendine mırıldandı. Duyacak kadar yakınından geçenler ona tuhaf tuhaf bakıyor ve uzak durmak için özellikle çaba harcıyorlardı.

Chandresh'in peşinde gözlerinin içine baksa bile tanımayacak olmasına rağmen, mesafesini koruyan genç bir adam vardı. Chandresh'in dikkati gri takım elbiseli adamın üstünden bir an ayrılmıyordu ve asistanıyla tesadüfi bir benzerlik taşıyan bu genç adama bir kez bile kaymamıştı.

Marco, gri-yeşil gözlerini Chandresh'e sabitlemişti. Sadece Celia'nın tanıyacağı yüzü maskesizdi ve illüzyonist başka bir şeyle meşguldü.

Bu durum bir süre devam etti. Bay A. H... sirki telaşsız bir şekilde dolaşıyordu. Onu tanımayan ama geleceğini nazik kart dizileriyle önüne seren ancak parçaların üst üste bindiği ve

biraz kafa karıştırıcı olduğunu itiraf eden falcıyı ziyaret etti. İllüzyonistin gösterisini izledi. Celia, varlığını ince bir selamla karşıladı. Atlıkarıncaya bindi. Buz Bahçesi'ni özellikle beğenmiş gibiydi.

Chandresh, sürekli artan bir kaygı içinde onu bir çadırdan diğerine takip ediyor, girmediklerinde dışarıda bekliyordu.

Marco ikisinin izini sadece kısa bir süre, başka bir meseleyle ilgilenmeye ayırdığı birkaç dakikalığına kaybetti.

Giriş kapısının yakınındaki saat, üzerinde dönen ve kayan süslemelerle, hep daha sonrasını gösteriyordu.

Ekim, saatin en yakınında duranlar dışındakiler tarafından fark edilmeyen bir kayışla, Kasım'a döndü.

Kalabalık gittikçe seyreliyordu. Maskeler avludaki ve kapıların yakınındaki sepetlere iade ediliyor, boş gözler ve kurdelelerden oluşan karışık yığınlar oluşuyordu. Çocuklar ertesi akşam geri gelebilecekleri vaatleriyle çekiştirilerek uzaklaştırılıyorlardı. Oysa ertesi akşam sirk orada olmayacaktı ve daha sonra çocuklar geçiştirilmiş ve ihanete uğramış gibi hissedeceklerdi.

Bay A. H... sirkin arka tarafındaki oldukça geniş ve sadece bir avuç müşteriyle dolu bir geçitte durdu. Chandresh onu kısa bir mesafeden, biriyle konuşuyor olsa bile, neden durduğunu net olarak göremeyerek izliyordu. Chandresh maskesinin arasından sadece gri takım elbisesini ve havada duran silindir şapkasını görebiliyordu. Aralarında hiçbir şeyin durmadığı açık bir hedef görüyordu.

Onu adamın gerçek olmadığına temin eden bir sesin yankısını duydu. Hayal gücünün bir mahsulüydü. Bir rüyadan başka bir şey değildi.

Sonra bir duraksama oldu. Sadece bir an için, zaman yer çekimiyle mücadele ederken düşen bir şey gibi ağırlaştı. Sirkin açık yollarında dolanan soğuk esinti durdu. O anda hiçbir şey kıpıldamadı; ne çadırların kumaşı ne de düzinelerce maskenin kurdeleleri.

En yüksek çadırda, akrobatlardan biri kusursuzca sürdürdüğü dengesini yitirmiş ve meslektaşlarından biri onu

aşağıdaki zemine çarpmaktan kıl payı kurtararak son anda yakalamadan önce, bir süre düşmüştü.

Avluda ateş aniden siyah bir duman bulutuyla kıvılcımlar saçmaya başladı.

Poppet'ın elinden kardeşininkine zıplayan kedi yavrusu aniden havada büküldü ve yere ayaklarının değil sırt üstü düştü ve buruk bir ulumayla Widget'a doğru yuvarlandı.

İllüzyonist duraksadı, yüzünde ölü bir solgunlukla donakalınca, kesintisiz gösterisi de durdu. Bayılacakmış gibi sallandı ve dikkatli izleyicilerin birkaçı ona yardım etmek için hamle yaptılar ama düşmedi.

Marco görünmez bir saldırgan tarafından midesine yumruk yemiş gibi iki büklüm oldu. Yanından geçen bir müşteri düşmesin diye kolunu yakaladı.

Ve Chandresh Christophe Lefèvre, ağır gümüş bıçağı paltosunun cebinden çıkarıp hiç tereddütsüz fırlattı.

Bıçak Chandresh'in elinden dönerek ve havada kusursuz turlar atarak fırladı.

Hedefi kesin ve hareketsizdi. Böyle şeylerin olabileceği kadar gerçek.

Sonra hedefi hareket etti.

Bay A H...'nin takım elbisesinin sırt kısmını oluşturan özel dikim gri yün kumaş kıpırdadı. Bay A. H... hafifçe yana kaydı. Bu zarif bir adımdı. Bilinçsiz bir jest. Bir ağırlığın boşlukta hareket etmesi.

Ve böylece bıçak ceketinin kolunu sıyırıp geçti ve onun yerine konuşmakta olduğu adamın göğsüne saplandı. Bıçağın keskin kısmı düğmeleri açık duran siyah paltosunu kolayca yarıp geçti ve hedefi baştan beri oymuş gibi tam kalbine isabet ederken, gümüş kabzası koyu kırmızı atkısının hemen altından çıkıyordu.

Bay A. H... öne doğru düşen Herr Friedrick Thiessen'i yakaladı.

Chandresh birkaç dakika önce tuttuğu şeyin ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi, boş eline baktı. Sendeleyerek ateşin yandığı avlu istikametinde yürümeye başladı. Sirkten

ayrılırken, maskesini çıkarmayı unuttu ve ertesi gün, evinde bir kenara atılmış halde bulunca nereden geldiğini hatırlamadı.

Bay A. H... Herr Thiessen'i yere indirirken, kimsenin duyamayacağı alçaklıkta bir ses tonuyla bir dizi kelime sıraladı. Her ne kadar bazılarının dikkati birkaç metre ötedeki iki genç göstericinin şovlarını aniden kesmesiyle ve siyah takım elbiseli çocuğun gözle görülür biçimde huzursuzlanan kedi yavrularını toplamasıyla dağılsa da, etrafa saçılı haldeki müşteriler önce hiçbir şey fark etmediler.

Uzunca bir süre sonra, Bay A. H... konuşmayı kesti ve gri eldivenli elini Herr Friedrick Thiessen'in yüzünden dolaştırıp şaşkın gözlerini usulca kapattı.

Bunu izleyen sessizlik, Poppet Murray'in yerdeki kan gölü çizmelerinin altına yayılınca attığı çığlıkla paramparça oldu.

Şok kaosa dönüşmeden önce, Bay A. H... gümüş saplı bıçağı Herr Thiessen'in göğsünden yavaşça çıkardı, sonra ayağa kalkıp uzaklaştı.

Allak bullak olmuş, dengesini hâlâ sağlayamamış Marco'nun yanından geçerken, kan içindeki bıçağı tek kelime etmeden ya da ondan tarafa bakmadan eline tutuşturduktan sonra, kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Olaya şahit olan bir avuç müşteri hızla uzaklaştırıldılar. Daha sonra bunun zekice bir numara olduğu sonucuna varacaklardı. Zaten şenlikli olan bir akşama teatral bir dokunuş.

Çadırın dışındaki tabelaya küçük, siyah taşlarla dolu küçük bir kutu eşlik ediyordu. Metinde, içeri girerken taşlardan birinin alınması söyleniyordu.

Çadırın içi karanlık, tavan kıvrımlı sapları buzdan sarkıtlar gibi aşağı sarkan siyah, açık şemsiyelerle kaplıydı.

Odanın ortasında bir havuz vardı. Etrafı beyaz çakılla çevrili, siyah taş bir duvarla sarılmış bir gölet.

Havada okyanusun tuz kokusu vardı.

İçine bakmak için kıyısına kadar yürüdün. Çakıl taşları ayaklarının altında çıtırdıyordu.

Sığ ancak ışıltılıydı. Suyun yüzeyinden pırıltılı, hareketli bir ışık yükseliyordu. Havuzu ve dibinde oturan taşları aydınlatmaya yetecek yumuşak bir ışıma. Her biri senin elindekinin birebir eşi, yüzlerce taş. Altındaki ışık, aradaki boşluklardan süzülüyordu.

Odanın etrafında yansımalar dalgalanıyor ve bütün çadırın suyun altındaymış gibi görünmesine neden oluyordu.

Sen, siyah taşı parmaklarının arasında defalarca çevirerek duvarın üstüne oturdun.

Çadırın hareketsizliği sessiz bir melankoliye dönüştü.

Zihninin gizli köşelerinden anılar süzülmeye başladı. Geçici hayal kırıklıkları. Kaybedilen şanslar ve kaybedilen amaçlar. Kalp kırıklıkları ve acı ve çaresiz, dehşet verici yalnızlık.

Uzun zaman önce kaybettiğini sandığın acılar, tazeliğini hâlâ koruyan yaralara karıştı.

Taş elinde ağırlaştı.

Diğer taşların arasına karışması için suya atınca, hafiflemiş hissettin. Pürüzsüzce alalanmış bir kaya parçasından daha fazlasını salıvermişsin gibi.

Veda

Concord, Massachusetts, 30 ve 31 Ekim 1902

Bailey saklı kutusunu gün batmadan almak için meşe ağacına tırmandı ve koyu turuncu ışıkla yıkanan ve araziye uzun, sivri gölgeleri vuran sirke baktı. Ancak kutuyu açınca, yanında götürmeyi gerçekten isteyeceği bir şey bulamadı.

Sadece Poppet'ın beyaz eldivenini çıkarıp paltosunun cebine yerleştirdi ve kutuyu ağacın içindeki yerine geri bıraktı.

Evde, beklediğinden daha yüksek bir tutar çıkan birikimini saydı ve yanına yedek kıyafet ve fazladan bir kazak aldı. Bir çift yedek ayakkabı da almayı düşündü ama gerekirse Widget'tan ödünç alabileceğine karar verdi. Her şeyi yıpranmış deri bir çantaya yerleştirdi ve anne babasıyla Caroline'ın yatmalarını bekledi.

Beklerken, neyi yanına alması neyi geride bırakması gerektiği konusunda tereddüde kapılarak, çantasını boşaltıp yeniden topladı.

Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra bir saat daha bekledi. Sonra önlem olsun diye bir saat daha oyalandı. Anormal saatlerde içeri süzülmek konusunda bir hayli ustalaşmış olsa da, dışarı sıvışmak farklı bir olaydı.

Nihayet sessizce koridordan aşağı süzülürken vaktin bu kadar geç olmasına şaşırdı. Tam eli kapıda ve çıkmaya

hazırken, durdu, çantasını yere koydu ve sessizce bir kâğıt parçası aramaya koyuldu.

Kağıdı bulunca, anne ve babasına not yazmak üzere mutfak masasına oturdu. Gitme nedenlerini elinden geldiğince izah etti ve anlayacaklarını umdu. Harvard'dan ya da çiftliğin geleceğinden bahsetmedi.

Çok küçükken bir defasında annesinin ona mutluluk ve macera dileyişini hatırladı. Eğer bu, maceradan sayılmazsa ne sayılırdı, bilmiyordu.

Arkasından bir ses, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bailey arkasına dönünce, Caroline'ı üzerinde geceliği, kafasında sivri bir bigudi keşmekeşi ve omuzlarına attığı el örgüsü bir battaniyeyle kapı eşiğinde dururken buldu.

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey değil," diyerek mektubuna döndü. İmzalayıp katladı ve masanın ortasındaki elma dolu ahşap kâseye yasladı. "Okumalarını sağla."

Caroline çantasına bakarak, "Kaçıyor musun?" dedi.

"Onun gibi bir şey."

Caroline esneme arasında, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Ne zaman döneceğimden emin değilim. Yazabildiğim zaman yazarım. Onlara benim için endişelenmemelerini söyle."

"Bailey, yatağına dön."

"Neden sen yatağına dönmüyorsun, Caroline? Birazcık güzellik istirahati işine yarayacakmış duruyor."

Caroline cevap olarak küçümseyici bir ifadeyle suratım buruşturdu.

Bailey sözlerini, "Ayrıca," diye sürdü. "Benim ne yaptığım ne zaman umurunda oldu ki?"

Caroline sesini yükselterek ama tıslayan fısıltı halini koruyarak, "Bütün hafta bir bebek gibi davrandın," dedi. "O aptal sirke gitmeler, bütün gece dışarıda kalmalar. Büyü artık, Bailey."

"Yaptığım tam olarak bu," dedi Bailey. "Bunu anlayıp anlamaman umurumda değil. Burada kalmak beni mutlu etmeyecek. Sen ruhsuz ve sıkıcı olduğun için seni mutlu eder

ve ruhsuz, sıkıcı bir hayat senin için yeterli. Benim için değil. Benim için hiçbir zaman yeterli olmayacak. Bu yüzden gidiyorum. Bana bir iyilik yap ve koyunlara doğru dürüst bakacak biriyle evlen."

Kâseden bir elma alıp havaya attı ve Caroline'a neşeli bir el sallamadan ibaret vedasını etmeden önce, geri yakalayıp çantasına tıktı.

Kapıyı arkasından sessizce kapatırken, kız kardeşini masanın yanında ağzı sessiz bir hiddetle bir açılıp bir kapanırken bıraktı.

Evden uzaklaşırken enerjisi dışarı taşıyordu. Neredeyse Caroline'ın peşine düşmesini ya da anne ve babasını derhâl uyandırıp gidişinden haberdar etmesini bekliyordu. Ancak evden uzağa attığı her adımda, geriye onu durduracak hiçbir şey kalmadan, gerçekten gittiği netleşiyordu.

Yol gecenin durağanlığında daha uzun gelmişti. Diğer akşamlarda, kapılar açılmadan oraya varmak için koşturduğu günlerde olduğu gibi, yolunun üstünde sirke girmek için bekleyen insan kalabalıkları yoktu.

Ancak yıldızlı gökyüzünün altında ağacından öteye uzanan arazi, daha önce üzerinde çimler, yapraklar ve sisten başka hiçbir şey olmamış gibi bomboştu.

Geşmişe Bakış

Londra, 1 Kasım 1901

Gri takım elbiseli adam, sirk müşterilerinin oluşturduğu kalabalıktan kolayca sıyrıldı. O kapılara doğru ilerlerken, hareketlerine kafa yormadan yolundan çekilip su misali iki yana ayrıldılar.

Avlunun kıyısına doğru yolunu kapatan figür şeffaftı ve ateşin ve usulca salınan kâğıt fenerlerin parlaklığında bir serabı andırıyordu. Adam, meslektaşının hayaletini engellenmeden aşarak yoluna devam edebilecek olmasına rağmen, durdu.

Hector ona, "İlginç bir akşam değil mi?" diye sorarak yakınlardaki müşterilerin meraklı bakışlarını çekti.

Gri takım elbiseli adam, eldivenli elinin parmaklarını bir kitabın sayfasını çevirir gibi incelikle oynatınca, bakışlar kesildi, meraklı gözler odaklarını kaybetti ve dikkatleri başka görüntülere çevrildi.

Kalabalık her iki beyefendiyi de fark etmeden kapılardan içeri ve dışarı hareket etmeyi sürdürdüler.

Hector, "Zahmete değmiyor," diye homurdandı. "Bu insanların yarısı her köşeyi dönüşte bir hayalet görmeyi bekliyorlar."

Gri takım elbiseli adam, "Bu iş kontrolden çıktı," dedi. "Bu mekân her zaman fazla göz önündeydi."

“İşi eğlenceli kılan da bu,” dedi Hector, elini kalabalığın üstünde sallayarak. Eli bir kadının omzunun içinden geçti ve kadın şaşırarak arkasını döndüyse de hiçbir şey göremeyince, yürümeye devam etti. “Mekânı kontrol etmek konusunda Chandresh’in gözüne girdikten sonra, gizleme tekniklerini yeterince kullanmadın mı yoksa?”

Gri takım elbiseli adam, “Benim hiçbir şeyi kontrol ettiğim yok,” dedi. “Ben, gizem havası verilmiş bir gizlilik protokolü kurdum. Bu mekânın bir yerden bir yere habersiz taşınması benim tavsiyem sayesindedir. Her iki oyuncunun da çıkarı için.”

“Onları ayrı tutuyor. İkisini en başından itibaren, gerektiği gibi bir arada tutsaydın, Celia onu seneler önce kırıp geçirirdi.”

“Mevcut durumun seni kör mü etti yoksa? Kendini böyle bir kapana kıstırman aptallıktı ve eğer ikisinin birbirlerine abayı yaktıklarını göremiyorsan, aptalsın demektir. Birbirlerinden ayrı tutulmasalardı, bu çok daha erken olurdu.”

Kısık gözleri inişli çıkışlı ışıkta bir görünüp bir kaybolan Hector, “Lanet olası bir çöpçatan olmalıymışsın,” dedi. “Ben oyuncumu daha iyi eğittim.”

“Ve buna rağmen bana geldi. Beni buraya şahsen davet etti, sen…” Kalabalıkta bir figür gözüne takılınca durdu.

Hector, arkadaşının, ikisini de fark etmeden, müşteri öbekleri arasında Chandresh’i takip ederek yanlarından geçip giden sıkıntılı ve melon şapkalı genç adamın arkasından bakmasını izleyerek, “Kaybetmeyi kaldırabileceğin bir oyuncu seçmeni söylediğimi sanıyordum,” dedi. “Öğrencilerine her zaman çok fazla bağlanıyorsun. Çok azının bunu fark etmesi büyük talihsizlik.”

Gri takım elbiseli adam geri dönerek, “Ve senin öğrencilerinin kaç tanesi oyunu kendileri sonlandırmayı seçti?” diye sordu. “Yedi mi? Kızın sekizinci mi olacak?”

Hector maddesellikten uzak biçimine rağmen, her kelimeye keskinlik ve ağırlık katarak, “Bu bir daha olmayacak,” diye cevapladı.

“Kazanırsa, zaten etmiyorsa bile, senden nefret edecek.”

“Kazanacak. Seninkinden daha güçlü bir oyuncu olduğu ve her zaman da olacağı gerçeğinden kaçmaya çalışma.”

Gri takım elbiseli adam, elini ateşe doğru kaldırıp Hector’un, kızının Friedrick’in adını gittikçe artan bir panikle tekrarlamasını duyması için, avlunun ötesinde yankılanan sesi güçlendirdi.

Elini indirip Celia’nın sesinin kalabalığın uğultusuna karışmasına izin verirken, “Bu ses sana güç gibi mi geliyor?” diye sordu.

Hector yüzünü buruşturdu. Ateşin alevleri ifadesini daha da biçimsizleştirmişti.

“Bu akşam burada masum bir adam öldü,” dedi gri takım elbiseli adam. “Senin oyuncunun çok sevdiği bir adam. Kırılmaya çoktan başlamadıysa bile, bu olay yeterli olacak. Burada başarmayı amaçladığın bu muydu yoksa? Bunca karşılaşmanın ardından hiç mi bir şey öğrenmedin? Nelerin olacağını tahmin etmenin hiçbir zaman imkânı yok. İki taraf içinde garanti diye bir şey yok.”

Hector bir ışık ve gölge bulanıklığında gözden kaybolurken, “Bu iş henüz bitmedi,” dedi.

Gri takım elbiseli adam hiç duraksamamış gibi yürümeye devam etti ve avluyu dışarıdaki dünyadan ayıran kadife perdelerin arasından geçip gitti.

Sirki terk etmeden önce, bir süre kapının yakınındaki saati seyretti.

Güzel Acı

Londra, 1 Kasım 1901

Marco'nun bir zamanlar sade ve boş olan dairesi şimdi birbirine uyumsuz mobilyalar çeşitliliğiyle dolmuştu. Chandersh'in bir aralar sıkıldığı eşyalar, tamamen atılmaktansa bu keşmekeşe kabul edilmişlerdi.

Çok fazla kitap ve onları barındırmaya yetmeyecek kadar az raf vardı. Bu yüzden kitaplar antika Çin sandalyelerin ve sari kaplı minderlerin üstünde yığılı halde duruyorlardı.

Şöminenin üstündeki saat, saniyeler sabahın üçüne doğru ilerlerken sayfalarını çeviren minicik kitaplarla süslü bir Herr Thiessen kreasyonuydu.

Marco el yazması ciltlerin arasında bir ileri bir geri gidip gelerek kâğıt parçalarına notlar ve hesaplamalar karalarken, masanın üstündeki daha büyük kitaplar daha durağan bir hızla hareket ediyorlardı. Sembollerin ve sayıların üstünü sürekli çiziyor, bazı kitapları kenara itip başkalarına geçiyor ve sonra yeniden bir kenara itilmişlere dönüyordu.

Kilitler açıldı ve menteşelerin çılgınca savrulmasıyla dairenin kapısı kendi iradesiyle açıldı. Marco yerinden sıçrarken bir şişe mürekkebi kâğıtlarının üstüne döktü.

Celia yukarı doğru toplanmış saçlarından firar eden asi buklelerle kapı eşiğinde duruyordu. Mevsime göre fazla ince olan krem rengi paltosunun düğmeleri iliklenmemişti.

Marco, paltosunun altındaki, elbisesinin kanla kaplı olduğunu ancak o içeri girince ve kapı arkasından otomatik olarak kapanıp bir dizi klik sesiyle kilitlenince fark etti.

"Ne oldu?" diye sorarken, mürekkep şişesini düzeltmek için sağa doğru hareket eden eli havada kalmıştı.

"Ne olduğunu bal gibi biliyorsun," dedi Celia. Sesi sakindi ama masanın üstünde biriken mürekkebin koyu renk yüzeyinde kıpırtılar oluşmaya başlamıştı bile.

Marco ona yaklaşmaya çalışarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Celia, "Kesinlikle iyi değilim," derken mürekkep şişesi param parça oldu ve kâğıtların üstüne yağan ve Marco'nun beyaz gömlek kollarına sıçrayan mürekkep siyah yeleğinde görünmezliğe büründü. Elleri mürekkep içindeydi ama dikkati hâlâ Celia'nın elbisesindeki kanda, fildişi satende haykıran ve onu bir kafes gibi örten siyah kadife kafes işinin arkasında gözden kaybolan kırmızıdaydı.

"Celia, sen ne yaptın?" diye sordu.

"Denedim," dedi Celia. Sesi kelimeyi söylerken titrediği için kendini tekrarlamak zorunda kaldı. "Denedim. Tamir edebilirim sandım. Onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki. Belki bir saati yeniden işleyebilsin diye kurmak gibidir, diye düşündüm. Sorunun ne olduğunu tam olarak biliyordum ama düzeltemedim. Çok tanıdıktı ama... işe yaramadı."

Göğsünde büyüyen hıçkırık firar etti. Saatlerdir tuttuğu gözyaşları döküldüler.

Marco ona ulaşmak için telaşla odanın karşı tarafına geçti ve onu kendine çekip ağlarken kollarının arasında tuttu.

"Üzgünüm," dedi ve Celia sakinleşene, kollarının arasında gevşeyip omuzlarındaki gerilim çözülene kadar, hıçkırıklarını geçirmek için bir dua gibi tekrarlayıp durdu.

"O benim dostumdu," dedi Celia usulca.

Marco gözyaşlarını silerken genç kadının yanaklarına mürekkep bulaştırarak, "Biliyorum," dedi. "Çok üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum. Bir şey dengesini kaybetti ve ben ne olduğunu çözemiyorum."

“Isobel’di,” dedi Celia.

“Ne?”

“Isobel’in sirkin, senin ve benim üstümüze yerleştirdiği sihir. Biliyordum, hissedebiliyordum. Pek bir işe yaradığını sanmıyordum ama görünüşe bakılırsa yarıyormuş. Durdurmak için neden bu akşamı seçti, bilmiyorum.”

Marco iç geçirdi.

“Bu akşamı seçti çünkü nihayet ona seni sevdiğimi söyledim,” dedi. “Bunu seneler önce yapmalıydım ama ben bu gece söyledim. İyi karşıladığını sanıyordum ama belli ki yanılmışım. Alexander’ın orada ne aradığı konusunda en ufak bir fikrim yok.”

“Oradaydı çünkü onu ben davet ettim,” dedi Celia.

“Bunu neden yapasın?”

“Bir karar istedim,” derken yaşlar bir kez daha gözlerine doldu. “Seninle olabilmek için bu iş bitsin istedim. Sirki görmeye gelirse bir galip belirlenebilir diye düşündüm. Başka nasıl sonuca bağlanmasını beklediklerini bilmiyorum. Chandresh orada olacağını nereden biliyordu?”

“Bilmiyorum. Oraya gitmesi için aklını çelen ne oldu onu bile bilmiyorum. Ona eşlik etmemem konusunda ısrar etti, bu yüzden ona göz kulak olmak için onu izledim. Sadece Isobel’le konuşmaya gittiğim sırada izini kaybettim ve ona tekrar yetiştiğimde…”

Celia, “Sen de yer ayağının altından çekilmiş gibi hissettin mi?” diye sordu.

Marco başını evet der gibi salladı.

“Chandresh’i kendinden korumaya çalışıyordum,” dedi. “Bir başkası için tehlike oluşturabileceği aklıma bile gelmedi.”

Celia dikkatini masanın üstündeki kitaplara çevirerek, “Bunlar da ne?” diye sordu. Sayfalarca kabartma ve sembol, başka kaynaklardan koparılıp halka içine alınmış ve birbirine iliştirilmiş ve tekrar tekrar yazılmış metinler içeriyordu. Masanın ortasında büyük, deri kaplı bir cilt duruyordu. Ön kapağın içine, Celia’nın bir zamanlar gazete kupürü olması gerektiğini zar zor çıkarabildiği, etrafı detaylı olarak çizilmiş

bir ağaçla çevrili bir şey yapıştırılmıştı. Ayırt edebildiği tek ifade *olağan sınırların ötesinde* oldu.

Marco, "Ben böyle çalışıyorum," dedi. "Bu, sirkteki herkesi bağlayan cilt. Daha iyi bir terim bulamadığım için bir cankurtaran diyebilirim. Tutuşmadan önce ateşe bir kopyasını yerleştirmiştim ama bunun üzerinde bir takım düzenlemeler yaptım."

Celia isimlerle dolu sayfaları çevirdi. Lainie Burgess'in yuvarlak hatlı imzasını taşıyan kâğıt parçasını taşıyan sayfada duraksadı. Eşit büyüklükte bir parçanın çıkarılıp geriye parlak bir boşluğun kaldığı yerin yanında duruyordu.

"Herr Thiessen'i de buraya koymalıydım," dedi Marco. "Aklıma bile gelmedi."

"O olmasaydı, başka bir müşteri olacaktı. Herkesi korumanın imkânı yok. Mümkün değil."

"Üzgünüm," dedi Marco bir kez daha. "Herr Thiessen'i senin kadar iyi tanımıyordum ama ona ve işine hayrandım."

"Bana sirki daha önce göremediğim bir haliyle göstermişti," dedi Celia. "Dışarıdan görünüşüyle. Seneler boyu, birbirimize mektuplar yazdık."

"Sana söylemek istediğim her şeyi kelimelere dökebilseydim ben de sana yazardım. Bir mürekkep denizi yetmezdi."

"Ama sen bana rüyalar inşa ettin," dedi Celia ona bakarak. "Ve ben sana neredeyse hiç görmediğin çadırlar kurdum. Her zaman etrafımda senden o kadar çok şey vardı ki. Üstelik karşılığında sana saklayabileceğin hiçbir şey veremedim."

"Şalın hâlâ bende," dedi Marco.

Celia defteri kapatırken usulca gülümsedi. Hemen yanında, dökülen mürekkep kavanozuna geri süzülürken, cam parçacıkları etrafında yeniden şekillendi.

"Sanırım babamın içeriden dışarıya değil de, dışarıdan içeriye çalışmak diye adlandıracağı şey bu olsa gerek," dedi. "Beni her zaman buna karşı uyarırdı."

"Öyleyse diğer odadan nefret ederdi," dedi Marco.

Celia, "Hangi oda?" diye sordu. Mürekkep şişesi hiç kırılmamış gibi eski halini almıştı.

Marco ona gelmesini işaret etti ve bitişikteki odaya yürüdü. Kapıyı açtı ama içeri adım atmadı. Celia peşinden gidince nedenini görebildi.

Eskiden bir çalışma odası ya da salon olması muhtemeldi. Geniş bir oda değildi ama elverişli her tür yüzeyden sarkan kâğıt katmanları ve teller olmasa, belki rahat olarak adlandırılabilirdi.

Avizeden sarkan teller, rafların tepesine kıvrılıyorlardı. Tavandan çağlayan bir ağ gibi, tekrar üst üste bağlanıyorlardı.

Her yüzeyde, masalarda ve koltuklarda özenle inşa edilmiş çadır modelleri vardı. Bazıları gazete kağıdından, diğerleri kumaştan yapılmaydı. Planlar, romanlar ve mektup kâğıtlarından katlanıp kesilen parçalara bir çizgili çadırlar sürüsü biçimi verilmiş ve hepsi siyah, beyaz ve kırmızı renklerde başka tellerle birbirine bağlanmıştı. Saat düzeneği parçalarına, ayna parçalarına ve erimiş mum köklerine bağlıydılar.

Odanın ortasında, siyaha boyalı fakat sedef kakmalı ince beyaz çizgili yuvarlak, ahşap bir masanın üstünde küçük, demir bir kazan duruyordu. İçinde, neşeli bir ateş yanıyor; parlak ve beyaz alevlerinden boşluğa uzun gölgeler vuruyordu.

Celia, tavandan sarkan tellerden kaçınmak için başını eğerek, odanın içine bir adım attı. His, havada asılı duran karamel kokusuna kadar, sirke girmekle birebir aynıydı ancak altında daha derin bir şey vardı. Kâğıt ve tellerin altında yatan daha ağır ve eski bir şey.

Celia elbisesinin yerleri süpüren eteklerine dikkat ederek ve parmaklarını tellerin ve saat düzeneği parçalarının üstünde hassasiyetle dolaştırarak odanın içinde ilerlerken, Marco eşikte kaldı.

“Bu çok eski sihir, değil mi?” diye sordu.

Marco, “Bildiğim tek tür,” diye cevapladı. Kapının yanındaki bir teli çekti, hareket odanın tamamında aksetti ve küçük metal parçalarının ateşin ışığıyla tutuşmasıyla bütün sirk modeli parıldamaya başladı. “Gerçi bu amaç için var olduğundan şüpheliyim.”

Celia, içinde mumla kaplı bir ağaç dalı barındıran bir çadırda duraksadı. O çadırdan yön alarak, başka bir tanesinin yerini kestirdi ve kâğıt kapısını usulca iterek açınca, kendi performans alanını temsil eden minik sandalyeler halkasını buldu.

Bu çadırı oluşturan kâğıtların üstünde Shakespeare soneleri basılıydı.

Celia kâğıt kapıyı kapanmaya bıraktı.

Odadaki çekingen turunu tamamlayıp kapıda Marco'yla buluştu ve kapıyı çekip arkasından yavaşça kapattı.

Sirkte olma duygusu eşikten dışarı adım attığı anda yok oldu ve birden bitişik odadaki her şeyin şiddetle farkına vardı. Pencerelerden gelen cereyana direnen ateşin sıcaklığı. Mürekkep ve kolonyasının altında, Marco'nun teninin kokusu.

"Bunu bana gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Sanırım baban onaylamazdı, değil mi?"

"Artık babamın neyi onayladığına özellikle aldırmıyorum."

Celia masanın yanından geçti, şöminenin önünde durup şömine rafında duran saatin zamanla çevrilen minyatür sayfalarını izledi.

Saatin yanında tek bir iskambil kartı duruyordu. Kupa İkilisi. Bir zamanlar bir Osmanlı hançeriyle delindiğine dair en ufak bir iz taşımıyordu. Celia'nın kendi kanının yüzeyini bozduğuna dair kanıt yoktu ama Celia aynı kâğıt olduğunu biliyordu.

Marco, "Alexander'la konuşabilirim," dedi. "Belki de bir karar vermesine yetecek kadarını görmüştür yoksa bu iş bir tür diskalifiyeyle bitecek. Şu noktada beni bir hayal kırklığı olarak gördüğünden eminim; galip olarak seni ilan..."

"Dur," dedi Celia dönmeden. "Lütfen konuşmayı bırak. Bu lanet olası oyundan bahsetmek istemiyorum."

Marco itiraz etmeye yeltendi ama sesi gırtlağında takılıp kaldı. Karşı koymaya çalıştı ama konuşamadığını gördü.

Omuzları sessiz bir iç çekişle düştü.

"Bir arada tutulamayacak şeyleri tutmaya çalışmaktan yoruldum," dedi Celia, Marco ona sokulunca. "Kontrol

edilemez olanı kontrol etmekten. Tamir edemeyeceğim şeyleri bozma korkusuyla, isteklerimi inkâr etmekten. Biz ne yaparsak yapalım, zaten bozulacaklar.”

Marco’nun göğsüne yaslandı, genç adam kollarını ona doladı ve mürekkep lekeli eliyle ensesini usul usul okşadı. Çıtırdayan ateşin ve saatin tik tak’larının yanı başında, uzunca bir süre bu halde kaldılar.

Celia kafasını kaldırınca, Marco paltosunu omuzlarından kaydırıp ellerini çıplak kollarına yerleştirirken, gözlerini gözlerinden bir an olsun ayırmadı.

Her zaman teninin tenine değmesine eşlik eden o tanıdık tutku, Celia’yı bir kez daha sarmalamıştı ve daha fazla direnemedi. Artık direnmek istemiyordu.

Parmakları genç adamın yeleğinin düğmelerini kurcalarken “Marco,” dedi. “Marco, ben…”

Sözlerini tamamlayamadan, Marco’nun sıcak ve talepkâr dudakları dudaklarını buldu.

Celia yeleğinin düğmelerini peş peşe çözerken, Marco da dudaklarını dudaklarından ayırmayı reddederek, el yordamıyla bağcıkları ve kurdeleleri çözüyordu.

Titizlikle dikilmiş tuvalet, bir yığın halinde ayaklarının etrafına indi.

Marco genç kadının korsesinin çözülmüş bağcıklarını bileklerine dolayarak onu kendisiyle birlikte yere çekti.

Katları tek tek çıkarmaya devam ettiler. Ta ki arada onları ayıran hiçbir şey kalmayana dek.

Sessizliğin kıskacında, Marco, Celia’nın bedenine diliyle boydan boya özürler ve tapınmalar çizdi. Yüksek sesle söyleyemeyeceği her şeyi sessizce ifade etti.

Parmaklarının arkalarında bıraktığı silik izlerde ona anlatmanın başka yollarını buldu. Onda sebep olduğu her sesin tadını çıkardı.

Birleşirlerken bütün oda titriyordu.

Ve içeride sayısız narin nesne olmasına rağmen, tek bir şey kırılmadı.

Üstlerinde, saat sayfalarını çevirmeyi sürdürüyor, okunmayacak kadar minik hikâyeleri hiç durmadan ileri doğru itiyordu.

*

Marco uyuyakaldığını hatırlamıyordu. Bir an, Celia kollarının arasına kıvrılmış, başını yasladığı göğsünde kalp atışlarını dinlerken, bir sonrakinde yalnızdı.

Ateş hararetini kaybedip ince bir duman tüttüren közlere dönmüştü. Gri şafak, neden olduğu yumuşak gölgeleriyle, pencerelerden içeri süzülüyordu.

Şöminenin üstündeki Kupa İkilisi'nin üstünde, üzerinde Latince bir yazının işlenmiş olduğu gümüş bir halka duruyordu. Marco Celia'nın yüzüğünü serçe parmağına, yüzük parmağındaki yara izinin yanı başına kaydırırken gülümsedi.

Masasının üstünde duran deri kaplı cankurtaranın yerinde olmadığını çok sonra fark edecekti.

KISIM IV

Kundakçı

Sirke sayısız ziyaretimde keşfetmediğim çadırlar olduğundan eminim. Pek çok manzara görmüş olmama, çok sayıda elverişli yoldan yürümeme rağmen, her zaman keşfedilmemiş köşeler, açılmamış kapılar kaldı.

Friedrick Thiessen, 1896

Teknik Ayrıntılar

Londra, 1 Kasım 1901

Celia saatin tik taklarına karşı Marco'nun düzenli kalp atışlarını dinlerken, zamanı durdurabilmeyi diledi. Sonsuza dek bu anda, onun kolları arasında kıvrılmış halde, sırtını usulca okşayan elinin altında kalmayı. Gitmek zorunda olmamayı.

Sadece Marco'nun kalp atışlarını derin bir uykuya dalmasına neden olacak kadar yavaşlatmayı başarabildi.

Onu uyandırabilirdi ama dışarıda gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamıştı ve veda etme fikrinden nefret ediyordu.

Uyandırmak yerine, onu dudaklarından usulca öptü ve Marco uyurken, giyindi. Yüzüğünü parmağından çıkardı ve şöminenin üstüne, iskambil kartının üstündeki iki kabartma kalbin arasına bıraktı.

Paltosunu giyerken, masanın üstüne saçılı kitaplara bakarak duraksadı.

Belki de sistemlerini daha iyi anlayabilirse, sirki daha bağımsız kılmak için kullanabilirdi. Yükün bir kısmını üstünden atmak için. Oyunun kurallarına meydan okumadan, birkaç çalıntı saatten daha fazla bir arada olmalarına olanak sağlamak için.

Eğitmenlerinin her ikisini de bir karara zorlayamıyorlarsa, bu ona vermeyi düşünebileceği en iyi hediye olacaktı.

İsimlerle dolu cildi aldı. Celia'ya başarılması niyetlenilen şeyin temelini anlamaya başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Giderken, defteri de yanına aldı.

Celia, kolunun altına kıstırdığı deri kaplı defterle karanlık koridora süzülerek Marco'nun kapısını elinden geldiğince yavaşça kapattı. Kilitler bir dizi yumuşak ve boğuk klik sesiyle, yuvalarına yerleştiler.

Yakındaki gölgelerin arasında saklı duran karaltıyı, konuşana kadar fark etmedi.

"Seni küçük hilekâr sürtük," dedi babası.

Celia konsantre olmaya çalışarak gözlerini yumdu ama babası onu bir kez yakaladı mı, uzaklaştırması her zaman zor olmuştu ve yine başaramıyordu.

"Bana böyle hitap etmek için koridorda beklemene şaşırdım, Baba," dedi.

"Burası o kadar sıkı korunuyor ki resmen saçmalık," dedi Hector eliyle kapıyı işaret ederek. "O çocuk alenen istemediği sürece, hiçbir şey içeri giremez."

"İyi," dedi Celia. "Ondan uzak durabiliyorsun, benden de uzak durabilirsin."

Hector kolunun altındaki defteri işaret ederek, "Onunla ne yapıyorsun?" diye sordu.

Celia, "Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey değil," dedi.

"Bu işe müdahale edemezsin," dedi Hector.

"Biliyorum. Müdahale kurallara açıkça ters düşen çok az şeyden biri. Niyetim müdahale etmek değil, sirkin bu kadar büyük bir kısmını sürekli idare etme mecburiyetinden kurtulmak için sistemlerini öğrenmek."

"Sistemlerini. Alexander'ın sistemleri senin kafanı yorman gereken şeyler değil. Ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok. Bu karşılaşmanın altından kalkabilme becerini abartmışım."

“Oyun bu, değil mi?” dedi Celia. “Halka açık bir mekânda, bu tür şeylere inanmayan bir dünyada sihrin yankılarıyla nasıl baş edebildiğimiz. Bu yetenek değil, dayanıklılık ve kontrol sınavı.”

“Bu bir güç sınavı,” dedi Hector. “Ve sen zayıfsın. Düşündüğümden daha zayıf.”

“O zaman bırak kaybedeyim,” dedi. “Yorgunum, baba. Bunu daha fazla yapamayacağım. Galip ilan edilince, bir şişe viski eşliğinde böbürlenebilecek durumda değilsin zaten.”

Babası, “Bir galip ilan *edilmez*,” dedi. “Oyun sonuna kadar oynanır, durdurulmaz. Bu kadarını çoktan çözmüş olman gerekirdi. Eskiden bir dereceye kadar akıllıydın.”

Celia babasına dik dik baktı ama bir taraftan da kelimeleri zihninde evirip çeviriyor, babasının ona seneler içinde kurallar hakkında bilgi hariç her şeyi sunan karanlık cevaplarını bir araya topluyordu. Birden babasının hep kaçındığı öğelerin biçimi belirginleşti; meçhul anahtar etken netleşti.

Olayın kapsamı zihninde nihayet yıkıcı bir anlama bürünen Celia, “Diğeri artık dayanamayacak hale geldiğinde ayakta kalan kişi galip olacak,” dedi.

“Bu aşırı bir genelleme ama sanırım yeterli gelecektir.”

Celia, Marco’nun dairesine dönüp elini kapıya bastırdı.

“O çocuğu seviyormuşsun gibi davranmaktan vazgeç,” dedi Hector. “Sen böyle dünyevi şeylerin üstündesin.”

“Beni bunun için feda etmeye razısın,” dedi Celia usulca. “Haklı olduğunu ispatlayabilsin diye kendimi yok etmeme izin vermeye. Beni bu oyuna risklerini bilerek bağladın ve basit bir yetenek düellosundan başka bir şey olmadığına inandırdın.”

“Bana böyle bakma,” dedi babası. “İnsandışı bir varlık olduğumu düşünüyormuş gibi.”

Celia, “İçini görebiliyorum,” diye çıkıştı. “Hayal gücümü zorlamam gerekmiyor.”

“Başladığımdaki halimde olsam bile bu iş farklı olmazdı.”

Celia, “Oyundan sonra sirke ne olacak?” diye sordu.

“Sirk bir mekândan başka bir şey değil,” dedi Hector. “Bir stadyum. Şenlikli bir tiyatro. Oyun olmadan bir amaca hizmet

etmese de, kazandıktan sonra devam edebilirsin.”

Celia, “Sanırım olaya dâhil olan diğer insanlar da bir amaca hizmet etmiyorlar, öyle mi?” diye sordu. “Kaderleri sadece bir sonuç meselesi mi?”

“Bütün eylemlerin bir sonucu vardır,” dedi Hector. “Bu karşılaşmanın bir parçası.”

“Daha önce hiç bahsetmemişken, bütün bunları bana şimdi neden anlatıyorsun?”

“Daha önce kaybedecek konumda olduğunu düşünmemiştim.”

“Ölecek olan demek istiyorsun,” dedi Celia.

“Teknik bir detay,” dedi babası. “Oyun geriye sadece bir tek oyuncu kalınca tamamlanıyor. Bitirmenin başka yolu yok. Bu iş bittikten sonra, Alexander’ın Londra kanalizasyonundan çekip çıkardığı o koca hiçe fahişelik etme hayallerini artık terk edebilirsin.”

Celia yorumunu duymazdan gelerek, “O zaman, kalan kim?” diye sordu. “Son karşılaşmayı Alexander’ın öğrencisinin kazandığını söylemiştin. Ona ne oldu?”

Hector cevap vermeden önce, gölgelerin arasından alaycı bir kahkaha yükseldi.

“Kıymetli sirkinde kendini düğümlemekle meşgul.”

Bu çadırın tek aydınlatması ateşten geliyordu. Alevler tıpkı avludaki büyük ateş gibi parlak, titrek bir beyazdılar.

Çizgili bir platforma çıkmış bir ateş yutucunun yanından geçtin. Yutmaya hazırlandığı küçük alevler uzun çubukların üzerinde dans ediyorlardı.

Başka bir platformda, bir kadın uçlarında birer alev topu olan iki uzun zincir tutuyordu. Zincirleri çemberler çizerek ve arkalarında beyaz ışık izleri bırakarak savuruyor ve bunu yaparken zincirlerin ucundaki tekil alevlerden ziyade ateşten ipler gibi görünmelerine neden olacak kadar hızlı hareket ediyordu.

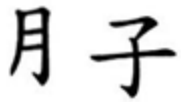
Çok sayıda platformun üstünde meşalelerle jonglörlük yapan, onları havada yükseklere atan göstericiler vardı. Zaman zaman alevli meşaleleri bir kıvılcım yağmuruyla birbirlerine fırlatıyorlardı.

Diğer tarafta farklı seviyelere yerleştirilmiş, göstericilerin, halkalar sadece metalden yapılmışlar ve alevlerle kaplı değillermiş gibi içlerinden kolayca geçtikleri alev çemberleri vardı.

Bu platformun üstündeki kadın gösterici çıplak ellerinde alev parçaları tutuyor, onlara yılan, çiçek ve daha pek çok

biçim veriyordu. Ellerinde kayan yıldızlardan kıvılcımlar uçuşuyor, kuşlar minyatür Zümrüdüanka kuşları gibi alevlenip yok oluyorlardı.

Elindeki beyaz alevlerin parmaklarının usta hareketleriyle bir tekneye, bir kitaba, ateşten bir kalbe dönüşmesini izlerken, gülümsedi.

Londra-Münih Yolunda, 1 Kasım 1901

Tren, havaya gri duman bulutları üfleyerek kırda ilerlerken, göze batmıyordu. Lokomotif neredeyse tamamen siyahtı. Çektiği vagonlar da bir o kadar tenk renkliydi. Penceresi olanların camları boyalı ve gölgeliydi; penceresiz olanlar kömür kadar koyuydu.

Ne bir ıslık ne bir klakson, sessizce yol alıyordu. Tekerlekler rayların üstünde gıcırdamıyor, pürüzsüzce ve sükûnetle kayıyordu. Yolunu, hiç durmadan ve neredeyse fark edilmeden kat ediyordu.

Dışarıdan bakılınca bir kömür trenini ya da ona benzer bir şeyi hatırlatıyordu. Dikkat çekici olmaktan tamamen uzaktı.

İçi bambaşka bir hikâyeydi.

Trenin içi zengin, bol yaldızlı ve ılıktı. Yolcu vagonlarının çoğu kalın desenli halılarla kaplanmış; sanki gün batımına batırılmış, alacakaranlıkta asılı kalmış ve gece yarısı ve yıldızlarla dönüşmeden önce renklere sıkı sıkıya tutunuyormuş hissi veren bordo, mor ve krem rengi kadifelerle döşenmişti.

Koridorlara sıralanmış apliklerde yanan ışıklarda kristal şelaleler dökülüyor ve trenin hareketiyle sallanıyorlardı. Sakinleştirici ve dingindi.

Trenin yola koyulmasından kısa süre sonra, Celia deri kaplı defteri, güvende olacağı kendi ciltlerinin arasında göz önünde kamufle edileceği bir yere kaldırdı.

Kana bulanmış tuvaletini çıkarıp yerine bir zamanlar Friedrick'in en sevdikleri arasında yer alan, siyah, beyaz ve kömür rengi kurdelelerle bağlı, ay ışığı grisi, dökümlü bir başkasını giydi.

Trenin içinde ilerlerken, kurdeleler arkasında sürükleniyordu.

Elle yazılmış bir isim etiketinin yanında, süslü el yazması iki karakterin olduğu bir kapının önünde durdu.

Nazik vuruşu, derhal yanıt buldu ve içeri davet edildi.

Tren kompartımanlarının çoğu renge doymuşken, Tsukiko'nun özel vagonu neredeyse tamamen renksizdi. Kâğıt paravanlar ve ham ipekten perdelerle çevrili, zencefil ve krema kokulu, çıplak bir alan.

Tsukiko üzerinde kırmızı bir kimonoyla odanın ortasında yerde oturuyordu. Soluk odada atan kıpkırmızı bir kalp.

Ve yalnız değildi. Isobel, başı Tsukiko'nun kucağında yerde yatıyor, usulca hıçkırıyordu.

"Rahatsız etmek istememiştim," dedi Celia. Kapıyı geri kapatmaya hazır, eşikte durdu.

"Rahatsız etmiyorsun," dedi Tsukiko içeri girmesini işaret ederek. "Belki Isobel'i biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğuna ikna etmeme yardım edersin."

Celia hiçbir şey demedi ama Isobel gözlerini kuruladı ve ayağa kalkarken başını salladı. Elbisesinin kırışıklarını düzelterek, "Teşekkürler, Kiko," dedi. Tsukiko, dikkati Celia'nın üzerinde, yerinde kaldı.

Isobel kapıya doğru yürürken, Celia'nın yanında durdu.

"Herr Thiessen için üzgünüm," dedi.

"Ben de öyle."

Celia bir an için Isobel'in onu kucaklamaya niyetlendiğini sandı ancak genç kadın kompartımandan çıkmadan önce başını hafifçe eğmekle yetindi ve kapıyı arkasından kapattı.

Isobel çıkınca, Tsukiko, “Son saatler hepimiz için uzundu,” dedi. Celia neden orada olduğunu izah edemeden, “Çaya ihtiyacın var,” diye ekledi. Onu bir mindere oturttu ve sessizce vagonun ucuna yürüyüp yüksek paravanlardan birinin arkasından çay malzemeleri çıkardı.

Bu, seneler boyunca birçok defa gerçekleştirdiği eksiksiz çay seremonilerinden biri değildi, ancak Tsukiko’nun iki kâse yeşil çay hazırlaması yine de güzel ve sakinleştiriciydi.

Tsukiko nihayet karşısına yerleşince, Celia, “Neden bana hiç anlatmadın?” dedi.

Kontorsiyonist çayının üstünden gülümseyerek, “Neyi anlatmadım?” diye sordu.

Celia iç geçirdi. Lainie Burgess da İstanbul’da iki farklı çay fincanı üzerinde benzer bir hüsran duygusu yaşamış mıydı acaba, diye düşündü. Sırf ne yapacağını görmek için Tsukiko’nun çay kâsesini kırmasına ramak kalmıştı.

Tsukiko, Celia’nın parmağındaki yara izini işaret ederek, “Yaralandın mı?” diye sordu.

‘Yaklaşık otuz sene önce zorlu bir karşılaşmaya mecbur edildim,” dedi Celia. “Artık benimkini gördüğüne göre, sen de bana kendi yara izini gösterecek misin?” diye eklemeden önce, çayından bir yudum aldı.

Tsukiko gülümsedi ve çay fincanını önüne, yere bıraktı. Sonra döndü ve kimonosunun ensesini aşağı indirdi.

Ense kökünde, dövmelenmiş semboller sağanağının arasında, bir hilalin kıvrımına sığınmış, yüzük biçimi ve büyüklüğünde soluk bir yara izi vardı.

Tsukiko kimonosunu omuzlarının etrafına geri çekerken, “Yara izleri oyunlardan sonra bile kaybolmuyor, görüyorsun,” dedi.

“Bunu yapan babamın yüzüklerinden biriydi,” dedi Celia ancak Tsukiko bu cümleyi ne doğruladı, ne de yalanladı.

“Çayın nasıl?” diye sordu.

Celia, “Neden buradasın?” diye karşılık verdi.

“Kontorsiyonist olarak işe alındım.”

Celia çayını bıraktı.

“Bunu kaldıracak ruh halinde değilim, Tsukiko,” dedi.

“Sorularını daha dikkatli seçersen, daha tatminkâr cevaplar alırsın.”

“Karşılaşmadan haberdar olduğunu neden bana hiç söylemedin?” diye sordu Celia. “Daha önce kendinin de oynadığını?”

“Doğrudan yaklaşılmadığın sürece, kendimi ifşa etmeyeceğim konusunda bir anlaşma yaptım,” dedi Tsukiko. “Sözümü tutuyorum.”

“Buraya en başta neden geldin?”

“Meraklanmıştım. Benim parçası olduğum karşılaşmadan sonra, bir yenisi olmadı. Kalmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Neden kaldın?”

“Mösyö Lefèvre’den hoşlandım. Benim karşılaşmamın mekânı daha saklıydı ve bu bana eşsiz göründü. Gerçekten eşsiz olan yerler nadiren keşfediliyor. Gözlemlemek için kaldım.”

“Bizi izliyordun,” dedi Celia.

Tsukiko başını salladı.

Celia artık Tsukiko daha konuşkan davrandığı için, ucu açık sorgusuna cevap almayı umarak, “Bana oyundan bahset,” dedi.

“Sandığından daha fazlası var,” dedi Tsukiko. “Kendi zamanımda ben de kuralları anlamamıştım. Sadece sihir denen şeyden ibaret değil. Sirke yeni bir çadır eklemenin hamle olduğunu mu sanıyorsun? Daha fazlası. Yaptığın her şey, günün ve gecenin her hareketi bir hamle. Satranç tahtanı yanında taşıyorsun; çadır bezi ve çizgilerle sınırlı değil. Gerçi sen ve rakibin nazik karelerin üstünde kalma lüksüne sahip değilsiniz.”

Celia çayını yudumlarken bunu düşündü. Sirkle ve Marco’yla olan her şeyin, oyunun bir parçası olduğu gerçeğiyle uzlaşmaya çalışıyordu.

Tsukiko onu düşünceli gözlerle ve sempatik olabilecek bir gülümseme kırıntısıyla süzerek, “Onu seviyor musun?” diye sordu. Celia, Tsukiko’nun ifadelerini deşifre etmekte her zaman güçlük çekmişti.

Celia iç geçirdi. İnkâr etmek için iyi bir neden yok gibiydi.

"Seviyorum," dedi.

"Onun seni sevdiğine inanıyor musun?"

Celia cevap vermedi. Sorunun soruluş şekli onu rahatsız etmişti. Daha saatler önce, emindi. Şimdi, bu hafif parfüm kokulu ipek çadırda otururken, daha önce değişmez ve şüphe getirmez gelen şey, çayının üstünde süzülen buhar gibi narin görünüyordu. Bir illüzyon kadar kırılgan.

Tsukiko, "Aşk dönek ve geçicidir," diye devam etti. "Herhangi bir oyunda, kararlarını dayandırabileceğin sağlam bir temel olması çok nadirdir."

Celia ellerinin titremesine mani olmak için gözlerini yumdu.

Kontrolünü geri kazanması isteyeceğinden daha uzun sürdü.

Tsukiko sözlerini, "Isobel de bir zamanlar onu sevdiğini düşünüyordu," diye sürdürdü. "Bundan emindi. Bu yüzden buraya, ona yardım etmeye geldi."

Celia, "O beni seviyor," dedi ama kelimeler dudaklarından dökülürken kulağa kafasının içindeki kadar güçlü gelmemişti.

Tsukiko, "Belki," diye yanıtladı. "Manipülasyon konusunda bir hayli yetenekli. Sen, kendin, insanlara bir kez olsun yalan söyleyip onlara duymak istediklerini söylemedin mi?"

Celia hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyordu. Oyunun bitmesi için ikisinden birinin ölmesi gerektiği bilgisi mi yoksa Marco için hiçbir anlam ifade etmemesi olasılığı mı? Tahtanın üstündeki bir piyondan başka bir şey olmaması mı? Devrilmeyi ve mat edilmeyi bekleyen bir piyon.

"Rakiple ortak arasındaki fark, bakış açısına göre değişir," dedi Tsukiko. "Kenara çekildiğin zaman, aynı insan, bu ikisinden biri, aynı anda her ikisi ya da bambaşka biri olabilir. Hangi yüzün gerçek olduğunu bilmek zordur. Ve senin rakibinin ötesinde de baş etmen gereken bir yığın etken var."

Celia, "Senin yok muydu?" diye sordu.

"Benim mekânım bu kadar büyük değildi. Daha az insan ve daha az hareket içeriyordu. İçindeki karşılaşma olmasa,

kurtarılacak hiçbir şeyi yoktu. Sanırım şimdi büyük kısmı bir çay bahçesi oldu. Karşılaşma sona erdikten sonra, oraya bir daha hiç dönmedim."

"Karşılaşma... sona erdikten sonra, sirk devam edebilir," dedi Celia.

"Hoş olurdu," dedi Tsukiko. "Senin şu Herr Thiessen için hoş bir armağan olurdu. Gerçi sirki senden ve rakibinden tamamen bağımsız kılmak, karmaşık olurdu. Bütün bunlar için ciddi anlamda sorumluluk üstlendin. Bu operasyonda hayati bir yerin var. Şu anda kalbine bir bıçak saplayacak olsam, bu tren kaza yapardı."

Celia çayını trenin pürüzsüz hareketinin sıvının yüzeyine gönderdiği yumuşak kıpırtılara bakarak, yere bıraktı. Kafasında treni durdurmanın ne kadar zaman alacağını, kalbinin atmasını ne kadar sürdürebileceğini hesaplıyordu. Bunun tamamen bıçağa bağlı olacağına karar verdi.

"Mümkündür," dedi.

"Ateşi ya da koruyucusunu söndürmem de sorun yaratırdı, değil mi?"

Celia başını evet der gibi salladı.

"Bu sirkin sürmesini bekliyorsan, yapman gereken şeyler var demektir," dedi Tsukiko.

Celia, aynı eğitmeni paylaştıkları için, Marco'nun sistemlerini tercüme etmede yardımcı olabileceğini umarak, "Yardım mı teklif ediyorsun?" diye sordu.

Tsukiko, başını kibarca sallayarak ve gülümsemesiyle kelimenin haşinliğini yumuşatarak, "Hayır," dedi. "Sen bunu gerektiği gibi başaramazsan, devreye girerim. Bu iş yeterince uzun sürdü ama sana biraz zaman tanıyacağım."

"Ne kadar zaman?"

Tsukiko çayını yudumladı.

"Zaman, kontrol edemediğim bir şey," dedi. "Göreceğiz."

Bu kontrol edilemez zamanın bir kısmında daha, düşünceli bir sessizlik içinde oturdular. Trenin hareketi ipek perdeleri havalandırıyor, zencefil ve krema kokusu her ikisini de sarmalıyordu.

Celia, “Rakibine ne oldu?” diye sordu.

Tsukiko, Celia’ya değil, çayına bakarak cevapladı.

“Rakibim şimdi Kyoto’da bir tarlada bir kül sütunu,” dedi. “Tabii eğer rüzgâr ve zaman onu çoktan alıp götürmedilerse.”

Kaçış

Concord & Boston, 31 Ekim 1902

Bailey, sirkin gerçekten gittiğine kendini inandırmak için, bir süre boş arazinin etrafında döndü. Saatler önce arazinin üstünü bir şeyin işgal ettiğine işaret edecek yan yatmış çim izleri de dâhil, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Küçüklüğünden beri bu tarlaların üstünde oyunlar oynamış olmasına rağmen, kendini tamamen kaybolmuş hissederek, yere oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Poppet'in bir trenden bahsettiğini hatırladı.

Bir trenin herhangi bir uzak noktaya ulaşabilmek için, önce Boston'a gitmesi gerekirdi.

Bailey bu düşüncenin aklından geçmesinin üstünden saniyeler geçmeden ayağa fırlamıştı ve var gücüyle istasyona koşuyordu.

Nefes nefese ve çantasının sırtına çarpıp durduğu noktada bir sancıyla oraya vardığında ortalıkta hiç tren yoktu. Var olduğundan bile tam olarak emin olamadığı sirk treninin hâlâ orada ve bekliyor olacağını ummuştu.

Ancak istasyon, perondaki banklardan birinde oturan, siyah paltolu biri erkek biri kadın iki kişi dışında, tamamen bomboştu.

İkisinin de kırmızı atkılar taşıdıklarını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Bailey perona koşunca, kadın, “İyi misiniz?” diye sordu. Bailey aksanını tam olarak çıkaramamıştı.

Nefes nefese, “Sirk için mi buradasınız?” diye sordu.

Adam benzer kıvrak aksanıyla, “Öyle,” dedi. “Gerçi sizin de fark etmiş olacağınızı tahmin ettiğim gibi, gitti.”

Kadın, “Ayrıca erken kapandı,” diye ekledi. “Ama sıra dışı bir durum değil.”

Bailey, “Poppet ve Widget’i tanıyor musunuz?” diye sordu.

“Kimi?” dedi adam. Kadın sorunun anlamını yakalayamamış gibi, kafasını yana eğdi.

“İkizler,” dedi Bailey. “Kedi yavrularıyla gösteri yapıyorlar. Onlar benim arkadaşım.”

Kadın heyecanla, “İkizler!” dedi. “Ve harika kedileri. Nasıl oldu da onlarla arkadaş olabildiniz?”

“Uzun hikâye,” dedi Bailey.

“O zaman beklerken bize anlatmalısınız,” dedi kadın gülümseyerek. “Siz de Boston’a gidiyorsunuz, değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Bailey. “Sirki takip etmeye çalışıyordum.”

“Bizim yaptığımız da tam olarak bu,” dedi adam. “Gerçi nereye gittiğini bilmeden, Le Cirque’i takip edemeyiz. Bunu anlamamız bir günümüzü alacak.”

Kadın, “Ulaşılabilir bir yerde ortaya çıkacağını umuyorum,” dedi.

Bailey hafif bir inanmama haliyle, “Nerede olduğunu nasıl öğreneceksiniz?” diye sordu.

“Biz *rêueur*’lerin kendimize has metotlarımız var,” dedi kadın gülümseyerek. “Yine de biraz beklememiz gerekecek; birbirimize hikâyeler anlatmak için bolca zamanımız olacak.”

Adamın adı Victor’du, kız kardeşininki de Lorena. Kendi deyişleriyle *Le Cirque de Rèves*i ellerinden geldiğince çok yerde takip edecekleri uzun süreli bir sirk tatiline çıkmışlardı. Normal şartlarda bunu sadece Avrupa içinde yaparlardı ama bu tatilde Atlantik’in diğer yakasında da iz sürmeye karar vermişlerdi. Buradan önce, Kanada’daydılar.

Bailey onlara Poppet ve Widget'la arkadaşlık kurma hikâyelerinin kısaltılmış ve en merak uyandırıcı detayların atlanmış halini anlattı.

Şafak usulca yaklaşırken, onlara başka bir *rêveur*, yerel handa kalan ve sirk oradan ayrıldığı için kendisi de Boston yoluna düşen Elizabeth adında bir kadın katıldı. Onu sevecenlikle selamladılar ve Lorena tanışalı sadece birkaç gün olduğunu söylese de, eski dostlar gibiydiler. Treni beklerken Elizabeth örgü şişlerini ve koyu kırmızı renkte bir yün çilesi çıkardı.

Lorena, Bailey'i atkısız, genç bir *rêveur* olarak takdim etti.

"Ben aslında bir *rêveur* değilim," dedi Bailey. Bu terimin anlamını tam olarak kavradığından hâlâ emin değildi.

Elizabeth ona örgüsünün üstünden baktı ve Bailey'yi ondan çok daha uzun boylu olmasına rağmen, en sert öğretmenlerini anımsatan kısık gözlerle baştan ayağa süzdü. Suç ortağı tavrıyla öne eğildi.

"*Le Cirque de Rêves*'in bir hayranı mısın?" diye sordu.

Bailey hiç tereddütsüz, "Evet," dedi.

"Dünyadaki her şeyden çok mu?"

"Evet," dedi Bailey. Kadının ciddi ses tonuna ve kalbinin durağan bir hızla çarpmasına engel olan gerginliğine rağmen, kendini gülümsemekten alamamıştı.

"O zaman sen bir rêueur'sün," dedi Elizabeth. "Ne giyersen giy."

Ona sirk ve başka *rêveurlere* dair hikâyeler anlattılar. Sirkin hareketlerim takip altında tutan ve bir noktadan diğerine yolculuk edebilmeleri için diğer *rêveur*'leri bilgilendiren bir tür şebeke olduğundan bahsettiler. Victor ve Lorena, sirki uzun senelerdir programlarının izin verdiği ölçüde takip etmişlerdi. Elizabeth ise genelde sadece New York'a yakın yerlere gezilere çıkıyordu ve bu yolculuk onun için uzun bir yolculuktu. Gerçi şehirde, sirk yokken de irtibatta kalmak amacıyla zaman zaman toplantılar düzenleyen yerel bir *rêveur* kulübü vardı.

Tren güneş doğduktan kısa süre sonra geldi ve hikâyeler, Elizabeth'in örgüsüne devam ettiği, Lorena'nın uykulu başını

koluna yasladığı Boston yolunda da sürdü.

Elizabeth, "Şehirde nerede kalacaksınız?" diye sordu.

Bailey bu girişimi adım adım ele aldığı ve Boston'a vardıklarında ne olacağı konusunda sakin kalmaya çalıştığı için, bunu düşünmemişti.

"Tam olarak emin değilim," dedi. "Sanırım bundan sonra nereye gideceğimi öğrenene kadar istasyonda kalırım."

"Saçma," dedi Victor. "Bizimle kalmalısın. Parker House'da koca bir kat bizim. August'un odasını alabilirsin; dün New York'a döndü ve ben yönetimi arayıp odalardan birinin boşa çıktığını haber verme zahmetine girmedim."

Bailey itiraz etmeye yeltendi ama Lorena onu durdurdu.

"Feci inatçıdır," diye fısıldadı. "Bir şeyi kafasına koydu mu hayır cevabını asla kabul etmez."

Ve gerçekten de Bailey, tren durur durmaz, neredeyse zorla onların arabasına çekiştirildi. Otele vardıklarında, çantası, Elizabeth'in valiziyle birlikte alındı.

Bailey gösterişli lobide etrafına açıkça dik dik bakınca, Lorena, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Bailey, "Kendimi masallardaki, ayakkabısı bile olmayan ama bir şekilde şatodaki bir baloya katılan o kızlar gibi hissediyorum," dedi ve Lorena öyle bir kahkaha attı ki pek çok insan dönüp onlara baktı.

Bailey kendi evinin yarı büyüklüğünde bir odaya buyur edildi ancak gün ışığını örten ağır perdelere rağmen bir türlü uyuyamadı. Halıya zarar vermekten çekinmeye başlayacağı kadar uzun bir süre bir ileri bir geri gidip geldikten sonra pencereye oturup aşağıdaki insanları izlemeye başladı.

Öğleden sonra kapısı vurulunca, rahat bir nefes aldı.

Victor'a konuşma fırsatı bırakmadan, "Sirkin nerede olduğunu öğrendiniz mi?" diye sordu.

"Henüz değil, evlat," dedi Victor. "Bazen nerede olduğuna dair önceden haber alırız ama bu kez öyle olmadı. Günün sonunda haber almış olacağımızı sanıyorum ve eğer şansımız yaver giderse, yarın sabah erkenden yola koyuluruz. Takım elbisen var mı?"

Bailey evde bir sandıkta duran ve ancak özel durumlar için ortaya çıkarılan takım elbiseyi hatırlayarak, “Yanımda değil,” dedi. Takım elbiseye layık son ortamın ne olduğunu hatırlayamayarak, aradan geçen zaman içinde üzerine küçülmüş olduğunu tahmin etti.

Victor gazete almak gibi basit bir şeymiş gibi, “O zaman sana bir tane bulmamız gerek,” dedi.

Lobide Lorena’yla buluştular ve ikisi onu, takım elbise için terziye uğramak da dâhil bir dizi angarya için şehrin bir ucundan diğerine sürüklediler.

Numunelere bakarken, Lorena, “Hayır, hayır,” dedi. “Bunlar onun tenine tamamen aykırı. Onun bir griye ihtiyacı var. Hoş, koyu bir griye.”

Bolca iğneleme ve ölçü almanın ardından, Bailey hayatı boyunca sahip olmadığı kadar hoş ve babasının kömür grisi rengindeki, en iyi takım elbisesinden bile daha hoş bir takım elbiseye kavuştu. Bütün itirazlarına rağmen, Victor ona çok parlak ayakkabılar ve yeni bir şapka da satın aldı.

Aynadaki yansıma alışkın olduğundan o kadar farklı görünüyordu ki, Bailey gerçekten kendisi olduğuna inanmakta güçlük çekti.

Parker House’a peşlerinde çok sayıda paketle döndüler ve Elizabeth onları yemeğe indirmek için uğradığında, odalarına uğrayıp oturacak zaman bile bulamamışlardı.

Aşağıdaki restoranda, bazıları sirki takip edecek diğerleri ise Boston’da kalacak yaklaşık bir düzine rêveur’ün bekliyor olması, Bailey’yi şaşırmıştı. Restoranın şatafatı karşısında duyduğu kaygı grubun rahat ve şamatacı tavrıyla yatıştı. Biçime sadık kalan grup, kravat ya da mendillerindeki parlak kırmızı dokunuşlar dışında, neredeyse tamamen siyah, beyaz ve griler içindeydi.

Bailey’nin hiç kırmızısı olmadığını fark eden Lorena, yakındaki bir aranjmandan çaktırmadan söktüğü gülü, yakasına iliştiriverdi.

Her yemekte sirke dair sonu gelmeyen hikâyeler aktarıldı, Bailey’nin hiç görmediği çadırlardan ve adını bile duymadığı

ülkelerden bahsedildi. Bailey, sirki onun kadar seven bir grup insana rast gelmiş olmanın şaşkınlığıyla, daha çok dinlemedeydi.

Masadakiler ayrı sohbetlere dalınca, Bailey usulca, "Sizce... sirkte bir sorun var mıdır?" diye sordu. "Demek istediğim, son zamanlarda."

Victor ve Lorena kimin cevap vermesi gerektiğini tartmaya çalışır gibi, birbirlerine baktılar ama ilk cevap Elizabeth'ten geldi.

"Herr Thiessen'in ölümünden sonra, aynı olmadı," dedi. Lorena kafasını onaylar gibi sallayınca, Victor'un kaşları aniden çatıldı.

Bailey, "Herr Thiessen de kim?" diye sordu. Cehaletine üçü de şaşırmış gibiydiler.

"Friedrick Thiessen rêveur'lerin ilkiydi," dedi Elizabeth. "Bir saatçiydi. Kapıların iç tarafındaki saati o yapmıştı."

Bailey, "O saat sirk dışından biri tarafından mı yapıldı? Gerçekten mi?" diye sordu. Bu Poppet ve Widget'a sormayı bile düşünmediği bir şeydi. Sirkin kendisinden doğmuş bir şey olduğunu varsaymıştı. Elizabeth başıyla onayladı.

"Aynı zamanda bir yazardı," dedi Victor. "Onunla bu sayede tanıştık, bundan seneler önce. Sirkle ilgili bir makalesini okuduk ve ona bir mektup gönderdik, o geri yazdı ve böyle sürdü. Bu, *rèveur'ler* olarak adlandırılmamızdan önceydi."

Lorena, "Bana atlıkarıncaya benzeyen bir saat yaptı," derken düşünceli görünüyordu. "Bulutların içinde dolaşan küçük yaratıkları ve gümüş dişlileri olan bir saat. Harika bir şey. Keşke yanımda taşıyabilseydim. Gerçi evde bana sirki hatırlatacak bir şeye sahip olmak çok hoş."

Elizabeth şarap kadehinin üstünden gülümseyerek, "İllüzyonistle gizli bir aşk ilişkisi varmış diye duydum," dedi.

Victor, "Dedikodu ve saçmalık," diye homurdandı.

Lorena olasılığı tartar gibi, "Yazılarında her zaman ondan hoşlanır gibiydi," dedi.

Victor, "Bir insan ondan nasıl hoşlanmaz ki?" diye sordu. Lorena ona dönüp merakla baktı. Victor, "Müthiş yetenekli"

diye mırıldandı ve Bailey, Elizabeth'in gülmemek için kendini zor tuttuğunu gözden kaçırmadı.

Bailey bunun Poppet'ın ona söyledikleriyle alakalı olup olmadığını merak ederek, "Ve sirk Herr Thiessen'siz aynı değil, öyle mi?" diye sordu.

"Tabii ki onsuz farklı," dedi Lorena. Sözlerine devam etmeden önce düşünür gibi duraksadı. "Aslında sirkin kendisi de biraz farklı görünüyor," dedi. "Özellikle bir şeyden bahsetmiyorum ama bir şey var ki..."

Viktor araya girerek, "Düzeni şaşmış bir şey," dedi. "Sarkacı düzgün sallanmayan bir saat gibi."

Bailey, "Ne zaman öldü?" diye sordu. Dili dönüp nasıl öldüğünü soramıyordu.

"Aslında, bir sene önce bu gece," dedi Victor.

"Ah, farkında değildim," dedi Lorena.

Victor masanın tamamının duyabileceği kadar yüksek sesle, "Herr Thiessen'in şerefine," dedi ve kadehini kaldırdı. Masanın çevresinde bütün kadehler havalandı ve Bailey de kendisininkini kaldırdı.

Herr Thiessen hikâyeleri tatlı boyunca da sürdü ve sadece pastaya, bariz biçimde pasta olmasına rağmen neden turta dendiğine dair bir tartışmayla kesintiye uğradı. Victor pasta meselesine müdâhil olmak istemediği için, kahvesini bitirince izin istedi.

Masaya döndüğünde elinde bir telgraf vardı.

"New York'a gidiyoruz, dostlar."

Açmaz

Montréal, Ağustos 1902

İllüzyonist selamını verip kendilerinden geçmiş izleyicilerinin gözleri önünde ortadan kaybolunca, boş havayı alkışlayarak el çırptılar. Koltuklarından kalktılar ve çizgili çadırın yan tarafında yeniden ortaya çıkan kapıdan tek sıra halinde çıkarlarken, kimi şu veya bu numara karşısında hayrete düşerek arkadaşlarıyla sohbet ediyordu.

Sandalyelerin iç çemberlerinden birinde oturmakta olan bir adam, diğerleri çıkarken, yerinde kaldı. Melon şapkasının kenarından vuran gölgede neredeyse gizlenen gözleri, çemberin merkezine, illüzyonistin birkaç dakika önce işgal ettiği alana sabitlenmişti.

İzleyicilerin geri kalanı çıkmıştı.

Adam oturmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra, kapı, çadırın duvarına karışıp gitti ve bir kez daha görünmez oldu.

Adamın bakışları yerinden kıpırdamıyordu. Kaybolan kapıdan tarafa bakmadı bile.

Bir an sonra, Celia Bowen çemberin diğer tarafında, adamın karşısında, oturuyordu. Üzerinde gösteri sırasında giydiği kıyafet, beyaz dantelle kaplı siyah bir tuvalet vardı.

“Genelde arkada otursun,” dedi.

“Daha iyi bir manzara istedim,” dedi Marco.

“Burada olmak için uzun bir yol kat etmişsin.”

“Biraz tatil yapmam gerekiyordu.”

Celia başını eğip ellerine baktı.

Marco, “Bunca yolu gelmemi beklemiyordun, değil mi?” diye sordu.

“Hayır, beklemiyordum.”

“Koca bir sirkle birlikte seyahat ederken, saklanmak zor, biliyorsun.”

“Ben saklanmıyordum,” dedi Celia.

“Saklanıyordun,” dedi Marco. “Herr Thiessen’in cenazesinde seninle konuşmaya çalıştım ama ben seni bulamadan gitmiştin ve sonra sirki okyanusun diğer ucuna götürdün. Benden uzak duruyordun.”

“Tamamen kasti değildi,” dedi Celia. “Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Gözyaşı Havuzu için teşekkür ederim.”

“Yanında olamayacaksam, kendini ağlarken güvende hissedeceğin bir yerin olsun istedim.”

Celia gözlerini yumdu ve cevap vermedi.

Birkaç saniye sonra, Marco, “Defterimi çalmışsın,” dedi.

“Üzgünüm,” dedi Celia.

“Güvenli bir yerde olduğu sürece, sende ya da bende durmasının bir önemi yok. İsteyebilirdin. Veda edebilirdin.”

Celia başını eğdi.

“Biliyorum,” dedi.

Bir süre ikisi de konuşmadılar.

“Sirki bağımsızlaştırmaya çalışıyorum,” dedi Celia. “Karşılaşmayla ve bizimle bağını kaldırmaya. Benimle. Düzgün işleyebilmesi için, senin sistemini öğrenmem gerekiyordu. Pek çok insan için bu kadar önemli olan bir yerin yok olmasına izin veremezdim. Elinde böyle bir şey olsaydı, sen de korumak istemez miydin?”

“Bunu seninle ne zaman birlikte olsam, hissediyorum,” dedi Marco. “İzin ver sana yardım edeyim.”

“Yardımına ihtiyacım yok.”

“Bunu tek başına yapamazsın.”

“Ethan Barris ve Lainie Burgess var,” dedi Celia. “Temel eylem için idareyi üstlenmeyi kabul ettiler. Poppet ve Widget, Ethan ve Lainie’nin üstesinden gelemeyecekleri manipülasyon taraflarını biraz daha eğitimle halledebilirler. Benim… Sana ihtiyacım yok.”

Gözlerinin içine bakamıyordu.

“Bana güvenmiyorsun,” dedi Marco.

“Isobel sana güvendi,” dedi Celia yere bakarak. “Chandresh de. Kandırmak için en fazla nedene sahip olduğun insan benken, onlara değilse de bana karşı dürüst olduğuna nasıl inanabilirim?”

“Isobel’e bir kez bile onu sevdiğimi söylemedim,” dedi Marco. “Gençtim, çaresiz bir yalnızlık çekiyordum ve hissettiğimden daha fazlası olduğunu düşünmesine izin vermemem gerekirdi ama ona hissettiklerim seninkinin yanında hiç kalıyor. Bu seni kandırmak için kullandığım bir taktik değil. Beni bu kadar acımasız mı buluyorsun?”

Celia sandalyesinden kalktı.

“İyi geceler, Bay Alisdair,” dedi.

Marco kendisi de ayağa kalkarak ama ona yaklaşmadan, “Celia, bekle,” dedi. “Kalbimi kırıyorsun. Bir defasında bana, sana babanı hatırlattığımı söylemiştin. Annenin onun için çektiği acıyı asla çekmek istemediğini. Ama bana yaptığın tam olarak bu. Beni bırakıp gidiyorsun. Kalman için her şeyi verebilecekken, beni tekrar tekrar özleminle baş başa bırakıyorsun ve bu beni öldürüyor.”

Celia usulca, “Birimizi öldürmesi gerekiyor,” dedi.

“Ne?”

“Hayatta kalan galip gelecek,” dedi Celia. “Kazanan yaşayacak, kaybeden ölecek. Oyun böyle bitiyor.”

“Bu…” Marco kafasını salladı. “Bunun arkasındaki niyet bu olamaz.”

“Öyle,” dedi Celia. “Bu bir dayanıklılık testi, yetenek değil. Sirki kendine yeter hale getirmeye çalışıyorum, şeyden önce…”

Kelimeleri telaffuz edemezken, güçlükle bakabiliyordu.

Marco, “Babanın yaptığını yapacaksın,” dedi. “Kendini tahtadan sileceksin.”

“Tam olarak değil,” dedi Celia. “Sanırım ben her zaman daha çok annemin kızı oldum.”

“Hayır,” dedi Marco. “Ciddi olamazsın.”

“Oyunu durdurmanın tek yolu bu.”

“O zaman oynamaya devam ederiz.”

“Yapamam,” dedi Celia. “Daha fazla dayanamam. Her gece daha da zorlaşıyor. Ve… senin kazanmana izin vermek zorundayım.”

“Ben *kazanmak* istemiyorum,” dedi Marco. “Ben *seni* istiyorum. Gerçekten Celia, bunu anlamıyor musun?”

Celia hiçbir şey söylemedi ama sessiz gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Kurulamaya yeltenmedi bile.

Marco, “Seni sevmediğimi nasıl düşünebilirsin,” dedi. “Celia, sen benim için her şeysin. Seni aksine ikna etmeye çalışan kim, bilmiyorum ama bana inanmak zorundasın, lütfen.”

Celia ona yaşlarla dolu gözleriyle baktı; bu gözlerini kaçırmadığı ilk andı.

“Seni sevdiğimi anladığım an,” dedi Marco.

Gösterişli bir maviye boyalı, yıldızlarla bezeli küçük, yuvarlak bir odanın karşılıklı kenarlarında, kıymetli taşların renginde minderlerle dolu bir havuzun çıkıntısında duruyorlardı. Tepelerinden ışıltılı bir avize sarkıyordu.

“Seni ilk gördüğüm an büyülenmiştim,” dedi Marco, “ama anladığım an, bu andı.”

Oda etraflarında bir kez daha değişti ve genişleyip boş bir balo salonuna dönüştü. Pencerelerden içeri ay ışığı süzülüyordu.

“Bu da benim anladığım an,” derken, Celia’nın sesi odanın içinde usulca yankılanan bir fısıltıdan farksızdı.

Marco aralarındaki mesafeyi kapatarak ona sokuldu ve dudaklarını dudaklarına hapsetmeden önce, gözyaşlarını öptü.

Marco, Celia'yı öperken, avludaki ateş iyice parladı. Akrobatlar oldukları yerde dönerken, ışık üstlerinde parladı. Sirkin tamamı ışıldıyor, bütün müşterilerin gözünü alıyordu.

Ve sonra bu kusursuz birleşme, Celia'nın gönülsüzce geri çekilmesiyle son buldu.

"Üzgünüm," dedi.

Marco gitmesine izin vermeyi reddederek, "Lütfen," dedi. Parmakları elbisesinin dantelini sıkıca kavradı. "Lütfen beni bırakma."

"Çok geç," dedi Celia. "Londra'da defterini bir güvercine çevirmeye geldiğimde de çok geçti; olaya çoktan dâhil olmuş çok fazla insan vardı, ikimizden birinin yapacağı her şeyin buradaki herkesin ve o kapıdan giren bütün müşterilerin üzerinde etkisi var. Binlerce değilse bile, yüzlerce insanın üzerinde. Hepsi ben altı yaşındayken örülmüş bir örümcek ağındaki sinekler ve ben artık başka birini daha kaybetme korkusuyla kıpırdayamıyorum bile."

Celia başını kaldırıp ona baktı ve yanağını okşamak için elini uzattı.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu.

Marco, "Her şeyi," dedi.

Celia titrek bir sesle, "Sakın geri gelme," dedi.

Genç kadın Marco'ya itiraz fırsatı vermeden, gösterisinin sonundakini aratmayacak bir basitlik ve zarafetle kayboldu; tuvaleti genç adamın ellerinin altında yok oluvermişti. Birkaç saniye önce işgal ettiği alanda, artık sadece parfümünün kokusu vardı.

Marco boş çadırda, sandalyelerin oluşturduğu iki halka ve çıkması için bekleyen açık kapıyla baş başa kalmıştı.

Çıkmadan önce cebinden tek bir iskambil kâğıdı çıkarıp Celia'nın sandalyesine bıraktı.

Ziyaretler
Eylül 1902

Celia kitap yığınlarıyla çevrili bir masada oturuyordu. Bir süre önce kütüphanesini alacak yeri kalmamıştı ama odasını büyütmek yerine, kitapların odanın kendisi olmasına izin vermeyi tercih etmişti. Bazı yığınlar masa işlevi görüyor, diğerleri sayısız beyaz güvercin barındıran büyük altın kafeslerin yanı başında, tavanda asılı duruyordu.

Tavandan sarkmak yerine masanın üstünde duran bir başka yuvarlak kafeste, özenle süslenmiş bir saat vardı. Düzenli tik taklarıyla hem zamana hem astrolojik hareketlere işaret ediyordu.

Büyük, siyah bir kuzgun Shakespeare'in bütün eserlerinin yanı başında, kafessiz uyuyordu.

Üçerli setler halinde, gümüş şamdanlarda yanan birbiriyle alakasız mumlar odanın ortasındaki masayı çevreliyordu. Masanın üstünde ağır ağır soğuyan bir fincan çay, kısmen sökülüp kıpkırmızı bir yumağa dönmüş bir atkı, ölmüş bir saatçinin çerçeveli fotoğrafı ve destesinden ayrılmış yalnız bir iskambil kağıdı, işaretler, semboller ve başka kâğıt parçalarından elde edilmiş imzalarla dolu bir defter duruyordu.

Celia bir defter ve bir kalemle oturmuş, deri kaplı defterde yazılı sistemi deşifre etmeye çalışıyordu.

Marco'nun defteri yazarken düşündüğünü sandığı şekilde düşünmeye çalışıyor, onu gözünde sayfaları tek tek kaleme alırken, kitabı saran ağacın narin mürekkep dallarını yaratırken, canlandırıyordu.

Her imzayı tekrar tekrar okuyor, her saç tutamının nasıl sıkıca tutturulduğuna bakıyor, sembolleri dikkatle inceliyordu.

Bu işlemi tekrar ederek o kadar çok zaman harcamıştı ki, kitabın kopyasını ezbere çıkarabilirdi ancak henüz, sistemin nasıl işlediğini tam olarak anlayabilmiş değildi.

Kuzgun kıpırdandı ve gölgelerin arasındaki bir şeye doğru gakladı.

Celia kafasını kaldırmadan, "Huginn'i rahatsız ediyorsun," dedi.

Mum ışığı, yanı başında dikilen babasının suretinin sadece kenarlarını aydınlatıyordu. Ceketinin kırışıklıklarını, gömleğinin yakasını vurguluyordu. Koyu renk gözlerinin çukurlarında parlıyordu.

Hector huzursuzlanan kuzguna bakarak, "Aslında yeni bir tane edinmelisin," dedi. "Seti tamamlamak için bir Muninn."

"Düşünceyi hafızaya tercih ederim, baba," dedi Celia.

Tek cevap, "Hıh," oldu.

Celia omzunun üstünden eğilen ve yazılı sayfaları karıştırmasını izleyen babasını yok saydı.

"Bu berbat bir keşmekeş," dedi.

Celia bir sembol satırını defterine kopyalarken, "Senin konuşamadığın bir dil, illa berbat bir keşmekeş olmak zorunda değil," dedi.

Hector daha iyi bir bakış açısı edinmek için masanın diğer tarafına süzülürken, "Bu karmaşık bir iş, bağlamalar ve sihirler," dedi. "Fazlasıyla Alexander tarzı; aşırı karmaşık ve örtük."

"Yine de biraz çalışmayla herkes yapabilir. Benim ne kadar özel olduğum konusundaki söylevlerinle hayli tezat oluşturuyor."

"Sen özelsin. Sen bunların..." Şeffaf elini kitap yığınlarının üstüne doğru savurdu. "Bu araç ve kurguların çok ötesindesin.

Yeteneklerinle elde edebileceğin o kadar çok şey var ki. Keşfedilecek o kadar çok şey."

Celia alıntı yaparak, "Cennet ve yeryüzünde, senin felsefende hayal edilenden çok daha fazlası var, Horatio," dedi.

"Lütfen, Shakespeare yok."

"Babamın hayaleti bana musallat oldu; sanırım bu bana canımın istediği kadar Hamlet alıntısı yapabilme hakkını verir. Eskiden Shakespeare'i çok severdin, Prospero."

"Bu tavır için fazla zekisin. Senden daha fazlasını beklerdim."

"Saçma beklentilerini karşılamadığım için özür dilerim, baba. Canını sıkacak başka kimsen yok mu?"

"Bu durumda diyalog kurabildiğim çok az insan var. Alexander, her zamanki gibi, korkunç can sıkıcı. Chandresh yeterince ilginçti ama o çocuk hafızasıyla o kadar çok oynadı ki, kendi kendimle konuşmaktan bile daha iyi. Gerçi sırf sahne değişikliği için, iyi gidebilir."

Celia, "Chandresh'le konuşuyor musun?" diye sordu.

Hector kafesinin içinde dönen saati inceleyerek, "Arada sırada," dedi.

"Chandresh'e Alexander'in o gece sirkte olacağını sen söyledin. Onu oraya sen gönderdin."

"Ben bir sarhoşa öneride bulundum. Sarhoşlar hayli kolay etki altına alınabilirler. Ve ölülerle sohbeti kibarca kabul edebilirler." "Alexander'a bir şey yapamayacağını biliyor olmalıydın," dedi Celia. Bu düşünce şekli ona hiç mantıklı gelmiyordu; gerçi babasının düşünce şeklinin pek sık mantıklı geldiği söylenemezdi.

"Sırtında bir bıçağın eski dostuma iyi gelebileceğini düşündüm. Onun o öğrencisi, bunu kendisinin yapacağını neredeyse haykırıyordu; o kadar ki düşüncesi Chandresh'in aklında çoktan yer etmişti; bir de aşırı maruz kaldığı için bilinçaltına süzülen onca hiddet. Tek yapmam gereken onu doğru yönde itmekti."

Celia kalemini masaya bırakırken, "Müdahaleyle ilgili bir kural olduğunu söylemiştin," dedi.

Babası, “Sana ya da rakibine müdahale etmekle ilgili,” diye netleştirdi. “Başka herkese canımın istediği kadar müdahale edebilirim.”

“Senin *müdahalen* Friedrick’in ölümüne neden oldu!”

“Dünyada başka saatçiler de var,” dedi Hector. “Yeni saatlere ihtiyaç duyarsan, yeni birini bulabilirsin.”

Shakespeare yığınından aldığı cildi babasına fırlatırken Celia’nın elleri titriyordu. *Size Nasıl Geliyorsa* isimli kitap göğsünü hiç duraksamadan geçip arkadaki çadır duvarına çaptı ve yere düştü. Kuzgun kanatlarını kabartarak gakladı.

Güvercinlerin ve saatin etrafındaki kafesler titremeye başladılar. Çerçeveli fotoğrafın üstündeki cam çatladı.

Celia dişlerini sıkarak ve kendini kontrol etmeye çabalayarak, “Git başımdan baba,” dedi.

“Beni itip duramazsın,” dedi Hector.

Celia dikkatini masasındaki mumlara çevirdi ve dans eden alevlerden birine konsantre oldu.

Hector, “Bu insanlarla kişisel bağlar kurduğunu mu sanıyorsun?” diye devam etti. “Onlar için bir anlam ifade ettiğini mi? Hepsi eninde sonunda ölecek. Duygularının gücüne baskın çıkmasına izin veriyorsun.”

Celia, “Sen korkağın tekisin,” dedi. “İkiniz de korkaksınız. Birbirinize doğrudan meydan okumak için fazla korkak olduğunuz için vekil aracılığıyla savaşıyorsunuz. Başarısız olmaktan ve kendinizden başka suçlayacak bir şeyinizin kalmamasından korkuyorsunuz.”

Hector, “Bu doğru değil,” diye karşı çıktı.

Celia, gözlerini mumun alevinden ayırmadan, “Senden nefret ediyorum,” dedi.

Babasının gölgesi titredi ve kayboldu.

*

Marco’nun dairesinin pencerelerinde hiç kırağı yoktu; bu yüzden sembollerin çizgilerini cama bir A harfi biçiminde,

kırağı yerine mürekkeple ve kararan parmaklarını cama bastırarak yazdı. Mürekkep camdan aşağı yağmur gibi süzüldü.

Ertesi sabahın erken saatlerinde vurulana dek, kapıya bakarak ve parmağının etrafındaki gümüş halkayı kaygıyla çevirerek oturdu.

Gri takım elbiseli adam, onu çağırdığı için azarlamadı. Kapının dışındaki koridorda, elleri bastonunun üstünde durdu ve Marco'nun konuşmasını bekledi.

Marco, "Oyunun bitmesi için ikimizden birinin ölmesi gerektiğini düşünüyor," dedi.

"Doğru düşünüyor."

Onayı almak Marco'nun beklediğinden daha kötü etki yaratmıştı. Celia'nın yanılmış olabileceği yönündeki küçük umut pırıltısı iki basit sözcükle yerle bir olmuştu.

"Kazanmak kaybetmekten daha beter olurdu," dedi.

Eğitmeni, "Bayan Bowen'a beslediğin duyguların karşılaşmayı senin için zorlaştıracağını söylemiştim," diye yanıtladı.

Marco, "Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordu. "Onca zamanı beni eğitmek için neden harcadın?"

Cevaptan önceki sessizlik ağırdı.

"Sonuçları ne olursa olsun öbür türlü sahip olacağın hayata tercih edilebilir olacağını düşündüm."

Marco kapıyı kapattı ve kilitledi.

Gri takım elbiseli adam kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırdıysa da geri indirdi ve oradan uzaklaştı.

Seni daha yakına çağıran hipnotize edici melodiye uyarak, bir flüt sesinin peşinden gizli bir köşeye ilerledin.

Yerde oturan, bir girintideki çizgili ipek yastıklara gömülmüş iki kadın vardı. Biri duyduğun flütü çalıyordu. Aralarında büyük siyah kapaklı bir sepetin yanı sıra dumanı tüten bir tütsü duruyordu.

Küçük bir izleyici grubu toplanmıştı. Diğer kadın, kapağı sepetin üstünden dikkatle kaldırdıktan sonra, kendi flütünü eline aldı ve ilkine eşlik eden bir ezgi tutturdu.

Müzikle kusursuz bir uyum içinde örgü sepetten yükselen iki beyaz kobra, birbirlerine dolandılar. Bir an için iki değil, tek bir yılan gibi göründükten sonra, yeniden ayrılıp sepetin kenarlarından aşağı yere kayarak, ayaklarının bir hayli yakınına sokuldular.

Yılanlar çarpıcı bir biçimde resmî bir dansı andıran hareketlerle ileri geri hareket ediyorlardı. Zevkli ve zarif.

Müziğin temposu şiddetlenmişti ve şimdi yılanlara hareketlerine bir haşinlik gelmişti. Vals savaşa dönüşmüştü. Birbirlerinin etrafında daireler çiziyorlardı ve birinin diğerine saldırıya geçmesini izliyordun.

İçlerinden biri tısladı ve diğeri benzer bir karşılık verdi. Müzik ve tütsü yukarıdaki yıldızlı göğe yükselirken, daireler çizmeyi sürdürdüler.

İlk darbenin hangi yılandan geldiğini ayırt edemedin. Ne de olsa, birbirlerinin tıpatıp aynısıydılar. Şahlanıp tıslayarak birbirlerinin üzerine atılırlarken, dikkatin her ikisinin de artık katıksız beyaz değil kusursuz bir abanoz siyahı olmalarına takılmıştı.

Tahmin

Boston'dan New York'a Giderken, 31 Ekim 1902

Tren yolcularının büyük kısmı, okumak, dinlenmek ve yolculuğu başka şekilde geçirmek üzere, kendilerine ait vagonlara ve kompartımanlara çekilmişlerdi. Hareket sırasında insanlarla dolu olan koridorlar, Poppet ve Widget kedi gibi sessiz hareketlerle, vagondan vagona geçerlerken neredeyse bomboştu.

Her kompartıman kapısında elle yazılmış isimlerin süslediği etiketler asılıydı. C. Bowen yazan kapının önünde durdular ve Widget, buzlu camı usulca tıklatmak için elini kaldırdı.

İçeriden bir ses, "Girin," diye seslenince, Poppet kapıyı kaydırarak açtı.

"Rahatsız etmiyoruz değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Celia. Okumakta olduğu sembollerle dolu kitabı kapatıp masanın üstüne bıraktı. Kompartımanın tamamı, kadife kaplı sıralar ve cilalı ahşap masaların ortasındaki kitap ve kâğıt yığınlarıyla infilak etmiş bir kütüphane gibi görünüyordu. Trenin hareketleri tavana sıralanmış kristal avizeleri zıplattıkça, ışık odanın etrafında dans ediyordu.

Widget kapıyı arkalarından kapatıp sürgüledi.

Celia, "Çay ister misiniz?" diye sordu.

Poppet, “Hayır, teşekkürler,” dedi. Gergin gözlerle Widget’a baktı. Widget başını sallamakla yetindi.

Celia karşısında duran ikiliyi, dudağını ısıran ve Celia’yla göz göze gelmeyi reddeden Poppet ve kapıya yaslanan Widget’i süzdü.

“Dökülün,” dedi.

Poppet söze, “Biz,” diye başladı. “Bizim bir sorunumuz var.”

“Ne tür bir sorun?” Celia mor sıralarda oturabilecekleri bir yer açmak için kitap yığınlarını kaydırdı ama ikizler oldukları yerde durmaya devam ettiler.

“Sanırım olması gereken bir şey olmadı,” dedi Poppet.

Celia, “Nasıl bir şeymiş bu?” diye sordu.

“Arkadaşımız Bailey’nin bizimle gelmesi gerekiyordu.”

“Ah, evet. Widget böyle bir şeyden bahsetmişti,” dedi Celia. “Gelmedi sanırım?”

“Hayır,” dedi Poppet. “Onu bekledik ve gelmedi ama istemediği için mi yoksa biz yola erken çıktığımız için mi, bilmiyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Celia. “Kaçıp sirke katılmak, bana çok büyük bir karar gibi geldi. Belki de gerektiği gibi değerlendirmeye yetecek zamanı olmamıştır.”

“Ama gelmesi gerekiyordu,” dedi Poppet. “Gelmesi gerektiğini biliyorum.”

Celia, “Bir şey mi gördün?” diye sordu.

“Sayılır.”

“İnsan nasıl bir şey görmüş sayılır?”

“Daha önceden olduğu kadar net değildi,” dedi Poppet. “Artık hiçbir şeyi eskisi kadar net göremiyorum. Hepsi bir anlam ifade etmeyen parçalardan ibaret. Bir senedir buradaki hiçbir şey bir anlam ifade etmiyor ve bunu sen de biliyorsun.”

“Abarttığını düşünüyorum ama böyle görünebilmesini anlıyorum,” dedi Celia.

“Abartmıyorum,” dedi Poppet sesini yükselterek.

Avizeler sarsılmaya başlayınca, Celia gözlerini yumdu ve konuşmadan önce, derin bir nefes alarak avizelerin eski nazik sallantılarına dönmelerini bekledi.

“Poppet, burada geçen sene olanlara benden daha fazla üzülen hiç kimse yok. Ve bunun senin hatan olmadığını ve mani olmak için hiçbir şeyin yapılamayacağını sana daha önce de söyledim. Ne sen, ne ben ne de bir başkası. Anlıyor musun?”

“Evet,” dedi Poppet. “Ama eğer durdurmak için hiçbir şey yapamayacaksam, geleceği görmenin kime ne faydası var?”

“Sen bir şeyleri durduramazsın,” dedi Celia. “Sadece gerçekleşmelerine hazırlıklı olabilirsin.”

Poppet etrafına, kitap kalabalığına bakarak, “Sen durdurabilirsin,” diye mırıldandı. Celia parmağını Poppet’ın çenesinin altına yerleştirdi ve başını gözlerinin içine bakacak şekilde çevirdi.

“Bu trende sirkin işleyişinin ayrılmaz bir parçası olduğumu bilen insan sayısı bir eli geçmez,” dedi. “Ve siz ikiniz bu insanların arasında ve son derece zeki olmanıza rağmen, burada olup bitenlerin kapsamını idrak edemiyorsunuz ve etseniz bile, hoşunuza gitmezdi. Şimdi bana *görmüş sayılabileceğin* şeyi anlat.”

Poppet konsantre olmaya çalışarak gözlerini yumdu. “Bilmiyorum,” dedi. “Aydınlıktı, her şey yanıyordu ve Bailey de oradaydı.”

“Bundan daha iyisini yapman gerekecek,” dedi Celia.

“Yapamıyorum,” dedi Poppet. “Şey… ondan önce, hiçbir şeyi net göremez oldum.”

“Büyük olasılıkla, sonrasında hiçbir şeyi net görmek istemediğin içindir ve seni suçladığımı söyleyemem. Ama bu her neyse, mani olacak bir şeyler yapmamı istiyorsan, biraz daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak.”

Boynunda asılı duran uzun gümüş zincirin kopçasını çözdü ve kaldırıp Poppet’ın gözlerinin önünde tutmadan önce, ucundaki cep saatine baktı.

“Lütfen, Poppet,” dedi. “Bunun için yıldızlara ihtiyacın yok. Sadece odaklan. İstemesen bile.”

Poppet kaşlarını çattı ve sonra dikkatini trenin yumuşak ışığında sallanan gümüş saate çevirdi.

Saatin kıvrımlarındaki yansımalara odaklanırken, gözleri kısıldı ve sonra saatin ve trenin ötesinde bir şeye bakar gibi yumuşayıverdiler.

Göz kapakları kırpışarak kapanırken, sallanmaya başladı ve arkaya düştü. Widget öne atıldı ve kız kardeşini yere çarpmadan yakaladı.

Celia, Poppet'ı masanın yanındaki kadife sıralardan birine taşımasına yardım ederken, yakınlardaki bir rafta, çiçekli porselen bir fincan kendiliğinden, dumanı tüten ve derhal demlenen çayla doldu.

Poppet, "Canım acıdı," dedi.

"Özür dilerim, hayatım," dedi Celia. "Sanırım görüşün güçleniyor ve bu bastırmanı daha da zahmetli kılıyor."

Poppet şakaklarını ovalayarak başını salladı.

"Bana gördüğün her şeyi anlat," dedi Celia. "Her şeyi. Bir anlam ifade edip etmemesi umurumda değil. Tarif etmeye çalış."

Poppet anlatmaya başlamadan önce, çayının içine baktı.

"Bir yangın var," dedi. "Ateşle başlıyor ama... daha büyük ve onu kısıtlayan hiçbir şey yok. Bütün avlu tutuşmuş sanki, büyük bir gürültü, sıcaklık ve..." Poppet duraksadı ve zihnindeki görüntülere konsantre olmaya çalışarak gözlerini yumdu. Sonra tekrar açtı ve Celia'ya baktı. "Sen de oradasın. Yanında biri daha var ve sanının yağmur yağıyor ve sonra sen artık yoksun ama hâlâ oradasın. İzah edemiyorum. Sonra Bailey orada, sanırım yangın sırasında değil, sonrasında."

Celia, "Şu başka biri nasıl biriydi?" diye sordu.

"Bir adam. Uzun boyluydu. Takım elbisesi ve melon şapkası var sanırım. Ayırt etmesi güç."

Celia konuşmadan önce, başını bir süre ellerinin arasında tuttu.

"Sandığım kişiyse, şu anda Londra'da olduğundan eminim. Belki de düşündüğün kadar yakın değildir."

"Ama yakın, bundan eminim," dedi Poppet.

"Zamanlama hiçbir zaman güçlü yanlarından biri olmadı. Şu arkadaşının da bu olay sırasında orada olduğunu söyledin ve

ilk yakınman burada olmamasıydı. Bu olay haftalarca, aylarca, yıllarca gerçekleşmeyebilir, ‘Pet.”

Poppet çay fincanını masaya çarparak, “Ama bir şeyler yapmalıyız,” dedi. Çay, etrafını çeviren görünmez bir duvar varmış gibi, açık duran bir kitaba sıçramadan önce durdu. “Dediğin gibi, hazırlıklı olmak için.”

“Sirkin kül olmasına mani olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Elimden geldiğince yangından korunaklı hale getireceğim. Şimdilik yeterli mi?”

Poppet birkaç saniye sonra başını salladı.

“İyi,” dedi Celia. “Birkaç saat sonra trenden inmiş olacağız. Bunu daha sonra konuşuruz.”

“Durun,” dedi Widget. Sohbete katılmadan, kadife sıralardan birinin arkasında oturuyordu. Şimdi Celia’ya döndü. “Sen bizi kış kışlamadan önce bir sorum olacak.”

“Neymiş?”

“Burada olup bitenlerin kapsamını idrak etmediğimizi söyledin,” dedi Widget.

“En uygun kelimeleri seçtiğim söylenemez.”

Widget, “Bu bir oyun, değil mi?” diye sordu.

Celia ona dudaklarında küçük ve hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

“Bunu çözmen on altı seneni aldı,” dedi. “Senden daha iyisini beklerdim, Widge.”

“Bir süredir bu kadarını tahmin ediyorum,” dedi Widge. “Bilmemi istemediğin şeyleri görmek kolay değil ama son zamanlarda parçaları bir araya topluyorum. Son zamanlarda genelde olduğun kadar tedbirli değilsin.”

Poppet bir kardeşine, bir Celia’ya bakarak, “Bir oyun mu?” diye sordu.

Widget, “Satranç gibi,” dedi. “Tahta, sirk.”

“Tam olarak değil,” dedi Celia. “Satranç kadar dolambaçsız değil.”

Poppet, “Hepimiz bir oyuna mı dâhiliz?” diye sordu.

“Biz değil,” dedi Widget. “O ve biri daha. Biz diğerleri neyiz? Fazladan piyonlar mı?”

“Öyle değil,” dedi Celia.

“O zaman nasıl?” dedi Widget.

Celia yanıt olarak ona gözlerini bir an kaçırmadan bakmakla yetindi.

Poppet onları merakla izlerken, Widget da sessizlik içinde bakışlarına karşılık verdi. Bir süre sonra, yüzünde belirgin bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını ayakkabılarına çevirdi.

Celia iç geçirdi ve ikisine birden hitap ederek, “Size karşı tamamen dürüst olmadıysam, tek nedeni bilmek istemeyeceğiniz pek çok şeyi biliyor olmam,” dedi. “Her şeyin daha iyi olması için uğraştığımı söylediğimde bana inanmanızı rica ediyorum. Bu son derece hassas bir denge ve işin içinde bir yığın etken var. Şu an için yapabileceğimizin en iyisi her şeyi olduğu gibi kabullenmek ve olmuş ya da olacak şeyler için endişelenmemek. Anlaştık mı?”

Widget kafasını salladı ve Poppet da gönülsüzce ona uydu.

“Teşekkürler,” dedi Celia. “Şimdi gidip biraz dinlenmeye çalışın.”

Poppet kapının arasından süzülüp koridora çıkmadan önce, onu tek kelime etmeden kucakladı.

Widget geride kaldı.

“Özür dilerim,” dedi.

“Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok,” dedi Celia.

“Yine de özür dilerim.”

Celia’yı yanağından öptü ve cevabını beklemeden çıktı.

Widget koridorda yanına gelince, Poppet, “Bu da neyin nesiydi böyle?” diye sordu.

“Onu okumama izin verdi,” dedi Widget. “Her şeyini, hiçbir şeyi gizlemeden. Bunu daha önce hiç yapmamıştı.” Tren boyunca sessizce ilerlerlerken, konuyu daha fazla açmayı reddetti.

Vagonlarına ulaşınca, Poppet kucağına kıvrılan turuncu bir kediyle, “Sence ne yapmalıyız?” diye sordu.

“Bence beklemeliyiz,” dedi Widget. “Bence şu an için yapabileceğimiz tek şey bu.”

*

Kitaplarla kaplı odasında tek başına kalan Celia mendili ince şeritler halinde yırtmaya başladı. İpek ve dantel parçalarını tek tek boş bir çay fincanın içine atıp tutuşturdu. Bu işlemi defalarca, kumaş kömürleşmeden yanıp alevlerin arasında parlak ve beyaz kalabilene dek sürdürdü.

Takip

Boston'dan New York'a Giderken, 1 Kasım 1902

Soğuk bir sabahtı ve Bailey'nin soluk gri paltosu yeni kömür grisi ceketiyle bir araya gelince özellikle zarif bir görüntü çizmiyordu; üstelik iki tonun birbirini tamamladığından tam olarak emin değildi ama sokaklar da tren istasyonu da görüntüsüne kaygılanması için fazla kalabalıktı.

New York'a doğru yola koyulmuş başka *rèveur*'ler de vardı ama onlar daha geç saatteki bir trene bilet bulabilmişlerdi; bu yüzden trene binmeyi başarmadan önce bir vedalaşma turu ve düzinelerce çantayı ayıklama karmaşası yaşandı.

Yolculuk yavaştı ve Bailey pencerenin dışında sürekli değişen manzarayı seyrederek ve dalgın bir tavırla tırnaklarını kemirerek oturuyordu.

Victor elinde kırmızı deri kaplı bir kitapla yanına oturdu.

Kitabı Bailey'ye verirken, "Vakit geçirmek için bir şeyler okumak isteyebileceğini düşündüm," dedi.

Bailey kitabın kapağını açıp içine baktı ve özenle organize edilmiş bir kupür defteri olduğunu görünce çok şaşırdı. Sayfaların bir kısmı gazetelerden kesilmiş makalelerle kaplıydı ama tarihleri birkaç yıl öncesiyle on yıl öncesi arasında değişen, elle yazılmış mektuplar da vardı.

Victor, “Tamamı İngilizce değil,” diye açıkladı. “Ama en azından makalelerin çoğunu okuyabilirsin.”

“Teşekkürler,” dedi Bailey.

Victor onu selamladı ve vagonun karşı tarafındaki koltuğuna döndü.

Tren yola devam ederken, Bailey manzarayı tamamen unuttu. Herr Friedrick Thiessen’in ona hem tanıdık hem büyüleyici gelen kelimelerini tekrar tekrar okudu.

Lorena’nın erkek kardeşine, “Daha önce yeni bir *rêveur’e* bu kadar ilgi gösterdiğini hiç görmemiştim,” dediğini duydu. “Hele kitaplarını paylaşacak kadar.”

Victor’un tek yanıtı, “Bana Friedrick’i anımsatıyor,” oldu.

Elizabeth karşısındaki boş koltuğa geçtiğinde, New York’a varmak üzereydiler. Bailey kitabı elinden bırakmadan önce, çadırlardan birindeki ışık ve gölge etkileşimini Endonezyalı bir kukla tiyatrosuyla mukayese eden bir makalenin ortasında kaldığı yeri not etti.

Elizabeth pencereden dışarı bakarak, usulca, “Tuhaf hayatlar sürdürüyor, hayallerimizin peşinden bir yerden bir yere gidiyoruz,” dedi. “Sirke karşı, senelerdir peşinde olan bizler kadar güçlü duygular besleyen bu kadar genç bir *rêveur*’le hiç karşılaşmamıştım. Bunu almanı istiyorum.”

Yolculuk boyunca bir örüp bir bıraktığı tamamlanmış kırmızı atkıyı ona uzattı. İki ucunda düğümlü iplerden girift desenleriyle, Bailey’nin Elizabeth’in örüşünü izlerken tahmin ettiğinden daha uzundu.

“Bunu kabul edemem.” Bir yanı derinden gururlanırken, diğer yanı, insanların ona bir şeyler vermekten vazgeçmelerini diliyordu.

“Saçma,” dedi Elizabeth. “Ben bunları sürekli yapıyorum, iplik sıkıntısı çekmiyorum. Bu atkıya aklımda belli bir *rêveur*’le başlamadım; demek ki senin kısmetinmiş.” Bailey, trenin sıcaklığına rağmen, atkıyı boynuna dolayarak, “Teşekkürler,” dedi.

“Rica ederim,” dedi Elizabeth. “Birazdan varmış olacağız, sonrasında güneşin batması an meselesi olacak.”

Onu pencerenin yanındaki koltuğunda bıraktı. Bailey gri gökyüzüne, barışık olmadığı bir konfor, heyecan ve gerilim karışımıyla baktı.

New York'a varınca, Bailey'yi ilk çarpan şey, her şeyin ne kadar tuhaf göründüğü oldu. Boston'dan çok farklı olmasa da orada geçici bir aşinalık vardı. Şimdi trenin rahatlatıcı sükûnetinin yokluğunda, evinden ne kadar uzak olduğunu anlamıştı.

Victor ve Lorena da onun kadar alt üst olmuş görünüyorlardı ama Elizabeth tanıdık zemindeydi. Onlara kavşaklarda öncülük ediyor, tramvaylara çekiştiriyordu. Sonunda Bailey kendini onun koyunlarından biri gibi hissetmeye başladı. Ama varış noktalarına, şehir merkezinin dışında, onları başka bir yerde oda bulana kadar evinde kalmaya davet etme nezaketini gösteren August adında bir başka yerli *rèveur*'le -Bailey'nin Boston'daki otel odasına konduğu August'un ta kendisiyle- buluşacakları noktaya ulaşmaları çok sürmedi.

August latif, tıknaz bir adamdı ve Bailey'in ilk izlenimi, adamın ön cephesini bir verandanın sardığı, sıcak ve rahat görünüşlü bir yapı olan evine benzediği oldu. Elizabeth'i kucaklayıp adeta ayaklarını yerden keserek karşıladı ve Bailey'le tanıştırılırken, elini sonrasında sızlayacak kadar hevesle sıktı.

August çantalarını verandaya taşımalarına yardımcı olurken, "Bir iyi, bir kötü haberim var," dedi. "Önce hangisi gelsin?"

Bailey daha hangisinin yeğ olduğunu düşünme fırsatı bulamadan, Elizabeth, "İyi," dedi. "Dosdoğru kötü haberle karşılanmak için fazla uzak yoldan geldik."

"İyi haber," dedi August, "tam konumunu tahmin ederken gerçekten yanılmamışım ve *le Cirque* bir milden daha yakına kuruldu. İyice eğilirseniz, verandanın ucunda çadırları görebilirsiniz." Basamaklarda durduğu yerden, verandanın sol tarafını işaret etti.

Bailey hemen arkasında Lorena'yla verandanın ucuna koşturdu. Çizgili çadırların tepeleri, biraz uzaktaki çadırların arasında, gri gökyüzü ve kahverengi ağaçların üstünde parlak beyaz bir muşta gibi, görülebiliyordu.

Elizabeth, parmaklığa abanan Lorena ve Bailey'le kahkahalarla gülerek, "Harika," dedi. "Öyleyse, kötü haber ne?"

August nasıl izah edeceğini bilemiyormuş gibi, "Tam olarak kötü haber olduğundan emin değilim," dedi. "Belki daha çok hayal kırıklığı demeli. Sirk açısından."

Bailey parmaklıktan uzaklaştı ve daha birkaç saniye önce hissettiği kıvanç hızla kaybolurken, sohbete döndü.

Victor, "Hayal kırıklığı mı?" diye sordu.

August ağır, gri bulutları işaret ederek, "Şey, eminim siz de fark etmişsinizdir ki hava durumu pek müsait değil," dedi. "Dün gece sıkı bir fırtına yaşadık. Sirk, tabii ki kapalıydı, ilk tuhaflık buydu; zira bunca zamandır, sirkin kurulduğu ilk akşam kötü hava şartları yüzünden kapalı kaldığını hiç görmemiştim. Bununla birlikte, ne ad vereceğimi bile bilmiyorum, gece yarısı civarı bir tür gürültü duyuldu. Evi neredeyse yerinden sarsan bir çarpma sesi. Belki bir şeye yıldırım çarpmıştır, diye düşündüm. Sirkin üstünde hatırı sayılır bir duman vardı ve komşulardan biri, gün kadar aydınlık bir ışık parlaması gördüğüne yemin ediyor. Bu sabah o tarafa doğru yürüdüm ve kapalı tabelası hâlâ kapının üstünde olmakla birlikte, hiçbir sorun görünmüyordu.

Lorena, "Ne kadar tuhaf," dedi.

Bailey tek kelime etmeden veranda parmaklıklarının üstünden atladı ve ağaçlara doğru son sürat bir koşu tutturdu. Çizgili çadırlara doğru elinden geldiğince hızlı koşarken, kırmızı atkısı peşinde uçuşuyordu.

Eski Hayaletler

Londra, 31 Ekim 1902

Vakit geç olmuştu ve kaldırım, gri taş binalar silsilesine benek benek vuran sokak lambalarına rağmen karanlıktı. Isobel, şimdiyse sanki bir ömür geçmiş kadar uzak gelen bir yıl boyunca evi gibi gördüğü binanın gölgeli basamaklarının yakınında duruyordu. Omuzlarında gecenin koynunda, gündüz göğünden bir yama gibi duran açık mavi bir şalla, Marco'nun dönüşünü dışarıda bekliyordu.

Marco köşede belirene kadar saatler geçti. Isobel'i görünce, evrak çantasını daha sıkı kavradı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Amerika'da olman gerekiyordu."

"Sirkten ayrıldım," dedi Isobel. "Arkamı dönüp gittim. Celia gidebileceğimi söyledi."

Cebinden üzerinde adının, Marco'nun seneler önce söylemesi için dil döktüğü ve defterlerinden birine yazmasını istediği gerçek adının yazılı olduğu soluk bir kâğıt parçası çıkardı.

"Elbette söylemiştir."

Isobel şalının kenarını çekiştirerek, "Yukarı gelebilir miyim?" dedi.

Marco yukarı, pencerelere bakarak, "Hayır," dedi. Loş, titrek bir ışık camı aydınlatıyordu. "Lütfen, buraya ne

söylemek için geldiysen söyle bitsin.”

Isobel kaşlarını çattı. Sokakta etrafına bakındı ama karanlık ve boştu; mazgaldaki yaprakları hışırdatan serin esintiden başka hiçbir şey yoktu.

Alçak sesle, “Üzgün olduğumu söylemek istedim,” dedi. “Huzursuzluk çıkardığımı söylemediğim için… Geçen yıl olanların kısmen benim hatam olduğunu biliyorum.”

“Benden değil, Celia’dan özür dilemelisin.”

“Diledim bile,” dedi Isobel. “Onun birine âşık olduğunu biliyordum ama Herr Thiessen olduğunu sanıyordum. Sen olduğunu o geceye kadar fark etmemiştim. Ama onu da seviyordu ve onu kaybetti. Ve nedeni bendim.”

“Senin hatan değildi,” dedi Marco. “İşin içinde pek çok etken vardı.”

“İşin içinde her zaman pek çok etken vardı,” dedi Isobel. “Bu işe bu kadar karışmak niyetinde değildim. Ben sadece yardım etmek istiyordum. Bu işi bitirmek… ve her şeyin önceki haline dönmek…”

“Geri gidemeyiz,” dedi Marco. “Pek çok şey eskisi gibi değil.”

“Biliyorum,” dedi Isobel. “Ondan nefret edemiyorum. Denedim. Ona sinir bile olamıyorum. Ondan açıkça şüphelenmeme rağmen, senelerce devam etmeme izin verdi ve bana karşı her zaman nazikti. Ve sirki seviyordum. Nihayet bir evim, ait olabileceğim bir yerim varmış gibi hissediyorum. Bir süre sonra, seni ondan korumama gerek yokmuş gibi hissettim. Diğer herkesi sizden, ikinizden ve sizi birbirinizden korumalıymışım gibi geliyordu. Paris’teyken, sen beni görmeye geldikten sonra başladım. Dilek Ağacı konusunda mutsuz olduğunu görünce ve fakat Celia’nın kartlarını okuduktan sonra, bunu sürdürmem gerektiğini anladım.”

Marco, “Bu ne zamandı?” diye sordu.

“Prag’da benimle buluşman gereken gece,” dedi Isobel. “Geçen yıla kadar senin için tek bir kart dahi okumama izin vermiyordun. Bunu daha önce fark etmemiştim. Fırsatım olsaydı bu işin bu kadar uzun sürmesine izin verir miydim,

merak ediyorum. Celia'nın kartlarının ne söylediğini anlamam çok uzun sürdü. Tam karşımda duran şeyin ne olduğunu göremiyordum. O kadar çok vakit kaybettim ki. Bu her zaman sizinle ilgiliydi. Daha siz tanışmadan önce. Ben sadece oyalanacak bir şeydim."

"Sen oyalanacak bir şey değildin," dedi Marco.

Isobel, "Beni hiç sevdin mi?" diye sordu.

Marco, "Hayır," diye itiraf etti. "Belki sevebilirim sandım, ama..."

Isobel başını eğdi.

"Sevdiğini sanmıştım," dedi. "Sevdiğinden o kadar emindim ki hiç söylememiş olsan da, gerçek olanla, gerçek olmasını istediğimin arasındaki farkı ayırt edemiyordum. Uzayıp gitmesine rağmen, bunun geçici olacağını sandım. Ama olmadı. Hiç geçici olmadı. Geçici olan bendim. O giderse, bana geri dönersin diye düşünüyordum."

"O gitseydi, ben koca bir hiç olurdum," dedi Marco. "Kendi değerini buna razı olmayacak kadar biliyor olmalısın."

Aralarına gece havasının ürpertisi düşerken, boş sokakta sessizce durdular.

Marco basamakları tırmanmaya başlamadan önce, "İyi akşamlar, Bayan Martin," dedi.

"Okunması en zor şey zaman," dedi Isobel. Marco durdu ve ona döndü. "Belki de pek çok şeyi değiştirdiği içindir. Sayısız konuda bir yığın insan için kart açtım ve kartlarda anlaşılması en zor şey, her zaman, zamanlamadır. Bunu biliyordum ama beni yine de şaşırttı. Sadece bir ihtimâl olan bir şeyi ne kadar uzun süre beklemeye razı gelecektim? Her zaman an meselesi olduğunu sandım ama yanılmışım."

Marco, "Bu kadar uzun sürmesini ben de..." diyecek oldu ama Isobel sözünü kesti.

"Her şey zamanlama meselesiydi," dedi. "o gün trenim gecikmişti. Defterini düşürdüğünü gördüğüm gün. Vaktinde kalksaydı, hiç tanışmamış olacaktık. Belki de aslında hiç tanışmamalıydık. Bir olasılıktık, binlerce olasılıktan sadece biri ve bazı şeyler gibi, kaçınılmaz değildi."

“Isobel, üzgünüm,” dedi Marco. “Seni bütün bu olanlara dâhil ettiğim için. Celia’ya olan duygularımı daha önce söylemediğim için. Benden sana verebileceğim başka ne istediğini bilmiyorum.”

Isobel başını salladı ve şalını omuzlarına daha sıkı sardı.

“Bir hafta önce biri için kart açtım,” dedi. “Gençti, benim seninle tanıştığım halimden daha genç. Henüz uzun boylu olmaya alışmamış biri gibi uzun boylu. Samimi ve tatlıydı. Hatta bana adımı sordu. Ve her şey kartlarındaydı. Her şey. Sirk için fal açmak gibiydi ve bu daha önce sadece bir kez başıma gelmişti. Celia’nın falına baktığımda.”

Marco, “Bunu bana neden anlatıyorsun?” diye sordu.

“Çünkü onun sizi kurtarabileceğini düşündüm. Nasıl hissetmem gerektiğini bilemedim; hâlâ da bilmiyorum. Diğer her şeyle birlikte, kartlarındaydı; gördüğüm her şey kadar açık ve yalın. O anda bu işin farklı biteceğini sandım. Yanılmışım. Çok sık yanılır gibiyim. Sanırım kendime yeni bir uğraş edinme zamanım geldi.”

Marco sokak lambasının ışığında soluklaşan yüzüyle durdu.

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu.

Isobel, “Bir şansınız vardı diyorum,” dedi. “Onunla olma şansın. Her şeyin lehinize çözülme şansı. Her şeye rağmen, bunu senin için neredeyse diledim. Hâlâ mutlu ol istiyorum. Ve bu şans orada duruyordu.” Elini cebine kaydırırken, Marco’ya minik, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Ama zamanlama doğru değil.”

Elini cebinden çıkarıp parmaklarını açtı. Avcunda ışıltılı bir siyah kristal yığını, kül kadar ince alüvyon vardı.

Isobel avcunu dudaklarına yaklaştırırken, Marco “Bu da ne?” diye sordu.

Isobel cevap olarak usulca üfledi ve kül, yapışkan siyah bir bulut halinde Marco’ya doğru uçtu.

Toz açıldığında, Marco’nun valizi kaldırımda, Isobel’in ayaklarının dibinde tek başına duruyordu. Isobel oradan uzaklaşırken, çantayı da yanında götürdü.

Sonrası

New York, 1 Kasım 1902

Bailey düzlükten çok ormanlık alanda yaptığı koşunun sonunda nefes nefese ve yan tarafında bir ağrıyla çite nihayet ulaşınca, etrafı değişse de, sirkin onların arazisindeki haliyle birebir aynı göründüğünü düşündü.

Ama bundan daha fazlası farklıydı. Ne olduğunu anlaması, kapının yan tarafında durup nefesini düzene sokmaya çalışarak sirkin çalışma saatlerini ilan eden normal tabelanın üstünde asılır duran ve üzerinde:

Kötü Hava Şartları Nedeniyle Kapalı

yazılı tabelaya baktığı birkaç saniye sürdü.

Koku, diye fark etti. Isıtıcı ateşin odunumsu kokusuyla kusursuzca harmanlanan karamel kokusu değildi. Aksine yanık ve ıslak bir şeyin içinde mide bulandırıcı bir tatlılık barındıran ağır kokusunu duyuyordu.

Koku midesini kaldırmıştı.

Dışa kıvrılan demir çitin sınırları içinde tek bir ses yoktu. Çadırlar kusursuz bir sükûnet halindeydiler. Hareket eden tek şey, kapının ötesinde kalan ve akıp giden öğleden sonraya eşlik ederek usulca tik-taklayan saatti.

Bailey çitin parmaklıkları arasından içeri süzülmesinin on yaşındaki kadar kolay olmayacağını hızla keşfetti. Omuzlarım oynatmak için ne kadar çabalasa da, alan çok dardı. Kısmen,

Poppet'ın orada onu bekliyor olmasını umuyordu ama görünürde tekbir insan yoktu.

Çit tırmanmak için fazla yüksekti ve tam Bailey gün batana dek kapıların önünde oturmayı düşünmeye başlarken, çite tam olarak ulaşamasa da bir hayli yaklaşan ve tepedeki sivri ve çarpık demirlerin üstünde asılı duran, kavisli ağaç dalını fark etti.

Oradan atlayabilirdi. Açıyı doğru yakalarsa çadırların arasındaki yollardan birine düşebilirdi. Açıyı yanlış yakalarsa bacağını kırması mümkündü ama bu sadece baş edilmesi gereken önemsiz bir sorun olarak kalırdı ve en azından sirkin içinde olurdu.

Ağaç tırmanılması kolay bir ağaç, sirke en yakın dalı çite iyice yaklaşana kadar idare edebilecek kadar genişti. Ancak Bailey dengesini kuramadı ve zarif bir sıçrama niyetindeyken, sonu, planlı bir düşüşe yakın bir şey oldu. Yola külçe gibi indi ve yanında zeminden bol miktarda beyaz pudra alarak, çadırın yanına doğru yuvarlandı.

Bacakları acıyor ama işler durumda görünüyordu ancak omzu fena ezilmişe benziyordu ve avuç içleri soyuklar, pislik ve pudrayla berbat haldeydi. Pudra ellerinden kolayca silkelendiyse de boya gibi, paltosuna ve yeni takım elbisesinin bacaklarına yapıştı. Ve işte bir kez daha sirkin içinde ve yalnızdı.

Kendi kendine, "Gerçek mi Cesaret mi?" diye mırıldandı.

Ayaklarının etrafında, çitin arasından rüzgârla içeri sürüklenen kuru ve narin yapraklar dans ediyordu. Sessiz sonbahar renklerinden noktalar siyah ve beyazı adeta bozuyordu.

Bailey ne tarafa gideceğinden emin değildi. Her köşede Poppet'ı görmeyi bekleyerek yürüyüş yollarında dolaştı ancak karşısına çizgiler ve boşluktan başka bir şey çıkmadı. Nihayet, avluya ve ateşe doğru yöneldi.

Ateşin olduğu avluya açılan köşeyi dönünce, orada onu birinin gerçekten bekliyor olmasından çok ateşin yanmamasına şaşırdı.

Ancak kıvrımlı demirlerden yapılma kazanın yanında duran karaltı, Poppet değildi. Bu kadın çok kısa, saçları fazla koyuydu. Döndüğünde dudaklarının arasında uzun, gümüş bir sigaralık vardı ve duman başının etrafında yılan misali kıvrılarak dans ediyordu.

Bailey'nin daha önce sadece bir platform içinde imkânsız biçimlere girerken gördüğü kontorsiyonisti tanıması birkaç saniyesini aldı.

Kadın, "Sen Bailey'sin, değil mi?" dedi.

Bailey sirkteki herkes kim olduğumu biliyor mu diye merak ederek, "Evet," dedi.

"Geciktin," dedi kontorsiyonist.

Kafası karışan Bailey, "Neye geciktim?" diye sordu.

"Daha fazla dayanabileceğinden şüpheliyim."

Zihninde kontorsiyonistin sirkin kendisinden bahsedebiliyor olduğu düşüncesi belirse de, Bailey, "Kimin?" diye sordu.

Kadın, "Ve elbette daha erken gelseydin her şey farklı olabilirdi," diye devam etti. "Zamanlama hassas bir şeydir."

Bailey, "Poppet nerede?" diye sordu.

"Bayan Penelope şu anda keyifsiz."

"Burada olduğumu nasıl bilmez?"

"Burada olduğunu pekâlâ biliyor olabilir ama bu, dediğim gibi, şu anda keyifsiz olduğu gerçeğini değiştirmez."

Bailey, "Sen de kimsin?" diye sordu. Omzu zonklamaya başlamıştı ve her şeyin tam olarak anlamını yitirdiği anı kestirmekte zorlanıyordu.

"Bana Tsukiko diyebilirsin," dedi kontorsiyonist. Sigarasından uzun bir nefes çekti.

Biraz ötesindeki ferforje kıvrımlardan oluşan devasa kâse, boş ve hareketsizdi. Etrafındaki, normalde siyah beyaz renkte sarmal desene boyalı zemin, şimdi boşluk tarafından yutulmuş gibi karanlıktan ibaretti.

Bailey kazana doğru yaklaşırken, "Ateşin hiç sönmediğini sanıyordum," dedi.

"Daha önce hiç sönmemişti," dedi Tsukiko.

Bailey hâlâ sıcak olan demir kıvrımlara iyice yaklaşınca, içine bakmak için parmak uçlarında yükseldi. Kazan yağmur sularıyla neredeyse dolmuştu ve koyu renk yüzeyi esintide kıpırdanıyordu. Ayaklarının altındaki zemin siyah ve çamurluydu ve geri adım atınca, siyah renkte bir melon şapkayı kazayla tekmeledi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Tsukiko, "İzah etmesi güç," diye cevapladı. "Uzun ve karmaşık bir hikâye."

"Ve bana anlatmayacaksın, değil mi?"

Kadın kafasını hafifçe yana eğdi. Bailey dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin kıpırdandığını görebiliyordu.

"Hayır, anlatmayacağım," dedi.

Bailey ağzının içinde, "Harika," diye homurdandı.

Tsukiko sigarasıyla Bailey'nin kırmızı atkısını işaret ederek, "Bakıyorum bayrağı taşıyorsun," dedi. Bailey nasıl cevap vereceğini bilemedi ama Tsukiko sözlerini, onun cevabını beklemeden sürdürdü. "Sanırım bir patlama denebilir."

"Ateş mi patladı? Nasıl?"

"İzah etmenin güç olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Bunda değişen bir şey yok."

Bailey etrafına, sonsuz gibi görünen çizgilere bakarak, "Çadırlar neden yanmadı?" diye sordu. Daha yakındaki çadırların bir kısmına çamur sıçramıştı ama etraflarındaki kömürleşmiş zemine rağmen, hiçbiri yanmamıştı.

"Bayan Bowen'ın eseri," dedi Tsukiko. "Sanırım o önlem olmasa daha geniş kapsamlı hasar olabilirdi."

Bailey, "Bayan Bowen kim?" diye sordu.

Tsukiko'nun cevabı, "Çok soru soruyorsun," oldu.

Bailey, "Ve sen de çoğunu cevaplamıyorsun," diye diklendi.

İşte o anda, Tsukiko'nun dudakları, Bailey'nin neredeyse rahatsız edici bulduğu dost canlısı bir tavırla yukarı doğru kıvrılarak tam bir gülümseme halini aldı.

"Ben sadece bir elçiyim," dedi. "Sana benzer meselelerin tartışılacağını sandığım bir toplantıya kadar eşlik edecek bir muhafız rolündeyim. Çünkü şu anda neler olduğu ve senin

neden burada olduğun konusunda bir fikre sahip yaşayan tek varlık benim. Sorularını başkasına saklasan iyi olur.”

Bailey, “Peki, o başkası kim?” diye sordu.

“Göreceksin,” dedi Tsukiko. “Bu taraftan gel.”

Ona ilerlemesini işaret etti ve onu ateşin etrafından avlunun diğer tarafına yönlendirdi. Bitişikteki bir geçitten aşağı kısa bir mesafe yürürken, Bailey’nin öncesinde parlak olan ayakkabılarına çamur katmanları yapışıyordu.

Tsukiko bir çadır girişinde durdu ve, “İşte geldik,” dedi. Bailey tabelaya göz atmak için yaklaştı ve daha üzerindeki kelimelere baktığı anda, hangi çadır olduğunu anladı.

Ürkütücü Canavarlar & Tuhaf Yaratıklar
Kâğıt ve Pustan Harikalar

Bailey, “Benimle gelecek misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Tsukiko. “Sadece bir elçi, hatırladın mı? Bana ihtiyacın olursa, avluda olacağım.”

Bunu söyledikten sonra onu kibarca selamladı ve geldikleri yoldan geri döndü ve Bailey onun gidişini izlerken, çamurun çizmelerine yapışmadığını fark etti.

Tsukiko’nun bir köşede kaybolmasının ardından, Bailey çadıra girdi.

Kundakçı

New York, 31 Ekim 1902

Marco'nun sırtı, sertçe itilmiş gibi, yere çarparak onu hem darbenin hem de etrafını kuşatan siyah kül dumanının etkisiyle öksürüğe boğulmasına neden oldu.

Kendini zorlayarak doğrulurken hafif bir yağmur serpiştiriyordu ve etrafını saran hava açılınca, gümüş rengi çarklar ve siyah beyaz satranç piyonlarıyla çevrili bir dizi minik ağaç ve yıldız gördü.

Wunschtraum saatinin yanı başında olduğunu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı.

Saat gece yarısına yaklaşıyor, tepedeki soytarı jonglör göz kırpan yıldızlar ve hareket eden piyonlar arasında on bir topu dengede tutuyordu.

Sirkin kötü hava şartları nedeniyle kapalı olduğunu ilan eden tabela rüzgârla tangırdıyordu. Gerçi o an için yağmur, ağır bir pustan ibaretti.

Marco gerçek biçimine dönmüş olan yüzündeki ışıltılı pudrayı ovalayarak sildi. Yüzünü tekrar değiştiremeyecek kadar allak bullak haldeydi. Takım elbisesinin üstündeki koyu renk küle daha dikkatli bakmaya çalıştı ama kül yok olmaya başlamışta bile.

Bilet gişesinin ötesindeki çizgili perde açık duruyordu ve Marco pusun arasından, gölgelerin içinde duran ve bir

çakmağın keskin parlamasıyla aydınlanan karaltıyı seçti.

Marco yaklaşırken, Tsukiko sigarasını uzun gümüş ağızlığında dengeleyerek ve çakmağını tekrar cebine tıkarak, neşeli bir sesle, "Bonsoir," dedi. Açık alanı yalayan sert rüzgâr sirk kapılarını tangırdattı.

Marco, "Bunu... bunu nasıl yaptı?" diye sordu.

Tsukiko, "Isobel'den mi bahsediyorsun?" diye cevapladı. "Ona bu numarayı ben öğrettim. Nüanslarını anladığını sanmıyorum ama görünüşe bakılırsa yine de uygulamayı başarmış. Bir sersemlik hissediyor musun?"

Marco düşüş yüzünden acıyan sırtına ve hâlâ yanmaya devam eden gözlerine rağmen, "Ben iyiyim," dedi. Tsukiko'yu merakla süzdü. Daha önce kontorsiyonistle hiç uzun uzadıya konuşmamıştı ve varlığı en az Marco'nun birkaç saniye öncesine kadar tamamen bambaşka bir yerde olması kadar kafa karıştırıcıydı.

Tsukiko, sigarayı tutmayan eliyle perdeli tünelin içini işaret ederek, "Haydi, en azından rüzgârdan çık," dedi. Pus ve dumanın arasında Marco'nun görüntüsünü süzerek, "Bu diğerinden daha iyi bir yüz," dedi. "Sana yakışıyor." Marco içeri girince, loş perdenin onları loş pırıltılı ışıklarla bezeli bir karanlığa hapsederek düşmesine izin verdi. Sigarasının parlayan ucu beyaz noktacıklar arasındaki tek renkti.

Marco yağmur damlalarını melon şapkasından silkeleyerek, "Herkes nerede?" diye sordu.

Tsukiko, "Kötü hava şartları partisi," diye açıkladı. "Geleneksel olarak en büyük çadır orası olduğu için, akrobatlar çadırında verilir. Ama kumpanyanın gerçek bir üyesi olmadığın için, sen bunu bilmiyorsun, değil mi?"

Marco, Tsukiko'nun yüz ifadesini okuyacak kadar iyi göremese de, neşeyle sırıttığını seçebilmişti.

"Hayır, sanırım değilim," dedi. Sirkin derinliklerine ilerlerken, bir labirenti andıran tünelde onu takip etti. "Neden buradayım?" diye sordu.

"Zamanı gelince o konuya gireceğiz," dedi Tsukiko. "Isobel sana ne kadarını anlattı?"

Isobel'le oturduğu binanın önünde yaptıkları konuşma, dakikalar önce yaşanmış olmasına rağmen, Marco'nun hafızasında neredeyse kayıptı. O konuşmaya dair, söze dökülecek kadar tutarlı bir şey kalmamıştı.

Marco hemen yanıt vermeyince, Tsukiko, "Sorun değil," dedi. "Bazen böyle yolculukların ardından, insanın duyularını toparlaması zordur. Ortak bir noktamız olduğundan bahsetti mi?"

Marco, Isobel'in Celia'dan ve başka birisinden bahsettiğini hatırlıyordu ama tam olarak kim olduğunu hatırlamıyordu.

"Hayır," dedi.

"İkimiz de aynı eğitmenin eski öğrencileriyiz," dedi Tsukiko. Bir nefes çekince, sigarasının ucu etraflarını saran karanlıkta iyice parladı. İkinci bir perdeye ulaşırlarken, "Korkarım, sadece geçici bir örtü," dedi. Perdeyi çekince alan avludan gelen parlak ışıkla doldu. Marco'ya yağmura çıkmasını işaret etti ve genç adam son sözlerine bir anlam vermeye çalışarak, itaatkâr bir tavırla açık perdenin arasından geçerken, sigarasından bir nefes daha çekti.

Çadırları donatan ışıklar sönüktü ama avlunun ortasında ateş bütün parlaklığıyla ve beyazlığıyla yanıyordu. Etrafına düşen yumuşacık yağmur parlıyordu.

Tsukiko, avluya Marco'nun yanına çıkarken, "Çok hoş," dedi. "Hakkını vermeliyim."

Marco doğru anladığından emin olamayarak, "Sen Alexander'ın eski bir öğrencisi misin?" diye sordu.

Tsukiko başını salladı.

Marco'nun mürekkep lekeli parmaklarını işaret ederek, "Defterlere bir şeyler yazmaktan bıkmıştım; o yüzden bedenime yazmaya başladım. Ellerimin kirlenmesinden hoşlanmam,''dedi, mürekkep lekeli parmaklarını göstererek. "Bu karşılaşma için böyle açık bir mekânı kabul etmesine şaşırdım. Her zaman gözden uzak kalmayı tercih ederdi. İçimden bir ses, olayların gidişatından hoşlanmadığını söylüyor."

O konuşurken, Marco, kontorsiyonistin kupkuru olduğunu fark etti. Üzerine düşen her yağmur damlası daha ona dokunduğu anda buharlaşıyordu.

“Son oyunu sen kazandın,” dedi.

Tsukiko, “Son oyunda ben hayatta kaldım,” diye düzeltti.

Birlikte ateşe doğru yürürlerken Marco, “Ne zaman?” diye sordu.

“Seksen üç yıl, altı ay ve yirmi üç gün önce sona erdi. Kirazların çiçek açtığı bir gündü.”

Tsukiko sözlerine devam etmeden önce sigarasından uzun bir nefes çekti.

“Eğitmenlerimiz nasıl olduğunu anlamıyorlar,” dedi. “Birisine bu şekilde bağlı olmayı. Fazla yaşlı ve duygularına fazla mesafeliler. Dünyada yaşamanın ve nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorlar. Herhangi iki insanı kapıştırmanın basit bir şey olduğunu sanıyorlar. Hiçbir zaman basit değildir. Öteki kişi hayatını, kendini tanımlama biçimine dönüşür. Nefes alıp vermek kadar gerekli olur. Sonra galibin hayatına bundan mahrum devam etmesini beklerler. Bunun Murray ikizlerini birbirlerinden koparıp aynı olmalarını beklemekten farkı yok. Bütün olabilirler ama tam olmazlar. Onu seviyorsun, değil mi?”

“Dünyadaki her şeyden daha çok,” dedi Marco.

Tsukiko düşünceli bir tavırla başını salladı.

“Rakibimin adı Hinata’ydı,” dedi. “Teni zencefil ve krema kokardı. Onu dünyadaki her şeyden çok severdim. Kirazların çiçek açtığı o gün, kendini ateşe verdi. Bir alev sütunu tutuşturdu ve suya girer gibi içine yürüdü.”

“Üzüldüm,” dedi Marco.

Tsukiko, her zamanki neşeli gülümsemesinin gölgesiyle, “Teşekkürler,” dedi. “Bayan Bowen’ın senin için yapmayı planladığı şey de bu. Kazanmana izin vermek.”

“Biliyorum.”

“Hiç kimseye böyle bir acı dilemem; kazanan olmak.” Ateşe varınca, artan yağmurda dans eden alevleri seyrederek,

“Hinata buna bayılırdı,” dedi. “Ateşi çok severdi. Benim elementim her zaman suydu. Eskiden.”

Elini uzattı ama yağmur damlalarının tenine dokunmayı reddedişlerini izledi.

“Ağaçtaki büyücünün hikâyesini bilir misin?” diye sordu.

Marco, “Merlin’in hikâyesini mi?” diye sordu. “Farklı versiyonlarını biliyorum.”

“Çok fazla var,” dedi Tsukiko başını sallayarak. “Eski hikâyelerin anlatılmak, yeniden anlatılmak ve değişmek gibi bir alışkanlıkları var. Sıradaki her anlatıcı kendi izini bırakır. Hikâyenin gerçekliği bir zamanlar her neydiyse, önyargı ve süslemelere gömülür. Nedenler hikâyenin kendisi kadar önemli değildir.”

Yağmur gittikçe hızlanıyor, Tsukiko anlatmayı sürdürürken, ağır damlalarla düşüyordu.

“Bazen bir mağaradır ama ben ağaçlı olanı severim. Belki de bir ağaç daha şairânedir.”

Hâlâ yanmakta olan sigarasını ağızlığından çıkardı ve nazik hareketlerle, zarif parmaklarının arasına yerleştirdi.

“Bu amaç için kullanılabilecek sayısız ağaç varken,” diye devam etti. “Bunun daha uygun olabileceğini düşündüm.”

Marco dikkatini ateşe çevirdi. Üzerine yağan yağmuru su damlacıklarının kar gibi ışıldamasına neden olacak şekilde aydınlatıyordu.

Merlin hikâyesinin bildiği bütün versiyonları büyücünün hapsolmasını içeriyordu. Bir ağaca, bir mağaraya ya da bir kayaya.

Budalaca bir aşkın sonucunda her zaman bir ceza olarak.

Yeniden Tsukiko’ya baktı.

O konuşamadan, Tsukiko, “Anlıyorsun,” dedi.

Marco başını evet der gibi salladı.

“Anlayacağını biliyordum,” dedi. Beyaz alevlerin ışığı, yağmurun arasından, gülümsemesini aydınlatmıştı.

Bir ses arkasından, “Ne yapıyorsun, Tsukiko?” diye seslendi. Tsukiko dönünce, Marco, avlunun kenarında duran Celia’yı gördü. Ayışığı rengi elbisesi ıslanıp donuk bir griye

dönmüştü ve çapraz kurdeleleri rüzgârla, arkasında siyah ve beyaz ve kömür grisi yollar çizerek saçlarına dolanıyordu.

Tsukiko gümüş ağızlığını cebine sokarken, “Hayatım, sen partiye dön,” dedi. “Bunun için, burada olmak istemezsin.”

Celia, gözlerini Marco’ya dikerek, “Ne için?” diye sordu.

Tsukiko her ikisine de hitap ederek konuştu. “Senelerdir etrafım ikinizin birbiriniz için kurduğu, çadırlara kapatılmış aşk mektuplarıyla çevrili. Bu hem harika, hem korkunç bir şey. Ben henüz vazgeçmeye hazır değilim ama sizler yavaş yavaş yok olmasına izin veriyorsunuz.”

Celia kafası karışmış gibi, “Bana aşkın dönek ve geçici olduğunu söylemiştin,” dedi.

Tsukiko sigarasını parmaklarının arasında çevirerek, “Yalan söyledim,” dedi. “Ondan şüphe duyarsan senin için daha kolay olur sandım. Ve sana, sirkin sensiz devam etmesinin bir yolunu bulman için, bir yıl zaman verdim. Ama bulmadın. Artık ben devreye giriyorum.”

Celia, “Ben deniyo…” diyecek olduysa da, Tsukiko sözünü kesti.

“Basit bir gerçeği gözden kaçırmaya devam ediyorsun,” dedi. “Bu sirki içinde taşıyorsun. O ateşi bir alet olarak kullanıyor. Sen daha büyük kayıptasın ama itiraf edemeyecek kadar bencilsin. Acıyla yaşayamayacağına inanıyorsun. Böyle bir acıyla yaşanmaz. Sadece katlanılır. Üzgünüm.”

Celia, “Kiko, lütfen,” dedi. “Daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Tsukiko başını salladı.

“Sana daha önce de söylemiştim. Zaman benim kontrol edebildiğim bir şey değil.”

Avluda belirdiği andan beri, Marco gözünü Celia’dan bir an olsun ayırmamıştı ama şimdi arkasına döndü.

Yağmurun sesini bastırarak, “Durma,” diye bağırdı. “Yap şunu! Onsuz yaşamaktansa, yanında yanmayı tercih ederim.”

Celia haykırınca, basit bir, “Hayır!” çığlığı olabilecek şey, rüzgârla daha büyük bir şeye dönüştü. Sesindeki acı, Marco’yu Chandresh’in koleksiyonundaki bütün bıçakların bir araya

gelmiş hali gibi delip geçmişti ama gözlerini kontorsiyonisttten ayırmadı.

“Oyunu bitirecek, değil mi?” diye sordu Marco. “Oyunu ateşe tutsak olsam ve ölmesem bile bitirecek?”

“Sen devam edemez olacaksın,” dedi Tsukiko. “Önemli olan tek şey bu.”

“O zaman, durma, yap,” dedi.

Tsukiko ona gülümsedi. Avuçlarını birbirine yasladı, sigarasının dumanı parmaklarının arasından yükseliyordu.

Marco’nun önünde saygıyla, yere kadar eğildi.

Celia yağmurda onlara doğru koşarken, ikisi de ondan tarafa bakmıyorlardı.

Tsukiko hâlâ yanmakta olan sigarasını ateşe attı.

Marco, Celia’ya durmasını haykırdığında, sigara henüz havadaydı.

Celia kollarına atıldığında, ateşin titreşen beyaz dumanlarına henüz değmemişti.

Marco, Celia’yı itip uzaklaştırmak için zamanının olmadığını biliyordu; bu yüzden onu kendine çekip yüzünü saçlarının arasına gömdü. Rüzgâr melon şapkasını başından alıp götürmüştü.

Ve ardından, acı başladı. Lime lime ediliyormuş gibi, keskin, paramparça eden bir acı.

Celia kulağına, “Bana güven,” diye fısıldadı ve Marco onun dışında her şeyi unutarak mücadeleyi bıraktı.

Patlamadan bir önceki an, beyaz ışığın neler olduğunun kesin olarak ayırt edilemeyeceği kadar kör edici bir hal almasının hemen öncesinde, havaya karıştılar. Bir an oradaydılar; Celia’nın rüzgâr ve yağmurda uçuşan elbisesi ve Marco’nun sırtına bastırılmış elleri… Ve bir an sonra flu bir ışık ve gölge karışımına dönüştüler.

Sonrasında ikisi de yok oldu. Sirk alev aldı; alevler çadırları yalıyor, yağmurun içinde eğilip bükülerek yükseliyorlardı.

Avluda tek başına kalan Tsukiko iç geçirdi. Alevler ona dokunmadan yanından geçip girdap gibi etrafında dönerlerken onu imkânsız bir parlaklıkla aydınlattılar.

Ve sonra alevler geldikleri gibi çabuk tükenip yok oldular.

Ateşin dışa kıvrık demir kafesi bomboş kalmıştı; geriye dumanı tüten tek bir köz dahi kalmamıştı. Yağmur, kof bir yankıyla metale çarpıyor, demirin hâlâ, sıcak olduğu yerlerde, damlalar buhara dönüşüyordu.

Tsukiko paltosundan yeni bir sigara çıkardı ve tembel, çok tekrarlanmış bir hareketle çakmağını açtı.

Alev, yağmura rağmen, kolayca tutuşuverdi.

Beklerken kazanın suyla dolmasını izledi.

Dönüşüm

New York, 1 Kasım, 1902

Celia ağzını açabilse, çığlık atardı.

Ama sıcaklık, yağmur ve kollarında Marco varken kontrol edilecek çok şey vardı.

Kendini yok ederken, Marco'nun olduğu her şeyi kendisiyle birlikte çekerek sadece ona odaklandı. Teninin tenine değdiği, onunla geçirdiği her saniyenin anısına sıkı sıkı tutanarak. Onu yanında taşıyarak.

Birden, geriye hiçbir şey kalmadı. Yağmur. Ateş. Uzayıp giden sakin, beyaz bir hiçlik.

Hiçliğin arasında bir yerde bir saat gece yarısını vurmaya başladı.

Dur, diye düşündü.

Saat vurmaya devam etti ama Celia durağanlığın çöktüğünü hissediyordu.

Kırmak işin kolay kısmı diye düşündü.

Asıl sorun yeniden bir araya getirmek.

Çocukluğunda yarılmış parmak uçlarını iyileştirişinin uç noktaya taşınmış hali gibiydi.

Kenarları yeniden bulmaya çalışırken, dengelenecek ne çok şey vardı.

Boş vermek ne kadar basit olurdu.

Boş vermek çok daha kolay olurdu.

Çok daha acısız.

Aklının çelinmesine karşı, acıyla ve kaosla mücadele ediyordu. Kontrolü elinde tutmak için, kendiyle ve çevresiyle savaşıyordu.

Odaklanacak bir yer seçti. Aklına gelen en tanıdık yer.

Ve ağır ağır, eziyet edercesine yavaşça, kendini güvenle tekrar bir araya topladı.

Ve sonra kendi çadırında ve boş sandalyelerden oluşan bir çemberin tam ortasında duruyordu.

Daha hafif hissediyordu. Seyreltilmiş gibi. Hafiften sersemlemişti.

Ama eski halinin bir yankısı değildi. Yeniden bütünlenmişti; nefes alıyordu. Kalbinin hızlı ama istikrarlı attığını hissedebiliyordu. Elbisesi bile eskisi gibi geliyordu; etrafında yere kadar iniyordu ve artık yağmurdan ıslak değildi.

Elbisesi de onunla birlikte olduğu yerde döndü.

Bunu başarabildiği için hâlâ biraz şaşkın olsa da, kendini topladıkça sersemliği de azalıyordu.

Sonra çadırda etrafındaki her şeyin şeffaf olduğunu fark etti. Sandalyeler, başının üstünde asılı duran ışıklar ve hatta duvarlardaki çizgiler bile maddesellikten uzak görünüyordu.

Ve yalnızdı.

*

Marco içinse patlama anı daha uzun sürmüştü.

Acının arasında, Celia'ya sıkı sıkı tutunurken, sonsuz bir sıcaklık ve ışık uzanıyordu.

Ve sonra Celia yok oldu.

Geriye hiçbir şey kalmadı. Ne ateş. Ne yağmur. Ne de ayağının altındaki yer.

Görüşü hiç durmadan gölgeden ışığa kayıyor, karanlığın yerini alan uçsuz bucaksız beyaz, yeniden karanlığa dönüşüyordu. Hiç durulmadan.

*

Sirk, Celia'nın etrafında Marco'nun illüzyonlarından biriymiş gibi akıcı bir şekilde değişiveriyordu.

Gözünde sirkte olmak istediği yeri canlandırıyor ve orada oluveriyordu. Kendisi mi hareket ediyordu, yoksa etrafındaki sirkle mi oynuyordu ayırt edemiyordu bile.

Buz Bahçesi sessiz ve hareketsizdi; dört bir yanda taze ve serin bir beyazlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Aynalar Salonu'nun sadece bir parçası Celia'nın kendi suretini yansıtıyor, bazıları sadece soluk gri elbisesinin ışıltılı bulanık görüntüsünü ya da arkasında süzülen kurdelelerin hareketlerini taşıyordu.

Aynalarda Marco'nun anlık görüntüsünü, ceketinin köşesini ya da yakasının parlak yansımasını yakaladığını sanıyor ama emin olamıyordu.

Aynaların çoğu, süslü çerçevelerinin içinde bomboş duruyorlardı.

Çadırı arayıp içinde kâğıttan başka gizlenmiş hiçbir şey bulamazken, Küçük Hayvanat Bahçesi'ndeki pus yavaş yavaş dağıldı.

Gözyaşı Havuzu kıpırdamıyordu bile. Yüzeyi sakin ve pürüzsüzdü ve Celia bir taşı tutup içine atamadı. Dallarında asılı dilekler yanmayı sürdürseler de, Dilek Ağacı'nda mum yakamadı.

Odadan odaya geçerek, Labirent'e kadar ilerledi. Onun yarattığı ve Marco'nun yaptıklarına açılan ve tekrar onunkilere dönen odalar.

Onu hissedebiliyordu. Her dönüşte, her kapının arkasında karşısına çıkmasını bekleyecek kadar.

Ancak ortada usulca süzülen kuş tüylerinden ve uçuşan iskambil kâğıtlarından başka bir şey yoktu. Gözleri görmeyen gümüş heykeller. Satranç tahtası şeklinde boyanmış, kareleri boş yerler.

Her yerde ondan izler vardı ama üzerine odaklanacağı hiçbir şey yoktu. Tutunacağı hiçbir şey.

Uyumsuz kapıların sıralandığı ve karla kaplı koridor, ayak izi ya da sadece gölge olabilecek izler taşıyordu.

Ve Celia o izlerin nereye gittiğini ayırt edemiyordu.

*

Ciğerlerine hava dolarken, Marco, suyun altındaymış ve farkında değilmiş gibi, derin bir iç çekti.

Ve tutarlı ilk düşüncesi, ateşin içine hapsolmanın bu kadar soğuk gelmesini beklemediği oldu.

Serin hava keskin ve şiddetliydi ve dört bir yanda beyazdan başka bir şey göremiyordu.

Gözleri uyum sağlayınca, bir ağacın gölgesini ayırt edebildi. Buz tutmuş, beyaz bir söğüt ağacının sarkan dalları, şelale misali etrafından dökülüyordu.

Ayağının altında dikkat dağıtacak kadar yumuşak gelen zeminde, öne doğru bir adım attı.

Buz Bahçesi'nin ortasında duruyordu.

Ortadaki çeşme durmuştu, normalde köpüren su sessiz ve durağandı.

Ve beyazlık etkiyi görmeyi güçleştirse de, bahçenin tamamı şeffaftı.

Başını eğip ellerine baktı. Hafifçe titriyorlardı ama sağlam görünüyorlardı. Takım elbisesi koyu renk ve opak kalmıştı.

Marco elini yakındaki bir güle uzattı, parmakları, yapraklar buz değil de sudan yapılmış gibi, arasından sadece yumuşak bir dirençle geçti.

Arkasında bir iç çekiş duyduğunda, hâlâ güle bakıyordu.

*

Celia gözlerine inanamayarak ellerini dudaklarına götürdü. Buz Bahçesi'nde duran Marco'nun görüntüsü, daha önce

çiçeklerin buzlu uçsuz bucaksızlığında yalnız kaldığında defalarca hayal ettiği bir görüntüydü; soluk güllerle kaplı kameriyede, takım elbisesinin koyu rengine rağmen, gerçeğe benzemiyordu.

Sonra dönüp ona baktı. Gözlerini gördüğü anda, Celia'nın bütün şüpheleri yok oldu.

Marco bir an o kadar genç göründü ki onunla tanışmasından yıllar yıllar öncesinde, birbirlerine çoktan bağlı oldukları halde, çok uzak oldukları zamanlardaki çocuk halini görebildi.

Söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ona söyleme fırsatını bir daha asla bulamamaktan korkutuğu şeyler. İçlerinden sadece biri çok önemli görünüyordu.

"Seni seviyorum," dedi.

Kelimeler çadırın içinde, donmuş yaprakları usulca hışırdatarak yankılandı.

*

Celia ona doğru yaklaşırken, onun bir rüya olduğunu sanan Marco sadece bakakalmıştı.

Nihayet yanına gelince, Celia titrek bir fısıltıdan ibaret sesiyle, "Seni kaybettim sandım," dedi.

En az Marco'nun kendisi kadar somut görünüyordu; bahçe gibi şeffaf değildi. Yanaklarında parlak bir kırmızılık, koyu renk gözlerinde titreyen yaşlarla, beyaz zeminde zengin ve canlı görünüyordu.

Marco, parmaklarının, onun içinden de gülün içinden geçtikleri gibi kolayca geçmelerinden korkarak, elini yüzüne uzattı.

Dokunuşunun altında sert, sıcak ve canlı olduğunu görmenin verdiği rahatlama baş döndürücüydü.

Onu kollarının arasına çekti. Gözyaşları saçlarına dökülüyordu.

Nihayet sesini bulmayı başarınca, "Seni seviyorum," dedi.

*

Birbirlerini bırakmak istemeden, sarmaş dolaş durdular.

“Yapmana izin veremezdim,” dedi Celia. “Senden vazgeçemezdim.”

Marco, “Ne yaptın?” diye sordu. Olanları anladığından hâlâ tam olarak emin değildi.

“Sirki bir mihenk taşı olarak kullandım,” dedi Celia. “İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ama senden vazgeçemezdim, denemek zorundaydım. Seni yanımda götürmeye çalıştım ama sonra seni bulamayınca, kaybettim sandım.”

Marco saçlarını okşayarak, “Buradayım,” dedi. “Buradayım.”

Beklediği dünyadan kurtarılıp kısıtlı bir alana geri döndürülmek değildi. Kendini kısıtlanmış gibi değil, sadece o ve Celia sirkin içine kapatılmak yerine, sirkle çakışıyorlarmış gibi, ayrı hissediyordu.

Etrafına ağaçlara, yere sarkan uzun, donuk söğüt dallarına, yakındaki yollara hayaletler gibi sıralanmış, biçim verilerek budanmış ağaçlara baktı.

Bahçenin eridiğini neden sonra fark etti.

“Ateş söndü,” dedi. Şimdi boşluğu hissedebiliyordu. Sirki, üzerinde pus misali asılı duruyormuş gibi etrafında hissediyordu. Demir çite, aradaki mesafeye rağmen uzanıp dokunabilecekmiş gibi. Demir çitin her yönde uzaklığını, tek tek her çadırın durduğu yeri, hatta kararan avluyu ve içinde duran Tsukiko’yu neredeyse hiç çaba harcamadan sezebiliyordu. Sirkin bütünlüğünü, neredeyse gömleğini teninde hissettiği kadar kolayca, hissedebiliyordu.

Ve içinde parlayarak yanan tek şey, Celia’ydı.

Ama bu titrek, bir mum alevi kadar kırılgan bir parlaklıktı.

“Sirki sen bir arada tutuyorsun,” dedi.

Celia başıyla onayladı. Ağırlığı yeni yeni çökmeye başlıyordu ama ateş olmadan idare etmek çok daha güçtü. Detayları bir arada ve bütün halinde tutacak kadar odaklanamıyordu. Öğeler yavaş yavaş elinden kayıyor, etraflarındaki çiçekler gibi damla damla akıyorlardı.

Ve bir dağılırsa, yeniden bir araya getiremeyeceğini biliyordu.

Titriyordu ve Marco onu daha sıkı tutunca sallanması kesilse de, kollarının arasında titremeyi sürdürdü.

"Bırak onu, Celia."

"Yapamam," dedi. "Bırakırsam çöker."

Marco, "Çökerse bize ne olur?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Celia. "Sirki askıya aldım. Bizsiz kendi kendine yetemez. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var."

Askıda

New York, 1 Kasım 1902

Bu çadıra son girişinde Poppet da Bailey'nin yanındaydı ve içerisi yoğun bir sisle kaplıydı.

O zaman, ki Bailey bunun sadece birkaç gün öncesinde kaldığına inanmakta güçlük çekiyordu, çadır ona uçsuz bucaksız gelmişti.

Ancak şimdi, sis örtüsü olmadan, çadırın beyaz duvarlarını ve içindeki yaratıkların hepsini görebiliyordu ama hiçbiri hareket etmiyordu.

Kuşlar, yarasalar ve kelebekler boşlukta iplere asılı gibi, tamamen harektsiz duruyorlardı. Kâğıttan kanatlar hışırdamıyordu. Hiç hareket yoktu.

Gümüş burunlu bir tilkinin yakınında, sıçrama hazırlığında yere sinmiş bir kara kedinin de aralarında olduğu diğer yaratıklar zeminde, Bailey'nin ayaklarının dibinde duruyorlardı. Daha iri hayvanlar da vardı. Çizgileriyle kusursuz bir tezat oluşturan zebra. Karlı yelesiyle yere uzanmış bir aslan. Uzun boynuzlu beyaz bir erkek geyik.

Geyiğin yanında koyu renk takım elbiseli bir adam duruyordu.

Bir hayalet, aynadaki bir yansıma gibi neredeyse şeffaftı. Takım elbisesinin bazı kısınılan gölgeden ibaretti. Bailey

adamın ceketinin kolundan, arkadaki geyiği açık seçik görebiliyordu.

Bailey adamın hayal gücünün bir oyunu olup olmadığına kafa yorarken, adam şaşırtıcı derecede parlak, ancak Bailey'nin rengini ayırt edemediği gözleriyle ona baktı.

"Seni bu tarafa göndermemesini rica etmiştim," dedi adam. "Gerçi en direkt yol bu."

Bailey, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Adım Marco," dedi adam. "Ve sen de Bailey olmalısın."

Bailey başını evet der gibi eğdi.

"Keşke bu kadar genç olmasaydın," dedi Marco. Sesinde kulağa fazlasıyla hüzünlü gelen bir şey vardı ama Bailey'nin dikkati hayaletimsi görüntüsüne takılmıştı.

Adama doğru yürürken, "Siz ölü müsünüz?" diye sordu. Açı değişince, Marco bir an için neredeyse katılaşmış gibi göründüyse de, bir an sonra yeniden şeffaflaştı.

"Tam olarak değil," dedi Marco.

"Tsukiko burada neler olduğunu bilen, yaşayan tek insanın kendisi olduğunu söyledi."

"Bayan Tsukiko'nun her zaman dürüst olduğundan şüpheliyim."

"Hayalete benziyorsunuz," dedi Bailey. Tarif etmenin daha uygun bir yolunu düşünememişti.

"Sen de bana öyle görünüyorsun. Bu durumda hangimiz gerçeğiz?"

Bailey bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemediği için aklına ilk gelen soruyla karşılık verdi.

"Avludaki sizin melon şapkanız mı?"

Marco gülümseyerek onu şaşırttı.

"Aslında öyle," dedi. "Bütün bunlar olmadan önce kaybettim, o yüzden orada kaldı."

Bailey, "Ne oldu?" diye sordu.

Marco cevap vermeden önce duraksadı.

"Bayağı uzun bir hikâye."

"Tsukiko da öyle söyledi," dedi Bailey. Hikâyeyi doğru dürüst anlatması için Widget'ı bulabilir miydi acaba?

“Bu konuda dürüst davranmış demek ki,” dedi Marco. “Tsukiko beni nedenleri vaktimizin yetmeyeceği kadar uzun bir hikâye sonucu ateşe hapsetmeye niyetlendi ve bir plan değişikliği sonucu, olay mevcut haliyle son buldu. Önce parçalandım, sonra daha az konsantre bir halle tekrar bir araya getirildim.”

Marco elini uzatınca Bailey dokunmak için uzandı. Parmakları durmadan geçmişti ama yumuşak bir direnç ve boşluğu tamamen sert olmasa da, bir şeyin kapladığına dair bir his vardı.

“Bu bir illüzyon ya da hile değil,” dedi Marco.

Bailey’nin kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı ama bir an sonra başını salladı. Poppet hiçbir şeyin imkânsız olmadığını söylemişti ve onunla hemfikir olmaya başladığını fark ediyordu.

Marco, “Etrafımla senin gibi doğrudan bir etkileşimim yok,” dedi. “Benim bakış açımdan da sen ve buradaki her şey aynı derecede maddeden yoksun görünüyorsunuz. Belki de bir başka zaman, bunları uzun uzun konuşabiliriz. Benimle gel.” Döndü ve çadırın arka tarafına doğru yürümeye başladı.

Bailey hayvanların etrafından, kıvrılan bir yol tutturarak Marco’yu takip etti. Marco çok daha az zorlukla kayarak ilerlerken, o adım atacak yer bulmakta zorlanıyordu.

Bailey yüzükoyun duran bir kutup ayısının etrafından dolaşırken dengesini kaybetti. Omzu, havada asılı duran bir kuzguna çarptı. Kuzgun yere düştü; kanatları bükülüp kırılmıştı.

Bailey hiçbir şey diyemeden Marco eğilip kuzgunu aldı ve elinde ters çevirdi. Kırık kanatları kaldırıp altına uzandı ve bir şeyi tıkırtı sesi çıkararak büktü. Kuzgun kafasını çevirdi ve keskin, metalik bir gak sesi çıkardı.

Bailey, “Onlara nasıl dokunabiliyorsun?” diye sordu.

Marco kuzgunun kanatlarını düzeltip sekerek kolundan aşağı doğru inmesine izin verirken, “Hâlâ fiziki varlıklarla alışverişte bulunmanın aritmetiğini çözmeye uğraşıyorum,” dedi. Kuzgun kâğıttan yapılma tüylerini kıpırdattı ama

uçamadı. “Onları benim yapmış olmamla alakalı bir durum olabilir. Sirkte, yaratılışında benim payımın olduğu şeyler daha somut görünüyorlar.”

Kuzgun, eskiden ejderhaymış gibi görünen kıvrımlı bir kuyruğu olan dağ gibi bir kâğıttan pul yığınının üstünde sıçardı.

“Müthişler,” dedi Bailey.

“Nispeten basit sihirlerle bir araya getirilmiş kâğıt ve saat düzeneklerinden oluşuyorlar. Biraz çalışmayla aynı şeyi sen de yapabilirsin.”

Daha önce Bailey’nin aklından, böyle şeyleri kendisinin de yapabileceği hiç geçmemişti. Ama bu kadar basit ve doğrudan söylenince, kulağa tuhaf biçimde yapılabilir geliyordu.

Çadırın uzak ucuna yaklaşırlarken, Bailey, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Seninle konuşmak isteyen biri var,” dedi Bailey. “Dilek Ağacı’nda bekliyor. En uygun yer orası görünüyordu.”

Bailey çadırın diğer tarafına yaklaşırken attığı her adıma dikkat ederek, “Dilek Ağacı’nı gördüğümü sanmıyorum,” dedi.

“İnsanın karşısına çıkıveren çadırlardan değil,” dedi Marco. “Aksine ihtiyaç halinde bulunabiliyor. En sevdiğim çadırlardan biri. Girişteki kutudan bir mum alıyorsun ve ağaçta zaten yanmakta olanlardan bir diğeriyle tutuşturuyorsun. Dileğin bir başkasının dileğinden tutuşuyor.” Çadırın duvarına ulaşmışlardı. Marco çadırın kumaşındaki kurdele sıraları yüzünden zar zor görülebilen ve Bailey’ye Widget’ın tuhaf şişelerle dolu çadırını anımsatan aralığı işaret etti. “Şuradan çıkarsan, yolun karşısında akrobat çadırının girişini görürsün. Tekrar içeri girene kadar beni göremesen de, hemen arkanda olacağım. Dikkatli… ol.”

Bailey fiyonkları çözdü ve çadırdan kolayca süzülüp kendini çadırların arasında kıvrılan bir yolda buldu. Yukarıdaki gökyüzü, düşmeye başlayan yumuşak yağmura rağmen, gri fakat parlaktı.

Akrobat çadırı, onu çevreleyen çadırlardan daha yüksekti ve sadece birkaç adım uzaktaki girişin üstünde *Yerçekimine*

Meydan Okuma yazılı bir tabela sallanıyordu.

Bailey bu çadıra defalarca girmişti, göstericilerin üzerinde asılı durduğu açık zemini iyi biliyordu.

Ancak kapıdan içeri adım atınca, onu beklediği açık alan karşılamadı.

Bir partiye giriş yapmıştı. Olduğu yerde donakalmış, kâğıt kuşların havada kaldığı gibi, askıya alınmış bir kutlama.

Çadırın dört bir yanında, yüksekte, halatların, sandalyelerin ve yuvarlak kafeslerin arasında asılı duran yuvarlak lambalardan parlayan ışığın aydınlattığı düzinelerce gösterici vardı. Kimi gruplar ve çiftler halinde ayaktaydı; kimi baskın olarak siyah ve beyaz olan kalabalığa renk katan yastık, kutu ve sandalyelerde oturuyorlardı.

Ve her figür taş kesilmişti. O kadar hareketsizlerdi ki nefes dahi almıyormuş gibi görünüyorlardı. Heykeller gibi.

Bailey'nin yakınında duran bir tanesi, parmaklarının arasında sessiz duran flütü dudaklarında tutuyordu.

Bir diğeri bir şişeden şarap dolduruyordu; sıvı kadehin üstünde asılı kalmıştı.

Marco bir gölge misali yanında belirirken, "Etraflarını dolaşmalıydık," dedi. "Saatlerdir gözümü üstlerinden ayırmıyorum ve daha az rahatsız edici hale gelmiyorlar."

"Neleri var?"

Marco, "Görebildiğim kadarıyla hiçbir şeyleri," diye cevapladı. "Sirkin tamamı bize zaman kazandırmak için askıya alındı; bu yüzden..." Kaldırdığı elini partidekilerin üstünde dolaştırdı.

Kafası karışan Bailey, "Tsukiko da sirkin bir parçası ama o böyle değil," dedi.

"Sanırım o kendi kurallarıyla oynuyor," dedi Marco. Figürlerin arasına doğru ilerlerken, "Bu taraftan," dedi.

Partide yolunu bulmak kâğıt hayvanların etrafında dolaşmaktan daha zor bir işti. Bailey her adımı müthiş bir temkinle, birine kâğıt kuzguna çarptığı gibi kazayla çarpması halinde olabileceklerden korkarak atıyordu.

Yarım daire şeklinde toplanmış bir insan öbeğinin yanından geçerlerken, Marco, “Neredeyse geldik,” dedi.

Ancak Bailey durdu ve gruptakilerin yüzlerinin dönük olduğu kişiye baktı.

Widget’ın üstünde gösteri kostümü vardı ama yama işi ceketini bir kenara atmıştı ve siyah gömleğinin üstünde yelek düğmeleri açıktı. Elleri havaya kalkıktı ve Bailey’nin bir hikâyenin ortasında durdurulduğunu tahmin edebileceği çok tanıdık bir jestte kalmıştı.

Poppet yanında duruyordu. Bir şey tam partinin durduğu anda dikkatini kardeşinden uzağa çekmiş gibi, kafasını çevirmiş, avluya doğru bakıyordu. Saçları arkaya doğru savrulmuştu; kızıl dalgaları, suyun içinde asılı kalmış gibi, havada süzülüyordu.

Bailey, Poppet’ın yüzüne bakmak için etrafını dolaştı ve saçlarına dokunmak için, çekingen bir tavırla elini uzattı. Saçlar parmaklarının altında kıpırdandı ve tekrar donuk haline bürünmeden usulca dalgalandı.

“Beni görebiliyor mu?” diye sordu. Poppet’ın gözleri hareketsiz ancak parlaktı. Gözünü bir anda kırpıverecekmiş gibi duruyordu ama öyle olmadı.

“Bilmiyorum,” dedi Marco. “Belki ama…”

O düşüncesini tamamlayamadan, üstlerinde asılı duran ve kurdelesi kopan sandalyelerden biri yere düştü. Yere çarpıp parçalanırken az kalsın Widget’a çarpacaktı.

Bailey geri sıçrayıp çarpmaktan son anda kurtulduğu Poppet’ın saçlarının kısa bir hareket dalgasına daha kapılmasına neden olurken, Marco, “Lanet olsun,” dedi. “Şu taraftan,” diyerek çadırın biraz uzaktaki duvarını işaret etti. Ve sonra kayboldu.

Bailey arkasına, Poppet ve Widget’a baktı. Poppet’ın saçları tekrar durulmuştu, hareketsizdi. Düşen sandalyeden parçacıklar Widget’ın çizmelerinin üstünde duruyordu.

Bailey önüne döndü ve çadırın karşı ucuna ulaşmak için sabit figürlerin etrafından dikkatle dolaştı. Yukarıya, havada

sadece aşınmış şeritlerle asılı duran diğer ek sandalye ve yuvarlak kafeslere gergin bakışlar atıyordu.

Duvardaki bağcıkları çözerken parmakları titriyordu.

Aradan geçtiği anda, kendini bir rüyaya adım atmış gibi hissetti.

Bitişik çadırın içinde heybetli bir ağaç vardı. Bailey'nin yaşlı meşe ağacı kadar büyük, dosdoğru topraktan büyüyen bir ağaç. Dallar çıplak ve siyahtı ama damla damla dökülen beyaz mumlarla kaplıydı. Kabuk yarı saydam mum katmanlarıyla kaplanmıştı.

Mumların sadece bir kısmı yanıyordu ama mumların ışığı çarpık siyah dalları aydınlatırken, çizgili duvarlara vuran dans eden gölgelerle görüntü göz kamaştırıcılığından bir şey kaybetmiyordu.

Marco ağacın altında, kollarının arasında Bailey'nin görür görmez tanıdığı illüzyonistle duruyordu.

O da Marco gibi şeffaf görünüyordu. Elbisesi ay ışığında pustan yapılmış gibi duruyordu.

Bailey yaklaşınca, illüzyonist, "Merhaba, Bailey," dedi. Sesi Bailey'nin etrafında, sanki çok yakınında duruyormuş ve kulağına fısıldıyormuş gibi yankılanmıştı. Bailey hemen cevap vermeyince, illüzyonist, "Atkını sevdim," diye ekledi. Kulağına dolan kelimeler, Bailey'ye sıcacık ve şaşırtıcı derecede rahatlatıcı gelmişti. "Adım Celia. Daha önce doğru düzgün tanıştırıldığımızı sanmıyorum."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Bailey.

Celia gülümsedi ve Bailey onun gösterisini sunarkenki halinden, içinden baktığı zaman arkadaki koyu renk ağaç dallarını görebiliyor olduğunu farkedip şaşırdı.

"Geleceğimi nereden bildin?" diye sordu.

"Poppet senden daha önce yaşanan olaylar dizisinin bir parçası olarak bahsetmişti; bu yüzden eninde sonunda geleceğini umuyordum."

Poppet'ın adı geçince, Bailey omzunun üstünden çadırın duvarına baktı. Askıya alınan parti, çadır bezinden çizgilerin hemen ötesinden çok daha uzakta kalmış gibiydi.

Yüzünü çevirince, Celia, “Bir konuda yardımına ihtiyacımız var,” dedi. “Sirki senin devralman gerek.”

Marco, “Şu anda sirkin onunla ilgilenecek yeni birine ihtiyacı var,” dedi. “Demir atamamış bir gemi gibi sürükleniyor. Ona demir attıracak birine ihtiyacı var.”

“Ve o biri benim, öyle mi?”

“Senin olmanı istiyoruz, evet,” dedi Celia. “Eğer bağlanmaya razı gelirsen. Bizler sana destek verebiliriz, Poppet ve Widget da yardım edebilirler ama gerçek sorumluluk senin olacak.”

“Ama ben… Özel değilim,” dedi Bailey. “Yani onlar gibi özel. Ben önemli biri değilim.”

“Biliyorum,” dedi Celia. “Bu iş için yönlendirilmiş ya da seçilmiş değilsin. İşini kolaylaştırması için bunu söyleyebilmek isterdim ama doğru değil. Doğru zamanda doğru yerdesin ve sirki yapılması gerekeni yapacak kadar önemsiyorsun. Bazen bu kadarı yeter.”

Bailey, onu titrek ışıkta izlerken, birden göründüğünden çok daha yaşlı olduğunu fark etti. Aynı şey Marco için olasıydı. Bir fotoğraftaki birinin artık fotoğrafın çekildiği zamanki yaşında olmadığını fark etmek gibiydi; bu yüzden çok daha uzak görünüyorlardı. İçinde olmasına rağmen, sirkin kendisi de uzakta kalmış gibi geliyordu. Ondan gittikçe uzaklaşıyormuş gibi.

“Tamam,” dedi Bailey ama Ceila kabul etmeden önce onu durdurmak için şeffaf elini havaya kaldırdı.

“Bekle,” dedi. “Bu önemli. Senin hiçbirimizin gerçekten sahip olmadığımız bir şeye sahip olmanı istiyorum. Seçme şansın olsun. Bunu kabul edebilir ya da arkanı dönüp gidebilirsin. Yardım etmeye mecbur değilsin ve mecbur olduğunu düşünmeni istemiyorum.”

Bailey, “Dönüp gidersem ne olur?” diye sordu. Celia cevap vermeden önce Marco’ya baktı.

Hiç konuşmadan birbirlerine sadece baktılar ancak bu öyle mahrem bir andı ki Bailey gözlerini kaçırıp ağacın birbirine dolanan dallarına baktı.

Birkaç saniye sonra, Celia, “Dayanamayacak,” dedi. Daha fazla detaya girmedi ama sözlerine devam ederken, Bailey’ye döndü. “Senden çok büyük bir şey istediğimi biliyorum ama soracak başka kimsem yok.”

Birden ağacın üstündeki mumlar titreşmeye başladı. Bazıları karardı ve bir an için parlak alevlerin yerini alan duman kıvrımları da kayboldular.

Celia sendeleyince, Bailey bir an bayılacağını sandı ama Marco onu sıkıca tuttu.

Elini saçlarında dolaştırarak, “Celia, aşkım,” dedi. “Sen tanıdığım en güçlü insansın. Bir süre daha dayanabilirsin, bunu yapabileceğini biliyorum.”

“Üzgünüm,” dedi Celia.

Bailey, Celia’nın hangisine hitap ettiğini anlamamıştı.

“Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok,” dedi Marco.

Celia elini sıkı sıkı tuttu.

Bailey, “Sirk duracak olursa…” dedi. “Siz ikinize ne olacak?”

“Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim,” dedi Celia.

Marco, “İyi bir şey değil,” diye mırıldandı.

Bailey, “Benim ne yapmam gerekecek?” diye sordu.

“Benim başladığım bir şeyi bitirmen,” dedi Celia. “Biraz… Biraz içimden geldiği gibi hareket ettim ve kartlarımı sırasız oynadım. Ve şimdi artık ateş meselesi de var.”

Bailey, “Ateş mi?” diye sordu.

“Sirki bir makine olarak düşün,” dedi Marco. “Ateş, avludaki ateşin tutuşturulması gerek. Bu… sirkin yarısına güç sağlayacak.”

Bailey, “Ya diğer yansı?” dedi.

“O kısmı daha karmaşık,” Celia. “Ben yanımda taşıyorum. Ve sana vermem gerekecek.”

“Ah.”

“Sonra sen yanında taşıyacaksın,” dedi Celia. “Sürekli. Sirkin kendisine sıkı sıkıya bağlı olacaksın. Gidebilirsin ama gidişlerin uzun süreli olamaz. Başka birine verebilir misin bilmiyorum. Senin olacak. Her zaman.”

Bailey ondan istenen bağlılığın kapsamını ancak o zaman idrak edebildi.

Harvard'a adayacağı birkaç sene gibi değildi. Aile çiftliğinin sorumluluğunu devralmaktan bile daha büyük bir sözdü.

Bakışlarını Marco'dan Celia'ya çevirdi ve illüzyonistin bakışlarında, onlar ya da sirk için anlamı ne kadar büyük olursa olsun, gitmeyi seçmesi halinde onu özgür bırakacağını gördü.

Aklından bir yığın soru geçiyordu ama hiçbiri gerçekten önemli değildi.

Cevabını zaten biliyordu.

Kararını on yaşındayken, başka bir ağacın altında, palamutlar, cesur adımlar ve beyaz bir eldiven tekiyle bağlayarak vermişti.

Her zaman sirki seçecekti.

"Yapacağım," dedi. "Kalıyorum. Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Celia yumuşacık bir sesle, "Teşekkürler, Bailey," dedi. Kulaklarında çınlayan sözcükler gerginliğinin son kırıntılarını da alıp götürmüştü.

"Aslında," dedi Marco. "Bunu resmileştirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Celia, "Buna illa gerek var mı sence?" diye sordu.

"Bu noktada sözel bir anlaşmayla yetinecek değilim," dedi Marco. Bir an, Celia'nın kaşları çatılır gibi oldu ama sonra başını eğerek rızasını ifade etti. Marco elini büyük bir dikkatle bıraktı. Celia sabit kaldı; görüntüsü dalgalanmıyordu.

Bailey, "Benden bir şey imzalamamı mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedi Marco. Sağ elinden Bailey'nin o ışıkta çözemediği bir şeylerin kazınmış olduğu bir yüzük çıkardı. Başının üstündeki bir dala uzandı ve yüzüğü, beyaz ve sıcak bir ışıkla parlayana dek yanan mumlardan birinin üstünde tuttu.

Bailey o alevin kimin dileğine ait olduğunu merak etti.

Marco, Bailey'nin ne düşündüğünü bilir gibi, "Seneler önce bu ağaçta bir dilek tuttum," dedi.

Bailey fazla direkt olmadığını umarak, "Ne diledin?" diye sordu. Ancak yanıt almadı.

Marco cevap vermek yerine ışık saçan yüzüğü avcuna yerleştirdi ve elini Bailey'ye uzattı.

Bailey çekinerek ve parmaklarının daha önce olduğu gibi, Marco'nun elinden kolayca geçmesini bekleyerek uzandı.

Ancak parmaklar durdular ve Marco'nun eli neredeyse sertti. Marco öne eğildi ve Bailey'nin kulağına fısıldadı.

"Onu diledim."

Ve ardından Bailey'nin eli acımaya başladı. Yüzük derisini dağlarken, acı parlak ve sıcaktı.

Nefes alabildiği ilk anda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Bedenini baştan ayağa sarsan acı yakıcı ve keskindi ve dizlerinin bağının çözülmesine zorlukla mani oldu.

Marco, "Bağlama," dedi. "Özelliklerimden biridir."

Bailey'nin elini bıraktı. Acı daha o anda kayboldu ama Bailey'nin dizleri titremeye devam ediyordu.

Celia, "İyi misin?" diye sordu.

Bailey avcuna bakarak başını salladı. Yüzük yok olmuştu ama tenine dağlanmış parlak kırmızı bir halka vardı. Bailey, sormaya hiç gerek duymadan bunun her zaman üstünde taşıyacağı bir yara izi olacağını anlamıştı. Elini kapattı ve yeniden Marco ve Celia'ya baktı.

"Bana bilmem gerekenleri anlatın," dedi.

Ateşin İkinci Tutuşması

New York, 1 Kasım 1902

Bailey kitaplarla dolu, küçücük odayı çok zorlanmadan buldu. Masanın üstündekileri karıştırırken, köşede oturan iri, siyah kuzgun onu meraklı gözlerini kırpıştırarak izliyordu.

Büyük deri defterin sayfalarını Poppet ve Widget'ın imzalarını bulana dek, çevirdi. Sayfayı büyük bir dikkatle koparıp ciltten bütünüyle söktü.

Çekmecede bir kalem buldu ve talimattaki gibi, sayfaya kendi adını yazdı. Mürekkep kururken, hiçbir şeyi unutmamak için listeyi kafasından tekrar tekrar geçirerek, ihtiyaç duyacağı diğer şeyleri toparladı.

İpliği bulması kolay oldu; yumak bir kitap yığının üstünde her an gitmeye hazır, bekliyordu.

İki kart -biri tanıdık bir iskambil kağıdı, diğeri üzerinde bir melek kabartması olan bir tarot kartıydı- masanın üstündeki kâğıtların arasındaydı. Bunları da kitabın ön kapağının altına sıkıştırdı.

Üstünde asılı duran kafesteki güvercinler tüylerini kabartarak kıpırdanıyorlardı.

Onu en çok uzun gümüş zincire takılı cep saatini bulmak oyaladı. Masanın yanında yerde buldu ve üzerindeki tozu bir

miktar almaya kalkınca, arkasına kazınmış H.B. harflerini gördü. Saat artık çalışmıyordu.

Bailey kopardığı sayfayı da üstüne koyduğu kitabı kolunun altına sıkıştırdı. Saati ve ipi, Dilek Ağacı'ndan aldığı mumun yanına, ceplerine yerleştirdi.

O çıkarken, kuzgun başını öne uzattı. Güvercinler hâlâ derin uykudaydılar.

Bailey bitişikteki çadıra geçti ve doğrudan ortasından yürümek doğru gelmediği için, çift sıra iskemleden oluşan çemberin etrafını dolaştı.

Dışarıda yağmur devam ediyordu.

Telaşlı adımlarla Tsukiko'yu onu bekler halde bulacağı avluya yürüdü.

"Celia çakmağını ödünç almamı söyledi," dedi.

Tsukiko meraklı bir ifadeyle başını yana eğerken, tuhaf biçimde, kedimsi bir sırıtışı olan bir kuşa benziyordu.

Bir an sonra, "Sanırım bu mümkün," dedi. Gümüş çakmağı paltosunun cebinden çıkarıp Bailey'ye attı.

Çakmak Bailey'nin beklediğinden daha ağırdı. Yüzeyinde ayırt edemediği sembollerin işli olduğu, kısmen yıpranmış ve kararmış gümüşle kaplı, çarklardan oluşan karmaşık bir mekânizmaydı.

"Çakmağa dikkat et," dedi Tsukiko.

Bailey çakmağı elinde çevirirken, "Sihirli mi?" diye sordu.

"Hayır, ama eski ve benim için çok kıymetli biri tarafından yapıldı. Sanırım şunu tekrar yakmayı deneyeceksin?" Bir zamanlar içinde ateşin yandığı, çarpık metallerden oluşan heybetli kazanı işaret ediyordu.

Bailey başını evet der gibi salladı.

"Yardım ister misin?"

"Yardım mı teklif ediyorsun?"

Tsukiko omuz silkti.

"Sonucu beni çok da ilgilendirmiyor," dedi ama çadırlara ve çamura bakışında, Bailey'nin sözlerinden şüphe duymasına neden olacak bir şey vardı.

“Sana inanmıyorum,” dedi. “Ama beni ilgilendiyor ve sanırım bunu tek başıma yapmam gerekiyor.”

Tsukiko gülümsedi; bu Bailey’ye samimi görünen ilk gülümsemesiydi.

“O zaman seni işinle baş başa bırakayım,” dedi. Elini demir kazanın üstünde dolaştırdı, kazanın içindeki yağmur suyunun büyük kısmı buharlaşarak sisin içinde dağılan yumuşak bir bulutla havalandı.

Başka tavsiye ya da talimatta bulunmadan, Bailey’yi avluda tek başına bırakarak, peşinde salınan incecik bir duman eşliğinde siyah beyaz çizgili yoldan aşağı doğru yürüdü.

Bailey, Widget’ın ateşin ilk tutuşturulmasıyla ilgili anlattıklarını hatırlıyordu. Gerçi, ateşin tutuşturulduğu gecenin aynı zamanda Widget’ın doğduğu gece olduğunu yeni idrak ediyordu. Widget hikâyeyi öyle detaylı anlatmıştı ki Bailey bizzat şahit olduğu sonucunu çıkarmıştı. Okçular, renkler, gösteri.

Ve şimdi Bailey aynı numarayı sadece bir defter, biraz ip ve ödünç bir çakmakla tekrarlamaya çalışacaktı. Tek başına. Ve yağmurda.

Celia’nın talimatlarından hatırladıklarını, defterleri ve bağlayacak ipleri bulmaktan daha karmaşık olanları, kendi kendine mırıldandı. Odaklanmak, niyetlenmeye dair tam olarak anlamadığı şeyleri.

Defteri koyu kırmızıya boyanmış, yer yer kurumuş kahverengi bir şeyle lekelenmiş, ince yün iple bağladı.

Üç düğüm atarak kitabı, boştaki sayfa kapağına yaslanmış, kartlar içine bastırılmış halde sıkıca bağladı.

Cep saatini, zinciri elinden geldiğince iyi sararak defterin üstüne astı.

Hazırladığı bohçayı kazanın içine attı. Defter ıslak bir pat sesi ve saatin metalde çıkardığı tıngırtı eşliğinde yere indi.

Marco’nun melon şapkası ayaklarının dibinde, çamurun içinde duruyordu. Onu da alıp kazana attı.

Arkaya, akrobat çadırının olduğu tarafa baktı. Avludan, diğer çadırlardan daha yükseğe uzanan tepesini görebiliyordu.

Ve sonra, anlık bir dürtüyle ceplerindeki diğer şeyleri çıkardı ve onları da kazanın içine attı. Gümüş bilet. *Rèveur*'lerle yediği yemekte yakasında taşıdığı kurumuş gül. Poppet'ın beyaz eldiveni.

Elinde Widget'ın, onun ağacının bir kopyasını içine hapsettiği küçük cam şişeyle bir süre durdu ama sonra onu da kazana ekledi ve şişe demire çarparak paramparça olurken, yüzünü buruşturdu.

Beyaz mumu bir eline, Tsukiko'nun çakmağını diğerine aldı.

Çakmak tutuşmaya razı gelene kadar birkaç kez uğraştı.

Sonra mumu parlak turuncu ateşle tutuşturdu.

Yanan mumu kazana attı.

Hiçbir şey olmadı.

Bunu seçiyorum, diye düşündü. *Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen, işe yarasın.*

Bunu, daha önce doğum günü mumları ya da kayan mumlarla dilediği her şeyden daha çok, daha içten dilemişti. Kendisi için. Kırmızı atkılara sarınmış *rèveur*'ler için. Hiç tanışmadığı saatçi için. Celia ve Marco ve Poppet ve Widget ve hatta umurunda olmadığını iddia etse dahi, Tsukiko için.

Bailey gözlerini yumdu.

Bir an, her şey hareketsizdi. Yağmur bile aniden durmuştu.

Omuzlarına bir çift elin yerleştiğini hissetti.

Göğsünde bir ağırlık.

Çarpık demirli kazanın içinde bir şey ışıldamaya başladı.

Tutuştuklarında alevler parlak ve kıpkırmızıydılar.

Beyaza dönünce kör edici bir hal aldılar ve kıvılcım sağanağı yıldızlar gibi yağmaya başladı.

Isının gücü, üzerinden bir dalga gibi geçerek ve ciğerlerini yakarak Bailey'yi arkaya doğru savurdu. Artık kömürleşmiş ve çamurlu değil, sıkı, kuru ve siyah beyaz sarmal desenlerle kaplı zemine düştü.

Etrafında, çadırların üstündeki ışıklar hayata geçiyor, ateş böcekleri gibi titreşiyorlardı.

*

Marco, Dilek Ağacı'nın altında durmuş, dallardaki mumların tek tek canlanışını seyrediyordu.

Bir an sonra, Celia da yanında belirdi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Marco. "Lütfen bana işe yaradığını söyle."

Celia cevap olarak onu, bir defasında kalabalık bir balo salonun ortasında öptüğü gibi öptü.

Dünyada onlardan başka hiç kimse yokmuş gibi.

KISIM V

Kehanet

Sanırım kendimi bir yazardan çok, okuyucuların sirke ulaşmaları için bir çıkış kapısı, teğet bir yol sağlayan biri gibi görüyorum. Sirki, fiziken ulaşamadıkları zamanlarda, sadece zihinlerinde bile olsa, yeniden ziyaret edebilsinler diye. Günün hangi saatinde ya da nerede olurlarsa olsunlar, canlarının istediği anda sirke dönebilsinler diye kırış buruş gazete kâğıtlarına basılı, tekrar tekrar okuyabilecekleri sözcükler aracılığıyla naklediyorum. Bir anda onları alıp götürüyorum.

Böyle dile dökülünce, kulağa hayli sihirli geliyor, öyle değil mi?

Friedrick Thiessen, 1898

Şenliklerimiz burada bitti.

Gördüğün oyunculara gelince,

Sana dediğim gibi, onlar birer ruhtu ve Hepsi eriyip havaya karıştı, o incecik havaya.

İşte tıpkı bu hayallerin elle tutulmaz dokusu gibi, Tepesi bulut kaplı burçlar, görkemli saraylar, Ulu mabetler, hatta şu yüce yerküre

Ve üstünde var olan ne varsa, bir gün eriyecek; Biraz önce uçup giden şu hayali gösteri gibi, Dumanı bile kalmayacak

ardında.

Rüya dediğin şey de bizlerden olur işte Ve minicik ömrümüzü yine bir uyku noktalar.

PROSPERO, FIRTINA, IV. PERDE I. SAHNE

Vakit çok geç olduğu için, falcıda sıra yoktu.
Dışarıda serin gece havası karamel ve is kokarken, çadırın içi ılıktı; tütsü, gül ve balmumu kokuyordu.

Boncuklu perdeyi geçmeden önce girişteki odada uzun süre beklemedin.

Boncuklar çarpışınca, yağmuru andıran bir ses yükseldi. Perdenin diğer tarafındaki odaya mumlar sıralanmıştı.

Odanın ortasındaki masaya oturdun. Koltuğun şaşırtıcı derecede rahattı.

Falcının yüzü incecik, siyah bir peçenin arkasına gizlenmişti ama gülümseyince gözleri parlıyordu.

Kristal küresi yoktu. Ya da kart destesi.

Sadece kadife kaplı masaya saçtığı, sembolleri çözer gibi okuduğu bir avuç, ışıltılı gümüş yıldız.

Bilemeyeceği şeyleri gizemli bir netlikle anlattı.

Sana zaten bildiğin gerçekleri söyledi. Tahmin edebileceğin bilgileri. Hayal dahi edemeyeceğin olasılıkları.

Masadaki yıldızlar dalgalanan mum ışığında, hareket eder gibiydiler. Gözlerinin önünde yer değiştirip değişir gibi.

Çadırdan ayrılmadan önce, falcı sana, geleceğin hiçbir zaman taşa oyulmadığını söyledi.

Planlar

Londra, Aralık 1902

Poppet Murray, elinde deri bir evrak çantası, ayaklarının dibinde büyük bir bez çantayla, La Maison Lefèvre'in ön basamaklarında duruyordu. Kapı zilini en az on kez çalmış, evin içinde yankılanan zil sesini duyabilmesine rağmen, arada sertçe vurmaktan geri durmamıştı.

Kapı nihayet açıldığında, arkasında etek ucu pantolonundan sarkan mor gömleği ve elinde buruşturulmuş bir kâğıt parçasıyla Chandresh duruyordu.

Poppet'ı çizmelerinden tepede topladığı kızıl saçlarına kadar süzerek, "Seni son gördüğümde daha küçüktün," dedi. "Ve o zaman iki kişiydiniz."

"Kardeşim Fransa'da," dedi Poppet ve ayaklarının dibinde duran çantayı alıp Chandresh'in peşinden içeri girdi.

Holde duran fil başlı heykelin biraz cilaya ihtiyacı vardı. Ev tam bir kargaşa halinde ya da yerden tavana kadar antikalar, kitaplar ve objets d'art'la dolu bir evin, kendi rahat, dağınık usulünce olabileceği bir kargaşa halindeydi. Poppet'ın Widget'la birlikte koridorlarında koşturduğu, rengârenk misafirlerin arasında turuncu kedi yavrularını kovaladığı, şimdi ona birkaç yıl öncesinden çok daha geride kalmış gibi gelen o akşamki gibi parlamıyordu.

Merdivenleri tırmanırlarken, “Personelinize ne oldu?” diye sordu.

“Pek çoğunu kovdum,” dedi Chandresh. “İşe yaramıyorlardı; en ufacık şeylerin bile düzenini sağlayamıyorlardı. Sadece aşçılar duruyor. Uzunca bir süredir akşam yemeği yemedim ama en azından ne yaptıklarını biliyorum.”

Poppet onu sütunların sıralandığı koridordan çalışma odasına takip etti. Daha önce bu odaya hiç girmemişti ama şimdiki gibi planlar, eskizler ve boş konyak şişeleriyle dolu olduğundan şüpheliydi.

Chandresh odanın içinde ilerledi ve elindeki buruşuk kâğıdı bir iskemlenin üstündeki yığına ekledikten sonra, gözlerini pencerelerde asılı duran bir dizi plana dikti.

Poppet masanın üstündeki kitapları, boynuzları ve yeşim taşından oyulmuş kaplumbağaları kenara itip, elindeki evrak çantasına yer açtı. Bez çantayı ise, yerde, yakınında bıraktı.

Chandresh, döndü ve Poppet’a varlığını yeni fark etmiş gibi bakarak, “Neden buradasın?” diye sordu.

Poppet masanın üstündeki çantayı açtı ve içinden kalın bir kâğıt tomarı çıkardı.

“Benim için bir iyilik yapmana ihtiyacım var, Chandresh,” dedi.

“Ne tür bir iyilik?”

“Sirkin mülkiyetini devretmeni istiyorum.” Poppet masadaki karışıklığın arasında bir dolma kalem buldu ve mürekkebini kontrol etmek için bir kâğıt parçasında denedi.

Chandresh, “Sirk hiçbir zaman benim olmadı ki,” diye mırıldandı.

“Tabii ki oldu,” dedi Poppet, kâğıda yuvarlak bir P harfi çizerken. “Senin fikrindi. Ama zamanın olmadığını biliyorum ve mal sahibi konumundan feragat etmenin en doğrusu olacağını düşündüm.”

Chandresh bir an düşündü, sonra başını salladı ve kontratı okumak üzere masaya yaklaştı.

İncelerken, “Burada Ethan ve Lainie’nin adları var ama Tante Padva’nınki yok,” dedi.

“Hepsiyle konuştum,” dedi Poppet. “Bayan Padva artık olaya dâhil edilmek istemiyor ama Bayan Burgess’ın onun sorumluluklarını üstleneceğine güveni tam.”

Chandresh, “Bay Clarke da kim?” diye sordu.

“Çok sevdiğim bir dostum,” derken Poppet’ın yanakları hafiften kızardı. “Ve sirke kusursuz bir şekilde göz kulak olacak.”

Chandresh evrağın sonuna ulaşınca, ona kalemi uzattı.

Chandresh, titrek gösterişli bir imza attıktan sonra, kalemi masaya bıraktı.

“Bunun için ifade edebileceğimden daha çok minettarım.” Poppet kontratı çantaya geri yerleştirmeden önce, kuruması için mürekkebe üfledi. Chandresh sözlerini tembel bir el hareketiyle savuşturduktan sonra, yeniden pencereye yürüdü ve gözlerini asılı duran planlara dikti.

Poppet çantayı kapattıktan sonra, “Planlar ne için?” diye sordu.

Chandresh kolunu etraftaki sayısız kâğıdın üstünde gezdirerek, “Bunları… Planları Ethan’dan aldım ve ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

Poppet paltosunu çıkarıp masanın arkasındaki sandalyeye bıraktıktan sonra raflardan sarkan, aynalara, tablolara ve pencerelere asılmış plan ve eskizlere yakından baktı. Kimi komple odalardı, diğerleri dış mimari parçaları, detaylı kemerler ve holler.

Poppet keskin kısmında koyu renk lekeler olan gümüş bir bıçağın desenli mantara saplı durduğu dart tahtasına gelince durdu. O yürümeye devam edince, bıçağın kendisi kayboldu ama Chandresh farkına varmadı.

Poppet odanın içinde dolaşırken, Chandresh, “Onların hepsi evin tadilatı için,” dedi. “Ama birbirleriyle çok uyumlu değiller.”

Poppet parçaları zihninde üst üste bindirerek ve daha önce yıldızlarda gördüğü binayı oluşturan hallerini görerek, “Bu bir

müze," dedi. Sıralarını büsbütün kaybetmişlerdi ama ne oldukları aşikârdı. Bir dizi planı indirip bir başkasıyla yer değiştirdi ve planları kat kat düzene soktu. Chandresh onu merakla izlerken, "Bu bina değil," diye izah etti. "Yeni bir bina." Bir dizi kapıyı -aynı olası girişin farklı versiyonlarını- alıp yan yana yere serdi ve her birinin farklı bir odaya açılmasını sağladı.

Chandresh onun planları yeniden düzenlemesini izledi ve ne yaptığını anlamaya başlayınca, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Kendisi de Prusya mavisi kâğıtlarda ayarlamalar yapmaya, Poppet'ın düzenlemelerine karşılık vermeye, eski Mısır tapınaklarının taklitlerini kavisli kitap raflarının oluşturduğu sütunlarla çevrelemeye başladı. Birlikte yere oturup, odaları, koridorları ve merdivenleri birleştirdiler.

Chandresh, Marco'ya seslenmeye yeltendi ama kendini tuttu.

"Gittiğini unutup duruyorum," dedi Poppet'a. "Bir gün çıkıp gitti ve bir daha dönmedi. Bir not bile bırakmadan. İnsan, sürekli notlar alan birinin geriye bir not bırakacağını sanıyor."

Poppet, "Ben gidişinin plansız olduğuna inanıyorum," dedi. "Ve buradaki sorumluluklarını gerektiği gibi düzene sokamadığı için üzgün olduğunu biliyorum."

Chandresh kafasını kaldırdı ve, "Neden gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

Poppet, "Celia Bowen'la olmak için gitti," derken gülümsemesine mani olamadı.

"Ha!" dedi Chandresh. "Marco'nun içinde böyle bir şey olacağı aklıma gelmezdi. Ne mutlu onlara. Haydi, şereflerine kadeh kaldıralım!"

"Kadeh mi kaldıralım?"

Chandresh boş konyak şişelerini bir kenara iterek zeminde yeni eskizlere yer açarken, "Haklısın, şampanya yok," dedi. "Biz de bir odayı onlara adarız. Sence hangisi hoşlarına gider?"

Poppet planlara ve eskizlere baktı. İkisinden birinin ya da her ikisinin birden seveceğini düşündüğü pek çok oda vardı.

Penceresiz ve sadece tepesine kondurulmuş bir Japon balığı havuzundan süzülen ışıkla aydınlanan yuvarlak bir odanın çiziminde durdu. Dingin ve büyüleyiciydi.

"Bu," dedi.

Chandresh bir kalem aldı ve kâğıdın kenarına, "M. Alisdair & C. Bowen'a ithaf et," yazdı.

Poppet, "Yeni bir asistan bulmanıza yardım edebilirim," diye önerdi. "Bir süre Londra'da kalabilirim."

"İşte bu çok hoşuma gider, hayatım."

Poppet'ın yakına, yere bıraktığı çanta aniden, yumuşak bir gürültüyle yana devrildi.

Chandresh, çantaya biraz korkuyla bakarak, "O çantada ne var?" diye sordu.

Poppet neşeyle, "Size bir hediye getirdim," dedi.

Çantayı düzeltti ve büyük bir dikkatle açarak, içinden bacakları ve kuyruğu beyaz benekli, siyah bir kedi yavrusu çıkardı. Kedi kremaya batırılmış gibi görünüyordu.

"Adı Ara," dedi. "Çağırıldığı zaman gelir ve birkaç numara biliyor. Ama genelde ilgiden ve pencere kenarında oturmaktan hoşlanıyor. Bir arkadaş hoşunuza gider diye düşündüm."

Kediyi yavaşça yere bıraktı ve ellerini üstünde tuttu. Kedi, yumuşacık bir miyav sesiyle arka ayaklarının üstünde gerindi ve dikkatini Chandresh'e çevirmeden önce, Poppet'ın parmaklarını yaladı.

Chandresh, "Merhaba, Ara," dedi.

Poppet, kedi yavrusu kucağına tırmanmaya çalışırken Chandresh'i izledi ve, "Size hafızanızı geri vermeyeceğim," dedi. "Denesem bile yapabilir miyim, bilmiyorum; gerçi Widge büyük olasılıkla başarabilirdi. Şu noktada bu ağırlığı üzerinizde taşımaya ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Sanırım ileriye bakmak, arkaya bakmaktan daha iyi olacak."

Chandresh kediyi kucakladı ve kulaklarının arkasını ovalayarak mırlamasına neden olurken, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Hiç," dedi Poppet. "Teşekkürler, Chandresh."

Öne eğildi ve adamı yanağından öptü.

Kızın dudakları tenine değince, Chandresh uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissetti. Bir sisten geriye kalanlar üzerinden kalkmış gibi. Zihni açılmış, müze planları tutarlı bir hal almaya, gelecek projelere dair fikirler tamamen idare edilebilir bir şekilde yan yana sıralanmaya başlamıştı.

Chandresh ve Poppet uzun saatlerini planları düzenlemek ve eklemeler yapmakla, antikalarla, sanatla ve gelecekten görüntülerle doldurulabilecek yeni bir alan yaratmakla geçirdiler.

Onlar çalışırken, siyah-beyaz kedi yavrusu kıvrılan kâğıtları patilemekle meşguldü.

Hikâyeler
Paris, Ocak 1903

Gri takım elbiseli adam, sesinde belli belirsiz bir hüzünle, "Hikâyeler değişti, evlat," dedi. "Artık iyi ve kötü arasında savaşlar, katledilecek canavarlar, kurtarılmayı bekleyen bakireler yok. Tecrübeme dayanarak söylüyorum, bakirelerin çoğu kendilerini kurtarabilmeye fazlasıyla muktedirler. En azından bir şeye değecek olanlar. Mücadeleler, canavarlar ve mutlu sonlar içeren basit masallar kalmadı artık. Mücadeleler amaç ya da yol netliğinden yoksun. Canavarlar farklı biçimler alıyorlar ve ne olduklarının ayırt edilmesi güç. Ve hiçbir zaman gerçek sonlar yok. Mutlu ya da mutsuz. Her şey sürüp gidiyor, üst üste biniyor, bulanıklaşıyor; senin hikâyen kız kardeşinin, onunki başka hikâyelerin bir parçası ve bunların hangisinin sonunun neye çıkacağını kestirmek imkânsız. İyi ve kötü, bir prenses ve ejderhadan ya da bir kurt ve kırmızı başlıklı kızdan çok daha karmaşık. Hem ejderha da kendi hikâyesinin kahramanı değil mi? Kurt, bir kurtun davranması gerektiği gibi davranmıyor mu? Gerçi belki de avıyla oynamak için büyükanne kılığına bürünme zahmetine girecek tek bir kurt vardır."

Widget şarabından bir yudum aldı ve cevap vermeden önce, adamın sözlerini düşündü.

“Ama bu hiçbir zaman basit bir masal olmadığı anlamına gelmez mi?” diye sordu. Gri takım elbiseli adam omuz silkti, sonra kendi kadehini tekrar doldurmak için masadaki şarap şişesine uzandı.

“Bu karmaşık bir mesele. Masalın kalbi ve arkasındaki fikirler basit. Zaman, nüanslarını değiştirip genleştirdi, onları bir hikâyeden daha fazlasına, bölümlerinin toplamından daha büyük bir şeye dönüştürdü. Ama bu zaman alır. En gerçek öyküler, kendileri olmak için, zamana ve aşinalığa ihtiyaç duyarlar.”

Garson masalarında durdu ve gri takım elbiseli adamdan tarafa bakmadan, Widget’la konuştu.

Garson uzaklaşınca, adam, “Kaç dil konuşabiliyorsun?” diye sordu.

“Hiç durup saymadım,” dedi Widget. “Bir kez temelini kavrayacak kadar duyduğum her dili konuşabiliyorum.”

“Etkileyici.”

“Parçaları doğal olarak kapıyordum ve Celia bana döngüleri bulmayı, sesleri tam setler halinde bir araya getirmeyi öğretti.”

“Babasından daha iyi bir öğretmen olduğunu umuyorum.”

“Babası hakkında bildiklerime dayanarak, ikisi birbirlerinden çok farklılar. Öncelikle, Poppet’ı ya da beni hiçbir zaman karmaşık oyunlar oynamaya zorlamadı.”

Gri takım elbiseli adam, “Kastettiğin karşılaşmanın ne olduğunu biliyor musun?”

“Siz biliyor musunuz? Bana tamamen kesin ve netmiş gibi gelmiyor.”

“Bu dünyada kesin ve net olan çok az şey var. Çok uzun zaman önce, sanırım kulağa olduğundan daha büyük bir masal gibi gelmesini istiyorsan, *bir zamanlar* da denebilir, ilk öğrencilerimden biriyle dünyanın usûlleri, kalıcılık, dayanıklılık ve zaman hakkında bir anlaşmazlığa düşmüştük. Sistemlerimin modasının geçtiğini düşünüyordu. Kendince, daha üstün bulduğu yöntemler geliştirdi. Ben öğretilebilir olmayan hiçbir metodolojinin kayda değer olmadığı görüşündeydim; bu yüzden öğretmeye başladım.

Öğrencilerimizi karşı karşıya getirmemiz basit denemeler olarak başladı ve zamanla karmaşık bir hale büründü. Her zaman, özünde, hangi tekniğin daha güçlü olduğunu görmeye dayalı kaos ve kontrol mücadeleleriydiler. İki rakibi tek başlarına bir ringe kapatmak ve birinin yere serilmesini beklemek bir şeydir. Ringde onların yanında başka etkenler olduğunda nasıl gittiklerini görmek bambaşka. Yapılan her eylemin yankıları olduğunda. Bu son karşılaşma özellikle ilginçti. Bayan Bowen'in çok zekice bir çıkış yolu bulduğunu itiraf ediyorum. Gerçi bu süreçte öğrencimi kaybettiğim için üzülüyorum." Şarabından bir yudum aldı. "Büyük olasılıkla bugüne dek eğittiğim en iyi öğrencim oydu."

"Öldüğüne inanıyor musunuz?" Widget kadehini bıraktı. Adam da kadehini bıraktı.

Uzun bir duraksamanın ardından, "Sen ölmediğine mi inanıyorsun?" diye karşılık verdi.

"Ölmediğini biliyorum. Tıpkı Celia'nın, ölü olmayan babasının, tam şu pencerenin yanında durduğunu bildiğim gibi." Widget kadehini kaldırdı ve kapının yanındaki karanlık pencereye doğru eğdi.

Camdaki şık bir palto içindeki gri saçlı bir adam ya da müşterilerin ve garsonların yansımalarının ve sokaktan gelen kırık ışığın bir alaşımı olabilecek görüntü tamamen ayırt edilmez bir hal almadan önce hafifçe dalgalandı.

Widget, "İkisi de ölü değil,''diye devam etti. "Ama yaşıyor da değiller." Pencereyi işaret etti. "Sirkteler. Sirkin kendisiler. Marco'nun ayak seslerini Labirent'te işitebilirsiniz. Celia'nın parfümünü Bulut Labirenti'nde duyabilirsiniz. Muhteşem."

"Hapsolmanın muhteşem olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bakış açısı meselesi," dedi Widget. "Birbirlerine sahipler. Hatırı sayılır bir yerde, etraflarında büyüyüp değişebilen ve değişecek bir yere kapatıldılar. Bir anlamda, Marco'nun hayal gücüne bağlı bir dünyaları var. Marco illüzyon tekniğini bana öğretiyor ama henüz ustalaşmadım. Bu yüzden, evet, muhteşem olduğunu düşünüyorum. Sizi babası gibi görüyormuş, biliyor musunuz?"

Gri takım elbiseli adam, “Bunu sana kendisi mi söyledi?” diye sordu.

“Kelimelere dökerek değil,” dedi Widget. “Onu okumama izin verdi. İnsanların geçmişlerini görebiliyorum. Söz konusu insan bana güvenirse hayli detaylı olarak. O bana güveniyor çünkü Celia da güveniyor. Sizi artık suçladığını sanmıyorum. Sizin sayenizde onu buldu.”

“Onu, Celia’ya ters düşmesi ve onu tamamlaması için seçtim. Belki de fazla iyi seçmişim.” Gri takım elbiseli adam, gizli bir bilgiyi fısıldamaya hazırlanır gibi, masaya eğildi ama sesinin tonu değişmedi. “Hata buydu, anlıyor musun? İkisi birbirlerine fazla uygundular. Birbirlerinden rekabet edemeyecek kadar etkilendiler. Ve şimdi asla ayrılamazlar. Yazık.”

Widget kadehini doldurmak için şişeye uzanırken, “Romantik olmadığınız sonucunu çıkarıyorum,” dedi.

“Gençliğimde öyleydim. Çok çok uzun zaman önceydi.”

Widget şişeyi masaya bırakırken, “Görebiliyorum,” dedi. Gri takım elbiseli adamın geçmişi çok çok uzun zaman öncesine kadar uzanıyordu. Widget’ın tanıdığı herkesinkinden daha uzun. Sadece bazı kısımlarını okuyabiliyordu; büyük kısmı aşınıp solmuştu. Sirkle bağlantılı olan parçalar en net ve kavraması en kolay olanlardı.”

“O kadar yaşlı mı görünüyorum?”

“Gölgeniz yok.”

Gri takım elbiseli adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. Bütün gece, ifadesindeki fark edilebilir tek değişiklik bu olmuştu.

“Algın bir hayli açık,” dedi. “Yüz insandan, belki de bin insandan biri bile bu kadarını fark etmiyor. Evet, yaşım bir hayli ileri. Ömrümde çok fazla şey gördüm. Bazılarını unutmayı tercih ediyorum. Sonuçta insanı kötü etkiliyor. Her şey kendi çapında etkiliyor. Tıpkı her şeyin zamanla yok olması gibi. Bu kuralda ben de istisna değilim.”

Widget “Sonunuz onun gibi mi olacak?” diye sorarak başıyla pencereyi işaret etti.

“Umarım olmaz. Kendime göre erteleme yöntemlerim olsa da, kaçınılmaz olanı kabul etmeye razıyım. O ölümsüzlük peşindeydi; peşine düşülmesi korkunç olan bir şey. Bir şeyin peşine düşmek değil de, daha çok kaçınılmaz olandan kaçınmak. Çoktan nefret etmeye başlamadıysa bile, yakında başlayacak. Umarım senin öğretmenin ve benim öğrencim daha şanslıdırlar.”

Widget, “Ölebileceklerini umduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu.

“Ben sadece karanlığı ya da cenneti korkmadan bulabilmelerini umduğumu söylüyorum, bulabilirlerse.” Kısa bir duraksamadan sonra ekledi. “Aynı şeyi sen ve yoldaşların için de umuyorum.”

Widget her ne kadar bu hissi bütünüyle anlamasa da, “Teşekkürler,” dedi.

“Bu dünyaya geldiğinizde, size hoş geldiniz demek için, sana ve kardeşine bir beşik göndermiştim. Ve en azından dünyadan keyifli bir çıkış yapmanızı temenni edebilirim. Gerçi sizi uğurlamak için şahsen burada bulunacağımdan şüpheliyim. Aslına bakarsan, bulunmayacağımı umuyorum.”

“Sihir, uğruna yaşamak için yeterli değil mi?”

Gri takım elbiseli adam kelimeyi bir kahkahaya dönüştürerek, “Sihir,” dedi. “Bu sihir değil. Dünya böyle; sadece çok az sayıda insan durup dikkat ediyor. Etrafına bir bak.” Eliyle çevredeki masaları işaret etti. “Bir tekinin bile bu dünyada mümkün olan şeyler konusunda en ufak bir fikri yok. Daha kötüsü, onları aydınlatmaya yeltensen, hiçbiri kulak vermezdi. Sihrin zekice bir kandırmacadan başka bir şey olmadığına inanmak istiyorlar. Çünkü gerçek olduğunu düşünmek geceleri uykularının kaçmasına, kendi varlıklarından korkmalarına neden olurdu.”

“Ama bazı insanlar aydınlatılabilir,” dedi Widget.

“Aslında, bu tür şeyler öğretilebilir. Bundan daha genç zihinlerle daha kolay oluyor. Tabii ki hileler var. Şapkadan çıkan tavşanlar saçmalığından değil, kâinatı daha ulaşılabilir kılmaktan bahsediyorum. Bugünlerde çok az insan bunları

öğrenmeye zaman ayırıyor, ne yazık ki. Ve daha da azı doğal erişime sahip. Sen ve kız kardeşin buna sahipsiniz; sirkinizin açılışındaki öngörülemez etkinizde olduğu gibi. O yetenekle ne yapıyorsunuz? Hangi amaca hizmet ediyor?"

Widget cevap vermeden önce bir süre düşündü. Sirk sınırları dışında, böyle şeylere çok az yer varmış gibi görünüyordu. Gerçi belki de adamın söylemeye çalıştığı da buydu. "Ben hikâyeler anlatıyorum," dedi. Verebileceği en dürüst cevap buydu.

"Hikâyeler mi anlatıyorsun?" İlgisi neredeyse elle tutulur biçimde uyanmıştı.

"Hikâyeler, masallar, şiirsel günceler," dedi Widget. "Artık her ne ad verirseniz. Biraz önce konuştuğumuz şeyler, eskisinden daha karmaşık bir haldeler. Ben gördüğüm geçmişten parçalar alıp rivayetlerle bir araya getiriyorum. O kadar önemli değil ve burada olma nedenim de bu değil."

Gri takım elbiseli adam, "Önemli," diyerek araya girdi. "Birinin o hikâyeleri anlatması gerek. Savaşlar verilip, kazanılırken ya da kaybedilirken, korsanlar hâzinelerini bulurken ve ejderhalar düşmanlarını kahvaltıda güzel bir fincan Lipsang Souchong'la yerken birinin onların üst üste binen hikâyelerini anlatması gerek. Bunda sihir var. Sihir dinleyicide; öyküler her kulağa farklı gelecek ve onları asla ön göremeyecekleri şekilde etkileyecektir. Dünyeviden derine. Birinin ruhuna yerleşecek, kanı, özü ve amacı olacak bir masal anlatabilirsin. O masal o kişiyi harekete geçirecek, yönlendirecektir ve o masal sayesinde, senin kelimelerin sayesinde neler yapabileceğini kim bilebilir? Senin rolün, senin yeteneğin bu. Kız kardeşin geleceği görebilir ama sen o geleceği şekillendirebilirsin, evlat. Bunu sakın unutma." Şarabından bir yudum daha aldı. "Ne de olsa sihrin de pek çok çeşidi var."

Widget, gri takım elbiseli adamın ona bakışındaki değişimi düşünerek duraksadı. Hikâyelerin artık eskisi gibi olmadığına dair bütün o gösterişli sözlerin şov amaçlı ve adamın gerçekten inanmadığı sözler olabileceğini düşündü.

Daha önce ilgi seviyesi kayıtsızlık sınırında dolaşırken, şimdi Widget'a yeni oyuncağına bakan bir çocuk ya da özellikle ilgi çekici bir ava -kırmızı başlıklı kız ya da her neyse- bakan bir kurt gibi bakıyordu.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsunuz," dedi Widget.

Gri takım elbiseli adam, kadehinin üstünden Widget'a bakarak, şarabını yudumlamakla yetindi.

"Bu durumda, oyun sona erdi mi?" diye sordu Widget.

"Hem evet hem hayır." Adam sözlerine devam etmeden önce, kadehini bıraktı. "Teknik açıdan öngörülemez bir çukura düştü. Gerektiği gibi tamamlanmadı."

"Peki ya sirk?"

"Sanırım benimle konuşmak isteme nedenin buydu?"

Widget başını salladı. "Bailey sizin oyuncularınızın rolünü devraldı. Kız kardeşim Chandresh'le işi bağladı. Kâğıt üstünde ve prensipte sirkin sahibi ve işleteni biziz. Ben dönüşümün geri kalan kısmını halletmeye gönüllü oldum."

"Yarım bırakılmış işlerden hoşlanmam ama korkarım ki iş bu kadar basit değil."

"Niyetim öyle olduğunu söylemek değildi," dedi Widget.

Bunu izleyen sessizlikte, birkaç masa öteden bir kahkaha yükseldi ve yeniden durulmadan ve sohbetlerin alçak ve sabit mırıltısında ve kadeh seslerinden kaybolmadan önce, havada dalgalandı.

Gri takım elbiseli adam, alçak sesle, "Kendini nasıl bir işe soktuğunun farkında değilsin, evlat," dedi. "Bütün bunların ne kadar narin bir girişim, sonuçların ne kadar belirsiz olduğunu. Bailey, sirkiniz tarafından bu kadar benimsenmese, ne olurdu? Anlamadığı bir şeyin hasretini çeken bir hayalperestten başka bir şey değil."

"Hayalperest olmanın yanlış bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

"Değil. Ama hayallerin kâbusa dönme yolları var. Mösyö Lefèvre'in bu konuda fikri olduğunu sanıyorum. Bu girişimin bir hayale ve unutuluşa dönüşmesine izin vermek sizin için çok daha iyi olurdu. Bütün imparatorluklar eninde sonunda yıkılır.

İşler böyledir. Belki de bu imparatorluğu koyvermenin zamanı gelmiştir.”

“Korkarım bunu yapmaya razı değilim,” dedi Widget.

“Çok gençsiniz.”

“Bailey, kız kardeşim ve ben, göreceli olarak, sizin de dediğiniz gibi çok genç olsak da, bu planın arkasındaki herkesin yaşlarını hesapladığım zaman, toplamın sizin yaşınıza baskın çıkacağına iddiaya girebilirim.”

“Belki de.”

“Ve sizin oyununuzun ne tür kuralları olduğunu tam olarak bilmiyorum ama eğer hepimiz sizin bahsiniz için riske atılmışsak bize bu kadarını borçlu olduğunuzu düşünüyorum.”

Gri takım elbiseli adam iç geçirdi. Pencereden tarafa hızlı bir bakış attı ama Hector Bowen’ın gölgesi ortalıkta görünmüyordu.

Büyücü Prospero’nun bu konuda bir görüşü varsa bile, dile getirmemeyi tercih ediyordu.

Gri takım elbiseli adam bir süre düşündükten sonra, “Sanırım bu geçerli bir tez,” dedi. “Ama size hiçbir borcum yok, genç adam.”

“O zaman neden buradasınız?” diye sordu Widget.

Adam gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

Widget, “Temelde kullanılmış bir oyun alanı için pazarlık ediyorum,” diye devam etti. “Size hiçbir faydası yok. Benim içinse büyük bir önem arz ediyor. Beni aksine ikna edemezsiniz. Fiyatınızı biçin.”

Gri takım elbiseli adamın gülümsemesi hatırı sayılır biçimde aydınlandı.

“Bir hikâye isterim,” dedi.

“Hikâye mi?”

“Bu hikâyeyi. Senin hikâyeni. Bizi buraya, bu sandalyelere, bu şaraba getiren şeyin öyküsünü.” Parmağını şakağına vurdu. “Buradan yarattığın bir hikâye istemiyorum. “Burada olan bir hikâye istiyorum.” Arkasına yaslanmadan önce, elini bir süre kalbinin üstünde tuttu.

Widget teklifi birkaç saniye düşündü.

“Ve size bu hikâyeyi anlatırsam, sirki bana verecek misiniz?” diye sordu.

“Elimde kalan verebileceğim çok az şeyi sana aktaracağım. Bu masadan kalkarken sirkinizin üstünde hiçbir hak iddiam ve sirkle hiçbir bağım kalmayacak. Şarap şişesi boşalınca, sen daha doğmadan başlamış bir karşılaşma son bulacak ve resmen beraberlik ilan edilecek. Bu kadarı kafi gelmeli. Anlaştık mı, Bay Murray?”

“Anlaştık,” dedi Widget.

Gri takım elbiseli adam, şarabın sonunu kadehine boşalttı. Boş şişeyi masaya yerleştirirken, mum ışığı yüzeyinde parladı.

Widget şarabını kadehinde döndürdü. *Şarap, şiirin şişelenmiş halidir,* diye düşündü. Bu ilk defa Herr Thiessen’den duyduğu bir cümleydi ama şu anda kim olduğunu tam olarak çıkaramasa da sözün aslında başka bir yazara atfedildiğini biliyordu.

Başlayacak çok yer vardı.

Dikkate alınacak çok öğe.

Sirkin şiiri şişelenebilir mi acaba, diye düşündü.

Şarabından bir yudum alıp kadehi masaya bıraktı. Sandalyesine yaslandı ve üzerine sabitlenmiş bakışlara, gözünü kırpmadan karşılık verdi. Öykülerin şimdi ifade ettiklerinden çok daha fazlasını ama belki de ileride bir gün edeceklerinden daha azını ifade ettikleri günlerden bu yana, dünyadaki, kâinattaki bütün zaman ona aitmiş gibi, hiç acele etmeden, kalbindeki dolanmış kelime düğümünü çözen derin bir nefes aldı ve kelimeler, dudaklarından hiç zorlanmadan dökülüverdiler.

“Sirk habersiz gelmişti.”

Şafaktan önceki son saatlerde, *le cirque de Rèves*'de seninle birlikte dolaşan çok az insan kalmıştı. Kimi, siyahla beyaza karşı özellikle canlı duran kırmızı atkılar takmıştı.

Güneşin kaçınılmaz olarak doğmasına çok fazla vaktin kalmamıştı. Geceden geriye kalan dakikaları nasıl dolduracağına dair bir muammayla karşı karşıyaydın. Son bir çadır daha ziyaret etmeli miydin? Daha önce girip özellikle keyif aldığın bir çadır mı, yoksa gizemini koruyan keşfedilmemiş bir başkası mı? Yoksa kahvaltı öncesi son bir karamelli elmanın peşine mi düşmeliydin? Saatler önce sonsuz gelen gece, geçmişe doğru akıp seni geleceğe doğru iterken, artık parmaklarının arasından kayıyordu.

Sirkteki son dakikalarını içinden geldiği gibi geçirdin; çünkü bu senin, sadece senin zamanındı. Ancak çok geçmeden, *le Cirque de Rèves*'in kapanma saati gelip çattı. En azından şimdilik.

Yıldızlarla süslenmiş tünel kaldırılmıştı ve geriye avluyu girişten ayıran tek bir perde kalmıştı.

Perde arkandan kapanırken, mesafe sana, çizgili bir perdenin ayırdığından çok daha uzun geldi.

Çıkmadan önce tereddüt ettin, saniyeleri tek tek sayan, parçaları pürüzsüz hareket eden detaylı, dans eden saati izlemek üzere duraksadın. Artık arada görüşü kapatan bir kalabalık kalmadığı için, girerken göremediğin kadar yakından izleyebiliyordun.

Saatin altında, sessiz sedası duran gümüş bir plaket vardı. Cilalı metale kazınmış yazıyı çıkarabilmek için eğilmen gerekti.

Tepede daha küçük harflerle isim ve tarihler:

Friedrick Stefan Thiessen 9 Eylül 1846 - 1 Kasım 1901

ve

Chandresh Christophe Lefèvre 3 Ağustos 1847 - 15 Şubat 1932

Anı plaketini okurken biri seni izliyordu. Gözlerini daha bu beklenmedik bakışın nereden geldiğini anlamadan, üzerinde hissetmiştin. Bilet gişesi henüz boşalmamıştı. İçinde oturan kadın seni gülümseyerek seyrediyordu. Ne yapacağını bilemedin. Sana el salladı. Seni her şeyin yolunda olduğuna temin etmek isteyen küçük, fakat arkadaşça bir selam. Ziyaretçilerin, le Cirque de Rêves'den ayrılmadan önce, kapının yakınında duran sanat eseri saate bakmak için sık sık durduklarını anlatan bir selam. Hatta bazılarının uzun seneler önce ölmüş o iki adam için yerleştirilmiş anmalığı okuduklarını. Daha önce pek çoklarının durduğu bir konumda, kaybolmaya yüz tutmuş yıldızların ve göz kırpan ışıkların altında durduğunu.

Kadın bilet gişesine yaklaşmanı işaret etti. Sen ona doğru yürürken, o, kâğıt ve bilet yığınlarını karıştırıyordu. Saçlarının arasına o kıpırdadıkça etrafında kıpırdanan gümüş rengi ve siyah kuş tüyleri yerleştirmişti. Aradığını bulunca sana uzandı ve kartviziti siyah eldivenli elinden aldın. Kartın bir tarafı siyah, bir tarafı beyazdı.

Siyah yüzeyde parlak gümüş harflerle:

le Cirque de Rêves

yazılıydı. Diğer yüzünde ise beyaz üstüne siyah mürekkeple

Bay Bailey Alden Clarke, Patron bailey@gecesirki.com

yazıyordu.

Kartı Bay Clarke'a ne yazabileceğini düşünerek çevirdin. Belki de bu eşsiz sirk için teşekkür ederdin ve belki de bu kâfi gelirdi.

Kadına kart için teşekkür ettin; o da karşılık olarak sadece gülümsedi.

Elindeki kartı tekrar okuyarak kapıya yürüdün. Kapıdan geçip ötesinde uzanan araziye adım atmadan önce, bilet gişesine döndün ama boşalmıştı ve önüne parmaklıklı, siyah bir ızgara çekilmişti bile.

Kartı dikkatle cebine yerleştirdin.

Seni boyalı zeminden, ağır bir his uyandıran ve çıplak çime indiren kapıdan dışarı adım attın.

Le Cirque de Rêves'den, usul usul yaklaşan şafağa doğru yürürken, sirk sınırları içinde daha uyanık hissettiğini fark ettin.

Çitin hangi tarafının rüya olduğundan artık emin değildin.

[←]

1. The Tempest, William Shakespeare

[←]

2. (Fr.) Son modaya uygun. (ç. n.)

[↩]

3. Padva Teyze

[←]

4. (Alm.) Şaheser. (ç. n.)

[←]

5. Asma üzerinde donmuş üzümlerden yapılma tatlı bir şarap türü.

[←]

6. (Fr.) Adalet. (ç. n.)

[←]

7. (Fr.) Hayalperestler. (ç. n.)

[←]

8. (İt.) Baş Rahibe. (ç. n.)

[←]

9. İskambil kâğıtlarıyla geleceği okuma. (ç. n.)

[←]

10. Kılıç Şövalyesi. (ç. n.)

[←]

11. Kedilerin hareketlerine bakarak gelecek olaylara ve hava durumuna dair kehanetlerde bulunma. (ç. n.)

[←]

12. Sazana benzeyen rengârenk Japon balıkları. (ç. n.)

[←]

13. Yunan mitolojisinden insan vücutlu, boğa başlı bir canavar. (ç. n.)

[←]

14. (Fr.) Ilımlılık. (ç.n.)

[←]

15. (Fr.) Tatlı rüyalar. (ç. n.)

Gece Çökünce Açılır
Şafak Vakti Kapanır

Sirk, haber vermeden gelir. Gelmeden önce hiçbir duyuru yapılmaz, kimseye haber verilmez. Dün yokken, birden ortaya çıkar.

Hayal bile edemeyeceğiniz mucizelere hazır olun. Ortasında gizemli bir şenlik ateşinin yandığı, nadide ve olağanüstü çadırların her birinde büyüleyici bir gösteri sizi bekliyor. Bulutların arasındaki bir labirentte kaybolmaya, buzdan yapılma bir bahçede yürümeye, mürekkep denizinde kitaptan bir gemiyle seyahat etmeye, lastik kız kendini camdan bir kutuya sokarken hayretle izlemeye, havada süzülen tarçın ve karamel kokusuyla acıkmaya var mısınız?

Gece Sirki'ne Hoşgeldiniz.

Gizemli ustaların buyruğunda, hayal gücünün ve sevginin sınırlarını zorlayan, büyüleyici bir sihir ve aşk romanı.

"Sarsıcı bir roman, *Gece Sirki* sizi karanlık olduğu kadar göz alıcı, tamamıyla gerçek ama yine de bir rüyadan çıkıp gelmiş hissi veren bir dünyaya çekiyor. Ayrılmak istemeyeceksiniz."
Téa Obreht

"Büyülü gerçekçiliğe batırılmış bir Romeo ve Juliet masalı."
The Boston Globe

"Karanlık ve bir rüya gibi. İnsanı esir alan bir aşk hikâyesi."
Stylist Magazine

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5289-10-2